

Trước Ghét Sau Yêu, Hoán Đổi Thê

Contents

Trước Ghét Sau Yêu, Hoán Đổi Thê	2
1. Chương 1: Kế Hoạch	2
2. Chương 2: Về Lý Gia	5
3. Chương 3: Đôi Mắt Ấy	8
4. Chương 4: Tai Nạn	11
5. Chương 5: Hoang Mang	14
6. Chương 6: Lý Nghệ Hân Rất Lạ	17
7. Chương 7: Đổi Nghề Làm Diễn Viên	20
8. Chương 8: Tìm Kiếm Quyển Nhu	23
9. Chương 9: Lại Nhập Viện	25
10. Chương 10: Cho Người Theo Dõi	28
11. Chương 11: Minh Vũ Không Đến	32
12. Chương 12: Không Có Tiền	34
13. Chương 13: Nản Nỉ	38
14. Chương 14: Vô Vị Và Tẻ Nhạt	41
15. Chương 15: Đến Đón Cô	44
16. Chương 16: Cả Nhà Đều Ngạc Nhiên	47
17. Chương 17: Ưc Hiếp	49
18. Chương 18: Hỏi Hang Đến Lý Nghệ Hân	52
19. Chương 19: Bằng Cấp	55
20. Chương 20: Dẫn Tiểu Thiên Đi Chơi	59
21. Chương 21: Hôn Trong Bệnh Viện	62
22. Chương 22: Lời Của Hàn Phu Nhân	65
23. Chương 23: Ăn Cô	69
24. Chương 24: Đùa Ác	73
25. Chương 25: Về Hàn Gia	77
26. Chương 26: Nếu Còn Nói Dối	80
27. Chương 27: Gửi Ảnh	84
28. Chương 28: Đi Tìm Anh	87
29. Chương 29: Thư Ký Của Lý Nghệ Hoành	90
30. Chương 30: Lời Hứa Của Lý Nghệ Hân	93
31. Chương 31: Bóng Đèn Bị Cháy	96
32. Chương 32: Cửa Xe Cứng Ngắt	99
33. Chương 33: Phu Nhân Lý Gia	102
34. Chương 34: Được Về Sớm	104
35. Chương 35: Đừng Bỏ Mặc Tôi	107
36. Chương 36: Quên Nói	111
37. Chương 37: Mang Điện Thoại Đến	115
38. Chương 38: Thẻ Tín Dụng Bị Khóa	119
39. Chương 39: Lý Phu Nhân Đến Nhà	122
40. Chương 40: Không Nên Thích Hân Hân	125

41. Chương 41: Thoải Mái Hơn	129
42. Chương 42: Thẻ Tín Dụng	132
43. Chương 43: Chủ Mới Của Tiệm Hoa	135
44. Chương 44: Thẻ Không Có Mật Khẩu	139
45. Chương 45: Thích Hôn Em	142
46. Chương 46: Vẫn Còn Sợ	148
47. Chương 47: Giám Sát	151
48. Chương 48: Mua Quà Cho Lý Phú Nhân	154
49. Chương 49: Giải Quây	157
50. Chương 50: Ánh Mắt Của Lý Nghệ Hoàn	160

Trước Ghét Sau Yêu, Hoán Đổi Thê

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, Cô không biết là tại sao linh hồn cô tỉnh lại trong một thân xác khác, cô hoàn t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truoc-ghet-sau-yeu-hoan-doi-the>

1. Chương 1: Kế Hoạch

Buổi sáng Hàn Minh Vũ ăn mặt chỉnh tề bước xuống lầu, anh vừa đi vừa cài lại khuy áo ở cổ tay. Bên dưới cả gia đình ba người đều đã ngồi vào bàn ăn, đó là ba mẹ và em gái Minh Hạ.

Hàn Minh Vũ ngồi vào ghế, các món ăn nóng hổi cho bữa sáng được dọn lên, Minh Vũ nhìn ba mẹ: “” Ba mẹ dùng cơm thôi.”

Hàn lão gia: “” Minh Vũ vợ con lại ngủ muộn nữa à?”

Minh Vũ múc thức ăn vào chén: “” Cứ mặt kệ cô ta đi ba.”

Hàn lão gia mới sáng mà đã phải thở dài, Hàn phu nhân cũng không mấy vui vì đã một tháng sau khi Minh Vũ kết hôn thì cô con dâu này ngày nào cũng ngủ muộn, trong mắt nó không hề xem Hàn gia ra gì.

Minh Hạ em gái của Minh Vũ cũng rất khó ưa với bà chị dâu, cô ta ỷ vào gia thế của Lý gia lúc nào cũng mỉa mai chế nhạo anh hai, đợi đến khi anh ấy phục hưng lại Hàn thị thì cô ta đừng có mơ mà hống hách tại Hàn gia.

“” Anh hai, lát anh cho em đi chung xe nhé.”

“” Hôm nay em không đi học sao?”

“” Không, em được nghỉ nên sẽ sang nhà Tinh Tuyết chơi.”

Minh Vũ đang ăn thì nhìn lên “” Rảnh rồi thì ở nhà chơi với tiểu Thiên đi.”

Minh Hạ nhướn môi “” Em lớn rồi làm sao mà chơi với con nít được chứ.”

Hàn phu nhân nói “” Minh Hạ đừng có nhõng nhẽo với anh hai con, anh con bảo sao thì nghe vậy đi, nếu không thì gọi Tinh Tuyết đến nhà mình luôn là được.”

“” Tiểu Thiên, tiểu Thiên lúc nào rảnh rồi là phải ở nhà, tiểu Thiên có phải là con của con đâu.” Minh Hạ đổi giọng.

Hàn phu nhân thực tay Minh Hạ: “” Con có im đi không?”

Minh Hạ cảm thấy mình đã sai sai, nên có chút hối hận nhìn qua Hàn Minh Vũ: “” Anh hai em...”

Minh Vũ đặt chén cơm xuống, sắc mặt rõ ràng là không vui:

“” Nếu em đã không muốn ở nhà thì cứ đi đi.”

Mọi người đều ngưng ăn mà dè chừng thái độ của Hàn Minh Vũ, tiểu Thiên là con rơi của Minh Vũ, thời còn học đại học Minh Vũ đã bị hại uống xuân dược cho nên mới có tiểu Thiên. Cô sinh viên năm đó vì tiền mà bất chấp mang thai gây sức ép cho Minh Vũ, nhưng điều đáng nói ở đây cô ấy lại là bạn gái của bạn Minh Vũ, anh ta cho rằng Minh Vũ dùng thủ đoạn cướp đi người yêu nên đau khổ mà nhảy lầu tự tử. Minh Vũ từ đó sống rất khép kín cảm xúc, anh rất lạnh lùng và dễ cáu gắt, Minh Hạ lỡ lời nhắc đến mẹ của tiểu Thiên đã vô tình động chạm đến Minh Vũ, cô đành ngậm ngùi mà ở nhà chứ nếu để Minh Vũ giận lên thì sẽ có chuyện không hay:

“” Em nói thế thôi chứ em sẽ nghe lời anh mà, ở nhà cũng đâu có sao, cùng lắm như mẹ nói là em sẽ kéo Tinh Tuyết qua chơi luôn cho tiện hihi...”

Minh Vũ có vẻ đã bớt bực bội, nhìn gương mặt cũng ôn hòa hơn, Minh Hạ thầm thở nhẹ trong lòng.

Minh Vũ ăn xong thì cũng đi làm ngay, lúc anh vừa đi thì Lý Nghệ Hân đi xuống, cô ta nhìn theo hướng Minh Vũ thì lắc đầu:

“” Ngày nào cũng đi sớm, Hàn thị suy tàn đến mức đại boss ngày ngày phải vội vàng vàng đến công ty lo chính sự.”

Giọng nói của Lý Nghệ Hân rất mỉa mai, Hàn Minh Hạ nghe mà phát tức, cô đứng dậy chỉ tay lớn giọng với Lý Nghệ Hân:

“” Chị nói ai suy tàn hả?”

Lý Nghệ Hân nghe mặt qua Hàn Minh Hạ: “” Là các người, là Hàn Thị, là cả Hàn gia.”

Minh Hạ tức không chịu được: “” Chị...chị khôn nạn.”

Hàn lão gia: “” khụ khụ...Minh Hạ con ăn xong thì lên trên với tiểu Thiên đi.”

“” Nhưng ba chị ta...”

“” Con lên đi.” Hàn lão gia hất tay.

Minh Hạ đành nuốt cục tức mà bỏ lên trên, đi ngang qua Lý Nghệ Hân cô cố tình đụng mạnh bả vai của cô ta một cái.

“” Con nhỏ vô phép.” Lý Nghệ Hân ngoảnh lại chửi một câu.

Hàn lão gia sau đó cũng đứng dậy, Hàn phu nhân đỡ lấy ông, vì công ty vì sự khó khăn mà Minh Vũ đang chịu đựng họ buộc phải nhường nhịn Lý Nghệ Hân, động đến cô ta cũng tức là động đến người nhà của Lý gia mà Lý tổng lại rất mực cưng chiều đứa con gái Lý Nghệ Hân. Tiểu thư nhà Lý gia được nuông chiều từ nhỏ nên tính tình ngang ngược hống hách, nếu không vì số vốn đầu tư từ Lý Thị thì còn lâu Hàn gia mới chấp nhận liên hôn với Lý gia.

Buổi tối cả nhà lại ngồi với nhau dùng bữa, lúc này có mặt của tiểu Thiên, thằng bé đã được chăm cho ăn trước nên đang ngồi chơi ở ghế sofa.

Lý Nghệ Hân ngồi cạnh Minh Vũ, cô ta cầm đũa chọt chọt vào đĩa thức ăn này rồi đến đĩa thức ăn khác trong khi mọi người vẫn đang ăn bình thường thì cô ta lại cứ kén cá chọn canh, rõ ràng là đang muốn chọc phá Minh Vũ.

Lý Nghệ Hân lên để ý tâm trạng của Minh Vũ để xem anh ta có nổi giận hay không, càng chọc tức anh ta thì càng tốt, như vậy Hàn Minh Vũ sẽ chán ghét cô, chán đến khi nào chịu không nổi nữa thì ký vào đơn ly hôn, chỉ cần có chữ ký của anh ta là cô được giải thoát sớm ngày trở về làm thiên kim của Lý gia.

Hàn Minh Hạ chượng mắt, cô nhìn hết nổi cái ả đáng ghét này. Minh Hạ giả vờ vô tình chọc đũa vào đĩa và hất một cái làm món tôm xào quăng đầy người của Lý Nghệ Hân: “” Ôi thôi chết, chị dâu em không cố ý, hải cha cái con tôm này nó biết bay hay sao ấy nhỉ? Để em lau cho...”

Minh Hạ lấy giấy cổ tình làm đau Lý Nghệ Hân, cô ta tức giận quát lên: “” Bỏ tay cô ra khỏi người tôi ngay.”

Minh Hạ nhẹ giọng: “” Em chỉ muốn lau cho chị thôi mà.”

“” Nghệ Hân con đi rửa nước đi.” Hàn lão gia lên tiếng sau đó nói với Minh Hạ “” Hạ nhi con phải chú ý ăn uống cho đàng hoàng.”

“” Dạ.” Minh Hạ diễn tốt vai mắc lỗi.

Lý Nghệ Hân cười nhạt, cô ta đứng dậy nhìn trừng trừng Minh Hạ rồi đột nhiên vơ một cái đĩa thức ăn đổ hết lên người Minh Hạ.

“” Chị làm cái gì vậy hả,” Minh Hạ quát lớn.

“” Xin lỗi chị lỡ tay, hay để chị lau cho em nhé.” Lý Nghệ Hân ỉu giọng giả tạo chơi xỏ lại Minh Hạ.

Hàn Minh Vũ từ nãy giờ không nói câu nào, nhưng trong thâm tâm anh đang nghĩ gì thì chỉ có anh là hiểu rõ, người phụ nữ này sớm muộn gì anh cũng sẽ đá cô ta ra khỏi Hàn gia một cách thê thảm nhất, làm cho cô ta đến cả Lý gia cũng không có nhà để về.

“” Minh Hạ đừng ồn nữa, mau đi thay đồ đi.” Minh Vũ nói.

Minh Hạ đẩy ghế ra, hậm hực bỏ đi. Lý Nghệ Hân cười đắc ý, cô ta liếc sang Minh Vũ anh ta vẫn lãnh đạm như vậy, mình không tin là hắn sẽ chịu đựng được lâu. Hàn Minh Vũ rồi anh sẽ phải dâng lên tờ ly hôn cho tôi mà thôi.

“” Ba ba,” Tiểu Thiên đứng trên ghế sofa gọi Minh Vũ, thằng bé hình như đang sợ. Minh Vũ đứng dậy đi tới bế tiểu Thiên lên, anh nhìn đồ chơi mà tiểu Thiên vứt dưới sàn: “” Con không chơi nữa hả,”

Tiểu Thiên lắc đầu.

Minh Vũ vuốt tóc tiểu Thiên: “” Vậy có muốn chơi với ba không,”

Tiểu Thiên gật đầu, Minh Vũ mỉm cười, Lý Nghệ Hân lần đầu nhìn thấy anh ta cười mà còn là một nụ cười rất nhẹ nhàng, có lẽ đó là con của anh ta nên mới như vậy.

Minh Vũ bế tiểu Thiên lên trên phòng và cùng chơi với con, tiểu Thiên đã bốn tuổi nhưng vẫn chỉ nói được hai ba chữ, nó lại rất sợ người lạ nên không thể nào đưa đến trường. Minh Vũ rất chẳng chớ với tiểu Thiên thằng bé bị chuẩn đoán mắc chứng tự kỷ, mà anh thì phải lo toan nhiều việc ở công ty nên không có nhiều thời gian ở bên cạnh tiểu Thiên.

Minh Vũ ôm tiểu thiên vào lòng: “” Tiểu Thiên ba xin lỗi con.”

Lý Nghệ Hân mở cửa đi vào, Minh Vũ chọt nhìn lên. Tiểu thiên vừa thấy cô ấy là lập tức ôm cứng lấy Minh Vũ: “” Ba ba, sợ...ba ba.”

Minh Vũ vỗ về lưng của tiểu Thiên: “” tiểu Thiên ngoan đừng sợ, có ba ba ở đây mà.”

“” Tôi đã nói với cô là khi tôi chơi với tiểu Thiên thì cô không được vô đây kia mà.”

Lý Nghệ Hân ngồi xuống giường, cô chạm vào người tiểu Thiên. Minh Vũ nhanh chóng hất tay cô ta ra: “” Đừng động vào nó.”

Lý Nghệ Hân cười nhạt: “” Nó bị tự kỷ cũng là do anh quá ôm ấp đấy, anh cứ không cho nó gần tôi thì nó lại càng sợ khi thấy tôi, mà trong cái nhà này đi tới đi lui nếu không thấy tôi thì cũng không dễ. Vì vậy tiểu Thiên à con nên làm quen với đi đi cho khỏi sợ nhé.” Cô sờ tay lên má của tiểu Thiên.

Tiểu Thiên co rúm người rồi khóc òa lên: “” Baba, sợ...sợ..huhu..”

Minh Vũ tức giận, lần này thì Lý Nghệ Hân xem ra có chút thành công rồi: “” Lý Nghệ Hân tôi cảnh cáo cô nên biết giới hạn của mình nếu không thì đừng có trách tôi.”

Minh Vũ ẵm tiểu Thiên ra khỏi phòng, Lý Nghệ Hân thì cười tủm tỉm cuối cùng cũng chọc cho anh ta điên lên, rất tốt lần sau cứ nhằm vào thằng nhóc kế hoạch của cô sẽ nhanh chóng thành công.

“”Lý Nghệ Hân ơi là Lý Nghệ Hân cô thật là thông minh quá...haha..”

2. Chương 2: Về Lý Gia

Lý Nghệ Hân tắt đèn lên giường nằm ngủ, vừa lúc Hàn Minh Vũ quay về phòng, anh và Lý Nghệ Hân tuy không có chút mặn nồng nhưng mỗi tối lại phải ngủ chung phòng với nhau. Tất cả đều do Lý Nghệ Hân cố tình, bởi vì cô ta muốn làm cho Minh Vũ phải thấy khó chịu bức bối khi phải đối diện và san sẻ khoảng không gian với người phụ nữ mà hắn ta không hề thích.

Minh Vũ nằm xuống giường cách Lý Nghệ Hân một cánh tay, giường của anh khá rộng nên anh và cô ta có thể chia mỗi người một bên.

Lý Nghệ Hân nằm xoay ra sau không đối mặt với Minh Vũ, cô ta bỗng nói:” Tôi nằm trên giường thì anh có nên xuống sàn không?”

Minh Vũ nằm thẳng người, anh vẫn chưa chớp mắt: “” Cô sợ tôi làm gì cô à?”

Lý Nghệ Hân nhẹ nhàng ngửa đầu nhưng hàm ý vừa có nhu lại vừa có cương: “” Anh muốn đụng vào người tôi thì cũng được thôi, dù sao tôi cũng là vợ của anh, chỉ có điều sau đó có người phải tuyệt tử tuyệt tôn thì cũng đừng hối là tại sao.”

Hàn Minh Vũ cười khê: “” Cũng được, dù gì tôi cũng đã có con rồi nên không lo, hay là bây giờ tôi sẽ...”

Lý Nghệ Hân giật mình quay qua, hắn ta thật sự muốn làm chuyện đó với cô sao. Minh Vũ liếc nhìn cô ta, ánh sáng của đèn ngủ vẫn cho Lý Nghệ Hân thấy được đôi mắt sâu thẳm của Hàn Minh Vũ, trong đầu cô cảm thấy đó là một cái nhìn đậm đặc, lang sói.

“” Tôi cảnh cáo anh đừng có nhìn tôi bằng cái ánh mắt đó.”

Hàn Minh Vũ cười ma mị: “” Sợ rồi sao? ”

“” Tôi mà thêm sợ anh.” Lý Nghệ Hân ngạo mạn nói.

“” Nếu cô muốn xuống sàn thì cứ việc, còn tôi thì chỉ thích ngủ trên giường, nhưng mà cô cũng đừng lo vì cái chuyện mà cô đang sợ tôi đây không có hứng, đặc biệt là đối với cô.”

Minh Vũ nói xong thì nhắm mắt lại, anh bắt đầu ngủ. Lý Nghệ Hân tức tối, hắn là đang cố tình trêu cô đây mà, không có hứng ư, một phụ nữ xinh đẹp và quyến rũ như thiên kim của Lý gia mà hắn ta nói là không có hứng, tức quá, tức chết mà. Hàn Minh Vũ anh đợi đấy, rồi có ngày tôi sẽ sỉ nhục anh không thương tiếc gấp hai lần, không, gấp ba gấp bốn lần cho anh xem.

Tại cửa hàng hoa:

Một vị khách bước vào, nhân viên liền chào hỏi:

“” Phu nhân chào buổi sáng, hôm nay bà muốn mua hoa gì?”

“” Lấy như lần trước đi.“”

Quyển Nhu vui vẻ: “” Vâng, vậy phu nhân ngồi ghế đợi tôi một chút nhé.“”

Vị khách ngồi xuống ghế quan sát Quyển Nhu cầm hoa, cô gái này có vóc dáng cao ráo và thân hình đẹp đôi tay lại rất mảnh mai, cầm hoa cũng rất khéo, nhưng đáng tiếc gương mặt lại có khuyết lớn, cô ấy buộc phải quấn khăn để che đi nửa phần mặt.

Vị khách chăm chú nhìn, vô tình bà ấy phát hiện một điểm lạ khi nhìn vào đôi mắt của cô.

“” Quyển Nhu à, tôi trông cô rất giống một người đấy.“”

Quyển Nhu cười, nét cười được nhìn rõ qua đôi mắt đẹp của cô:

“” Vậy ạ, vậy phu nhân thấy tôi giống ai?“”

Vị khách nói: “” Tuy tôi không nhìn được mặt cô, nhưng qua cặp mắt của cô thì tôi thấy cô rất giống với con gái của bạn tôi.“”

Quyển Nhu ngạc nhiên ngưng tay một lát: “” Cô ấy rất giống tôi ở đôi mắt sao?“”

“” Ừm, nếu nó mà che mặt như cô thì tôi cũng không thể nhận ra sự khác biệt giữa hai người đâu.“”

Quyển Nhu nâng nhẹ ánh mắt: “” Tôi nghe phu nhân nói mà cảm thấy hiếu kỳ rồi.“”

Quyển Nhu sau đó tiếp tục cầm hoa, cô hoàn thành một giỏ hoa đẹp rồi giao cho vị khách, vị khách kia nhận lấy hoa thì rất hài lòng, bà đưa tiền cho Quyển Nhu rồi ra về.

Quyển Nhu nhận lấy tiền vui vẻ tiễn khách, nhưng bất giác cô nghĩ đến điều mà bà ấy vừa nói lúc nãy, trên đời này còn có người giống cô, nếu như không chỉ giống ở đôi mắt mà cả gương mặt thì sao, chỉ tiếc là dung mạo của cô đã bị hủy nếu không cô cũng muốn hỏi liệu người đó giống cô bao nhiêu phần vì biết đâu đó có thể là người thân của cô, người thân mà cô luôn tìm kiếm trong vô vọng.

“” Quyển Nhu mình về rồi.“”

Mạc Đình vừa từ bên ngoài về tiệm họa, cô ngồi xuống ghế tháo chiếc cặp xuống thở hốt hển. Quyển Nhu mang đến một cốc nước, Mạc Đình cầm lấy uống hết một hơi cho đã khác.

“” Cậu làm gì mà đuổi giữ vậy?“” Quyển Nhu hỏi.

Mạc Đình thở tiếp vài hơi rồi nói: “” Hồi nãy khi mình về gần đến đây thì bị cướp, mình phải rượt theo nó một quãng đường dài cho nên mới mệt đến vậy.“”

“” Thế tên cướp ấy sao rồi?“”

Mạc Đình lớn giọng trả lời: “” Đương nhiên là bị mình đánh cho ba má nhận không ra rồi, dám giật đồ của Mạc Đình này thì nó ăn gan hùm rồi đấy.“”

Quyển Nhu bật cười: “” Tội cho tên cướp đó quá à.“”

“” Này Khương Quyển Nhu cậu có phải là bạn mình không hả, sao lại tội cho cái đồ khốn đó chứ?“”

Quyển Nhu vuốt cánh tay của Mạc Đình: “” Mình đùa thôi mà.“”

Nghe tiếng chuông điện thoại Quyển Nhu đi đến bắt máy, cô lấy bút ghi chép xong thì bỏ điện thoại xuống. Mạc Đình nhìn Quyển Nhu đi đến thì hỏi: “” Khách đặt hoa à?“”

“” Ừm, ngày mai tại khu X, biệt thự của Lý gia.“” Quyển Nhu đáp.

“” Xa đấy.“”

“” Đây là khách mới, có xa cũng phải đi, như vậy tiệm hoa của chúng ta mới phát triển được.“”

Mạc Đình khổ não nói: “” Tuy mình là chủ nhưng công của cậu lại nhiều hơn mình gấp đôi, mình thấy hổ thẹn với cái tiệm này quá.“”

Quyển Nhu đặt tay lên vai của Mạc Đình: " Chúng ta là bạn mình giúp cậu cũng là giúp cho mình, cậu đừng có nghĩ ngợi như thế làm gì. "

Hàn Minh Vũ ngồi trong xe đợi Lý Nghệ Hân suốt nửa giờ đồng hồ, cô ta ra ngoài mà cũng phải điểm trang lâu đến như vậy, Minh Vũ bực mình nhưng vẫn cố gắng nhẫn nại. Thêm năm phút sau Lý Nghệ Hân mới từ nhà bước ra, cô ta mở cửa xe leo lên ngồi cạnh Hàn Minh Vũ. Ánh mắt của Lý Nghệ Hân cười cợt liếc qua Minh Vũ, hẳn chắc là rất tức giận, cô cố tình ở trong phòng lâu đến như vậy hẳn không tức mới lạ.

Người lái xe thấy đã ổn thì bắt đầu cho xe chạy ra khỏi Hàn gia, hôm nay hai người bọn họ sẽ cùng nhau đến Lý gia để thăm hỏi gia đình của Lý Nghệ Hân.

Đến nơi đã có người của Lý gia đứng sẵn ở cửa để chào đón vợ chồng Lý Nghệ Hân. Minh Vũ bước xuống trước rồi đi qua mở cửa cho Nghệ Hân, cô ta khi thấy cửa mở thì chưa vội bước xuống, đôi mắt thâm ý đang dò xét sự giả tạo của Minh Vũ, hẳn ta nào có tử tế với cô như vậy, haiz mà cũng đúng đây là Lý gia cư xử không phải phép thì chỉ có hẳn là phải chịu thiệt.

" Nghệ Hân mau xuống đi." Hàn Minh Vũ nói.

Lý Nghệ Hân thò chân bước xuống lại giả vờ té ngã bắt Minh Vũ phải đỡ, hiếm có cơ hội làm khó hẳn mình phải tận dụng mới được.

Minh Vũ không hề hấn gì đỡ cô ta, anh cũng không phải là người dễ để cho cô ta vừa ý.

Sau đó cả hai đi vào trong nhà, Lý lão gia và Lý phu nhân đã ngồi ở ghế sofa đợi từ sớm. Vừa thấy Lý Nghệ Hân Lý phu nhân mừng rỡ đi tới nắm lấy tay con gái.

" Nghệ Hân mẹ nhớ con quá."

Lý Nghệ Hân tươi cười ôm lấy Lý phu nhân, họ đi qua ngồi xuống ghế, Lý lão gia cũng gọi Minh Vũ ngồi xuống.

Từ dưới nhà một cô gái bưng lên khay trà và mời từng người.

" Mời lão gia, phu nhân, mời cậu, mời tiểu thư."

Khi ly trà vừa đưa đến chỗ của Lý Nghệ Hân thì cô ta liền cô ý hất đổ ly trà nóng lên tay của cô gái. Hàn Minh Vũ rất bức xúc trước thái độ ngang ngược của Lý Nghệ Hân.

" Nghệ Hân, con sao vậy? " Lý lão gia nói.

" Tiểu thư em làm gì sai sao?" Vân Lục che lấy bàn tay bị bỏng, giọng nói tủi thân thốt lên.

" Làm gì sai hả? Cô là đang cố tình hại tôi còn giả vờ tội nghiệp."

" Em có giả vờ gì đâu."

Lý Nghệ Hân cười khinh: " Tôi bị dị ứng với sen, cô lại pha trà sen cô rõ ràng là cố tình."

" Là sen sao?" Lý phu nhân bê ly trà lên ngửi, thật sự đúng là mùi của sen.

Vân Lục khóc lóc: " Em không cố ý, em quên mất là tiểu thư bị dị ứng với sen."

" Thôi, Vân Lục con xuống lấy thuốc bôi vết bỏng đi." Lý lão gia đưa tay về phía Vân Lục mà nói.

Lý Nghệ Hân nhìn Vân Lục mà phát ghét, con nhỏ đạo đức giả này chắc chỉ có ba mới bị nó lừa.

Lý phu nhân thấy Vân Lục còn chưa đi thì bảo: " Cô không nghe lão gia nói gì sao?"

Vân Lục đứng dậy đi xuống, bàn tay của cô bị bỏng đến đau rát, cô đi nhưng đôi mắt vẫn lén liếc một tia căm hận sang Lý Nghệ Hân, không ngờ cô chỉ bỏ một lượng nhỏ sen vào trong trà mà cô ta cũng ngửi ra được, Lý Nghệ Hân cô chờ đó nếu cô vẫn còn về đây thêm một ngày thì tôi vẫn sẽ ra tay thêm một lần.

Lý lão gia khổ tâm với Nghệ Hân cũng may là nó đã đi lấy chồng, nếu không nó mà ở đây thì Vân Lục sẽ bị nó hành cho thê thảm mất.

” Ba, ba nên đuổi Vân Lục ra khỏi nhà đi, để nó bên cạnh không tốt đẹp gì đâu.”

” Nghệ Hân, Vân Lục dù sao cũng là em gái con, con đừng có nhấn tâm với nó như vậy.”

Hàn Minh Vũ kinh ngạc, Lý lão gia vừa nói là con gái, ông ta có thêm con gái từ hồi nào vậy.

Lý Nghệ Hân bực mình nói: ” Cái gì mà em gái, ai công nhận chứ, mẹ công nhận sao? Con công nhận sao? Ba công nhận nó thì ba đi mà tốt với nó.”

Lý lão gia dịu giọng vỗ ngọt Lý Nghệ Hân, ông ta thực sự đã quá cưng chiều cô ta: ” Ba chỉ muốn gia đình được vui vẻ thôi mà, con gái không hiểu cho ba được ư?”

” Con mặt kệ, ai bảo ba lảng nhảng rồi lại lượm nó về, ba làm mẹ con buồn, con còn chưa trách ba, ba lại bảo con phải tốt với nó, Vân Lục nó đừng có nằm mơ.”

Lý lão gia thở dài, Nghệ Hân nghĩ gì nói đó, nó còn không thèm để ý đến chồng của mình, Lý lão gia cảm thấy mất mặt với con rể, ông nhìn qua Minh Vũ: ” Con rể để con phải chê cười rồi.”

Minh Vũ điềm đạm: ” Không sao đâu ba, con không chê cười gì cả, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh mà.”

Lý phu nhân mỉm cười: ” Minh Vũ nói chuyện rất thấu tình.”

Lý Nghệ Hân chế nhạo nói: ” Thấu tình cái gì chứ?.”

Lý phu nhân lườm Nghệ Hân, cô ta bực bội bỏ đi lên trên phòng, còn lại Lý lão gia và Lý phu nhân nói chuyện với Minh Vũ.

3. Chương 3: Đôi Mắt Ấy

Lý Nghệ Hân đi lên căn phòng quen thuộc của mình, cô chậm rãi bước vào, ngồi xuống chiếc giường, rồi giang hai tay ngã lưng xuống tẩm nệm êm dịu. Căn phòng này tuy vắng mặt cô nhưng cũng được lau dọn và chăm chút mỗi ngày, Lý tiểu thư có thể về đây bất kỳ lúc nào vì vậy đám người làm không thể sao nhãng công việc.

Lý Nghệ Hân nhắm mắt hít một hơi, đôi môi cười nhẹ một cái, trong đầu cô đang nghĩ nếu được hoàn toàn trở về thì tốt biết mấy, cô càng nghĩ lại càng muốn thoát khỏi cái nhà của Hàn Minh Vũ, Hàn gia tuy cũng không phải là không giàu có, nhưng mà cô căn bản là rất ghét người nhà họ Hàn, sống với bọn họ cô ngọt nhạt như cá mất bờ, chỉ là họ vẫn phải bê cô xuống nước bởi vì họ sợ danh tiếng của Lý gia và tập đoàn Lý Thị, cũng chỉ là một đám người giả nghĩa cả thôi.

Quyển Nhu lái xe trở hoa đi đến địa điểm X để giao hàng, cô hỏi đường, hỏi nhà rồi cuối cùng cũng tìm được nhà của Lý gia, cũng không khó để tìm lắm, vì mọi người đều nói gia đình tài phiệt của tập đoàn Lý Thị khu này không ai là không biết. Quyển Nhu dừng xe trước cổng nhà của Lý gia, cô nhấn chuông.

Từ trong nhà có một ông chú chạc 50 tuổi đi ra mở cửa:

” Cô muốn tìm ai?”

Quyển Nhu dùng khăn che cả mặt, dáng vẻ rất kín đáo nên ông chú có chút nghi ngờ.

” Chú ơi cháu là đến để giao hoa, hôm qua Lý gia có đặt hoa ở cửa hàng Bạn Hữu phải không ạ?”

” À đúng rồi, vậy cô đưa hoa cho tôi.”

Quyển Nhu lấy hai bó hoa trên xe đưa cho ông chú: ” Đây ạ, của chú hết 500k.”

Ông ấy lấy ví đưa tiền cho Quyển Nhu, cô ấy vui vẻ nhận lấy rồi gật đầu: ” Cháu cảm ơn, nếu chú muốn đặt hoa nữa thì cứ liên lạc cho cháu nhé.”

Ông chú mỉm cười gật đầu rồi khép cửa lại. Đúng là nhà giàu có khác nhà cao cửa rộng, xe cũng là xe sang, Quyển Nhu nhìn thấy chiếc xe màu bạc đậu ở trước sân. Quyển Nhu nhẹ cười, cô ngó nhìn một chút quang cảnh của nhà Lý gia, vô tình khi cô ngược lên thì lại thấy Lý Nghệ Hân, cô ấy đang nhìn ra ngoài cửa sổ và vô tình hai ánh mắt của họ chạm vào nhau.

Quyển Nhu kinh ngạc, cô gái kia rất giống với cô.

Lý Nghệ Hân nhíu mày, cô gái đứng dưới nhà là ai? Đôi mắt của cô ta sao lại giống mình đến như vậy?

Quyển Nhu tự dưng thấy bối rối, cô vội vàng bỏ đi, cảm xúc trong cô lúc này rất phức tạp. Lý Nghệ Hân thì cũng cảm thấy có chút bàng hoàng, lần đầu tiên cô nhìn thấy một đôi mắt giống cô như thế, nhưng cũng có thể là không hoàn toàn giống vì cô gái đó che mặt, trong khi ở một độ cao thế này thì nhìn xuống cũng đâu có thấy được tí mĩ đường nét của đôi mắt, chắc chỉ là có chút giống giống nhưng nếu gặp được cô gái đó để nhìn kỹ thì thế nào nhỉ?

“” Nghệ Hân con mau xuống đây.” Lý phu nhân gọi.

Quyển Nhu lái xe về cửa tiệm, nhưng cô lại không mấy tập trung, trong lúc này cô cứ nghĩ đến hình ảnh của cô gái đó trong đầu. Quyển Nhu khác với Nghệ Hân vì cô nhìn thấy toàn bộ diện mạo từ gương mặt của Lý Nghệ Hân, nhan sắc đó giống hệt nhan sắc mà cô đã có cách đây bốn năm trước nếu như vụ hỏa hoạn ấy không xảy ra, cô gái đó không lẽ nào là chị em song sinh với cô, nếu vậy Lý gia chính là gia đình của cô ư?

Quyển Nhu đang phân tâm thì đột nhiên bị cảnh sát giao thông thổi một cái.

” Cô vừa mới vượt đèn đỏ.” Cảnh sát nói.

Quyển Nhu bước xuống xe: ” Tôi...tôi xin lỗi.”

” Xin lỗi không có lợi gì cho cô trông tình huống này đâu, xuất trình chứng minh thư và giấy tờ xe.”

Quyển Nhu ủ rũ xuất trình giấy tờ.

Sau khi dùng xong bữa cơm với gia đình nhà Lý gia thì Minh Vũ cùng Lý Nghệ Hân lên xe quay về Hàn gia. Đang trên đường Hàn Minh Vũ nói: ” Vân Lục là em gái của cô mà phải cư xử với cô như một người hầu vậy sao?”

Lý Nghệ Hân nhặt nhẹo trả lời: ” Thế thì sao? Nó không xứng làm em gái tôi thì làm người hầu là đúng rồi.”

Hàn Minh Vũ nghiêm nghị, anh lạnh giọng nói: ” Cô đúng là không có một chút đạo đức nào trong người.”

Lý Nghệ Hân cong mép môi: ” Tôi là như vậy đấy, nếu không thích thì ly hôn đi.”

” Ly hôn? Tôi sao có thể dễ dàng toại nguyện cô như vậy?”

” Hàn Minh Vũ, anh rõ ràng là chán ghét tôi vậy mà vẫn muốn lưu luyến cuộc hôn nhân này ư?”

Hàn Minh Vũ nghe hai chữ lưu luyến thì bật cười, cô ta đang nghĩ gì trong đầu anh cũng chẳng hiểu nữa: ” Cái tôi cần ở cuộc hôn nhân này là gì cô không biết hay là đang giả vờ không biết? Cô muốn ly hôn cũng được, nhưng phải đợi cho đến khi, tôi lợi dụng được hết giá trị từ cô với Lý tổng thì khi đó tôi sẽ vứt cô như ý cô muốn.”

Lý Nghệ Hân liếc sang Minh Vũ, cô ta gần giọng: ” Đồ khốn, anh đừng vọng tưởng. Muốn lợi dụng tôi à, không dễ đâu.”

Về đến nhà, Lý Nghệ Hân liền đi nhanh hích lên phòng đúng lúc tiểu Thiên đang bước xuống bậc thang, nhìn thấy Lý Nghệ Hân nó liền ngồi xuống, nép mặt vào chân thang. Lý Nghệ Hân đứng lại liếc nhìn tiểu Thiên: ” Di không phải là quý, con đừng có mà chưng ra cái bộ mặt sợ sệt đó nghe chưa?”

tiểu Thiên ngồi im re không nhúc nhích.

” Tiểu Thiên Dì nói thì con phải dạ chứ? Này đứng dậy mau.”

Lý Nghệ Hân kéo tay tiểu Thiên làm thẳng bé hoảng sợ mà khóc òa lên, Hàn Minh Vũ lúc này bận nghe điện thoại bên ngoài nên bây giờ mới vào.

” Lý Nghệ Hân buông tay thẳng nhỏ ra.” Minh Vũ quát lên.

Lý Nghệ Hân kên mặt nhìn ra sau, cô ta không những không thả mà còn dơ cao tay của tiểu Thiên lên: ” Tôi đang giáo huấn nó.”

” Baba..huhu..” tiểu Thiên mặt mũi ướn nhẹ gọi Minh Vũ.

Minh Vũ tức giận, dùng dùng đi tới giật tay của Lý Nghệ Hân ra và tát cho cô ta một cái, Minh Hạ từ phòng dưới lầu đi ra thì sưng người khi thấy Minh Vũ gương mặt như một đám mây đen xịt tát chị dâu. “Chị ta làm gì mà anh ấy tức giữ vậy?” Minh Hạ hoảng hốt thầm nghĩ, bởi vì từ nhỏ đến lớn cô em gái nghịch ngợm như cô còn chưa bị anh hai đánh lần nào, anh ấy không phải là người tùy tiện đánh một ai như vậy, mặt dù Lý Nghệ Hân rất xác xược nhưng anh hai vẫn luôn nhẫn nhịn cô ta kia mà.

Lý Nghệ Hân bị tát một cái đau điếng người, cô ta sinh ra đã là cành vàng lá ngọc, cha mẹ cưng còn hơn cưng trứng, họ còn chưa một lần chạm đến da thịt cô bằng đòn roi, vậy mà hần, hần dám ngang nhiên đánh cô.

” Hàn Minh Vũ anh dám đánh tôi.” Lý Nghệ Hân vợ tay định tát lại Minh Vũ thì bị anh túm lấy tay hất một cái làm cô ta ngã xuống, xem chút là lăn xuống dưới nhà.

Hàn Minh Vũ trừng mắt, ánh mắt phát tiết chiếu một tia cảnh cáo đáng sợ đến gương mặt của Lý Nghệ Hân, cô ta động ai thì động chứ động đến tiểu Thiên thì anh tuyệt đối không bỏ qua.

” Baba..” tiểu Thiên đưa bàn tay nhỏ xíu nắm lấy tay của Minh Vũ.

Minh Vũ nghe tiểu Thiên gọi thì hạ nhẹ ánh mắt, anh quay qua bế con lên ” Tiểu Thiên ngoan baba đây rồi, đừng khóc nữa.”

Lý Nghệ Hân đứng dậy quát lên ” Hàn Minh Vũ, hôm nay anh dám đánh tôi, tôi sẽ không để yên cho anh đâu, cả gia đình các người đều sẽ phải chịu sự trừng phạt.”

Cô ta nói xong thì chạy ra khỏi nhà, Minh Hạ nhìn thấy ánh mắt giết người của cô ta thì chột rùn mình, nhưng cô cũng vội kéo tay của Lý Nghệ Hân lại ” Chị dâu có gì từ từ nói, chị đừng đi.”

Lý Nghệ Hân giật tay đẩy ngã Minh Hạ, cô ta chỉ tay vào Minh Hạ rồi đến Minh Vũ: ” Các người hãy cứ chờ đấy, chờ đấy mà xem Hàn Thị các người sẽ phải phá sản như thế nào.”

Lý Nghệ Hân hung hăng bỏ đi, cô ta chắc chắn sẽ đem cái mặt bị sưng về kể lể với Lý gia.

Lý Nghệ Hân bắt taxi trên xe, cô ta lấy điện thoại gọi cho Lý Nghệ Hoàn, hiện giờ anh ta đang có lịch ở Mỹ. Trong nhà ngoài ba mẹ thì anh hai cũng rất thương cô, bảo bối của anh ấy bị Hàn Minh Vũ bắt nạt như thế này thì anh ấy sẽ không để cho hần được yên thân. Hơn nữa tập đoàn Lý Thị hiện tại ba đang giao cho anh ấy trông coi, cổ phần và vốn đầu tư của Lý Thị đến Hàn Thị sẽ bảo anh hai rút lại hết.

” Alo anh hai.” Lý Nghệ Hân khổ giọng nói.

” Nghệ Hân em khóc đấy à.”

” Anh hai, Hàn Minh Vũ tên khốn đó dám đánh em.”

Bên đầu dây giọng nói đầy phẫn nộ của Lý Nghệ Hoàn thốt lên:

” Cái gì, hần dám đánh em gái anh ư? Nghệ Hân em có sao không?”

Lý Nghệ Hân thút thít ” Em đau lắm, mặt em bị sưng hết lên rồi, anh hai em đang về nhà khi nào thì anh về?”

” Mai là anh về rồi, Nghệ Hân em đừng sợ anh sẽ làm chủ cho em.”

” Anh hai, tốt nhất là anh hãy làm cho giá cổ phiếu ngày mai của Hàn thị rớt thậm tệ luôn đi, để cho hắn phải quỵ xuống dưới chân em mà van xin.”

Lý Nghệ Hoành tỏ ra một thái độ quyết đoán trong lời nói:

” Nghệ Hân em yên tâm, anh tự có cách với Hàn Thị, không ngờ Hàn Minh Vũ lại là kẻ vũ phu, Lý Thị liên hôn với Hàn Thị chẳng qua là do mối quan hệ thâm tình từ đời ông Nội của chúng ta, Hàn Thị lại trong nguy cơ sụp đổ mà bám víu vào Lý Thị, vậy mà Hàn Minh Vũ còn không biết điều lại dám đối xử với em gái của anh như vậy, rõ ràng là không xem Lý gia của chúng ta ra gì.”

Lý Nghệ Hân hít mũi ” Vâng, hắn là tên khốn nạn, anh hai tiện thể lần này em muốn ly hôn luôn, khi anh về cũng hãy giúp em nói với ba nhé.”

Lý Nghệ Hân nói xong thì tắt máy, tay cô nắm chặt điện thoại, trong tâm đang suy nghĩ: ” Hàn Minh Vũ phen này mình sẽ chìm chết cả nhà hắn.”

Minh Hạ nói với Minh Vũ: ” Anh, sao anh đánh chị ta vậy? Nếu chị ta đi nói với Lý lão gia thì phải làm sao đây, còn công ty nữa, anh cũng biết là gia đình nhà họ cực chiều chị ta đến mức nào kia mà.”

Minh Vũ lớn giọng: “Chị Trương.”

Cô Trương giúp việc chạy lên: ” Tôi đây thiếu gia.”

” Cô bé tiểu Thiên lên phòng đi.”

Cô Trương ẵm lấy tiểu Thiên từ tay Minh Vũ, thằng bé lúc này đã ngủ. Minh Vũ ngồi xuống ghế, anh mệt mỏi đưa tay lên trán.

” Anh à.” Minh Hạ gọi.

Minh Vũ thở dài: ” Lý Nghệ Hoành vốn có hiềm khích với anh, hắn sẽ nhân cơ hội của Lý Nghệ Hân mà gây khó dễ cho Hàn Thị.”

” Vậy tại sao anh còn đánh chị ta, anh đã rất nhẫn nhịn sao đến hôm nay lại không nhịn được nữa chứ?”

Minh Vũ nhắm mắt, khổ não nghĩ người tựa lưng vào ghế sofa:

” Anh có thể nhịn cô ta bất cứ việc gì, nhưng cô ta làm tiểu Thiên khóc thì anh không nhịn được.”

Minh Hạ nhìn Minh Vũ mà cũng thở dài ơi là dài, phen này thì tiêu rồi, anh hai nhạy cảm nhất là tiểu Thiên, Lý Nghệ Hân chắc hẳn là đã dọa nạt hay làm gì đó thô bạo với thằng bé đây mà, người phụ nữ đó xấu tính như thế thì việc này sẽ khó giải quyết lắm đây.

4. Chương 4: Tai Nạn

” Anh Hai giờ anh tính thế nào?” Minh Hạ lo lắng.

Minh Vũ mở mắt, anh ngồi thẳng người: ” Hạ nếu ba mẹ về thì đừng vội nói gì để họ lo, anh sẽ sang Lý gia ngăn Lý Nghệ Hân lại.”

Minh Hạ bất mãn: ” Giờ này anh mới muốn ngăn cô ta, anh có cánh để bay đến Lý gia nhanh hơn Lý Nghệ Hân à.”

Minh Vũ biết rằng bây giờ là không kịp nhưng anh vẫn phải sang đó nếu không giải thích được thì cố gắng dùng chiêu vậy, thượng sách không có thì phải dùng hạ sách. Tập đoàn Hàn thị vẫn còn chưa đứng vững trên thương trường, nếu Lý thị đột ngột rút hết vốn thì công ty sẽ lâm vào cảnh nợ nần chồng chất có thể nguy đến mức phải tuyên bố phá sản.

Minh Vũ suy nghĩ rồi nghiêm nghị đứng dậy: ” Anh đi đây, em nhớ lời anh dặn đấy.”

Minh Hạ đứng dậy dõi theo Minh Vũ ra bên ngoài, cô rất lo cho anh hai, gia đình nhà Lý gia chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh ấy.

Minh Vũ lái xe chạy với tốc độ nhanh để đến Lý gia, anh còn gọi điện cho Lý lão gia trước để rà soát tình hình.

” Minh Vũ hả? Có việc gì sao?”

Nghe giọng của Lý lão gia như vậy thì có lẽ ông ấy vẫn chưa biết gì, Minh Vũ cảm thấy tảng đá trong lòng đã hóa nhỏ đi một chút và cũng dễ thở hơn một chút.

” Ba, Nghê Hân vừa về đến nhà thì đã cãi nhau với con, cô ấy giận dữ đòi ly hôn và còn tự làm mất của mình đồ lên.”

Giọng của Lý lão gia lo lắng ” Con nói sao? Nó đòi ly hôn à?”

” Vâng, con đã năn nỉ mãi mà cô ấy vẫn chưa hết giận, cô ấy nói sẽ để cho ba thấy mặt bị sưng của cô ấy và đổ cho con là đã đánh cô ấy buộc con phải ly hôn. Ba cũng biết đấy Nghê Hân khi kết hôn với con cô ấy đã không có chút tình cảm gì với con, vì thế trong tâm Nghê Hân luôn muốn con phải ly hôn.”

Minh Vũ đang bịa ra một cái lý do để đánh lừa Lý lão gia hy vọng là anh có thể lừa được ông ta, dù sao trong mắt ông ấy Lý Nghê Hân vốn là cô con gái bướng bỉnh và ngang ngược cô ta có hành xử như Minh Vũ nói thì cũng dễ hiểu.

” Cái đứa con gái này là ta đã quá chiều nó rồi, nó nghĩ ly hôn là chò chơi hay sao mà lại bịa chuyện như vậy. Minh Vũ giờ Nghê Hân đâu rồi để ba nói chuyện với nó.”

” Cô ấy đã tự mình bắt xe để về lý gia, chắc cũng sắp tới rồi đấy ạ.”

” Được rồi để nó về đây ta sẽ khuyên nhủ nó, mà Minh Vũ à tính cách của Nghê Hân rất ương ngạnh, con có gì thì cũng cố gắng nhường nó một tí, như thế hai đứa mới có thể sống hòa thuận với nhau được.”

” Vâng con hiểu thưa ba.”

Minh Vũ kết thúc cuộc gọi, cũng may Lý lão gia lại tin tưởng anh nếu không anh cũng hết cách với sự việc lần này. Trước mắt Minh Vũ sẽ phải đến Lý gia đón Ly Nghê Hân về nhưng qua được cửa ải của Lý lão gia thì chưa chắc đã qua được cửa của Lý Nghê Hoàn với lại Lý Nghê Hân chắc chắn sẽ càng tức điên lên khi biết Minh Vũ lừa ba cô ta, cô ta sẽ không dễ dàng gì mà chịu quay về Hàn gia.

Quyển Nhu không biết hôm nay cô gặp xui xẻo gì mà bị phạt vượt đèn đỏ đến ba lần, đây là anh cảnh sát thứ ba xé giấy phạt cho cô kể từ khi cô đi từ nhà của Lý gia đến đây. Quyển Nhu sụp mắt xuống trước tờ giấy phạt thứ ba được xé ra.

Quyển Nhu thở dài sầu não, cô cởi nón bảo hiểm nói lỏng dây ra một chút rồi cài lại cho thoải mái, lần này cô phải tập trung mới được không nên nghĩ ngợi đến cô gái kia nữa. Quyển Nhu tiếp tục lái xe cô cố gắng tập trung tinh thần nhưng không biết sao tự dưng Quyển Nhu đột nhiên cay mắt, nước mắt cứ chảy ra không kiểm soát được. Quyển Nhu đưa tay để dụi mắt nhưng mắt cô cay quá, đến mức không thể mở ra được mà cứ muốn híp lại.

” Không được rồi, mình không ổn phải tắt vào lề mới được.”

Quyển Nhu cố gắng lách xe vào sát lề nhưng cô lại cứ mất nhắm mắt mở, sau đó thì ầm một cái.

” Tai nạn rồi, tai nạn rồi.” Một tiếng hét của ai đó vang lên.

Anh cảnh sát giao thông lúc nãy vừa mới phạt Quyển Nhu xong thì thấy cô ấy gặp tai nạn ở gần đó, anh ta chạy đến lắc đầu:

” Vượt đèn đỏ sau đó thì bị đụng xe luôn, haiz”

Anh ta lấy bộ đàm thông báo cho bộ phận có liên quan.

” Có tai nạn xảy ra, tôi cần hỗ trợ tại đoạn đường X.”

Xung quanh người dân bao quanh đông nghịt. Quyển Nhu nằm giữa đường, máu chảy ra một vũng lớn. Mọi người đều cho là cô ấy đã chết, nhưng không dừng lại ở Quyển Nhu vì chiếc xe taxi tông Quyển Nhu xong thì lách tay lái kết quả lại bị xe tải ủi trúng.

Anh cảnh sát cố gắng đập cửa kính xe taxi để đưa người bên trong ra ngoài. Chiếc xe đã bị lật ngửa nên anh phải nhờ đến người dân để giúp, sau một hồi vất vả cuối cùng họ cũng đưa được hai người trong xe ra nhưng đáng tiếc là anh tài xế đã tắt thở chỉ còn lại mỗi cô gái gương mặt đầy máu.

Khi cô gái ấy đã được kéo ra thì trong xe vang lên tiếng chuông điện thoại, viên cảnh sát bắt máy tiện thể sát nhân danh tính người bị nạn.

” Alo, Lý Nghệ Hàn...” Giọng của Hàn Minh Vũ vang lên.

” Xin lỗi tôi không phải là Lý Nghệ Hàn.”

” Anh là ai?”

” Tôi là cảnh sát, chủ nhân của chiếc điện thoại này đã gặp tai nạn tại đoạn đường X.”

” Hả?”

Năm phút sau.

Minh Vũ đã nhanh chóng lái xe đến đoạn đường X, anh sửng sốt khi thấy Lý Nghệ Hàn đang được các cấp cứu viên đặt lên cán cho thở oxy và đang đưa lên xe cấp cứu.

Minh Vũ chạy đến về mặt bàng hoàng: ” Lý Nghệ Hàn, Lý Nghệ Hàn cô nghe tôi nói không?”

” Xin lỗi, chúng tôi phải đưa cô ấy đi ngay.” Một cấp cứu viên nói.

Minh Vũ lùi lại, anh nhìn Lý Nghệ Hàn được đẩy vào trong xe, làm sao lại xảy ra chuyện như thế này, trong lòng Minh Vũ vô cùng lo lắng nếu cô ta có bất chắc gì thì cả công ty của Hàn gia sẽ theo cô ta xuống mồ mất.

Minh Vũ lo âu nghiêng chặt cả răng, anh lập tức đi tới xe của mình để theo xe cấp cứu đến bệnh viện. Trong lúc Minh Vũ vừa đi thì một cái cán khác khiến một cô gái lướt qua anh, Minh Vũ vô tình nhìn qua anh chột nhủ nhẹ hàng chân mày.

” Sao giống...?” Minh Vũ suy nghĩ nhưng hiện tại chuyện chính mới là quan trọng, anh nhanh chóng lên xe lúc này không có thời gian để bận tâm đến những suy nghĩ thoáng qua.

Tại bệnh viện.

Cả gia đình của Lý gia nhận được tin thì vội vã chạy vào bệnh viện, Lý phu nhân khóc nức nức khóc nức, Lý lão gia thì đau lòng đến đứng không vững. Vân Lục cũng đi theo, cô đỡ Lý lão gia và liên tục ủi an Lý phu nhân nhưng thâm tâm cô lúc này lại đang rất mừng rỡ, Lý Nghệ Hàn không ngờ cô ta cũng có ngày hôm nay, ác giả thì ác báo.

” Minh Vũ tất cả cũng là tại cậu, Nghệ Hàn nó vốn bướng tính, cậu là chồng thì phải nhường nhịn khuyên nhủ nó chứ, cậu xem cậu gây gỗ với nó thì nó lại càng nóng, nếu như hôm nay nó không uất ức mà bắt xe về Lý gia thì đâu có xảy ra vụ việc này.” Lý phu nhân nổi giận trách móc Minh Vũ.

Minh Vũ cất giọng khổ tâm: ” Con xin lỗi.”

Lý lão gia lên tiếng: ” Thôi được rồi, chuyện này sao bà có thể đổ hết cho Minh Vũ được, Nghệ Hàn tính nó nóng nảy ngược ngang cũng là do bà quá chiều nó, nếu không phải là Minh Vũ thì chẳng ai chịu nổi cái tính của nó đâu.”

” Bây giờ ông đang trách tôi đấy à?”

” Thôi bà bớt nói đi, bà ồn ào quá bên trong bác sĩ làm sao mà tập trung cứu chữa cho Hân nhi đây?”

Hàn gia sau đó cũng có mặt, Hàn lão gia và Hàn phu nhân cũng rất lo lắng cho tình hình của Lý Nghệ Hân.

Trong khi đó Mạc Đình cũng nhận được thông báo từ bệnh viện, cô hoảng hốt chạy đến nhưng Quyển Nhu vẫn đang cấp cứu. Mạc Đình lo lắng không yên: ” Quyển Nhu cậu cố gắng lên nhé, cố gắng lên Quyển Nhu. Lạy trời xin hãy phù hộ cho Quyển Nhu.”

Mạc Đình chấp tay khấn bái cầu xin thần linh.

Mọi người ngồi đợi suốt bốn tiếng đồng hồ cánh cửa phòng cấp cứu mới mở ra. Lý phu nhân nhào đến khi vừa thấy bác sĩ, giọng bà run run ” Bác sĩ, con tôi thế nào rồi?”

Bác sĩ nói: ” Đã phẫu thuật thành công, cô ấy sẽ sớm tỉnh lại sau khi hết thuốc mê.”

Nghe lời nói ấy từ bác sĩ, cả nhà Lý và Hàn đều thở phào nhẹ nhõm, Lý phu nhân rơm rớm nước mắt: ” Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn.”

Hàn Minh Vũ lúc này mới nhẹ nhàng mà ngồi xuống ghế, từ lúc vào đây đến giờ anh toàn là đứng. Thật may, may vì cô ta còn sống, Lý Nghệ Hân cô làm tốt lắm

Vân Lục tức giận, không ngờ Lý Nghệ Hân lại mạng lớn đến như vậy.

Mười phút sau đó thì Quyển Nhu cũng được cấp cứu xong nhưng đáng tiếc là cô ấy lại không may mắn được như Lý Nghệ Hân, bác sĩ nói Quyển Nhu đã lâm vào trạng thái hôn mê vĩnh viễn trong y khoa thường gọi là người thực vật. Mạc Đình khóc nức om Quyển Nhu cô không thể tin được chuyện này lại xảy ra, Quyển Nhu thật đáng thương, mọi thứ đều không tốt đẹp với cô ấy, ông trời thật bất công.

Minh Hạ ở nhà trông tiểu Thiên nhưng lòng cô cứ như lửa đốt, Lý Nghệ Hân xảy ra tai nạn không biết có sao không rồi còn anh hai nữa, anh ấy phải giải quyết mớ hỗn độn này ra sao?

” Alo mẹ hử, chị ta ra sao rồi?” Minh Hạ vội hỏi khi Hàn phu nhân gọi về.

” Đã không sao nữa rồi, ca phẫu thuật rất thành công.”

Minh Hạ mát cả lòng, cô ta không sao là tốt, chuyện còn lại chắc anh Minh Vũ cũng sẽ có cách giải quyết. Minh Hạ thầm nghĩ: Lý Nghệ Hân đúng là cục thang lửa, nếu hôm nay chị ta mà không qua khỏi thì cả nhà của Hàn gia chỉ có thể dọn ra đường ở, vì Lý thị và Lý Nghệ Hoàng sẽ ăn tươi nuốt sống cả tập đoàn Hàn thị, phá sản chỉ là chuyện sớm muộn.

5. Chương 5: Hoang Mang

Ngày hôm sau Lý Nghệ Hoàng đáp chuyến bay từ Mỹ trở về, thư ký của anh đã có mặt từ sớm để đón boss. Lý Nghệ Hoàng sắc mặt hình sự toát lên nét u ám khó tả, anh đeo kính mắt màu ánh bạc đi nhanh ra khỏi sân bay, thư ký vừa đi theo vừa báo cáo:

” Giám đốc, cuộc họp với tập đoàn CBM còn 20 phút nữa là bắt đầu.”

Lý Nghệ Hoàng đi vội vàng nhưng anh ta không gấp việc đó, Lý Nghệ Hoàng dơ một ngón tay lên nói ” Xếp lịch lại chuyển cuộc họp sang 1h chiều nay, bây giờ tôi phải đến bệnh viện, anh hãy lựa lời nói với ban giám đốc của CBM cho khéo. Còn nữa cổ phiếu của Hàn thị tôi muốn có số liệu thống kê của họ trong tháng này.”

Thư ký gật đầu mạnh một cái ” Vâng thưa giám đốc.”

Lý Nghệ Hoành sau đó lên xe thẳng tiến đến bệnh viện của Lý Nghệ Hân, cô ta lúc này đang nằm trong phòng hồi sức đặc biệt chỉ là đã qua 15h đồng hồ kể từ lúc ca phẫu thuật kết thúc thì Lý Nghệ Hân vẫn chưa tỉnh lại.

Lý phu nhân thức trực suốt bên con, bà vô cùng lo lắng khi Nghệ Hân cứ nhắm mắt mãi trên giường bệnh, gia đình cũng đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói có thể do ảnh hưởng của thuốc mê vẫn còn nên mới chưa thể tỉnh lại.

Hàn Minh Vũ bước vào nhẹ nhàng, trong bệnh viện chỉ còn lại anh và Lý phu nhân mọi người đều đã về nghỉ ngơi. Minh Vũ khẽ nói ” Mẹ về nghỉ một chút đi, con sẽ ở đây trông Nghệ Hân.”

Lý phu nhân nhìn qua Minh Vũ ” Nếu Nghệ Hân tỉnh lại ngay lúc mẹ không có ở đây thì nó sẽ sợ lắm, từ nhỏ nó đã sợ nằm viện rồi.”

” Mẹ đừng lo có con ở đây mà, mẹ phải nghỉ ngơi để còn có sức gặp Nghệ Hân khi cô ấy tỉnh lại chứ?”

Lý phu nhân cảm thấy những lời Minh Vũ nói cũng đúng, bà cũng thấm mệt cả ngày hôm qua, thôi thì nghe lời Minh Vũ về nhà nghỉ ngơi lấy sức rồi lại vào thăm Nghệ Hân sau. Lý phu nhân vuốt má của Nghệ Hân một cái rồi đứng dậy khỏi ghế, bà vừa đi ra mở cánh cửa thì ngạc nhiên khi đứng bên ngoài là Lý Nghệ Hoành.

” Nghệ Hoành.” Lý phu nhân gọi.

Lý Nghệ Hoành bước vào ” Mẹ, Nghệ Hân sao rồi?”

” Như con thấy đây vẫn chưa thể tỉnh lại.”

Lý Nghệ Hoành đưa ánh mắt xót xa nhìn cô em gái bảo bối đang nằm trên giường bất động, phần đầu lại bị băng bó, bỗng nổi cảm phần lóe lên trong đôi mắt của Lý Nghệ Hoành anh ta quay sang đấm một cái vào mặt của Hàn Minh Vũ.

Lý phu nhân bàng hoàng ” Hoành con làm gì vậy?”

” Hàn Minh Vũ cậu dám đánh Nghệ Hân bây giờ còn khiến nó ra nông nổi này, cậu còn đáng mặt đứng đây sao?” Lý Nghệ Hoành to tiếng chửi Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ lau vết máu trên miệng, anh không nóng giận mà vẫn bình tĩnh nói ” Nếu là lỗi của tôi thì tôi càng phải ở đây để chăm sóc cô ấy không phải sao?”

Lý phu nhân kinh ngạc khi Nghệ Hoành nói là Minh Vũ đánh Nghệ Hân, bà hoang mang nhìn chằm chằm Minh Vũ:

” Vũ, con đánh Nghệ Hân ư? Con đã đánh nó ư?”

” Chuyện không phải như vậy đâu mẹ.” Minh Vũ giả vờ bình thản trước mặt của Lý phu nhân.

” Vậy sao Nghệ Hoành lại nói.”

Lý Nghệ Hoành cười khinh ” Hàn Minh Vũ cậu dám làm mà không dám nhận, quá là hèn hạ. ”

”Mẹ, đợi khi Nghệ Hân tỉnh lại mẹ hỏi em nó thì sẽ rõ thôi, còn cậu Hàn Minh Vũ..”

Lý Nghệ Hoành chỉ tay vào mặt Minh Vũ : ” Cậu sẽ phải trả giá đắt cho những gì mà cậu đã làm với em gái tôi.”

Lý Nghệ Hoành vụt mạnh tay xuống, đi ra ngoài, Lý phu nhân thì ngỡ ngàng bà hoài nghi nhìn Minh Vũ, nếu thực sự như những gì mà Nghệ Hoành nói thì Minh Vũ bà cũng sẽ không bỏ qua cho cậu ta.

” Mẹ, mẹ nghe con giải thích.”

” Được rồi Minh Vũ, con không cần giải thích, đợi đến khi Nghệ Hân tỉnh lại thì sẽ rõ thôi. Nhưng nếu con thật sự đã đánh Nghệ Hân thì mẹ tuyệt đối sẽ không tha thứ.”

Lý phu nhân nói lời không mấy vui vẻ, sau đó bà cũng ra về. Hàn Minh Vũ thì tâm trạng lo âu ngồi xuống ghế, giờ Lý Nghệ Hoành đã về nước anh phải nghĩ cách để đối phó với hắn.

Minh Vũ sầu não, ánh mắt hướng về Lý Nghệ Hân ” Nghệ Hân ơi là Nghệ Hân cô có nên tỉnh lại không đây? Nếu cô tỉnh lại thì tôi khó, mà cô không tỉnh lại thì tôi cũng khó, rốt cuộc tôi phải làm sao với cô mới được?”

Mạc Đình ủ rũ dùng khăn lau tay cho Quyển Nhu, hôm qua cô vì Quyển Nhu mà khóc sưng cả mắt. Trong khi đó người Mẹ nuôi của Quyển Nhu mới đáp chuyến xe lên thành phố X, bà ấy là viện trưởng của một cô nhi viện, nghe tin từ Mạc Đình là Quyển Nhu gặp tai nạn bà liền vội vã sắp xếp để lên với Quyển Nhu.

” Mạc Đình à, Quyển Nhu ra sao rồi?”

Mạc Đình đau buồn nói ” Bác sĩ nói Quyển Nhu bây giờ...bây giờ là người thực vật.”

Mẹ nuôi không khỏi sốc ” Mạc Đình, Quyển Nhu? Sao có thể ?”

Minh Vũ ngồi một hồi lâu bên cạnh Lý Nghệ Hân nhưng sau đó thì anh thấm mệt mà ngủ quên trên mép giường. Trong lúc không có sự tỉnh thức của Minh Vũ thì ngón tay của Lý Nghệ Hân nhẹ nhàng nhích động, trên gương mặt của cô ấy toát lên biểu cảm hoảng hốt, hàng chân mày giật giật. Cô liên tục nghiêng đầu qua lại theo phản ứng như đang gặp ác mộng, thế rồi đột nhiên hai mắt cô mở ra như một cách rất đột ngột không hề có nhịp điệu.

Lý Nghệ Hân dường như vẫn chưa hết sợ hãi nên thở dốc, cô hoang mang nhìn lên trần nhà, nhìn đến các thiết bị y tế, trong đầu của cô bây giờ là một mớ hỗn độn quay cuồng đến đau nhức nhối.

Lý Nghệ Hân nhắm mắt lại một chút cho tỉnh táo hơn rồi lại mở ra một lần nữa, cô điều hòa lại hơi thở nhưng lúc này cô mới ngạc nhiên khi nhìn thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đang gối đầu lên tay nằm trên mép giường của cô.

Lý Nghệ Hân chớp nhẹ ánh mắt ” Anh ta là ai?”

Lý Nghệ Hân cố gắng ngồi dậy, cô tháo kim ở tay và loạng choạng leo xuống giường, nhưng vô tình cô đi ngang qua tấm gương được cheo lên tường thì bỗng đứng sững. Đôi mắt xinh đẹp mở to, cô đi từ từ đến gương rồi sờ tay lên mặt, sắc đẹp này, sắc đẹp này không phải là của mình, trong đầu đột nhiên xuất hiện cảnh tượng cô đứng ở nhà của Lý gia và nhìn thấy một người giống hệt cô đó chính là Lý Nghệ Hân.

Cô sờ khắp mặt rồi nhìn đến bàn tay năm ngón được sơn màu đỏ bóng loáng, mái tóc nhuộm màu nâu hạt dẻ và uống xoắn phần đuôi mượt mà, toàn bộ đều là không phải hình dáng của cô.

” Đây không phải là mình, mình là Khương Quyển Nhu. Sao lại như thế này, cô gái này là người mà mình đã thấy ở Lý gia, tại sao mình lại ở trong cơ thể của cô ấy?. Không lẽ...không lẽ mình đã xuyên hồn đối xác, nếu vậy thì thân xác thật sự của mình đang ở đâu?”

Quyển Nhu bơ phờ ngồi sụp xuống, tâm trí vô cùng mơ hồ hoảng loạn.

Lúc này thì Minh Vũ chợt tỉnh giấc, anh giật mình khi không thấy Lý Nghệ Hân định vội đi tìm thì lại thấy cô ta đang ngồi ở một góc.

Minh Vũ thở ra, anh đi tới ” Cô mới vừa tỉnh lại mà đã trèo xuống giường rồi sao?”

Lý Nghệ Hân lúc này đã không còn là Lý Nghệ Hân nữa, thân phận thật sự của cô ấy là Khương Quyển Nhu nhưng đối với Lý Nghệ Hân thì Quyển Nhu lại không hề có một chút ký ức nào về cô ấy, đối diện với Hàn Minh Vũ cô vô cùng xa lạ, người đàn ông này rốt cuộc là ai? Nếu cô nói cho anh ta biết mình không phải là cô gái này thì anh ta có tin hay không? Hoặc là cô giả vờ mất trí nhớ thì sao?

” Anh là ai?” Quyển Nhu bỗng hỏi.

Hàn Minh Vũ chợt im lặng, Quyển Nhu thì nghĩ chắc chắn anh ta đang nghĩ cô không nhớ gì.

Nhưng thật không ngờ Minh Vũ lại nói khác với những gì mà Quyển Nhu phán đoán ” Lý Nghệ Hân cô định chơi trò mất trí nhớ đấy à, đầu cô tuy bị thương nhưng chỉ là vết thương rách ở trán được khâu lại, vết thương nguy hiểm nhất của cô là bị tấm kính găm vào ngực. Cô bị ở ngực chứ không phải ở đầu.”

Quyển Nhu ngỡ ngàng, thôi tiêu rồi ngượng thay đầu lại không có vấn đề, nếu như để người khác biết cô không phải là cô gái này mà là Khương Quyển Nhu thì chỉ có thể chắc chắn rằng cô sẽ được đưa ngay vào trại tâm thần, có lẽ cách duy nhất bây giờ là cô phải chấp nhận một sự thật cô hiện tại không phải là Khương Quyển Nhu.

” Tôi đùa một chút không được sao?” Quyển Nhu đứng dậy cô bỗng nhú mày, ái za... bây giờ cô mới phát hiện rõ cô bị đau ở ngực thật.

” Không sao chứ?”

Minh Vũ đỡ tay Quyển Nhu anh dìu cô đến giường ” Cô nằm xuống nghỉ ngơi đừng có đi lung tung, tôi sẽ đi gọi bác sĩ đến khám lại cho cô.”

Quyển Nhu ngoan ngoãn nằm xuống ” Vâng.”

Minh Vũ ngạc nhiên, anh cảm thấy Lý Nghệ Hân rất lạ, cô ta trước giờ ăn nói rất ngang hàng với anh nhưng lúc này không ngờ cô ta lại ” vâng ” một tiếng, không lẽ cô ta có bị thương nặng ở đầu mà các bác sĩ không biết ư?

6. Chương 6: Lý Nghệ Hân Rất Lạ

Bác sĩ đến thăm khám cho Lý Nghệ Hân, ông đặt ống nghe kiểm tra nhịp đập của tim, kiểm tra vành mắt, đo huyết áp....

Hàn Minh Vũ đứng bên cạnh quan sát, bác sĩ kiểm tra xong thì nói: ” Cô ấy đang hồi phục khá tốt, chỉ cần ăn uống đủ chất và nghỉ ngơi tốt thì sẽ không có vấn đề gì khác.”

Minh Vũ gật nhẹ đầu: ” Vâng, cảm ơn bác sĩ.”

Quyển Nhu không mấy bận tâm đến lời nói của bác sĩ, cô bây giờ đã biết tên của cơ thể mà cô đang sử dụng, cô gái này tên là Lý Nghệ Hân, cô ấy ở trong nhà của Lý gia nên mang họ Lý cũng là bình thường. Nhưng có một điểm kỳ lạ ở đây đó là hình ảnh của cô ấy kể cả thân hình chiều cao đều hoàn toàn giống với Khương Quyển Nhu cô, liệu giữa cô và cô ấy có mối quan hệ về máu mủ hay không, gia đình của Lý gia có phải là gia đình mà cô đang tìm kiếm?

Quyển Nhu suy nghĩ, bộ dạng rất trầm tư như đang thả hồn vào một nơi nào đó, cô thậm chí còn không để ý đến Hàn Minh Vũ đang chăm chăm nhìn cô.

” Cô đang nghĩ gì vậy?” Minh Vũ hỏi.

Quyển Nhu bị câu hỏi của Minh Vũ kéo ra ngoài thực tại: ” Tôi nghĩ gì thì phải kể cho anh nghe sao?” Quyển Nhu có chút lúng túng trong giọng nói.

Minh Vũ vốn quen đầu khẩu với Lý Nghệ Hân, vì thế cách nói chuyện của anh lúc nào cũng ẩn chứa sự bóc lột mỉa mai:

” Không cần, thứ cô nghĩ chắc cũng chẳng tốt đẹp gì.”

Quyển Nhu quan sát kỹ thái độ khi nói chuyện của Minh Vũ, anh ta có vẻ không thích cô gái Lý Nghệ Hân thì phải, cảm thấy giữa họ rất không thiện cảm. Nhưng quan hệ của hai người họ là dừng ở mức độ nào? Bạn bè? Đồng nghiệp hay anh em? Cái thứ ba chắc là không phải, nhưng mà thôi điều trước mắt là phải biết tên họ của anh ta cái đã rồi mới suy nghĩ những cái khác sau.

” Điện thoại của tôi anh có giữ không?”

” Cô muốn gọi cho ba mẹ thì không cần đâu, tôi đã thông báo rồi.”

” Nếu anh đang giữ thì đưa cho tôi đi.” Quyển Nhu tỏ ra khó chịu.

Minh Vũ đi tới cái bàn, kéo ra lấy điện thoại đưa cho Quyển Nhu.

” Cô vẫn muốn nói với họ chuyện tôi đánh cô sao? Lý Nghệ Hân chuyện đó là do cô kích động tôi trước.”

Quyển Nhu ngỡ ngợ cầm lấy điện thoại, cô thầm nghĩ ” anh ta vừa nói là đánh mình, còn bảo là do mình kích động anh ta, nhưng thật sự mình có biết gì đâu, vì đây... đâu có phải là cơ thể của mình.”

Quyển Nhu mở điện thoại nhưng chết thật vì nó yêu cầu mật mã, mà mật mã cô lại không biết, phải làm sao bây giờ, mật mã là do Lý Nghệ Hân cài mà chính Lý Nghệ Hân lại không biết thì sẽ bị nghi ngờ ngay.

Quyển Nhu lo lắng, cô đảo nhẹ ánh mắt, sau đó thì hỏi Minh Vũ:

” Anh có biết mật khẩu không?”

Hàn Minh Vũ ngạc nhiên: ” Mật khẩu của cô mà lại đi hỏi tôi, Không lẽ cô không nhớ?”

Quyển Nhu bình tĩnh giải bày, tuy không được mạnh dạn nhưng lại tỏ ra rất thận trọng” Không phải là không nhớ, chỉ là tôi mới đặt lại trước khi bị tai nạn, là trước khi tôi nằm viện, cho nên tôi không nhớ nữa.”

Minh Vũ dò xét nhìn Quyển Nhu, cũng có thể cô ta nói đúng là do thời gian quá gần sát lại bị tác động bởi tai nạn nên quên mất. Minh Vũ lấy lại điện thoại trên tay Quyển Nhu, anh nhấn vào hai nút bên hông, một lúc sau thì mật khẩu bị hủy, điện thoại có thể dùng bình thường.

Quyển Nhu cầm điện thoại, không ngờ anh ta biết cách khôi phục lại cài đặt, có lẽ điện thoại này không sử dụng mật khẩu cấp cao nên có thể hủy được. Quyển Nhu nhẹ cười, cô mở vào mục danh bạ lướt qua các tên có trong điện thoại, đột nhiên cô nhướng mắt khi nhìn thấy cái tên Boss suy tàn.

” Boss suy tàn.” Quyển Nhu nhấm trong miệng.

Minh Vũ nhíu mày, anh không rõ cô ta đang muốn làm gì, cảm giác có cái gì đó rất kỳ lạ ở Lý Nghệ Hân.

” Anh nhá máy cho tôi được không?”

” Để làm gì?” Minh Vũ hỏi.

Quyển Nhu viện ra một lý do: ” Tôi không gọi được cho số của anh, anh cứ thử nhá máy đi, tôi muốn kiểm tra điện thoại của mình một chút thôi mà.”

Minh Vũ theo lời cô ta lấy điện thoại nhá máy cho Quyển Nhu, chuông điện thoại Quyển Nhu đang cầm reo lên, cô nhìn vào màn hình thì lại thấy cái tên boss suy tàn hiện lên. Ánh mắt Quyển Nhu chợt sụp xuống, vốn định dùng cách này để xem tên anh ta là gì, nhưng không ngờ lại là boss suy tàn, cái cô Lý Nghệ Hân này dùng từ cũng kỳ cục thật, giờ phải làm sao để hỏi tên anh ta bây giờ.

Thấy vẻ mặt của Quyển Nhu ủ rũ, Hàn Minh Vũ mới hỏi: ” Sao vậy?”

Quyển Nhu lắc đầu, nhưng Minh Vũ lại hoài nghi giật lấy điện thoại từ tay cô, anh nhìn cái tên hiện lên: Boss suy tàn.

Minh Vũ nghiêm mặt thở ra một cái, bực mình nhưng cố đè xuống, anh nghiêng đầu nhìn Quyển Nhu: ” Cô dùng ba cái chữ này để gọi chồng sao?”

Chồng? Quyển Nhu mở to mắt, thì ra anh ta là chồng của Lý Nghệ Hân ư.

Hàn Minh Vũ bấm bấm gì đó trên điện thoại rồi ném lên người của Quyển Nhu: ” Tôi có tên có họ, đừng có tùy tiện mà biến dạng tên của người khác theo cái suy nghĩ vớ vẩn của cô.”

Quyển Nhu lợm lấy điện thoại, cô nhìn cái tên anh ta vừa lưu vào trong điện thoại là Hàn Minh Vũ, hóa ra anh ta tên là Hàn Minh Vũ. May rồi! giờ đã biết tên anh ta cũng sẽ dễ gọi hơn, không cần phải lo lắng bị lộ thân phận nữa.

Lý lão gia và Lý phu nhân nhận được thông báo của Minh Vũ thì lập tức chạy vào bệnh viện. Nghệ Hân tỉnh lại làm họ vô cùng mừng rỡ, bao nhiêu lo lắng đều đã tan biến hết.

Lý lão gia đi tới cầm lấy tay của Nghệ Hân, mẹ của cô thì lại vuốt tóc hôn trán, nước mắt của họ rưng rưng yêu thương con gái khôn xiết.

Quyển Nhu nhìn qua thì đoán đây chắc là ba và mẹ của Lý Nghệ Hân, từ nhỏ đến lớn cô là lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác có ba mẹ bên cạnh, tuy không phải là thân phận thật nhưng nhờ có thân xác của Lý Nghệ Hân mà cô đột nhiên có một gia đình, có ba, có mẹ và còn có cả một người chồng nữa.

” Hân nhi, con tỉnh lại là tốt rồi, con đã sợ lắm phải không? ” Lý lão gia nói.

Quyển Nhu mỉm cười lắc đầu.

Lý phu nhân ánh mắt xót xa cùng giọng nói dịu nhẹ thốt lên:

” Nghệ Hân con tỉnh lại làm mẹ mừng quá, con thấy trông người thế nào? Có đau hay mệt gì không?”

Quyển Nhu rất cảm động, cô chớp khê hàng mi: ” Con không sao.”

Lý phu nhân yêu thương nhìn Nghệ Hân rồi bà bỗng nhớ đến một việc: ” Nghệ Hân à, có phải Minh Vũ đã đánh con không? Nếu có thì hãy nói thật cho mẹ, mẹ sẽ hỏi tội nó.”

Hân Minh Vũ vẫn bình tĩnh, anh biết chắc chắn Lý Nghệ Hân sẽ không buông bỏ chuyện này, cho nên hạ sách anh đều đã chuẩn bị từ trước.

Quyển Nhu đưa nhẹ ánh mắt nhìn Minh Vũ, cô khẽ cười:

” Mẹ, sao anh ấy có thể đánh con được chứ? Anh ấy rất yêu con mà.”

Hân Minh Vũ đột nhiên như bị ai đó đẩy một cái rơi xuống từ ba tầng mây, bất ngờ và kinh ngạc là biểu cảm đang nằm trong đôi mắt lạnh lùng của anh, Lý Nghệ Hân cô ta đang giúp cho anh sao? Cô ta nào có phải là người tốt như vậy? Chắc hẳn là đang muốn giở trò gì nữa đây?

” Minh Vũ.” Quyển Nhu gọi.

Minh Vũ bước tới: ” Ừm anh đây.”

” Em muốn về nhà.”

Minh Vũ lại thêm phần kinh ngạc, đây là lần đầu tiên anh thấy Lý Nghệ Hân dùng giọng nói dịu nhẹ như vậy để nói với anh, cô ta là đang cố tình hay là đã bị điên?

Lý lão gia nói: ” Hân à con mới tỉnh lại, sức khỏe vẫn còn yếu phải nằm viện thêm mới được.”

Lý phu nhân cũng bày tỏ lo ngại: ” phải đó Nghệ Hân, con chịu khó nằm viện đi.”

” Mẹ, con không sao, hồi nãy bác sĩ đến khám đã nói là sức khỏe con ổn định, chỉ cần ăn uống đầy đủ và nghỉ ngơi tốt là được_____Con muốn về.”

Lý phu nhân vẫn e ngại nhưng nếu ý của Nghệ Hân đã vậy thì bà ấy cũng đồng ý. ” Con ngoan, con cứ nằm đây thêm một tuần rồi mẹ sẽ đưa con về Lý gia.”

Quyển Nhu chợt suy nghĩ nếu như cô về Lý gia thì có lẽ sẽ không được hay cho lắm, hơn nữa cô không phải là Nghệ Hân thật, tính cách và thói quen của cô ta người hiểu rõ nhất chắc chắn là ba mẹ, nếu như cô về với họ thì sẽ dễ bị nghi ngờ, phải chỉ có thể một câu nói ra tôi không phải là Lý Nghệ Hân thì tốt biết mấy nhưng cái chuyện kỳ quái này sẽ chẳng có ai tin, đến cô còn không dám tin hướng chỉ là họ. Chỉ còn một cách đó là về với Hân Minh Vũ, theo cô cảm nhận thì có lẽ tình cảm vợ chồng của họ không được tốt, khả năng bị phát hiện chắc chắn sẽ thấp hơn, cứ tạm thời làm như vậy đợi đến khi cô tìm rõ được thân thể của mình thì sẽ nghĩ cách giải bày mọi chuyện sau.

Quyển Nhu cầm lấy tay Lý phu nhân: ” Mẹ con không muốn về Lý gia, con sẽ về với Minh Vũ.”

Hân Minh Vũ tiếp tục ngỡ ngàng trước lời nói của Lý Nghệ Hân, lúc đầu cô ta một hai đòi ly hôn, bây giờ lại muốn về Hân gia:

” Lý Nghệ Hân cô rốt cuộc định chơi trò gì đây?” Minh Vũ suy nghĩ.

Lý lão gia tính ý, ông nghĩ Nghệ Hân là đang không muốn xa chồng đây mà: ” Con gái đã lấy chồng thì đương nhiên phải theo chồng, Mẹ Hoa bà không hiểu tâm tư của con gì cả.”

” Có ông mới không hiểu, tôi là đang lo cho sức khỏe của Hân nhi nhà ta, nếu con bé về Lý gia, tôi là mẹ đẻ dĩ nhiên sẽ chăm sóc nó chu đáo hơn chứ?”

Quyển Nhu lắc nhẹ tay của Lý phu nhân: ” Mẹ không cần phải lo cho con như vậy, anh Minh Vũ sẽ chăm sóc tốt cho con thôi. Mẹ à, con thật sự chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy.”

Lý phu nhân suy nghĩ lưỡng lự: ” Thôi được, nếu con đã muốn vậy thì cứ về Hàn gia đi.”

Quyển Nhu mỉm cười: ” Con cảm ơn mẹ.”

Từ giờ phút này cái tên Khương Quyển Nhu sẽ tạm thời biến mất, cô bây giờ sẽ sống với thân phận là thiên kim của lý gia, là thiếu phu nhân của Hàn gia: Lý Nghệ Hân. Tuy đây là một sự việc ngoài ý muốn nhưng cũng là một cơ hội để cô có thể tìm hiểu rõ về cha mẹ ruột của mình, nếu cô là con của Lý gia thì cô muốn biết tại sao năm đó họ lại bỏ rơi cô ở trong cô nhi viện, còn nếu không phải thì tại sao cô và Lý tiểu thư lại có thể giống nhau đến như vậy?. Cô sẽ nhân cơ hội hiếm có này để phơi bày hết mọi khuất mắt của mình và cũng sẽ nhân cơ hội này để sống với diện mạo xinh đẹp mà cô đã bị mất đi

7. Chương 7: Đổi Nghề Làm Diễn Viên

Khương Quyển Nhu hiện tại là Lý Nghệ Hân, lúc này cô được xuất viện theo mong muốn để về Hàn gia.

Ngồi bên cạnh Hàn Minh Vũ trên chiếc xe bốn chỗ đắt tiền, cảm giác có phần gượng gạo, thân phận khác đi thì cuộc sống cũng khác đi, một Khương Quyển Nhu chỉ biết đi xe máy chạy ngược chạy xuôi để giao hoa mỗi ngày, bây giờ dùng một cái lại hóa thành một Lý Nghệ Hân xinh đẹp danh giá, chỉ có điều là Lý Nghệ Hân đã kết hôn, Quyển Nhu cũng vì thế mà đột nhiên trở thành một người phụ nữ đã có chồng, cảm giác không biết nên diễn tả thế nào?

Quyển Nhu nhẹ nhàng chuyển đôi đồng tử sang phải, cô lén nhìn Hàn Minh Vũ, chỉ định nhìn một cái rồi thôi, nhưng không hiểu sao càng nhìn lại càng muốn nhìn nữa. Hàn Minh Vũ là một nam nhân rất tuấn tú, tuy sắc mặt luôn toát lên sự lạnh lùng nhưng tổng quan từ ngũ quan luôn là một điểm cuốn hút, không ngờ chồng của Lý Nghệ Hân lại cực kỳ soái ca, như thể anh ta bước ra từ một cuốn tiểu thuyết, mà cũng có thể đúng là như vậy, bởi vì cô đã hoán đổi linh hồn thì biết đâu anh ta cũng là xuyên không thì sao?

” Nhìn kỹ chưa?”

Quyển Nhu đột nhiên lấy lại tâm tư, Hàn Minh Vũ đang dưỡng thần mà cũng biết cô đang nhìn anh ta sao? Con người này làm người ta sợ thật đấy.

Hàn Minh Vũ mở mắt, rất điềm nhẹ nhìn sang Lý Nghệ Hân, đôi mắt vừa lạnh vừa hiểm. Quyển Nhu vội né tránh ánh nhìn, cô quay lại và hạ mắt xuống thấp, bộ dạng cứ như là đang mắc lỗi.

Gương mặt xinh đẹp của Lý Nghệ Hân khi bối rối lại mang một nét dễ thương, cô ta lúc này nhút nhát như một con thỏ. Hàn Minh Vũ trong đầu luôn là ý niệm khinh bỉ, Lý Nghệ Hân cô đóng kịch rất giỏi, giỏi đến mức trơ trên không ai bằng.

” Tôi thấy cô nên xin vào một công ty quản lý nào đó để làm diễn viên đi, biết đâu cô trở thành sao hạng A đấy.”

Quyển Nhu nhè nhẹ thanh âm, cô khoan thai trả lời: ” Tôi không thích làm diễn viên.”

Hàn Minh Vũ hí nhè một bên mắt, cô ta còn ra vẻ rất tự nhiên để trả lời, Lý Nghệ Hân xem ra anh đã đánh giá thấp khả năng mặt trơ của cô ta.

” Lý Nghệ Hân cô không muốn ly hôn nữa sao?”

Quyển Nhu giật mình, trời ạ, không lẽ tình cảm của bọn họ lại sức mẽ đến mức muốn ly hôn ư?

Lý Nghệ Hân muốn ly hôn với Hàn Minh Vũ, hèn gì anh ta lúc nào cũng lạnh nhạt và khó chịu với cô. Nhưng tình hình lúc này thì cô có nên tiếp tục ý định của chủ thể hay không? Không được, nếu ly hôn thì

cô phải rời khỏi nhà họ Hàn, nơi còn lại để quay về là Lý gia, thân phận của cô sẽ bị bại lộ, như thế chẳng khác nào là bệnh viện tâm thần thẳng tiến, không được, cô không thể để bản thân lâm vào đường cùng.

” Thế anh có muốn ly hôn không?” Quyển Nhu rút rè hỏi Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ lạnh giọng: ” Cô nghĩ tôi sẽ nói không sao? ”

” Là do anh không thích tôi? Nếu đã không thích thì sao còn kết hôn? ” Quyển Nhu nói xong thì bối rối, cô nghĩ mình quẩn rồi, khi không lại hỏi linh tinh, nhờ may anh ta nghi ngờ thì khổ, bức quá, là cô không hiểu rõ về Lý Nghị Hàn, lại cũng không biết phải hỏi ai về cô ấy là người như thế nào để mà còn biết cách ứng xử.

Hàn Minh Vũ cười nhạt, anh cũng chẳng buồn trả lời, cơ hồ là anh đã quá rõ cô ta, một người phụ nữ xấu tính cùng khả năng diễn xuất 100 điểm. Lý Nghị Hàn muốn diễn thì cứ để cho cô ta diễn, cùng lắm anh sẽ diễn cùng cô ta, để coi cô ta có thể đóng kịch được bao lâu.

Ngay lúc đó có một cuộc điện thoại gọi đến cho Hàn Minh Vũ, anh đưa tay vào trong túi áo lấy điện thoại ra, xem một cái rồi đưa lên tai:

” Có chuyện gì...?”

Trong điện thoại người gọi đến đã nói gì đó mà sắc mặt của Hàn Minh Vũ như sắp có giông bão, mây đen đang mù mịt kéo đến, cặp chân mày từ từ nhíu sâu, tầm mắt vô hồn nhưng lại có cảm giác đáng sợ khi nhìn vào. Quyển Nhu không biết đã có chuyện gì xảy ra, chỉ là không khí tự dưng có chút choáng ngợp, không được thoải mái, không được tốt cho lắm.

Hàn Minh Vũ buông tay đang cầm điện thoại xuống, đôi mắt mệt mỏi nhíu lại, bàn tay đưa lên nâng lấy vùng trán.

Anh ta gặp chuyện gì khó ư, Quyển Nhu nghiêng qua, cô muốn hỏi nhưng lại nghĩ không nên, cô đành im lặng cho đến khi Hàn Minh Vũ mở miệng nói:

” Lý Nghị Hàn.”

Quyển Nhu vô tình lại đáp một chữ: ” Vâng”

Hàn Minh Vũ liếc nhẹ sang Khương Quyển Nhu, cô ta làm anh nổi hết cả da gà, quả thật là vẫn chưa quen với vai diễn ôn nhu của cô ta cho lắm.

” Cô muốn quay về Hàn gia, nhưng sau lưng cô lại chọc thủng Hàn Thị, không lẽ cô muốn cùng tôi phu thê mặn nồng, sóng gió có nhau, cùng nhau gánh nợ, cùng nhau ra đường sống phải không?”

Quyển Nhu ngơ ngác, anh ta là đang nói gì vậy, cái gì mà cùng nhau gánh nợ, ra đường, rồi còn mặn nồng.

” Tôi không hiểu ý anh.”

Hàn Minh Vũ bất thành linh trùng mắt, nắm chặt cổ tay của Quyển Nhu, anh siết chặt đến mức làm đau cô ấy.

” Anh buông tay tôi ra.” Quyển Nhu nhăn nhó cục cựa cổ tay.

Hàn Minh Vũ gằn giọng: ” Cô là một kẻ xấu xa nhất mà tôi từng thấy, tâm địa rắn độc mà giả vờ là quan âm sao? Cô đừng tưởng có Lý Nghị Hoàng thì Hàn Thị sẽ sụp đổ, TÔI..không để cho cô

được đắc ý như vậy, cô cứ chống mắt lên mà xem Hàn Thị quay lại vị trí số 1 trên đấu trường kinh doanh như thế nào.”

Quyển Nhu đau mà rớm nước mắt: ” Tôi xấu xa ư? Anh thì có. Hành động thô bạo, không có lý lẽ, anh vô duyên vô cớ hung dữ lại còn dùng giọng cảnh cáo, Hàn Thị thì có liên can gì đến tôi chứ? ”

” Lý Nghị Hàn một mặt cô nói dối trước mặt ba cô là tôi tốt với cô, nhưng mặt khác cô lại đi thúc giục anh trai làm giảm thị trường giá cổ phiếu của Hàn Thị, giờ cô còn dám nói là tôi vô duyên vô cớ, không có lý lẽ.”

Quyển Nhu nghe anh ta nói thì cũng có phần hiểu được nguyên nhân, anh trai có lẽ là cái tên Lý Nghị Hoàng mà Hàn Minh Vũ khi nãy có nói, vậy là theo logic thì Lý Nghị Hàn đã nói gì đó với Lý Nghị Hoàng

để ám hại Hàn Thị, mà Hàn Thị thì chắc là tập đoàn của Hàn gia. Quyển Nhu có vẻ hiểu ra nhiều, cuộc điện thoại lúc này chắc chắn là Hàn Minh Vũ được thông báo về cổ phiếu đang bị rút giá cho nên anh ta mới tức giận chút hết lên Lý Nghệ Hân. Haiz...cô gái Lý Nghệ Hân này cũng không phải là dạng vừa rồi, cô ta không những muốn ly hôn mà còn muốn khiến chồng của cô ta thân bại danh liệt đây mà.

” Thì ra là do giá cổ phiếu nên anh mới thế sao? Tôi giúp anh nói chuyện với anh của tôi là được thôi mà.”

Hàn Minh Vũ dẫn nhẹ hàng chân mày, có một chút mơ hồ, nhưng vội kéo lại tâm trí không nên để cô ta dễ dàng đùa cợt.

” Cô nghĩ tôi ba tuổi à.”

Nhân lúc Hàn Minh Vũ không dùng sức ở tay nữa, Quyển Nhu liền rút tay ra, anh ta siết chặt quá, cổ tay của cô đỏ lên hết rồi, đau quá đi mất, đẹp trai nhưng sao mà hung hăng dữ vậy không biết.

” Anh mà ba tuổi thì tôi hai tuổi? ”

Quyển Nhu lấy điện thoại, cô lướt đến cái tên Lý Nghệ Hoành, không biết anh ta là con thứ mấy trong Lý gia nhưng trong điện thoại ngoài ba mẹ thì họ Lý chỉ có một người, như vậy anh ta chắc là con đầu rồi.

” Alo anh hai ạ.”

” Nghệ Hân em khỏe hơn nhiều chưa?”

” Dạ em khỏe nhiều rồi.”

” Anh xin lỗi vì lúc em tỉnh lại không đến thăm em được, lịch trình công việc của anh rất bận, anh vừa mới về nước lại phải xuống các chi nhánh để kiểm tra, khi anh về thì em đã xuất viện rồi.”

” Em hiểu mà, em không trách anh hai đâu. Nhưng mà anh hai em có việc này muốn nhờ anh...”

Quyển Nhu cố gắng nói ra một số lý do với Lý Nghệ Hoành nhằm để anh ta nương tay với Hàn Thị:

” Anh hai, nếu Minh Vũ phải gánh nợ thì em cũng sẽ gánh cùng anh ấy, anh ấy ra đường thì em cũng ra đường, em đã là người của Hàn gia thì chết cũng là ma của Hàn gia. Trước đây em đã nói những gì với anh không quan trọng, nhưng bây giờ thì em quyết định rồi, cả đời này em chỉ theo Hàn Minh Vũ, nếu anh thương em thì anh đừng làm khó Hàn Thị nữa có được không?”

Lý Nghệ Hoành gằn giọng: “Là Hàn Minh Vũ dọa nạt bắt ép em nói như vậy phải không?”

“Anh ấy dọa được em sao, sau lưng em có ai chứ? Anh đừng suy đoán nhiều.”

” Nghệ Hân em nghe cho kỹ này...”

Lý Nghệ Hoành dặn dò em gái Lý Nghệ Hân gì đó. Quyển Nhu thì dùng lời ngon ngọt nhẹ nhàng nói chuyện với Lý Nghệ Hoành trong điện thoại, Hàn Minh Vũ ánh mắt không rời Lý Nghệ Hân, lòng dạ của cô ta càng lúc càng không nắm bắt được, cô ta đang tu luyện ở cấp cao hơn, vừa ấm vừa xoa. Nhưng những lời mà cô ta nói xem chút là làm anh động lòng, Lý Nghệ Hân thật không đơn giản.

Quyển Nhu cúp máy, cô quay sang thì bắt gặp đôi mắt của Minh Vũ tự dưng lại thẹn một cái mà hạ mắt xuống:

” Anh tôi nói động thái của Lý Thị xem như là cảnh cáo và cũng cho Hàn gia biết Lý Thị mới là chỗ dựa cho cả Hàn Thị, nếu Hàn gia dám đối xử tệ với Lý Nghệ Hân thì giá cổ phiếu sẽ không chỉ rút như vậy. ”

Hàn Minh Vũ ánh mắt như phát lửa, sự tức giận đang dâng lên trên toàn bộ cái nhìn không chút hòa hảo, anh định mở miệng thì giọng điệu thanh thoát của Quyển Nhu lại vang lên:

” Anh hai chỉ làm khó anh ngày hôm nay thôi, ngày mai cổ phiếu sẽ tăng mạnh lại, anh cũng đừng lo nữa. Nhưng mà... sau này có chuyện gì thì anh cứ từ từ nói với tôi có được không, đừng có hề tí là động tay động chân.”

Quyển Nhu đã rất thiện chí giải nan cho Hàn Thị nhưng trong mắt của Hàn Minh Vũ vẫn chưa thể nhìn cô bằng một cái nhìn thiện cảm. Tính cách làm nên cả một con người, chỉ là một khi đã ghét thì cho dù người đó có cố làm gì, thì trong suy nghĩ của người kia vẫn sẽ khó lòng mà thay đổi. Quyển Nhu không có ác ý

đối với Hàn Minh Vũ nhưng anh ta lại luôn tỏ ra khó chịu với cô, ngày tháng sau này của Khương Quyển Nhu sẽ không dễ dàng, đằng trước là sương mù che khuất, mọi việc rồi sẽ ra sao, cô không biết, Hàn Minh Vũ không biết, Lý Nghệ Hân cũng không biết.

Quyển Nhu nhắm mắt nhìn ra bên ngoài, tâm tư đang nghĩ:

” Thân xác thật của mình hiện đang ở đâu, mình không nhớ được gì khi tỉnh lại ở cái cơ thể này, chỉ nhớ là lúc đi giao hoa trở về thì bị cạy mắt sau đó thì là đang ngồi trong xe như bây giờ. Linh hồn của mình bị đổi sang cho Lý Nghệ Hân vậy thì linh hồn của Lý Nghệ Hân liệu có đang nằm trong thân thể của mình, nếu vậy khi cô ta tìm đến Lý gia để xác nhận thân phận thì phải làm sao?”

Quyển Nhu bỗng ngồi thẳng người: ” Không được.” Cô thốt lên.

Ngay lúc đó chiếc xe cũng chợt dừng, đã đến Hàn gia, Hàn Minh Vũ mở xe bước xuống, anh bỏ mặc cô mà đi vào trong. Quyển Nhu cũng lóng ngóng leo xuống rồi chạy theo anh ta vào trong nhà.

8. Chương 8: Tìm Kiếm Quyển Nhu

Khương Quyển Nhu đi vào nhà nhưng cô đã quên mất mình đang có vết thương, cái tên Hàn Minh Vũ này cũng vô tình quá đi mất, anh ta còn không thèm dũa cô nữa.

Quyển Nhu hồi nãy lần xăn chạy theo Hàn Minh Vũ nên bị động thương mà ngồi sụp xuống trước nhà. Minh Hạ đi ra thì bất ngờ thốt lên: ” Chị dâu, chị không sao chứ?”

” Anh hai.” Minh Hạ lo lắng kêu Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ đang đi thì ngoảnh lại, sắc mặt của Quyển Nhu toát đầy mồ hôi hột, đôi mắt lơ lơ nhìn Hàn Minh Vũ, bàn tay cô đang đặt lên chỗ vết thương.

Hàn Minh Vũ bước tới, anh ngồi xuống: ” Bị đau à.”

” Anh biết rõ là tôi bị thương mà.” Quyển Nhu nói như đang trách hờn Minh Vũ.

Minh Hạ thấy Lý Nghệ Hân đang rất không ổn thì vội thúc Minh Vũ: ” Anh hai, chị ấy xuất viện sớm như vậy sức khỏe có chịu nổi không? Hay là nhập viện lại đi.”

Quyển Nhu lắc đầu, cô tỏ ra không đồng ý với kiến nghị của Minh Hạ, nhưng Minh Hạ lại rất lo âu, Lý Nghệ Hân nếu lại xảy ra chuyện thì nhà cô sẽ chẳng đền nổi cô ta cho Lý gia.

Hàn Minh Vũ đột nhiên đứng dậy di chuyển vài bước chân rồi nhấc bổng Khương Quyển Nhu trên tay, anh lạnh lùng bế cô ta đi từng bước lên trên cầu thang, anh ấy là đang ẵm cô sao? đây...cũng là lần đầu. Khương Quyển Nhu ngượng ngùng mà đỏ mặt, nhịp tim của anh ta là đang đập bên tai cô, mùi hương của anh ta cũng đang len lỏi vào khứu giác của cô.

Hàn Minh Hạ hóa đá đứng sững dưới nhà, anh hai và Lý Nghệ Hân như vậy với nhau từ hồi nào, cô ta còn ôm cổ anh hai nữa, quái lạ, có cái gì đó sai sai thì phải.

” Minh Hạ, Minh Vũ về rồi sao?” Hàn phu nhân đi ra hỏi Minh Hạ.

Minh Hạ chợt bối rối, cô chần chừ nhìn mẹ: ” À, dạ...anh ấy đã đưa chị dâu về luôn đấy mẹ.”

” Con nói sao? Nghệ Hân cũng về à, nhưng chỉ mới có một tuần sao lại xuất viện sớm đến như vậy.” Hàn phu nhân kinh ngạc.

” Chắc là vết thương có thể điều trị khi về nhà đó mẹ.” Minh Hạ linh hoạt giải thích.

Hàn lão gia từ sau lưng nghe được: ” Nghệ Hân xuất viện rồi sao?”

Hàn phu nhân gật đầu, Hàn lão gia không vui khi Minh Vũ không nói gì với gia đình, dù gì Lý Nghệ Hân cũng là con dâu của Hàn gia, không phải là người ngoài.

” Bích Họa lát nữa bà gọi Minh Vũ vào nói chuyện với tôi một chút, nếu Nghệ Hân đã về thì bà hãy dặn đầu bếp nấu nhiều món tẩm bổ cho nó.”

Hàn phu nhân: ” Tôi biết rồi.”

Hàn Minh Vũ bế Quyển Nhu đặt lên giường, anh không nói gì cả, chỉ mỗi vẻ mặt của mùa thu lạnh ngắt, nhìn cô như thể chưa từng thấy cô lần nào.

Quyển Nhu cũng bất trước thái độ của Hàn Minh Vũ, anh ta nhìn cô thì cô cũng nhìn anh ta, nhìn chăm chăm, sao mà giống dấu mắt với nhau thế này. Hàn Minh Vũ không tiếp tục, anh ta xoay người đi ra khỏi cửa, trong đầu anh ta đã nghĩ cái gì, Quyển Nhu không tài nào biết được nhưng cứ mỗi lần anh ta dùng anh mắt tra tấn đó nhìn cô thì cảm giác cả người cứ dâng lên một nỗi sợ, một nỗi bất an, như thể cô là tội phạm sẽ có ngày bị cảnh sát đưa ra công số 8.

Quyển Nhu nghĩ ngợi, và rồi cô bỗng nhớ đến Lý Nghệ Hân, linh hồn của cô ấy và thân xác của cô, cô phải nhanh chóng tìm được bản thân đang ở đâu, nếu như Lý Nghệ Hân cũng đang ở trong trạng thái như cô thì phải gặp cô ấy mới được, cả hai phải thương lượng để tìm ra cách giải quyết tốt nhất. Quyển Nhu nghĩ tới nghĩ lui sau đó thì cho rằng nếu Lý Nghệ Hân cũng biết được việc hoán đổi thân xác thì tại sao đã một tuần trôi qua cô ấy vẫn không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ cô ấy cũng bị tai nạn, chẳng lẽ là thế.

Quyển Nhu giật mình, cô che miệng, trời ơi không lẽ nào thân xác của Khương Quyển Nhu đã chết, cảnh tượng lúc đi giao hoa bị cay mắt.... sau đó.... sau đó thì đã thế nào mà cô bị hoán đổi, hình như là xe của cô đã bị va chạm. Ôi không? Quyển Nhu lo lắng, nếu đúng như những gì cô nghĩ thì hiện giờ rất có thể Khương Quyển Nhu cô đang nằm trong bệnh viện.

Quyển Nhu vội vã ngồi dậy đi ra cửa, cô hấp tấp chạy xuống cầu thang.

Hàn Minh Vũ mới vừa bước ra từ phòng của ba anh thì lại thấy cô ta bộ dáng hốt hải chạy xuống, Hàn Minh Vũ bất giác chau mày, người phụ nữ thân thể còn chưa được khỏe mà rất ảo tưởng sức mạnh.

Quyển Nhu vừa chạm đến sàn thì Hàn Minh Vũ đã giang một tay ra chắn lấy: ” Cô muốn đi đâu?”

Quyển Nhu liền nói rất nhanh: ” Tôi muốn tới bệnh viện một chút.” Cô gạt tay Hàn Minh Vũ ra nhưng anh không hề có ý để cô đi qua, Quyển Nhu nhăn mặt với Hàn Minh Vũ, cô bực mình cuối xuống chui qua cánh tay của anh ta, những tưởng sắp chạy ra được rồi thì lại bị Minh Vũ kéo lấy.

Quyển Nhu bỗng bị xoay một vòng sau đó nằm gọn trong tay Hàn Minh Vũ, đôi mắt xinh đẹp quẩn rũ của cô chạm vào đáy mắt thâm sâu của anh, một chút lắng đọng xuyên nhẹ vào cõi lòng của Quyển Nhu.

” Minh Vũ.” Hàn phu nhân đột ngột gọi, bà ngỡ ngàng khi thấy Minh Vũ đang ôm Lý Nghệ Hân.

Quyển Nhu ngại ngần dấy nẩy trong tay Hàn Minh Vũ, cô lí nhí nói: ” Anh thả tôi ra coi.”

Hàn Minh Vũ không thả mà nói: ” Đi lên phòng và ngoan ngoãn ở yên trong nhà cho tôi.”

Quyển Nhu tiếp tục cự quạ, cô không chịu thỏa hiệp, Hàn Minh Vũ lại càng đẩy cô đến sát người anh ta: ” Hàn Minh Vũ đang có người nhìn đấy.”

” Có việc gì vậy mẹ” Hàn Minh Vũ ngó sang Hàn phu nhân.

” À không có gì, các con cứ nói chuyện đi, mẹ về phòng nằm một chút đây.” Hàn phu nhân quay đi, bà khó hiểu vô cùng, Minh Vũ nó có thân mật với Lý Nghệ Hân khi nào đâu, đã vậy lúc bà nhìn thấy nó còn cố tình không buông tay khỏi Lý Nghệ Hân, Minh Vũ bị sao vậy nhỉ? “Không bình thường, không được bình thường.” Hàn phu nhân lẩm bẩm.

Quyển Nhu co tay đánh đánh Hàn Minh Vũ, nói là đánh nhưng thật ra cô đánh như mát xa vậy, nhẹ xù xì chả si nhè. Hàn Minh Vũ nhích mép miệng: ” Cô không chịu nghe lời, thì cứ đứng như thế này đi.”

Quyển Nhu tức tối cau lên: ” Con người anh kỳ quái, anh không mỗi chân hả? Thả tôi ra tôi phải đến bệnh viện.”

“Cô đúng là nhanh lết mặt thật lúc thì đòi xuất viện giờ thì đòi đến bệnh viện, cô nghĩ tôi sẽ rảnh mà chơi trò chạy vòng vòng với cô sao? Mau quay về phòng cho tôi.”

” Không quay.” Quyển Nhu lớn giọng.

” Tôi bảo quay.” Hàn Minh Vũ nhấn mạnh ba chữ.

” Tôi cứ không quay đây.” Quyển Nhu đáp lại anh ta từng câu, cô rất không đầu hàng trước sự cường chế của Hàn Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ nhíu mày, anh bực mình trước sự lỳ lợm của Khương Quyển Nhu, cô ta không vào phòng thì anh sẽ ném cô ta vào. Hàn Minh Vũ khom xuống nhắc Quyển Nhu lên trên vai, anh bắt đầu xoay lưng đi lên trên lầu.

Quyển Nhu hết hồn, cô giãy nảy đôi chân, miệng liên tục kêu:

” Bỏ tôi xuống, Hàn Minh Vũ bỏ tôi xuống, tôi phải đến bệnh viện, Hàn Minh Vũ...”

Tại bệnh viện mẹ nuôi của Quyển Nhu đang chăm sóc cho cô, bà lấy khăn ướt lau bàn tay cho cô, lau đến gương mặt bị lửa hủy hoại của Quyển Nhu bà chợt chạnh lòng, Quyển Nhu quá đáng thương từ nhỏ đã là cô nhi, trận hỏa hoạn của cô nhi viện năm đó Quyển Nhu cũng vì cứu các em mà bị mất dung mạo xinh đẹp tựa như hoa như ngọc của mình, không ngờ khi con gái đã vượt qua bao tủi hờn để sống tiếp thì lại gặp tai nạn phải trở thành người thực vật, mẹ nuôi rút nước mắt.

Mạc Đình mở cửa bước vào, cô cầm một giỏ hoa màu trắng đó là hoa Bách Hợp, Quyển Nhu khi trước thích nhất là loại hoa này. Mạc Đình đặt hoa lên bàn, cô đứng bên cạnh mẹ nuôi nhìn Quyển Nhu.

” Quyển Nhu hôm nay trời nắng rất tươi, hoa về tiệm cũng tươi, cậu xem mình mang Bách Hợp đến cho cậu đây này.” Tự dưng nói xong thì Mạc Đình cũng khóc, mắt cô đỏ hăng lên.

Mẹ nuôi đặt tay lên cánh tay của Mạc Đình: ” Quyển Nhu sẽ cảm nhận được tấm lòng của con.”

Mạc Đình xua nước mắt, cô cười yếu ớt trên môi, Quyển Nhu là bạn thân nhất của Mạc Đình, cô và cô ấy không khác gì là chị em ruột, Quyển Nhu bị như vậy trong lòng Mạc Đình rất đau buồn.

Mẹ nuôi nói: ” Mạc Đình, cô không thể ở trên này lâu được, bọn trẻ ở cô nhi viện cũng cần được chăm sóc. Vì vậy Cô muốn đưa Quyển Nhu về cùng.”

Mạc Đình có chút bất ngờ, nhưng nghĩ kỹ thì mẹ nuôi nói cũng đúng, nhưng mà nếu đưa Quyển Nhu về đó thì cô sẽ khó có cơ hội để gặp được cô ấy, cho dù chỉ là nhìn Quyển Nhu như thế này.

9. Chương 9: Lại Nhập Viện

Khương Quyển Nhu bị Hàn Minh Vũ thả xuống giường, cô nhíu mày, anh ta là có nhớ cô còn bị thương hay không? Cái đồ thô bạo này, không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả? Quyển Nhu thở ra từng hơi khó khăn, trông sắc mặt tái nhợt.

Hàn Minh Vũ lạnh lùng, ánh mắt sát khí soi thẳng vào gương mặt đẹp mà không đẹp của Quyển Nhu, tâm can cô ta luôn trái ngược với nhan sắc mà cô ta có, Hàn Minh Vũ cất giọng cảnh cáo:

” Ở yên trong này cho tôi, nếu cô còn ngang bướng tôi sẽ xích luôn cô vào giường.”

Khương Quyển Nhu khó tin nhìn chằm chằm Hàn Minh Vũ. Cái tên này, anh ta có bệnh sao, tại sao lại muốn xích cô lại chứ? Bực mình quá đi, tự dưng lại phải đối diện với hạn người này, Lý Nghiê Hàn cô ấy đã quá xui xẻo khi kết hôn với anh ta rồi.

Hàn Minh Vũ nhận thấy Quyển Nhu có vẻ đã nghe lời thì mới xoay người bỏ đi, lúc anh ra đến bên ngoài thì cánh cửa phát ra âm thanh kịt một cái. Khương Quyển Nhu ngỡ ngàng, âm thanh đó nghe rất giống cửa

bị khóa ngoài, ái za.. nếu vậy thì không thể được, cô còn phải đến bệnh viện tìm thân thể của mình, Hàn Minh Vũ anh không thể khóa.

Khương Quyển Nhu cố gắng ngồi dậy, vết mổ của cô đau buốt, cô ê ẩm nhưng vẫn ráng đi đến cửa, bàn tay vịn vịn mấy cái. Trời ơi! Hàn Minh anh ta thật sự đã khóa cửa.

” Hàn Minh Vũ, Hàn Minh Vũ, anh mau mở cửa ra, mở cửa ra cho tôi, Hàn Minh Vũ.”

Quyển Nhu đập cửa : ” Hàn Minh Vũ, anh mà còn không mở cửa thì tôi sẽ gọi cho anh Nghệ Hoàn, tôi sẽ mách với anh ấy là anh ức hiếp tôi, Hàn Minh Vũ anh có nghe không, mở cửa ra, tôi phải ra ngoài.”

Tiếng kêu của Quyển Nhu oanh lên khắp nhà, Hàn Minh Hạ đang ăn trái cây với ba mẹ thì nhúc nhếch hết cả đầu, Hàn lão gia và Hàn phu nhân không hiểu chuyện gì, nhưng cũng nghĩ chắc Nghệ Hân lại đang muốn phá phách Minh Vũ nên mới kêu gào như vậy.

” Anh hai thật khổ thân.” Minh Hạ bức xúc nói.

Hàn Minh Vũ ngồi ở ghế sofa của phòng khách, đôi chân vắt chéo thư thả gọi điện thoại:

” Bác sĩ Kha, phiền cô đến Hàn gia một chuyện...”

Tại Lý gia:

Lý Nghệ Hoàn về nhà, Lý phu nhân đã dặn dò đầu bếp làm nhiều món ngon.

Trên lầu, Vân Lục nhìn thấy Lý Nghệ Hoàn, trong lòng nảy sinh rất nhiều ý niệm, ở Lý gia anh ấy là người tốt với cô nhất, nhưng cũng là người mà cô muốn né tránh.

Tại sao cô phải né tránh anh ấy chứ? Từ khi sinh ra cho đến khi cô 17 tuổi mới được nhận về Lý gia, một thiếu nữ mới lớn như cô lần đầu tiên gặp Lý Nghệ Hoàn trái tim đã bị lệch nhịp, tuy rằng nói đó là anh hai của cô, nhưng cảm xúc trong cô lại hoàn toàn ngược lại. Anh ấy trước mặt cô hoàn toàn là một người đàn ông, nhưng như vậy lại là loạn luân.

Vân Lục siết chặt lòng bàn tay, thầm trách ông trời đã để anh ấy là con của Lý lão gia.

Lý Nghệ Hoàn ngồi xuống ghế ” Mẹ, Nghệ Hân có gì kỳ lạ khi tỉnh lại không?”

Lý phu nhân mỉm cười: ” Nó thì có thể lạ gì chứ? Ó...nhưng mà.” Lý phu nhân đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

” Nhưng sao ạ?”

Lý phu nhân nói: ” Lúc mẹ bảo về Lý gia, Nghệ Hân lại không chịu, cứ một mực muốn về Hàn gia, lại còn rất tình cảm với Minh Vũ, mẹ thấy cũng lạ, khi hai đứa về Lý gia mẹ không hề thấy Nghệ Hân như vậy với Minh Vũ, nó không mĩa mai chọc phá Minh Vũ thì thôi, chứ nào có ngọt miệng mà nói chuyện.”

Lý Nghệ Hoàn ngạc nhiên, anh suy luận những gì Lý phu nhân nói, Nghệ Hân rất khác lạ, em gái anh sao lại trở nên ngọt ngào với Hàn Minh Vũ nhanh chóng như vậy. Có gì đó rất không đúng, nhưng anh không biết phải lý giải như thế nào.

” Nghệ Hoàn, có gì không ổn sao con?”

” À không, con chỉ đang lo cho Nghệ Hân thôi.” Lý Nghệ Hoàn cười trừ.

” Thôi con đi tắm đi rồi dùng cơm với ba mẹ.”

” Vâng, con đi đây.”

Lý Nghệ Hoàn bước đi nhưng cảm giác về sự thay đổi đột ngột của Lý Nghệ Hân vẫn khiến anh còn khuấy mắt trong lòng.

Quyển Nhu nằm trong phòng, cô vừa đau vừa tức, thân thể đang ớn lạnh, chạy không nổi mà la cũng không nổi. Hàn Minh Vũ anh ta thật quá đáng, vợ bệnh mà cũng không chút xót xa, dù gì thì cô cũng bị tai nạn may mắn sống sót, à không là Lý Nghệ Hân may mắn, cô đây là chỉ mượn tạm cơ thể của người ta, nhưng vậy thì đã sao, trên đời này có người chồng nào lại đối xử mạnh bạo với người vợ đang bệnh như anh ta.

Quyển Nhu càng lúc càng mệt, mồ hôi hột ướt hết cả lưng, đột nhiên cánh cửa mở ra, một người nữ mặc áo trắng bước vào, đi bên cạnh là áo sơ mi màu xanh dương, anh ta là Hàn Minh Vũ. Quyển Nhu nâng mắt lên.

Hàn Minh Vũ đi tới, ngồi xuống bên góc dưới của giường cạnh đôi chân trắng nõn của Quyển Nhu, còn bác sĩ thì ngồi xuống ghế để khám cho cô.

Bác sĩ Kha cởi áo của Quyển Nhu để xem qua vết mổ, cô bắt đầu mở từng nút áo.

Khương Quyển Nhu đỏ mặt, cô ngăn bác sĩ lại: " Khoang đã."

Bác sĩ Kha ngừng tay, cô theo dõi mắt của Quyển Nhu nhìn xuống Hàn Minh Vũ.

Bác sĩ Kha mỉm cười: " Cô ngại chồng mình sao?"

Khương Quyển Nhu chột dạ, cô rất muốn nói: anh ta là chồng nhưng lại không phải là chồng.

" Kha, cô tiếp tục đi." Hàn Minh Vũ nghiêm túc nói, xem như không có vấn đề gì.

Khương Quyển Nhu không muốn, cơ thể của cô tuy không phải là của cô nhưng cảm xúc là do cô cảm nhận, cởi áo trước mặt anh ta, sao mà cô làm được chứ.

" Hàn Minh Vũ anh ra ngoài một lát đi." Quyển Nhu nói.

" Khi nào khám xong thì tôi sẽ ra " Hàn Minh Vũ trả lời rất bình thản.

" Anh..." Quyển Nhu ầm ừc, nhưng Hàn Minh Vũ là thuận tình thuận lý, hiện tại cô là vợ anh ta, có muốn chối cái cũng không được, Quyển Nhu đành phải nén đi sự tức tối trong lòng.

Hàn Minh Vũ lại nói: " Nếu cô không để cho bác sĩ cởi áo xem vết thương, thì tôi sẽ giúp bác sĩ cởi áo cho cô đấy."

Quyển Nhu bị dọa, cô căng răng nhẫn nhịn, đành nhắm chặt mắt, thôi kệ khám thì khám.

Bác sĩ Kha tiếp tục cởi áo, bộ ngực không phải hạng vừa của Lý Nghệ Hân lộ ra nguyên vẹn trước đôi mắt của Hàn Minh Vũ, nhưng trong ánh mắt đang nhìn của anh vẫn nguyên vẹn một sắc băng lãnh, chẳng thấy giao mà cũng chẳng thấy động. Bác sĩ Kha kiểm tra sau đó dùng băng gạc thấm máu, bôi lên một chút thuốc, cẩn thận băng lại.

Bác sĩ Kha sau đó đi ra ngoài cùng với Hàn Minh Vũ: " Bệnh nhân trải qua phẫu thuật cần phải được chăm sóc kỹ lưỡng, cô Lý thì đã vận động mạnh, cơ thể còn chưa khỏe hẳn đã xuất viện. Hiện tại thể trạng yếu do kích động từ vết mổ, có dấu hiệu của sốt, tôi khuyên nên đưa cô ấy nhập viện lại để kiểm tra kỹ lưỡng về tình hình sức khỏe."

Hàn Minh Vũ trầm mặc lắng nghe lời của bác sĩ Kha, trong lòng đang nghĩ Lý Nghệ Hân cô ta cố tình hành hạ bản thân rồi sẽ đổ lỗi cho anh chăm sóc không tốt, cô ta sau khi bị tai nạn thì cũng mưu mô quỷ quyệt hơn trước rất nhiều.

Quyển Nhu đang ngủ thì Hàn Minh Vũ bước vào, anh đi lại giường không phát ra một chút tiếng động, Quyển Nhu đang mê mang ngủ thì cả thân thể cảm thấy bị nâng lên.

" Hàn Minh Vũ, anh làm gì vậy?" Khương Quyển Nhu kinh ngạc nói.

" Theo ý cô, đến bệnh viện." Hàn Minh Vũ chậm rãi nói lên mấy chữ.

Quyển Nhu ngây người, anh ta đúng là có bệnh rồi, quá khủng khiếp, lúc này một mực ngăn mình, còn đòi xích, đòi khóa, bây giờ hiển nhiên cho mình tội tại nguyên, Hàn Minh Vũ anh ta có uống thuốc mỗi ngày không nhỉ?

Hàn Minh Vũ bế Quyển Nhu xuống nhà, Hàn phu nhân liền hỏi:

” Minh Vũ, con đưa Nghệ Hân đi đâu vậy?”

Minh Vũ nghiêng qua trả lời: ” Con đưa cô ấy nhập viện lại.”

Hàn phu nhân lo lắng: ” Nghệ Hân, con thấy không khỏe sao?”

Quyển Nhu chỉ gật nhẹ đầu, trước tiên cô cứ đến bệnh viện trước đã, sau đó mấy cái còn lại thì từ từ rồi tính.

Khi đã đến bệnh viện, Hàn Minh Vũ dìu Quyển Nhu bước xuống, nhưng cô ngỡ ngàng nhìn logo của bệnh viện, đầu óc liền hiện lên hai từ ” Không phải.”

” Hàn Minh Vũ, không phải là chỗ này.”

Theo phán đoán của Quyển Nhu, hiện tượng hoán đổi xảy ra chắc chắn là có một tương tác nào đó giữa cô và Lý Nghệ Hân, rất có thể là cả hai cùng nằm trong một bệnh viện, vì thế khi Hàn Minh Vũ đưa cô đến một bệnh viện khác thì Quyển Nhu đã phản ứng ngay.

” Tôi nói phải thì sao. ” Hàn Minh Vũ nhếch miệng, cô ta đúng là giỏi đủ trò, nhưng vô quýt dày thì có móng tay nhọn, để xem cô ta dày được cỡ nào.

” Minh Vũ, đến bệnh viện trước được không?”

” Bệnh viện trước? Tại sao?” Hàn Minh Vũ nâng mắt lên, ngạc nhiên đôi chút.

Quyển Nhu như đang khấn nài: ” Tôi quen ở đó hơn, chúng ta hãy đến đó đi.”

” Bệnh viện này tốt hơn, trang thiết bị cũng hiện đại hơn, hồ sơ bệnh án của cô tôi cũng đã liên lạc với bệnh viện trước chuyển vào đây rồi.”

” Nhưng..tôi không thích bệnh viện này.”

Hàn Minh Vũ thấy Quyển Nhu cứ nằng nặc đòi đến bệnh viện kia thì nảy sinh nghi ngờ, nhưng anh cũng không cho cô được như ý.

” Lý Nghệ Hân, lý gia chiều chuộng cô, nhưng tôi thì cô đừng có mơ.”

Hàn Minh Vũ lại nhắc Quyển Nhu lên, đi thẳng vào bên trong bệnh viện. Quyển Nhu vì quá mệt, sức không còn, nên chỉ nằm im trong vòng tay của Minh Vũ, cứ tưởng là anh ta đưa cô đến bệnh viện lúc trước, ai ngờ lại vào một bệnh viện khác, khổ thân cô quá đi.

Quyển Nhu lơ đãng nhìn Minh Vũ rồi từ từ nhắm mắt, đầu cô tựa vào bả vai ấm áp, hương thơm trên người anh ấy thật dễ chịu, tại sao tính cách lại không hề dễ chịu như thế.

Hàn Minh Vũ liếc nhẹ Quyển Nhu, cô ta chịu yên ổn sớm thì có tốt hơn không, bị thương mà cứ giỏi trò, bây giờ lại phải nhập viện, trong đầu cô ta chẳng lẽ không biết thế nào là sống tốt hay sao?

10. Chương 10: Cho Người Theo Dõi

Hàn Minh Vũ đưa Quyển Nhu vào giường bệnh xong thì ra ngoài làm thủ tục nhập viện, anh nhận lấy một mảnh giấy và bắt đầu điền một số thông tin.

Trong lúc Hàn Minh Vũ đang tập trung ghi chép, anh không để ý đến xung quanh các nàng y tá đang túm túm cười thẹn, họ rí tai nhau mà nói: ” Đẹp trai quá mấy má ơi! ” Có ai dám hỏi anh ấy đã có bạn gái chưa không? ” Thôi, không nhìn thấy à, ngón tay có nhẫn kìa...”

Hàn Minh Vũ ghi xong thì ngẩng lên đưa tờ giấy, nhưng cô y tá này cứ ngây ra như người mất hồn.

” Phiên cô nhập thông tin cho Lý Nghệ Hân.” Minh Vũ lịch sự nói.

Cô y tá bên cạnh vỗ một cái lên vai của cô đang ngẩn ngơ, cô kia liền tỉnh mộng nhận lấy tờ giấy trên tay Minh Vũ.

Cô y tá đưa cho Minh Vũ một biên lai sau khi nhập thông tin vào máy: “Anh hãy qua quầy 2 đóng viện phí nhé.”

Hàn Minh Vũ cầm giấy và đi đóng tiền, lúc anh vừa lướt qua làm biết bao trái tim cô nàng vỡ vụn. Họ suýt xoa nét cuốn hút của chàng mỹ nam, haiz... chỉ tiếc anh ta là hoa đã có chủ, ghen tỵ quá đi thôi.

Hàn Minh Vũ làm xong mọi thủ tục nhập viện thì quay về phòng của Quyển Nhu, cô ấy mới được tiêm thuốc, lúc này thì đang ngủ ngon, chỉ có Minh Vũ là mệt mỏi cả ngày với Lý Nghệ Hân, mới có một ngày mà đã xuất rồi lại nhập viện, Lý Nghệ Hân rất biết cách hành khổ người khác thì phải.

Ngày mai còn phải đến công ty để giải quyết các văn kiện, Minh Vũ cần phải về để nghỉ ngơi, tranh thủ ngủ một giấc, nhưng Lý Nghệ Hân cũng cần có người ở bên cạnh, cảnh vàng lá ngọc nhà họ Lý mà bỏ bơ thì họ lại lôi Hàn thị ra để mổ xẻ, chỉ trách tập đoàn Hàn thị vẫn chưa vô được quỹ đạo tài chính nếu không Hàn Minh Vũ cũng sẽ không phải chịu sự khồng chế của Lý Nghệ Hân trên thương trường.

Minh Vũ bèn lấy điện thoại gọi cho Minh Hạ: ” Minh Hạ em đến bệnh viện thay anh một đêm đi.”

Minh Vũ ngồi xuống ghế, anh chớp mắt một chút và cũng đợi Minh Hạ đến thì anh sẽ về nhà.

Khương Quyển Nhu đang ngủ thì lại mơ thấy chiêm bao, trong giấc mộng, cô thấy mình đang đối diện với chính thể xác thật sự nhưng linh hồn trong cơ thể đó là Lý Nghệ Hân, Quyển Nhu thấy Lý Nghệ Hân đang cầm một con dao, cô ta bắn loạn chia dao về phía Quyển Nhu và liên tục nói: ” Trả cơ thể cho tôi, trả cơ thể cho tôi.”

” Lý Nghệ Hân cô bình tĩnh, đừng làm vậy, cô nghe tôi nói, nghe tôi nói...Không Lý Nghệ Hân ” Quyển Nhu nói mộng rồi đột nhiên bừng tỉnh trong sự sợ hãi.

Hàn Minh Vũ mới ngủ được 5 phút thì bị tiếng hét của Quyển Nhu làm cho tỉnh luôn, anh thở dài, mày nhú lại: ” Cô thích phá tôi lắm hả?”

Quyển Nhu đưa mắt nhìn Minh Vũ, cô chớp chớp như thể đang dần tỉnh với thực tại, vừa rồi chỉ là ác mộng.

Minh Vũ nhẹ dầy dầy hai ngón tay ở mi tâm, anh đến ngủ một chút cũng không yên: ” Cô có đói không?” Minh Vũ buông tay xuống hỏi.

Quyển Nhu cũng chưa ăn gì, trong bụng cũng đói đói: ” Anh sẽ mua đồ ăn cho tôi ư?”

” Không phải tôi thì là cô sao?”

Quyển Nhu cười ngại: ” Làm phiền anh.”

Hàn Minh Vũ đứng dậy đẩy ghế qua một bên rồi lạnh lùng đi ra. Quyển Nhu ngó theo Minh Vũ, cô nghĩ lại thì thấy anh ta luôn ở bên cạnh cô, từ lúc cô tỉnh lại lần đầu cho đến khi vừa mở mắt khỏi cơn ác mộng, người cô thấy đầu tiên đều là Hàn Minh Vũ, nhưng mà anh ta cứ suốt ngày tỏ ra khó chịu, nói chuyện cũng khó chịu, nhìn cũng khó chịu, người gì đâu mà đến cả cười cũng chẳng tươi, cũng may bù lại ông trời cho anh ta sinh ra được cái rất soái, người đã đẹp thì có nhân nhó cũng đẹp chứ nếu đã khó tính mà còn xấu nữa thì thôi khỏi bàn. Quyển Nhu chợt cười.

Một hồi sau Minh Vũ mang thức ăn về, anh mua một hộp cháo bào ngư cho Quyển Nhu:

” Cô mau ăn đi cho nóng.”

Quyển Nhu cầm lấy hộp cháo, cô giờ đã thấm đói, mùi thơm của cháo xông vào mũi kích thích cả bao tử cồn cào. Quyển Nhu vội vã ăn ngay, cô vội đến mức quên là cháo nóng quá, trời ơi cô bị phỏng lưỡi mất rồi.

Hàn Minh Vũ ngồi trên ghế, anh nhìn Quyển Nhu, cô ta ngốc như một đứa trẻ: ” Có ai dành ăn với cô sao?”

Quyển Nhu vậy vậy tay: " Minh Vũ rót giùm tôi ly nước với."

Hàn Minh Vũ đứng dậy, rót cho cô ta một ly nước, anh đưa ly cho Quyển Nhu.

Quyển Nhu cầm lên, lần này vì đau lưỡi mà vội vàng uống nên bị sặc, cô ho khụ khụ, sặc sụa mấy cái. Minh Vũ vỗ vỗ lưng của Quyển Nhu, anh bó tay với cô ta.

" Ăn với uống, cô không từ từ được à?"

" Tại lưỡi tôi đau nên..."

Minh Vũ không đợi Quyển Nhu nói hết, anh đưa tay cầm lấy ly

" Đưa ly nước đây, cô lo mà ăn cho no đi."

Quyển Nhu múc miếng cháo, thổi thổi cho thật nguội rồi mới ăn.

Minh Hạ mở cửa bước vào: " Anh hai, em đến rồi."

Minh Vũ lấy áo khoác, Minh Hạ đến rồi thì anh cũng về luôn. Lúc Minh Vũ đi thì Quyển Nhu cứ nhìn theo anh, anh ấy về thật sao?

Minh Hạ tháo chiếc cặp, cô đặt lên bàn, kéo ghế ngồi sang một bên sau đó thì lấy điện thoại nhắn tin với bạn, Minh Hạ không hề để ý đến Quyển Nhu, cô cũng vì miễn cưỡng mà đến đây, vốn cũng chẳng ưa gì bà chị dâu, mà chị ta thì cũng chẳng có thích gì cô.

" Em mang cặp theo làm gì vậy?" Quyển Nhu nhìn Minh Hạ.

Minh Hạ mắt vẫn dán vào màn hình điện thoại, cô không muốn mở miệng nhưng Lý Nghệ Hân ngang trời ngang đất nếu không trả lời thì chị ta sẽ giở cái giọng bá đạo ra thì chỉ có cô nhức tai:

" Ngày mai anh hai sẽ đi qua đây đón em đến trường, vì vậy em mới mang theo cặp đó, cũng vì phải ở đây để trông chị mà."

" Em học lớp mấy?"

" 12."

Quyển Nhu gật gật đầu như đã hiểu, mà thôi chết tự dưng chị dâu mà không biết em chồng học lớp mấy, không biết con bé có nghỉ ngơi hay không? Chắc là không đâu, trông con bé rất thần nhiên khi trả lời, như thể chắc là Lý Nghệ Hân chưa từng hỏi về việc học của em Minh Vũ.

" Em mang hộp này đi bỏ giúp chị được không?" Quyển Nhu đã ăn xong hộp cháo, cô ngài ngại nhờ Minh Hạ bởi vì Quyển Nhu thấy thái độ của Minh Hạ cũng không khác gì Minh Vũ cho lắm, nói rõ ra là họ không thích Lý Nghệ Hân.

Minh Hạ đứng dậy, lưỡi biếng cầm cái hộp đi ra ngoài, cô vứt vào trong sọt rác: " Chị ta mà cũng có lúc lịch sự cơ đấy, rợn hết cả gai ốc."

Tối hôm đó, Minh Hạ ngủ tại bệnh viện với Quyển Nhu, trong phòng bệnh Quyển Nhu vẫn còn nổi bần lòng nên chưa ngủ, cô đang nghĩ ngày mai có nên nói với Minh Vũ cho cô ra ngoài một chút được không? Anh ta sẽ chẳng đồng ý đâu nhỉ? Quyển Nhu rất muốn quay trở lại bệnh viện cũ, cô rất muốn biết tình trạng của mình bây giờ ra sao? Liệu đã xuất viện hay chưa? Lý Nghệ Hân sẽ muốn làm gì khi biết thân thể của hai người đã bị hoán đổi, cô ấy sẽ đến Lý gia chứ? Hay là đột ngột xuất hiện ở Hàn gia? Cô ấy có nghĩ đến mọi người sẽ nghĩ là cô ấy và cô đều bị điên hay không? Nhưng ký ức của Lý Nghệ Hân có thể chứng minh được với gia đình Hàn và Lý là cô ấy mới là Lý Nghệ Hân thật sự, nếu như họ tin cô ấy thì cô sẽ ra sao? Cô có thể mang thân xác của Lý Nghệ Hân mà sống cuộc đời của Khương Quyển Nhu không? Nhưng còn cơn ác mộng đó....

Quyển Nhu chợt rùn mình khi nghĩ đến cảnh tượng mà Lý Nghệ Hân cầm dao muốn đâm chết cô, Quyển Nhu lo lắng nắm lấy lòng bàn tay, cô phải nghĩ cách để đến bệnh viện đó một chuyến mới được.

Ngày hôm sau Minh Hạ đã ra khỏi bệnh viện lúc 7h sáng, Quyển Nhu thì vẫn còn đang ngủ. Lúc cô thức dậy thì đã không thấy Minh Hạ đâu, Minh Vũ cũng không thấy đến, Quyển Nhu ngồi dậy leo xuống giường, cô mở cửa đi ra ngoài thì gặp một cô y tá.

" Cô Lý, cô muốn đi đâu?" Cô y tá ấy hỏi.

" Tôi...tôi muốn đi vệ sinh một chút." Quyển Nhu viện cớ nói.

" Phòng vệ sinh ở trong phòng của cô mà." Cô y tá liếc mắt vào bên trong.

Quyển Nhu què độ nhìn vào trong, cô đã viện một cái cớ ngớ ngẩn rồi.

" À hóa ra là ở trong phòng, tiện, rất tiện." Quyển Nhu hừ hừ cười trừ.

Cô y tá mỉm cười, cô dơ lên một hộp thức ăn: " Đây là đồ ăn sáng của cô, anh Hàn đã dặn dò tôi chăm sóc kỹ lưỡng cho cô, vì vậy nếu cô cần gì thì cứ nói với tôi."

" Anh Hàn, ý cô là Hàn Minh Vũ phải không?"

Cô y tá gật đầu: " Vâng, anh ấy đã thuê tôi làm y tá chăm sóc đặc biệt 24/24 cho cô."

" 24/24 hả?" Quyển Nhu mắt mở tròn.

" Vâng."

Quyển Nhu hựt hẫng, thôi xong rồi, cô y tá này sẽ theo cô 24/24 như vậy thì làm sao lên ra ngoài được đây, Hàn Minh Vũ anh cũng biết cách làm khó tôi ghê. Haiz, haiz, haiz....Quyển Nhu thở dài từng hơi trong lòng.

Tại tập đoàn Hàn thị.

Hàn Minh Vũ đang nhận một cuộc điện thoại.

" Cô ta phản ứng thế nào?" Minh Vũ hỏi.

Bên đầu dây người trả lời là cô y tá đặc biệt của Quyển Nhu:

" Cô ấy có vẻ miễn cưỡng chấp nhận."

Minh Vũ cong khóe miệng, đôi mắt cũng hiện lên tia thích thú:

" Cô ta có làm gì khác thường không?"

" Cô Lý lúc sáng thì có ý định đi ra ngoài, nhưng lại viện lý do là đi vệ sinh, cô ấy không dấu được vẻ bối rối khi tôi hỏi đến."

Hàn Minh Vũ liền nghiêm lại ánh mắt, Lý Nghệ Hân quả là không chịu an phận: " Ngoài việc chăm sóc, thì cô cũng hãy theo dõi cô ta cho tôi, cô cũng đừng cản trở việc cô ta muốn ra ngoài, tôi muốn biết cô ta đi đâu và làm những gì? Làm tốt thì tôi sẽ trả thù lao xứng đáng cho cô."

" Vâng, cảm ơn anh, tôi nhất định sẽ làm tốt."

Hàn Minh Vũ bỏ máy xuống, anh nhip nhip ngón trỏ trên bàn, Lý Nghệ Hân hôm qua cứ một hai muốn đến bệnh viện cũ, được thôi cứ để cô ta đến, xem thử trò chơi tiếp theo của cô ta là gì?

" Lý Nghệ Hân, ai thắng ai thua cô đừng vội tự đắc, muốn hại được tôi thì cô phải nâng IQ của mình lên nhiều một chút."

11. Chương 11: Minh Vũ Không Đến

Cả ngày Quyển Nhu đều ngoan ngoãn ở bệnh viện, cô hôm nay không tìm cách chạy ra ngoài, cũng chẳng phải vì cô không muốn, mà chỉ là đang dè chừng Hàn Minh Vũ.

Đến 18h, Quyển Nhu ăn bữa tối do y tá mang tới, cô ăn no nê, uống thuốc đúng giờ, y tá cũng thay băng giúp cô, vết thương đang hồi phục khá tốt. Những gì cần làm cũng đã làm, cần bác sĩ thì bác sĩ cũng đã khám, cần ngủ thì cũng đã ngủ, cả ngày dài an phận mà nằm trên giường bệnh nhưng mà từ sáng đến giờ không thấy Hàn Minh Vũ ghé qua, anh ta bận công việc hay là không muốn đến, cô bé kia cũng không thấy, Quyển Nhu đang nhắc đến Minh Hạ.

Cô y tá gọt trái cây đưa cho Quyển Nhu ăn. Quyển Nhu hạ nhẹ ánh mắt, rõ ràng có thể nhìn thấy tâm tình không được vui, cô y tá tinh ý hỏi:

” Cô Lý có gì buồn trong lòng sao? Nếu cô không ngại thì có thể tâm sự với tôi.”

Quyển Nhu điểm môi cười nhẹ rồi khẽ hỏi cô y tá một câu: ” Nếu cô phải ở trong bệnh viện một mình thì cô có buồn như tôi không?”

Cô y tá trả lời: ” Tôi cũng sẽ buồn.”

Quyển Nhu nâng nhẹ mi mắt, chỉ chút xíu lại hạ nhẹ xuống, cô im lặng ăn trái cây.

” Có phải cô muốn anh ấy đến phải không?” Cô y tá đoán được tâm tư của Quyển Nhu.

Quyển Nhu đang nhai thì ngưng lại, tia ngờ ngán đang sáng lên trong đôi mắt nhìn chằm chằm vào cô y tá.

Cô y tá mỉm cười, xem ra là cô đoán đúng rồi:

” Anh Hàn sẽ không đến đâu, cô hãy chịu khó ở đây một tháng, đến khi xuất viện anh ấy sẽ tới đón cô.”

Quyển Nhu sững sờ, cô ấy vừa nói là một tháng, cô phải ở đây đến một tháng sao? Ôi không cô sẽ buồn chán mà chết mất. Lúc trước vì trận hỏa hoạn mà cô phải nằm viện nhưng cũng không đến một tháng, những ngày nằm một chỗ rõ là buồn chán vô cùng, nhưng khi đó còn có mẹ nuôi, có các em đến bầu bạn, bây giờ chỉ có mỗi cô y tá này với cô, vốn không thân quen, có nói chuyện thì cũng chỉ vài ba câu, cả đời Khương Quyển Nhu cô chả chán việc gì, không sợ cực khổ, chỉ sợ là phải ở dài ở mãi trong bệnh viện.

Quyển Nhu đưa đĩa hoa quả cho cô y tá, biểu tình rất chán chường, Hàn Minh Vũ anh ta lại dám bỏ mặt vợ ở trong bệnh viện một mình, cho dù là không có thích Lý Nghiê Hân thì cũng không nên bỏ người ta như thế chứ? Mà nếu đã không ưa, không yêu thì kết hôn để làm gì? Anh ta lấy vợ về để làm cảnh hay sao?

” Cô lấy cho tôi điện thoại ở trong học bàn với.”

Cô y tá đi tới lấy điện thoại cho Quyển Nhu.

Quyển Nhu vuốt một cái, cô lướt đến cái tên Hàn Minh Vũ rồi nhanh chóng nhấn phím gọi.

” Alo?” Minh Vũ bắt máy.

Quyển Nhu nhíu nhẹ mi tâm, cô đang im lặng nhất thời lại không biết phải nói gì.

” Đã gọi cho tôi mà còn không dám nói chuyện à? ”

” Minh Vũ, tại sao anh? Anh....” Quyển Nhu nửa nói nửa úp, không lẽ tự dưng lại hỏi anh ta tại sao không đến thăm cô? Ách..không được, phải nói một cái gì đó thiết thực hơn.

” Tôi thì sao?” Minh Vũ hỏi.

” Hàn Minh Vũ tôi không muốn nằm viện nữa.” Quyển Nhu nói như đang trút bực.

” Được, cô muốn thì tự cô đi làm thủ tục.”

” Làm sao tôi tự làm được, anh phải làm cho tôi chứ?”

” Tôi không rảnh.” Minh Vũ hời hợt nói một câu.

Quyển Nhu cử động đôi môi nhỏ, nhovn lên nhovn xuống, bức quá lại đem Lý gia ra để phân thắng thua với Minh Vũ:

” Anh không rảnh thì tôi sẽ gọi cho mẹ, đừng tưởng không có anh thì tôi sẽ không xuất viện được.”

Bên kia Hàn Minh Vũ cong khóe môi, cười ra một nét hình sự, giọng nói vừa ôn vừa cương của anh truyền qua tai của Khương Quyển Nhu: ” Cuối cùng cô cũng ngưng diễn rồi sao? Giả vờ hiền lành, giả vờ tình cảm với tôi trước mặt của mẹ cô cũng chỉ là tìm cơ hội để phá hoại tôi, cô không dùng cách tố tôi đánh cô thì xoay vòng nằm viện để tố tôi không chăm sóc tốt cho cô phải không? Lý Nghệ Hân trò của cô quá trẻ con rồi đấy.”

Quyển Nhu nghe giọng điệu Minh Vũ nói mà phát sồn, không đứng rồi, cô đâu có ý như anh ta nói: ” Hàn Minh Vũ, tôi không vạ với anh đâu, tôi chỉ muốn xuất viện thôi mà.”

” Chẳng phải cô muốn gọi cho mẹ cô còn gì? Muốn gọi thì cứ gọi đi, tôi thừa biết hành vi của cô nhưng cô không dễ để lấy được đơn ly hôn đâu.”

” Trời ơi, anh nghĩ đi đâu thế Hàn Minh Vũ, ở bệnh viện buồn lắm, không có gì làm, nhàn nhã mệt mỏi, suốt ngày toàn nằm lên nằm xuống, đã vậy anh còn bắt tôi ở đây đến một tháng, tôi không ở nổi đâu.”

Quyển Nhu nói một hơi, không vấp chữ nào, chỉ để Hàn Minh Vũ có thể nghe rõ, chỉ sợ anh ta không buồn nghe mà thôi.

Trong điện thoại chợt im ắng, Minh Vũ không nói, hình như là đang muốn cúp máy, Quyển Nhu vội kêu: ” Hàn Minh Vũ anh cho tôi xuất viện đi.”

” Không cho.” Minh Vũ chỉ thốt lên hai chữ, nghe ra như đang bực.

Khương Quyển Nhu vừa lo vừa ức chế, cái tên Hàn Minh Vũ này sao mà khó ưa quá vậy trời, đã nói đến vậy rồi mà còn bảo là không cho, kiếp trước không biết là Lý Nghệ Hân nợ anh ta hay là cô nợ anh ta nữa.

Quyển Nhu cắn ngón trỏ, cô bỗng nghĩ hay là mình thử ngọt lịm xem sao, ngọt như đường cũng được, biết đâu anh ta vừa ý cho mình xuất viện.

Quyển Nhu ừm giọng một cái rồi miễng cường nói:

” Ông xã, là em không tốt, không nghe lời anh nghỉ ngơi cho khỏe để bản thân phải nhập viện cũng là do em, nhưng mà em ngoan rồi, em cũng thấy khỏe nhiều rồi, nếu anh vẫn lo thì em sẽ cố gắng ở thêm một tuần nữa, một tuần sau anh cho em xuất viện nhé, được không?, ở trong này thực sự là buồn lắm, anh lại không đến, một mình em thì nói chuyện với ai bây giờ? Em sẽ không gọi cho mẹ, không nói gì với bà hết, anh không thích thì em sẽ không gọi.”

Hàn Minh Vũ tự dưng ho khụ khụ mấy cái, anh cầm điện thoại không vững nữa mà phải sang tay bên kia, Lý Nghệ Hân bị chạm mạch rồi ư? Cái giọng chảy nước của cô ta xem chút làm anh nôn hết cơm mới vừa ăn xong.

Minh Vũ khừ khừ giọng, khổ sở nói: ” Cô làm ơn thôi cái giọng ỏng ẹo quỷ dị đó dùm tôi đi, tôi thấy cô không có buồn gì đâu chỉ là não cô có vấn đề, ngày mai chắc tôi phải đưa cô sang khoa não bộ để kiểm tra xem sao.”

Minh Vũ nói xong thì tắt máy luôn.

” Nè, Hàn Minh Vũ, Minh Vũ...” trong điện thoại chỉ còn lại tiếng tuốt tuốt.

Quyển Nhu thả tay xuống giường cái ách, chỉ trách bây giờ cô không hét được thành tiếng, nếu không cô nghĩ mình có thể hét đến nổ tung cả bệnh viện, Hàn Minh Vũ anh ta là đồ xấu xa, đầu óc không được bình thường, bảo ai đi khám não là anh ta cần đi thì có, anh ta mới là có vấn đề.

Hàn Minh Vũ sau khi cúp máy thì vội lấy ly nước uống ừng ực, anh còn vuốt vuốt ngực cho bình tâm trở lại. Minh Hạ thấy anh hai kỳ lạ thì hỏi: ” Anh hai, anh khó chịu ở đâu hả?”

Minh Vũ thở ra, vừa nẩy rồ là bị choáng mà: ” Anh không sao?”

” Trông anh cứ mệt mệt thế nào, giống như bị sốc ấy.”

Minh Vũ định bàn nhắm mắt một chút, ôi mẹ ơi cứ nhắm mắt là lại nghĩ đến mấy câu mà Lý Nghệ Hân nói, anh nổi hết cả da gà.

” Anh hai, anh không sao thật chứ?”

” Không sao? Em về phòng với tiểu Thiên đi.”

” Ồh..” Minh Hạ nghi hoặc bỏ đi.

Minh Vũ uống thêm một ly nước nữa rồi đi lên trên phòng, anh nằm xuống giường suy nghĩ, Lý Nghệ Hân có khi nào chỉ muốn xuất viện như cô ta nói? Nhưng con người của cô ta căn bản sẽ không chịu hạ mình để nói những lời đó, hơn nữa còn anh em em ngọt sớt. Hàn Minh Vũ gổi tay suy diễn nhiều thứ để lý giải cho hành động của Quyển Nhu, chỉ là anh giải đầu cũng không đúng, cuối cùng lại nghĩ rằng Lý Nghệ Hân tâm thần không ổn định, có bệnh bây giờ mới phát.

Ngày hôm sau, Hàn Minh Vũ tham gia một cuộc họp hội đồng quản trị, cuộc họp diễn ra 2 tiếng đồng hồ. Sau khi kết thúc họp, Minh Vũ cùng trợ lý quay về phòng chủ tịch, anh đưa cho thư ký một số văn kiện bảo cô ta đi giải quyết.

Thư ký cầm lấy và ra khỏi phòng, lúc này Minh Vũ mới chợt nghĩ đến Lý Nghệ Hân, vốn anh định không đến bệnh viện trong vòng một tháng nhưng những gì cô ta nói ngày hôm qua cứ lởn vởn trong đầu óc của anh, vo ve như con Ong quấy rầy, phiền đến không chịu nổi.

” Jensi hôm nay có đối tác hẹn gặp không?” Minh Vũ nói điện thoại bàn với thư ký.

” Dạ hôm nay thì không có thưa chủ tịch.”

” Ừm.”

Minh Vũ ngắt máy, như vậy là anh không bận nhiều trong hôm nay, vậy thì tranh thủ đến bệnh viện một chuyến, dù sao cũng cần đưa cô ta đi khám não nhỉ? Có nên không? Hàn Minh Vũ chợt cười nhẹ, lần đầu anh nghĩ đến Lý Nghệ Hân mà cười như thế, cái cười này là vui hay là khinh thì Minh Vũ cũng không rõ.

12. Chương 12: Không Có Tiền

Khuơng Quyển Nhu đứng ngay cửa, cô lén nhìn ra, ngó trái, ngó phải:

” Không có ai.” Quyển Nhu thì thầm trong miệng, hiện giờ không có cô y tá ở đây, Hàn Minh Vũ thì cũng không thêm tới bệnh viện, nếu thế cô nhân cơ hội này lên ra ngoài một chút để thăm dò tin tức của bản thân, như vậy chắc cũng không sao đâu nhỉ? Ah! mà không được, lỡ như cô y tá vào phòng không thấy cô đâu thì sao?

Quyển Nhu gãi gãi cái cằm nhỏ, cô nghĩ ngợi một xú sau đó bèn ghi lại một tờ giấy đặt trên bàn cho cô y tá, để ở đây cho cô ấy thấy, cô cũng đi nhanh về lẹ, chắc là không sao đâu.

Khuơng Quyển Nhu lén lúc đi ra ngoài, cô đi ra hành lang của bệnh viện, mắt đảo đảo ngó ngó, cứ sợ bị ai đó phát hiện, trông cô cứ giống một kẻ vượt ngục thấp thỏm bị cảnh sát tóm cổ.

Đến thang máy, Quyển Nhu bước vào, bên cạnh có một người phụ nữ đi thăm bệnh, bà ta nhìn Quyển Nhu với một đôi mắt kỳ quái, Quyển Nhu nghiêng mặt sang trái, cô đang tỏ ra lảng tránh với ánh nhìn đó của bà ta. Đến khi thang máy mở ra, Quyển Nhu vội chạy ào ra ngoài, mặc cho có người sững sờ trước phản ứng hấp tấp của cô.

Quyển Nhu tươi cười, tưởng trốn viện khó ai dè cũng dễ ợt, cuối cùng cô cũng chạy ra đến cửa chính nhưng chỉ vừa mới cười đó thì đã xì mặt. Ở ngoài có bảo vệ của bệnh viện, cô ăn mặt như thế này đi ra thì chỉ tự

khai mình là đang vượt ngục, à không vượt bệnh viện, mà có ai dùng từ như thế đâu chứ, Haiz....thế là hết, không lẽ cô phải ngậm ngùi quay vào sao?

Quyển Nhu đứng nép vào một cây trụ, cô cắn lấy môi, phải làm sao để ra ngoài được đây? Quyển Nhu ngó ra hướng cửa, hai bảo vệ vẫn đứng yên ở đấy. Khổ thật, cứ thế này thì chắc chắn là không qua được, phải có cách gì đó chứ?

” Ta là kẻ hủy diệt”

Quyển Nhu giật mình, đột nhiên ở giữa sảnh của bệnh viện lại có một bệnh nhân cầm bình cứu hỏa sịt tứ tung và la hét. Hai bảo vệ thấy vậy thì chạy vào không chế.

Cơ hội đến rồi, cảm ơn nhé tâm thần huynh..Quyển Nhu mỉm cười, cô nhanh như chớp chạy toạt ra bên ngoài.

” Taxi.” Quyển Nhu vẫy tay gọi.

Chiếc xe taxi màu trắng dừng lại, Quyển Nhu mở cửa bước lên, cô nhanh miệng nói: ” Tôi cần đến bệnh viện X.”

Người tài xế tự nhìn thấy Quyển Nhu mặc đồ bệnh viện thì có chút ớn lạnh, dạo này trốn trại cũng nhiều lắm ah. Với lại cô ta đứng gần ngay bệnh viện A mà lại muốn đến bệnh viện X, á chà..bệnh nhân di cư sao?

Thấy anh tài xế cứ lạ lùng, Quyển Nhu nhú mào: ” Anh lái xe đi chứ? Tôi đang gấp đấy.”

” Cô đến bệnh viện X để làm gì?” Anh tài xế gượng gạo nói.

” Tôi có việc riêng, nhưng cái này cũng phải báo sao? Khách muốn đi đâu thì anh cứ chở đi, hỏi như thế để làm gì?”

Nghe khẩu khí của Quyển Nhu, tài xế ngẫm nghĩ chắc cô ấy không có vấn đề gì, chỉ là anh lo xa quá. Anh tài xế sau đó thấy ổn thì đã lái xe đi.

Chiếc taxi chạy đi và lạng qua một chiếc xe màu bạc ánh kim đang chạy vào hướng của bệnh viện A, chiếc xe ấy là của Hàn Minh Vũ.

Sau khi đậu xe xong, Hàn Minh Vũ bước vào bệnh viện, lúc đó thì có điện thoại thông báo cho anh về một tin đặc biệt. Minh Vũ cười nửa miệng, cúp máy đút vào túi áo, anh tiếp tục đi đến phòng của Lý Nghị Hân, đôi mắt lóe lên một tia thích thú.

Khương Quyển Nhu đang vui vẻ vì đã có thể ra ngoài được một chút, không khí ở phòng bệnh ngột ngạt và buồn tẻ, cô như một đóa bách hợp sắp chết khô ở trong ấy, ra ngoài thật sự vô cùng thoải mái, vô cùng dễ chịu.

Khi đến bệnh viện X, Quyển Nhu liền leo xuống xe, cô dẫn anh tài xế đợi mình, rồi lật đật chạy vào trong.

” Ở nhưng mà khoang đã, mình vẫn còn mặt đồ của bệnh viện, chạy vào đó nhớ lại bị hiễm nhảm thì sao?” Quyển Nhu suy nghĩ nhưng cô bỗng mỉm cười, tông màu của hai bệnh viện này khác nhau mà, sao cô lại quên nhỉ.

Quyển Nhu lại chạy vào, cô đến bàn tiếp tân để hỏi.

” Cô Khương Quyển Nhu đã xuất viện rồi.” Nhân viên y tá tiếp tân trả lời khi Quyển Nhu hỏi về cái tên Khương Quyển Nhu.

Quyển Nhu đảo nhẹ mắt, cô lại hỏi: ” Vậy tôi có thể biết tình trạng khi xuất viện của cô ấy như thế nào không?”

” Xin lỗi, hồ sơ bệnh án của bệnh nhân tôi không thể nói cho cô biết.”

” Vâng, cảm ơn cô.”

Quyển Nhu hụt hẫng đi ra khỏi bệnh viện X, Khương Quyển Nhu xuất viện, cô ấy sẽ đi đâu, ai đã làm thủ tục, là Mạc Đình chăng? Hay là mẹ nuôi đã lên thành phố S. Quyển Nhu thất thần đi tới taxi, cô leo lên xe ủ rũ nói: " Cho tôi về bệnh viện A."

Anh tài xế có vẻ hoang mang, cô ấy từ A đến X, bây giờ lại từ X về A là sao ta?

Trong bệnh viện X, một cô gái khác đi đến quầy tiếp tân.

" Xin hỏi cô gái vừa rồi đã hỏi thăm ai vậy ạ?"

" À cô ấy hỏi về một bệnh nhân tên là Khương Quyển Nhu."

Cô gái hỏi thêm vài câu thì cảm ơn cô y tá rồi đi ra một chỗ gọi điện thoại:

— Alo, anh Hàn, cô Lý đúng là đã đến bệnh viện X

.Vâng.

.Cô ấy đến để hỏi về một người tên là Khương Quyển Nhu.

...

Cô y tá nghe Minh Vũ nói gì đó xong thì cúp máy, Quyển Nhu bị theo dõi nhưng hoàn toàn không biết gì? Hàn Minh Vũ đã cử cô y tá đặc biệt đến với Lý Nghệ Hàn dĩ nhiên đâu đơn giản chỉ là để chăm sóc.

Tại bệnh viện A.

Khương Quyển Nhu bước xuống taxi, cô thần nhiên đi vào mà quên không trả tiền.

" Này cô, trả tiền đi chứ?"

Quyển Nhu đứng sững lại, thôi chết cô không có mang theo tiền.

Quyển Nhu quay lại, hừ hừ cười một tiếng: " Tiền... trả, trả chứ?"

Quyển Nhu nghiêng đầu qua một bên, cô nói trả nhưng lại cứ không động thái gì mà đứng yên, nét bối rối không giấu được đã bị bại lộ trước mặt anh taxi.

" Cô không có tiền có phải không?" Anh taxi nổi nóng.

Quyển Nhu lúng túng nói: " Tôi xin lỗi, hay là anh ghi giấy nợ cho tôi được không? Khi có tiền tôi sẽ trả cho anh."

" Cái gì, còn khi có tiền ư? Tôi đúng là ngu mà, lẽ ra nhìn cô ăn mặt như thế này thì nên đuổi cô xuống xe mới đúng, hôm nay ra đường quên coi ngày thì phải. "

" Tôi trả là được chứ gì, anh có cần phải than vãn đến vậy không?"

Quyển Nhu bực mình khi anh tài xế kêu ca bên tai, cô đâu phải là hạng người quỵt nợ ai bao giờ. Trong thế bí Quyển Nhu lại nghĩ đến cô y tá đặc biệt của Hàn Minh Vũ thuê đến, thôi thì cô mặt dày mượn tiền của cô ấy vậy.

"Bây giờ anh theo tôi vào trong hay là đợi tôi mang tiền ra."

Anh tài xế hoài nghi, nếu đứng đây đợi cũng chưa chắc có tiền, nhưng nếu vào trong thì biết đâu sẽ có thật, nhưng mà có nên tin cô ta không đây?

" Anh là vào hay không?" Quyển Nhu cầu nhàu nói.

" Vào, tôi vào."

Sau đó anh ta cùng Quyển Nhu vào trong bệnh viện A, lên đến phòng của cô Quyển Nhu thấy cửa không được khép kín, chắc là cô y tá đang đợi cô ở trong này rồi.

Quyển Nhu quay qua nói với anh tài xế: " Anh đứng đây chờ tôi chút."

" Cô nhanh lên đây."

" Biết rồi."

Quyển Nhu hít một hơi rồi kéo cửa ra, cô định mở miệng thì đột nhiên hóa đá.

" Sao cô không vào nhanh đi?" Anh tài xế nhìn Quyển Nhu kỳ lạ đứng sững trước cửa thì hỏi.

Khương Quyển Nhu vẫn sững sờ cho tới khi anh tài xế bực mình vỗ vai cô một cái: " Đây.."

Quyển Nhu thất thần quay đầu lại.

" Vào đi, vào lấy tiền cho tôi." Anh tài xế nói.

Quyển Nhu chợt hoàn tỉnh, cô vội kéo cửa lại, quay lưng tựa vào, mặt bối rối không dám bước vô.

" Nè, rốt cuộc là cô có trả tiền cho tôi không đấy hả?"

" Tôi, tôi.." Quyển Nhu lắp bắp.

Anh tài xế nóng hết chịu nổi, cái này gọi là ngu lần hai, khi không lại đi nghe lời một ả bệnh.

" Cô để tiền ở trong đó chứ gì? Nếu vậy thì tự tôi vào lấy, tổng số tiền mà cô thiếu tôi là 600k, tôi sẽ lấy đúng số đó, dư thì thối lại cho cô."

Anh ta đi tới định bước vào trong thì Quyển Nhu một mực ngăn lại, cô đẩy anh ta ra: " Anh điên hả, không vào được đâu."

" Vậy thì cô trả tiền cho tôi đi." Anh tài xế quát lên.

" Xuyt..... Anh nhỏ tiếng thì anh chết à. Anh cứ ngồi trên ghế kia đi, tôi sẽ mang tiền ra, nhưng mà anh tuyệt đối không được vào đâu đấy."

Quyển Nhu không còn cách nào khác bèn nói với anh ta như vậy, cô rũ chân mày, miễn cưỡng nhìn cánh cửa, trong lòng không khỏi nặng nề. Nếu để giải thích cũng không khó hiểu, bởi vì Hàn Minh Vũ đang ở trong phòng đó, phen này cô sẽ bị anh ta nói móc nói méo, bẽ cong bẽ vẹo cho coi... Trời ơi, anh ta sớm không tới muộn không tới lại tới vào lúc này, mà cái gã này cũng lật lọng thật, rõ ràng cô y tá nói là cả tháng anh ta cũng không buồn đến kia mà.

Quyển Nhu chuẩn bị kéo cửa lần hai, nhưng cô chưa vội vào mà quay sang chỉ tay với anh tài xế: " Anh nhớ là đừng có vào đấy, nếu không tôi la lên thì anh vừa khỏi có tiền mà còn uống cà phê với cảnh sát đấy."

Anh tài xế im re re, không tỏ ra phản kháng, đối với bệnh nhân thì đừng nên kích động họ.

Khương Quyển Nhu chậm rãi bước vào, Hàn Minh Vũ đang nằm ở trên giường của cô, thẳng chân thẳng người mà ngủ, trên tay còn cầm một tờ giấy, tờ giấy ấy chính là tờ mà cô ghi cho cô y tá, nhưng cô y tá thì chẳng thấy đâu mà lại là một Hàn Minh Vũ, anh ta hay ngủ quá nhỉ? Buổi tối thức đêm hay sao?

Quyển Nhu đi nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, cô nhìn Hàn Minh Vũ, bộ dạng anh ta ngủ trông cũng soái quá đi, thôi kệ người ta đẹp nên người ta có quyền ngủ soái, cô miễn bình luận. Quyển Nhu nhìn chăm chăm Minh Vũ một lúc, bây giờ không có cô y tá thì có nên quay tiền của anh ta hay không? Nếu vậy thì phải gọi anh ta dậy à?

Quyển Nhu do do dự dự, thế rồi cô thấy cái áo khoác của Hàn Minh Vũ trên ghế, trong đầu cô liền nghĩ đến hai chữ "Ví tiền". Ách! mà thôi không lẽ cô muốn trộm tiền của anh ta? Nhưng mà...nếu trộm một ít thì chắc anh ta cũng không biết đâu nhỉ? Cô cũng đâu có phải là lấy luôn số tiền đó, chỉ là mượn tạm rồi mai một lén bỏ vô lại cho anh ta cũng được mà.

Quyển Nhu lưỡng lự, cô cũng muốn hỏi thẳng Minh Vũ nhưng lại sợ anh ta không bằng lòng, Hàn Minh Vũ không có chút gì gọi là thích Lý Nghệ Hân cho nên quay tiền anh ta sẽ không dễ đâu, mà nhắc tới tiền mới nhớ, lỡ may anh ta bảo cô dùng thẻ tín dụng của Lý Nghệ Hân trong khi cô không biết mật mã thì phải làm sao? Không lẽ cũng nói là quên, ấy za..chết thật..giả mạo cũng rõ khổ.

13. Chương 13: Năm Nĩ

Quyển Nhu lấy cái áo khoác của Hàn Minh Vũ, cô thò tay vào túi lấy ra cái ví tiền của anh ta. Quyển Nhu do dự, cô cũng không muốn phải lén lúc lấy tiền của Hàn Minh Vũ, nhưng mà cô bí rồi, không lấy không được, cứ nhắm mắt lấy đại một lần, sau này sẽ trả, chắc chắn trả lại cho anh ta.

Quyển Nhu mở ví ra, cũng may bên trong ngoài thẻ tín dụng thì cũng có tiền mặt, Quyển Nhu lấy đại một tờ 500k, nhưng tiền taxi là 600k, còn thiếu, Quyển Nhu tìm tờ 100k nhưng không có, 200k cũng không, Quyển Nhu đành phải lấy thêm một tờ 500k, cô lẩm bẩm:

” Anh ta giàu thật, toàn là 500k không có lấy một tờ nào thấp hơn.”

” Tôi không có tờ thấp hơn làm cô không vui sao?”

Quyển Nhu chưa nhận ra giọng nói của Hàn Minh Vũ, cô nhất thời đáp: ” Không phải không vui chỉ là...”

Ấy nha, xong rồi, bạn đã bị bắt.

Quyển Nhu sững người, cô tay thì cầm tiền tay thì cầm ví, mặt đơ quay qua phía giường: ” Minh...Minh Vũ.” Quyển Nhu lay lắt nói.

Hàn Minh Vũ ngồi dậy, đôi mắt hiếu kỳ liếc nhìn số tiền trên tay của Quyển Nhu: ” Sao chỉ lấy có hai tờ, cô nên lấy hết luôn mới đúng, mà không, cô phải lấy cả ví luôn đi, như thế biết đâu tôi lại nghĩ là mình bị rơi ví chứ không phải là bị ăn trộm.”

Quyển Nhu gượng cười: ” Tôi lấy ví của anh làm gì chứ?”

” Cô nói xem.”

Quyển Nhu cụp mắt xuống, cô bước tới đưa ví cho Hàn Minh Vũ: ” Trả anh này.”

Hàn Minh Vũ cầm lấy ví: ” Trả ví mà không trả tiền sao? ”

Quyển Nhu lắc đầu, cô bậm môi im lặng.

” Không muốn trả, cô cũng trắng trợn nhĩ?”

” Cho tôi mượn đi, mai một trả anh.” Quyển Nhu lí nhí nói, mặt thì cúi cúi, cứ nhiên xấu hổ.

Hàn Minh Vũ nhẹ cười, cô ta diễn vừa hay vừa hài, diễn viên giỏi, quả là diễn viên giỏi, chỉ có điều đầu óc không nghĩ ra được cái nội dung hay nên trông cô ta bây giờ ngốc đến mức anh không nhận được cười.

” Nếu tôi nói không cho thì sao?” Hàn Minh Vũ gầy nhẹ đôi chân mày thể hiện rõ sự thách thức.

” Cho em mượn đi mà.” Quyển Nhu hạ giọng năn nỉ.

Minh Vũ đột nhiên đứng hình, có cái gì đó vừa vắng cái bộp vào ngực anh thì phải, đang yên tự dưng ho khụ khụ...cả người lạnh lạnh, Lý Nghê Hân lại chơi chiêu sến, mà cái sến của cô ta làm anh muốn bệnh.

” Minh Vũ anh sao vậy?”

Hàn Minh Vũ cứ liên tục ho, Quyển Nhu thấy vậy rót ngay cho anh một ly nước.

” Minh Vũ uống miếng nước đi này, sao tự nhiên lại ho dữ vậy, anh bệnh rồi phải không?”

Minh Vũ cầm lấy ly nước mà uống, Quyển Nhu thuận tay vuốt lưng của Minh Vũ, cô nghĩ làm như thế thì anh sẽ dễ chịu hơn nhưng không ngờ cô ấy vừa vuốt một cái là anh ẩy sặc luôn nước.

” Minh Vũ không sao chứ?” Quyển Nhu cầm ly bỏ qua một bên.

Minh Vũ thì ho sặc ho sụa, Quyển Nhu lại vỗ vỗ lưng của anh.

” Chắc là anh bệnh thật rồi, sẵn đây anh đi khám luôn đi, bệnh ho để lâu sẽ thành nặng đấy.”

Quyển Nhu sau đó đổi sang vuốt ngực của Minh Vũ: ” Sao rồi, thế này anh có thấy dễ chịu hơn không? ”

"Đừng có động vào tôi." Minh Vũ đã đỡ hơn, anh hất tay của Quyển Nhu ra.

"Là tại anh bị ho mà, tôi chỉ muốn giúp anh dễ chịu hơn thôi, con người anh sao mà khó chịu quá đi à."

Hàn Minh Vũ cố hít thở, điều hòa lại một chút, anh liếc nhìn Quyển Nhu, trong đáy mắt chứa đầy sự dò xét, xen vào đó là một chút của cảm giác lạ lẫm hiếm kỳ, cô ta vì muốn ly hôn đến cái gì cũng làm được hết.

Quyển Nhu lấy cớ bức tức liền giả vờ đi ra ngoài, tiện thể trả tiền taxi, mặt kệ cho Hàn Minh Vũ không cho, anh ta không cho thì cô cho, mai một trả là được chứ gì, người gì đâu đẹp trai mà keo kiệt hà.

Anh tài xế vì đợi lâu mà ngủ gục luôn trên ghế, Quyển Nhu phải vỗ vai anh ta một cái:

"Tiền của anh này."

"Ôi trời, cô cũng nhanh quá nhỉ." Anh tài xế mỉm cười nói.

"Anh nói nhiều quá đó, mau thôi tiền thừa cho tôi đi."

Anh tài xế cầm lấy tiền và đưa lại số dư cho Quyển Nhu, Quyển Nhu cầm lấy tiền một mặt quay đi không chào hỏi, cô bước vào phòng đi đến gần Minh Vũ, tay đưa lên số tiền dư mới nhận.

"Trả anh, coi như tôi vay anh 600k, đợi khi tôi có tiền sẽ trả anh ngay."

Hàn Minh Vũ trầm mặc, anh không thèm cầm lấy, chỉ yên lặng dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Khương Quyển Nhu.

"Anh không lấy sao?" Quyển Nhu mỉm cười hỏi Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ vẫn im lặng. Quyển Nhu nhíu mày một cái, anh ta xem cô là không khí hay là tai anh ta bị điếc vậy, hừ.. Hàn Minh Vũ đáng ghét.

Khương Quyển Nhu nhướn mày, cô bực mình cầm lấy tay của Minh Vũ đập vào lòng bàn tay anh ta số tiền thừa.

"Anh yên tâm, Khương..à không, Lý Nghệ Hân này nói là làm, tôi bảo trả là sẽ trả vì thế anh đừng có quá lạ mà nhìn tôi như vậy nữa đi."

Hàn Minh Vũ giật nhẹ khóe miệng: "Cô tự trộm rồi lại tự trả, cô cũng quan minh chính đại nhỉ?"

"Đương nhiên rồi, tôi có phương châm sống của mình mà." Quyển Nhu ngẩng mặt, đồng ý tự khen.

Hàn Minh Vũ cười nửa miệng, không phải cười khen mà là khinh thường.

Khương Quyển Nhu không biết anh ta đang nghĩ gì, nhưng nụ cười đó không thiện cảm chút nào, cô khó chịu hỏi: "Anh đang cười nhạo tôi phải không?"

"Ừ, tôi có thể đấy." Hàn Minh Vũ bá đạo nói.

Quyển Nhu tức lên, cái môi nhỏ bím bím, thôi kệ cô nhin vậy, là do cô đường cùng mới lấy tiền của anh ta, nhục mặt thật, Khương Quyển Nhu không ngờ cô cũng có ngày bị người ta cười cợt như thế này, mẹ nuôi con hổ thẹn với những gì mẹ đã dạy, sống là phải ngẩng cao đầu, nhưng con gặp cái tên oái ăm này thì ngẩng không nổi rồi.

"Cô vừa mới đi đâu về vậy?"

"Hả?" Quyển Nhu sần người, phải rồi, anh ta đến đây mà không thấy cô, haiz...phải giải thích thế nào đây.

"Cô trốn về Lý gia sao?"

"Không có không có...tôi..tôi, tôi chỉ đi dạo ở ngoài khuôn viên thôi." Quyển Nhu tức khắc nói tuy rằng lấp ba lấp bấp nhưng cũng kiếm ra được một cái cớ.

"Thật không?" Minh Vũ nhấn giọng.

"Thật mà, tôi không có về Lý gia đâu, nếu anh không thích thì tôi sẽ không về." Nửa câu sau Quyển Nhu nhẹ giọng mà nói.

Hàn Minh Vũ trầm mặt, thần thái không nóng không bức, mặt dù anh biết rõ Lý Nghệ Hân đang nói dối nhưng anh cũng không vạch trần cô ta.

Hàn Minh Vũ đứng dậy, tay vợ lấy áo khoác đi ra ngoài. Quyển Nhu thấy anh đi qua thì nắm lấy cánh tay:

” Minh Vũ, cho tôi xuất viện đi.”

Hàn Minh Vũ quay qua, nhướn nhẹ hàng chân mày: ” Cô nghĩ tôi sẽ cho sao?”

” Vậy anh muốn tôi phải thế nào? ”

” Cô tự hỏi bản thân đi.” Hàn Minh Vũ lạnh lùng nói.

Quyển Nhu vẫn không chịu thả tay, cô nghĩ nói ngọt với anh ta, anh ta khó chịu, năn nỉ anh ta thì anh ta cũng không vừa lòng, cái tên này rốt cuộc anh ta muốn cô phải như thế nào thì anh ta mới chịu cho cô xuất viện đây. Quyển Nhu suy nghĩ rồi bỗng híp nhẹ ánh mắt.

Hàn Minh Vũ thở ra, anh bức bối khi cô ta cứ đứng sừng sững nắm cánh tay của anh không buông: ” Lý Nghệ Hân, cô là ốc sên bám cây đậy à, mau thả tay tôi ra.”

Hàn Minh Vũ giật cánh tay, Quyển Nhu lại siết lấy, trong mắt cô liến lóc lên một tia quỷ dị. Đối với hạn người bá đạo như Hàn Minh Vũ anh ta chắc chắn giống như các nhân vật truyện tranh mà cô thường hay đọc, bá đạo thì dùng sự bá đạo để trị, Hàn Minh Vũ không thích Lý Nghệ Hân ngon ngọt với mình nhưng biết đâu anh ta sẽ thích sự mạnh bạo cá tính, đã vậy cô coi như miễn cưỡng với anh ta một lần, vì sự nghiệp ra khỏi bệnh viện đành phải chấp nhận hy sinh.

” Hàn Minh Vũ anh phải cho tôi xuất viện đó.”

Quyển Nhu thốt lên, cô nhón chân chụp lấy môi Hàn Minh Vũ mà hôn.

Hàn Minh Vũ trợn mắt, xanh mặt, Lý Nghệ Hân cô ta dám. Cả người Minh Vũ toát mồ hôi, anh vội vã đẩy Quyển Nhu ra.

Quyển Nhu bị đẩy mạnh nên buông Minh Vũ, cô còn loạn choạng lù lúi vài bước nhưng sau đó lại nhảy đến túm lấy hai cánh tay Minh Vũ: ” Anh có cho tôi xuất viện không đây?”

Hàn Minh Vũ bị sốc nặng, anh có nằm mơ cũng không dám nghĩ Lý Nghệ Hân lại sẵn sàng hôn anh để đòi xuất viện.

” Cô còn dám làm như thế lần nữa thì.....”

Minh Vũ chưa nói hết, Quyển Nhu lại nhón chân chụp anh mà hôn thêm cái nữa, cô ấy bá đạo hết chỗ nói: ” Anh cho hay là không cho?”

Hàn Minh Vũ định tay vào cửa mở cửa sổ nhưng vẫn cố quát lên:

” Cô thôi ngay cho tôi.”

Quyển Nhu tức giận, cái tên này cô đã bắt chấp hi sinh nụ hôn đầu để hôn anh ta, ấy vậy mà anh ta cũng nhẫn nhịn đẩy cô ra, còn trừng mắt lớn giọng, cho cô xuất viện thôi mà, anh ta có cần làm khó người khác đến vậy không? Bức quá... nếu thế cho anh ta tức toàn tập luôn, Quyển Nhu lại tiếp tục hôn:

” Anh không cho phải không? Không cho tôi hôn cho nát môi anh.”

Quyển Nhu cứ nhắm mắt mà hôn, cô mặt kệ phản ứng của Hàn Minh Vũ, anh ta bá đạo thì cô đạo bá, để coi ai hơn ai, đàn ông còn trai gì mà hôn có mấy cái đã run lấy ba lấy bảy thế này.

Quyển Nhu bắt đầu cảm thấy Hàn Minh Vũ khác thường, cô vừa buông anh ra thì Minh Vũ đã ngồi xuống thở hồng hộc, cơn ho lại bắt đầu thậm chí còn ho nhiều hơn khi nãy, sắc mặt của Minh Vũ cũng tái đi hẳn.

” Minh Vũ, anh...anh không sao đó chứ?”

Quyển Nhu không biết cô đã làm gì Minh Vũ nữa, cô sợ hãi vuốt lưng của Minh Vũ.

” Minh Vũ anh đừng làm tôi sợ nha, Minh Vũ hãy hít thở sau đi, cố gắng hít sâu.”

Quyển Nhu định chạy đi gọi bác sĩ nhưng Minh Vũ kéo tay cô ấy lại: ” Không cần.” Minh Vũ thốt lên.

Quyển Nhu áy náy, cô thấy Minh Vũ ho như vậy tự dưng lòng chạnh lại, cô không rõ vấn đề của Minh Vũ, nhưng cô cũng có thể đoán có lẽ là Minh Vũ đã mắc một疾 chứng tâm lý nào đó:

” Có phải anh bị sốc khi tôi hôn anh không? ”

Minh Vũ chỉ đang cố thở mà không trả lời.

Quyển Nhu dịu dàng dùng bàn tay mềm mại vuốt lồng ngực của Minh Vũ, cô lại nhẹ nhàng mà nói: ” Minh Vũ, xin lỗi anh, tôi sẽ không làm thế nữa đâu, anh không cho tôi xuất viện thì thôi vậy, cùng lắm là tôi sẽ ở đây một tháng.”

Lúc này không hiểu sao Hàn Minh Vũ lại thấy Lý Nghệ Hân rất chân thật, sự dịu dàng của cô ấy lúc này anh lại không cảm thấy cô ấy đang giả tạo. Lý Nghệ Hân của trước đây và Lý Nghệ Hân của bây giờ là cùng một người sao?

14. Chương 14: Vô Vị Và Tẻ Nhạt

Hàn Minh Vũ giữ lấy bàn tay nhỏ nhắn của Quyển Nhu đang vuốt ngực anh. Quyển Nhu thoáng lặng yên, đôi mắt không chớp, chăm chăm nhìn ánh mắt tinh tú của Hàn Minh Vũ, tay của anh ấy truyền đến bàn tay cô nhiệt độ ấm áp, đột nhiên cô cảm thấy cả người mình cô động hoàn toàn, không giống hóa đá mà là bị điểm huyết đạo, không nhúc nhích, không phản kháng.

” Lý Nghệ Hân, cô hãy tránh xa tôi ra.”

Hàn Minh Vũ trạng đã thái ổn định, chậm rãi nhún giọng, lạnh lùng như thể mới vừa tạt vào Khương Quyển Nhu một gáo nước lạnh.

Quyển Nhu đột nhiên bừng tỉnh, bàn tay bị hất vung ra, cô giờ là đang ngạc nhiên hay sợ hãi? Hàn Minh Vũ đáng ghét, tất cả cảm xúc của người ta cũng phủ quá đi...

Quyển Nhu đứng dậy, một mạch đi tới ngồi xuống giường, hai chân bỏ lên nệm ung dung co lên, Hàn Minh Vũ tưởng cô thích gần anh ta lắm sao? Anh ta ý mình là soái ca thì muốn nói gì thì nói chắc, cô đây cũng là soái nữ chứ bộ.

Hàn Minh Vũ đứng dậy, anh trầm mặc không nói gì, thân hình cao ráo xoay đi.

Quyển Nhu thấy Minh Vũ đi rồi thì môi dưới hơi nhướn lên, đôi mắt thoáng hệt hững, có anh ta ở đây tuy chỉ là toàn bất nạt cô nhưng mà tự dưng không có anh ta thì lại thấy buồn.

Tại Lý gia.

Lý Nghệ Hoành đang ngồi trong phòng xem một bản hợp đồng của công ty, anh rất tập trung nghiêm nghị nhưng không phải cứng nhắc, cả người luôn toát lên một vẻ lãng tử thư sinh. Đó là những gì về ngoài của Lý Nghệ Hoành mà Vân Lục nhìn nhận, cô đang đứng nép ở ngoài cửa lén nhìn vào bên trong thư phòng, cho dù Lý Nghệ Hoành đã đóng cửa nhưng khi anh ta tập trung làm việc thì sẽ miễn nhiễm với âm thanh, Vân Lục lợi dụng điểm đó mà đẩy nhẹ cửa ra một chút, vừa đủ cho cô có thể nhìn thấy Lý Nghệ Hoành.

Vân Lục gương mặt sáng lên, mắt hiện nét cười, đôi môi khẽ mím nhẹ, cô rất thích phong thái đang làm việc của Lý Nghệ Hoành, trong ôn nhu và nhã nhặn biết bao. Vân Lục quanh lòng, thoát nghĩ là không nên, tuy không cùng mẹ nhưng cũng cùng cha, anh hai thì vẫn là anh hai, nhưng cô có nghĩ nhiều trong lòng vẫn không thuận theo, đôi khi lại nghĩ anh hai thì đã sao? Quan hệ chỉ là theo thể lệ của quan niệm, cô từ nhỏ đâu có được trưởng thành cùng anh hai, nếu suy ra kỹ càng thì cô thích anh hai cũng đâu phải là điều gì quá vô lý.

Vân Lục càng nghĩ càng mâu thuẫn, một phần hiểu rõ, một phần bài xích, cô cũng đã từng nghĩ loạn luân thì đã sao? Con người chỉ sống có một lần không lẽ cô phải vì cái luân ấy mà từ bỏ Lý Nghệ Hoàn, trên đời đâu phải chỉ có mỗi cô mới như vậy?

Lý Nghệ Hoàn đọc xong hợp đồng thì bỏ qua một bên, vô tình anh phát hiện có ai đó bên ngoài liền tỉnh ý mà thốt lên:

” Vân Lục muốn tìm anh sao?”

Giọng nói thật ôn hòa nhã nhặn, không gắt không trầm, một âm giọng nghe qua là sẽ ấn tượng.

Vân Lục bị lộ, cô đành đẩy cửa mà bước vào, bộ dạng rụt rè bước mấy bước nhưng không dám đi đến quá gần Lý Nghệ Hoàn.

” Nếu em muốn vào thì chỉ cần gõ cửa là được mà, tại sao lại núp ở ngoài làm gì?”

Vân Lục nhỏ giọng nói: ” Vậy sao thiếu gia biết đó là em đứng bên ngoài?”

Lý Nghệ Hoàn khoan thai nở nụ cười: ” Không phải là em thì còn ai, Nghệ Hân thì không có nhà, ba mẹ sẽ không thể, người làm thì lại càng không?”

Vân Lục vẫn rụt rè, mặt không ngẩng lên, mắt hạ thấp: ” Vâng, vậy chỉ có em.”

” Qua đây, anh cho em cái này.” Lý Nghệ Hoàn nhẹ nhàng nói.

Vân Lục nghe vậy thì chợt ngẩng lên, anh ấy vừa nói là có cái cho cô, là quà ư?

” Nhanh qua đây nào?” Lý Nghệ Hoàn thúc.

Vân Lục đi qua, mắt ngơ ngác quan sát hành động của Lý Nghệ Hoàn, anh ta kéo cái học và lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho Vân Lục:

” Cầm lấy đi, cái này anh hai mua ở Mỹ đấy.”

Vân Lục kinh ngạc, vừa bối rối lại thầm mừng vui, cô đưa tay bối ngỡ nhận lấy cái hộp: ” Là gì vậy thiếu gia?”

” Là một chiếc vòng.” Lý Nghệ Hoàn trả lời.

Vân Lục khẽ mỉm môi, cô mở hộp ra thì thấy đó là một chiếc vòng ngọc trai rất quý giá.

” Thiếu gia cái này đắt lắm, em không nhận được đâu.” Vân Lục ra vẻ bối rối, liền đưa lại cái hộp cho Lý Nghệ Hoàn.

Lý Nghệ Hoàn nhẹ cười, tay đẩy lại chiếc hộp cho Vân Lục:

” Anh cho em thì em cứ nhận, không phải ngại với anh, nhưng mà Vân Lục à, đến bây giờ mà em vẫn xưng hô như vậy sao?”

” Vậy em phải xưng hô như thế nào?” Vân Lục nói giọng tội nghiệp.

Lý Nghệ Hoàn chấp tay lại, nghiêm túc nói: ” Xưng hô như lẽ thường tình, Nghệ Hân gọi anh là anh hai thì em cũng sẽ gọi là anh hai. Không những thế, em cũng đừng gọi ba là Lý lão gia nữa, ba cũng đã từng nói rồi em không có khác biệt, ba thì cứ gọi là ba, anh hai thì cứ gọi là anh hai.”

Vân Lục rũ mắt xuống: ” Em không dám, tiểu thư sẽ không thích.”

Lý Nghệ Hoàn bình nhiên: ” Cái gì mà tiểu thư, Em sợ Nghệ Hân nên mới không dám xưng hô đúng quy cách phải không?”

Vân Lục ra vẻ bi thảm, mặt cứ u uất như không tìm thấy ánh sáng: ” Tiểu thư là con gái cưng của phu nhân và lão gia, em đâu có dám làm trái ý cô ấy.”

Lý Nghệ Hoàn thở dài: ” Vân Lục, đó là khi Nghệ Hân ở đây, tính con bé ngang ngạnh từ nhỏ, nó bắt nạt em chẳng qua là không quen với việc ba đột ngột có thêm một đứa con khác, hơn nữa bây giờ Nghệ Hân

đã đi lấy chồng rồi, còn ai ở trong nhà làm khó em sao? Em đừng có nặng nề tâm lý quá về Nghệ Hân nữa, phải thoải mái thì em mới sống tốt được chứ?”

” Em thật sự có thể như thế ư?”

” Tất nhiên rồi, em đã gia nhập vào Lý gia thì tại sao lại không thể?”

Vân Lục nhẹ cười, cô gật đầu: ” Vâng, vậy em sẽ không tự ti nữa.”

Đúng là chỉ có anh Nghệ Hoàn là tốt nhất, không ngờ anh ấy khi về còn mua quà cho cô, lại còn là vòng ngọc đắt giá. Vân Lục tủm tỉm cười, khoan đã, đột nhiên Vân Lục thu lại vẻ thích thú, cô chợt nghĩ... nếu anh Nghệ Hoàn mua cho cô vòng ngọc thì Lý Nghệ Hân sẽ là quà gì? Bỗng một tia ganh ghét liền xẹt ngang qua lòng.

” Thiếu..à... anh hai...anh có mua quà cho chị Hân không?”

Lý Nghệ Hoàn thần nhiên gật đầu một cái: ” Có, nhưng mà dạo này anh bận việc nên chưa đưa được cho Nghệ Hân, em xem quà của em mà đến hôm nay anh mới nhớ để đưa đây, đầu óc bị một mớ văn kiện bao quanh mất rồi.”

Vân Lục ánh mắt thâm dò nhìn Lý Nghệ Hoàn: ” Anh..mua quà gì cho chị ấy vậy?”

” Khăn choàng.”

Vân Lục ngạc nhiên, quà của Lý Nghệ Hân chỉ là một cái khăn thôi sao: ” Tại sao anh lại mua khăn choàng vậy?”

Lý Nghệ Hoàn điềm nhiên, anh cũng không ngại nói lý do cho Vân Lục nghe: ” Sắp tới mùa đông, Nghệ Hân lại có thân nhiệt thấp, lúc nhỏ cũng vì vậy mà hay bị ốm, vì thế anh nghĩ nếu mua quà cho Nghệ Hân lúc này thì khăn choàng là món quà tốt nhất.”

” Ra vậy, em hiểu rồi, anh hai thật chu đáo với chị ba.” Vân Lục cố dấu đi nét ganh tỵ, cô rất ức trong lòng, chỉ trách Lý Nghệ Hân từ nhỏ đã được ở bên cạnh anh Nghệ Hoàn cho nên anh ấy mới tốt với chị ta như vậy, người em gái như mình đây chẳng qua cũng chỉ là con rơi của Lý gia, trong lòng của anh ấy vị trí của mình luôn thấp hơn Lý Nghệ Hân, không chỉ anh ấy mà cả ba cũng vậy, mọi người trong Lý gia đều coi trọng chị ta, tại sao chứ? Lý Nghệ Hân thì có gì tốt, cô ta ngược lại là một ả xấu xa, một ả tiện nhân mà thôi.

Từ lúc Hàn Minh Vũ bỏ đi đến giờ thì cũng đã là 12 ngày rồi. Anh ta cũng không thèm đến thêm lần nào, điện thoại hồi hạn cũng không mà tin nhắn cũng không, hôn phu của Lý Nghệ Hân rõ là lạnh như tảng băng của vùng bắc cực, hời hợt như một cục đá, không chút cảm xúc, không chút quan tâm.

Haiz....buồn quá đi mất ah.

Khương Quyển Nhu sầu sảo ngồi trên giường mà chống cằm, thật kinh khủng khi phải ở bệnh viện rỗng rã một tháng, cũng may đằng sau là chữ tháng nếu nhờ là chữ năm chắc cô chết véo luôn.

Quyển Nhu uể oải bước xuống giường, cô đi ra ngoài khuôn viên dạo chơi một chút, từ khi trở thành một Lý Nghệ Hân cô đột nhiên cô đơn hơn hẳn, khi còn là Khương Quyển Nhu ít ra còn có Mạc Đình, còn có hoa để cô cắm mỗi ngày, bây giờ lại phải bị giam ở đây, nhưng mà nghĩ cũng lạ nếu như Hàn Minh Vũ không tới thì ít ra Hàn phu nhân hay Hàn lão gia cũng nên đến thăm con dâu chứ nhỉ? Đằng này gia đình Hàn gia biến mất tăm mất dạng, họ chán ghét Lý Nghệ Hân như vậy sao?

Quyển Nhu ngẫm nghĩ, chân đá đá đám cỏ dưới chân, nhàn hạ, nhàn nhã, tẻ nhạt, vô vị là tất cả những gì mà cô có thể miêu tả về tâm trạng của bản thân lúc này.

Quyển Nhu đi đến một cái ghế rồi ngồi xuống, cô chợt nghĩ nếu cả đời cô không tìm được cách hoán đổi lại thì sẽ phải làm sao? Mấy bữa trước cô cũng đã nghĩ cách giả làm một vị khách điện thoại đến cửa hàng Hoa của Mạc Đình để thăm dò, nghe cô ấy nói thì Khương Quyển Nhu kia đã về quê, nghe thì nghĩ chỉ là vậy thôi, nhưng ai ngờ đến khi Mạc Đình tiết lộ Quyển Nhu trở thành người thực vật thì cô như bị rơi xuống một vực thẳm.

Nhan sắc và cơ thể hiện tại là của Lý Nghệ Hân, nhưng không chỉ thế mà thân thể này của cô ấy lại quá tốt, cần đẹp có đẹp, cần địa vị có địa vị, cần tiền có tiền, cần gia đình thì có gia đình luôn. Trong khi Lý Nghệ Hân thật sự lại đang phải nằm trong thể xác thực vật của Khương Quyển Nhu, nếu như có một ngày cô trả lại thể xác cho cô ấy thì khác nào cô trở thành người đã chết.

15. Chương 15: Đến Đón Cô

Khương Quyển Nhu nhịp nhịp ngón chân, cô đang vu vơ cho đỡ buồn thì chợt nhìn thấy một chàng trai mặt chiếc áo sơ mi trắng sọc đen nửa bên, kiểu áo này nhìn sao mà giống với áo của Hàn Minh Vũ thế nhỉ? Quyển Nhu ngẫm nghĩ nhưng chắc là không phải đâu, không phải anh ấy, Quyển Nhu cười nhạt, cô lại cúi đầu nhịp nhịp chân nhưng bỗng chốc lại nghĩ, có khi nào là anh ấy đến thật không, nhưng mà 12 ngày qua anh ấy có đến đâu, sao hôm nay lại tự dưng đến chứ? Quyển Nhu ngẩn lên, mắt hướng về phía xa xa, không thấy nữa rồi, chắc là đã đi vào trong.

Khương Quyển Nhu vội xỏ dép lại đang hoang, cô lảng tảng chạy vào trong, quả thật là Hàn Minh Vũ đã đến. Quyển Nhu mỉm môi cười, tâm trạng đang buồn bỗng dưng tan biến, cô vui vẻ bước vào nhưng khi đối diện với Hàn Minh Vũ lại giả làm mặt rầu.

Quyển Nhu hai tay vòng sau lưng, bước từng bước lười biếng, cô ngồi xuống giường, ngồi cạnh Hàn Minh Vũ.

”Vừa đi đâu đấy?” Hàn Minh Vũ sắc mặt vẫn vậy, lạnh lạnh lùng lùng mà cất giọng hỏi.

Quyển Nhu nhàn nhạt trả lời: ”Đi dạo thôi.” Ngừng một chút cô lại hỏi: ”Anh đến thăm tôi à?”

Hàn Minh Vũ hơi hột thốt lên: ”Không.”

”Vậy thì anh đến đây để làm gì? Đừng nói là anh đi nhầm chỗ đó nha.” Quyển Nhu mặt xị lại, trong lòng chẳng vui chút nào.

”Hình như là đi nhầm thật.”

Quyển Nhu bị chọc tức, cái môi nhỏ liền nhu nhua: ”Nếu anh đã đi nhầm thì sao không ra khỏi đây đi.”

”Ái...” Quyển Nhu chợt ngửa ở tay, cô nhìn xuống thì ra là có con kiến.

Hàn Minh Vũ chuyển mắt nhìn mu bàn tay của Quyển Nhu, miệng anh nhếch cười.

Quyển Nhu đập chết con kiến càng, cô vừa ngửa vừa đau xoa xoa ở mu bàn tay: ”Đến con kiến mà cũng ức hiếp tôi.”

”Tôi thấy con kiến đó nó thích cô đấy chứ.”

”Thích cái cóc khô ý, nó cắn tôi đau muốn chết mà anh còn bảo là nó thích tôi.”

”Nó phải thích cô thì mới leo lên người cô để cắn cô, nó cắn là nó yêu đấy.” Hàn Minh Vũ lại châm chọc Quyển Nhu.

Khương Quyển Nhu tức tối, cô liếc Hàn Minh Vũ: ”Yêu cái đầu anh, nếu vậy để tôi bắt một con kiến cho nó yêu anh luôn nhé, mà không, bắt cả 100 con cho nó sủng anh luôn.”

”Cái gì, cô định cho kiến sủng tôi..?” Hàn Minh Vũ tự dưng bật cười thành tiếng, lần đầu tiên anh nghe có người nói bắt kiến cho sủng như Lý Nghệ Hân.

Quyển Nhu nghe tiếng cười của Hàn Minh Vũ thì không tức giận mà ngược lại ánh mắt bội bội của cô lại dịu nhẹ đi, nhất thời ngẩn người, thật ra Hàn Minh Vũ khi cười rất dễ thương, rất hòa ái, tảng băng này cũng có lúc được chảy ra một chút.

”Minh Vũ à, mấy ngày nay anh không đến có phải là vì bận nhiều việc không? Anh hai của tôi không làm khó anh nữa chứ?”

Hàn Minh Vũ trầm mặc, nụ cười tan biến nhanh chóng, anh lạnh lùng đứng dậy, hai tay thông thả đút vào trong túi quần.

” Cô quan tâm tôi như vậy từ khi nào?”

Quyển Nhu tiếp tục xoa xoa tay: ” Cái gì mà từ khi nào, quan tâm anh thì anh không vui sao?”

Hàn Minh Vũ xoay người, anh nhìn Khương Quyển Nhu với một sự nghi hoặc: ” Lý Nghệ Hân cô có còn muốn ly hôn không?”

Quyển Nhu ngẩng lên, tự nhiên sao lại hỏi câu này nữa rồi.

” Nếu im lặng thì tức là cô vẫn muốn.” Hàn Minh Vũ không thấy Quyển Nhu trả lời thì khẳng định.

Hàn Minh Vũ kể đó lại nói: ” Nếu thế thì đừng giả bộ quá nhiều, vì cô càng như thế thì bản thân cô chỉ càng trở nên ngớ ngẩn thôi. Dù sao đến cuối năm nay tôi cũng sẽ hạ bút ký cho cô, cho nên không cần phải giả nhiều chiêu trò làm gì, cô biết điều một chút thì tôi cũng sẽ chẳng làm khó cô, đôi bên cùng có lợi, cô nên suy nghĩ tích cực hơn đi.”

Quyển Nhu đã nghe nhưng mặt thì ngơ ngác, anh ta đang muốn nói gì vậy trời, cô đây không hiểu ý của anh ta một chút nào, cuối năm hạ bút ký, cái này chắc là ký vào đơn ly hôn, nhưng mà đôi bên cùng có lợi là sao? Cô phải biết điều là thế nào?

” Minh Vũ anh trông tôi ngớ ngẩn lắm sao?”

” Cô tự soi gương đi.”

” Soi gương thì chỉ thấy tôi đẹp thôi.” Quyển Nhu liền đáp lại, lời nói lại rất thẳng thừng.

Hàn Minh Vũ giật nhẹ khóe miệng, cô ta cái gì cũng nói được hết.

” Lý Nghệ Hân cô thay đồ đi, đồ ở trong túi kia” Minh Vũ chỉ tay về cái túi anh đem đến.

Quyển Nhu ngạc nhiên: ” Thay đồ làm gì?”

” Xuất viện.” Minh Vũ nói.

Quyển Nhu ánh mắt liền sáng lên, cô há miệng mừng rỡ, một mạch chạy tới ôm lấy cổ của Hàn Minh Vũ bao nhiêu cảnh cáo của anh trước đây đều quên sạch.

” Minh Vũ thì ra anh đến đón tôi về ư? Cảm ơn anh, cảm ơn, cảm ơn đã không bắt tôi ở đây một tháng, Minh Vũ anh thật tốt.”

Hàn Minh Vũ hóa đá đứng một chỗ, Lý Nghệ Hân cứ thích tấn công đột ngột làm anh không kịp phản ứng.

Quyển Nhu hồn nhiên, mắt nhắm miệng cười tinh tích ôm chặt cổ của Minh Vũ, cứ nghĩ Hàn Minh Vũ đáng ghét lắm cơ nhưng cô sai rồi, anh ấy dễ thương đấy chứ.

” Cô thả tôi ra coi.” Hàn Minh Vũ bực bội đẩy tay của Quyển Nhu ra.

Quyển Nhu thả tay, nhưng miệng vẫn tím tím cười, cô nhanh chân đi lấy túi để thay đồ.

” Minh Vũ chờ xíu nha, tôi sẽ ra liền.” Quyển Nhu nhanh nhẩu nói.

Hàn Minh Vũ sẵn sàng, được ra viện cô ta vui đến thế sao?

Sau đó Khương Quyển Nhu cùng Hàn Minh Vũ ra khỏi bệnh viện. Minh Vũ đi như sợ ai mắng, còn Quyển Nhu thì cực khổ chạy theo, cô bực mình: ” Minh Vũ à, anh bước ngắn lại chút đi.”

Minh Vũ ung dung đáp: ” Chân tôi dài thì làm sao mà bước ngắn.”

” Hừ...anh sợ ai đuổi kịp à?”

” Là sợ cô đấy.”

” Anh...” Quyển Nhu bực bối, cô nhăn mày, được thôi anh ta tưởng cô sẽ không theo kịp ư.

Quyển Nhu đi hùng đi hực, chân liên tục bước sành sạch, cô cố gắng đi le đi lẹ để đuổi kịp cái tên oái ăm kia nhưng không ngờ Hàn Minh Vũ đột nhiên dừng lại, Quyển Nhu như xe mất thắng qua vào lưng anh ta một cái bực.

” Ái za...Minh Vũ anh cố ý phải không?” Quyển Nhu sờ tay lên trán.

” Là cô đi không chịu nhìn.”

” Ai nói tôi không nhìn, anh rõ ràng là muốn bắt nạt tôi.” Quyển Nhu vung tay chỉ vào Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ cười nhạt, sau đó thì mặc kệ ai kia mà tiếp tục đi.

” Hàn Minh Vũ, anh là cái đồ hâm...”

Quyển Nhu lớn tiếng mắng, Hàn Minh Vũ anh ta không làm tức cô thì ăn cơm không ngon mà.

Khi đã lên xe, Minh Vũ ngồi ở ghế lái. Quyển Nhu cũng ngồi ngay bên cạnh, Minh Vũ bực mà nói: ” Cô ngồi ở ghế sau đi.”

” Tôi thích ngồi đằng trước hơn.” Quyển Nhu mặc kệ sự khó chịu của Minh Vũ, cô thích ngồi đâu thì ngồi, đằng nào cũng phải ở trong xe thôi.

Hàn Minh Vũ coi như không chấp Lý Nghiê Hân, anh vặn chìa khóa và bắt đầu xoay vô lăng.

Quyển Nhu nhìn qua Minh Vũ, trong lòng vui vẻ, lần đầu xem soái ca lái xe miễn phí không tín cước, miệng cô mím mím cười nhưng khi Minh Vũ liếc sang thì liền giấu đi, giả vờ như không biết gì.

” Minh Vũ, tại sao anh lại cho tôi xuất viện sớm vậy?” Quyển Nhu bỗng hỏi.

” Cô nghĩ xem.”

Quyển Nhu ngẩng nghĩ một chút thì tỉnh bơ nói: ” Anh nhớ tôi à?”

Quyển Nhu vừa nói thì Minh Vũ liền bị ho.” Khụ..khụ..”

” Minh Vũ sao anh lại ho nữa rồi, tôi có hôn anh đâu.”

Quyển Nhu đưa cánh tay sang vuốt lồng ngực của Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ lại hất tay cô ấy ra, anh nghiêm mặt quay sang nói: ” Từ giờ cho đến khi về, cô im cái miệng lại cho tôi.”

Quyển Nhu chiu mảy: ” Tôi im thì anh sẽ hết ho phải không? Vậy được rồi tôi im cho anh vừa lòng.”

Hàn Minh Vũ lạnh băng nhìn về đằng trước, tập trung vào việc lái xe.

Khương Quyển Nhu mặt cúi xuống, cô lại đang xoa xoa chà chà ở tay, vết cắn của con kiến làm tay cô bị sưng một cục, ngứa ơi là ngứa. Mày Quyển Nhu nhú lại, cô chà chà bóp bóp cho bớt ngứa nhưng càng làm thì tay càng bị đỏ.

” Đừng chà nữa, lát về nhà thì bôi thuốc vô.” Hàn Minh Vũ tuy không ngó sang nhưng những hành động của Quyển Nhu đều lọt vào mắt của anh.

Quyển Nhu ngưng tay, cô khẽ nhìn qua nhưng im lặng không nói gì, chỉ một chút cô lại nhìn bàn tay bị sưng, cảm giác vừa ngứa vừa đau của kiến cắn rất khó chịu, Quyển Nhu bắt giác kê mu bàn tay lên miệng cắn vào cái cục tròn tròn bị sưng do nọc độc của kiến.

Hàn Minh Vũ thấy vậy mà muốn cạ lời với cô ta, anh bực mình với tay sang giật mạnh cái tay đang đưa vào miệng của Khương Quyển Nhu.

” Cô ngồi yên một lúc thì cô chết hả?”

Quyển Nhu giọng xìu xìu: ” Tôi có làm gì anh đâu mà anh bảo là tôi không yên.”

Hàn Minh Vũ lườm Quyển Nhu, sau đó đột nhiên đạp phanh xe thắng một cái làm Quyển Nhu nhào cả người, Quyển Nhu ngỡ ngàng nhìn Hàn Minh Vũ, anh ta lại đang tức tối gì vậy không biết, tự dừng lại dừng xe ở chỗ này, đã có đến Hàn gia đâu?

Hàn Minh Vũ mở cửa xe bước xuống, Quyển Nhu ngỡ ngác, anh ta không định bỏ cô ở trong xe rồi tự bắt taxi về đây chứ.

” Minh Vũ, anh đi đâu vậy? Ấy..Minh Vũ tôi không biết lái xe đâu, anh đừng bỏ tôi một mình mà.”

16. Chương 16: Cả Nhà Đều Ngạc Nhiên

Hàn Minh Vũ không để tâm đến những gì mà Quyển Nhu nói, anh đi vào trong một tiệm thuốc quen đường, sau đó nhanh chóng vào lại trong xe.

Quyển Nhu chợt nhẹ lòng, cứ ngỡ là anh ta quăng cô ở đây một mình rồi chứ.

Hàn Minh Vũ đưa cho Quyển Nhu một trai thuốc, anh nói nhưng không hề nhìn sang Quyển Nhu: ” Là thuốc đặc trị đây, bôi vào đi.”

Quyển Nhu đưa tay cầm lấy, thì ra là anh ta mua thuốc bôi cho cô, áy za tự dừng hiểu lầm người ta mất rồi.

” Cảm ơn anh nhé, mà lần sau có mua gì thì nói tôi một tiếng được không, vừa nãy cứ lo là anh bỏ tôi lại với con xe này đây.”

Hàn Minh Vũ không đáp lại, anh thắt dây an toàn rồi tiếp tục lái xe.

Quyển Nhu thấy anh ấy im lặng thì cũng chợt im theo, cô không hiểu được Minh Vũ rốt cuộc là đối với Lý Nghệ Hân như thế nào? Lúc thì rất tức giận, lúc thì lại rất ân cần.

Quyển Nhu mở trai thuốc, sịt ra một ít dung dịch rồi bôi lên tay.

Minh Hạ găm miếng Táo cho tiểu Thiên ăn: ” Tiểu Thiên à há miệng ra nào.”

Tiểu Thiên chỉ mãi chơi robot mà không chịu ăn, Minh Hạ thở dài mang cái đĩa đi xuống bếp. Hàn phu nhân thấy vậy thì hỏi:

” Nó lại không chịu ăn à?”

Minh Hạ đặt cái đĩa xuống kệ: ” Không biết tiểu Thiên giống ai mà lại kén ăn như vậy, mỗi lần đút cho nó ăn cái gì cũng khó, còn nhỏ mà sao khó chiều quá không biết.”

Hàn phu nhân rầu lòng: ” Tội cho tiểu Thiên, khi sinh ra đã không có mẹ bên cạnh, lại còn mắc chứng tự kỷ, phải làm sao với thằng bé đây, dù gì cũng không thể để nó bị như vậy cả đời được.”

Minh Hạ đi tới bên cạnh Hàn phu nhân: ” Mẹ à, mẹ cũng đừng lo quá, sức khỏe của mẹ sẽ yếu đi đây. Haiz...nhưng mà tiểu Thiên có mẹ thì tốt, mẹ kể cũng chẳng sao, chỉ tiếc anh hai cười về một phù thủy làm hại tiểu Thiên đã bệnh càng thêm bệnh.”

” Minh Hạ, con nói thì nói nhưng khi có Nghệ Hân ở nhà thì đừng có để nó nghe thấy.” Hàn phu nhân tình ý nhắc nhở Minh Hạ.

” Vâng, con biết chứ, tranh thủ chị ta không có ở đây con nói cho đã, dù sao lát nữa chị ta cũng về rồi có muốn nói xấu cũng khó.” Minh Hạ cười cợt nói, trong mắt toàn tia vui vẻ khi chê bai nói xấu Lý Nghệ Hân.

Tiểu Thiên đang chơi thì mở miệng kêu: ” Baba..”

Hàn Minh Vũ đã về đến nhà, anh ngồi xuống đưa hai tay. Tiểu Thiên liền thả con robot mà chạy tới lao vào vòng tay của Minh Vũ.

Quyển Nhu kinh ngạc, thằng bé này là ai vậy? Mới này còn kêu Minh Vũ là baba...Ach..không lẽ nó là con của Lý Nghệ Hân và Hàn Minh Vũ, trời, không phải chứ? Cô có con luôn sao?

Quyển Nhu thất thần, mắt nhìn tiểu Thiên lạ lắm, cô nghĩ nếu như nó là con của Lý Nghệ Hân thì một người làm mẹ như cô phải vui mừng ôm lấy con mới đúng, nếu không cả nhà sẽ nghi ngờ.

Quyển Nhu liếc nhìn Hàn phu nhân và Minh Hạ đang đi tới thì lập tức nhập vai mẹ ngay. Cô đi tới gần Minh Vũ sau đó cũng đưa lên hai tay: " Con à, con có nhớ mẹ không? Sang đây mẹ bế nào?"

Minh Hạ đang cầm ly nước cam thì thả luôn xuống sàn một cái choảng, Hàn phu nhân giật mình nhìn Minh Hạ. Thật ra cả nhà đang hoảng với câu nói vừa rồi của Quyển Nhu, cụ thể là cái chữ mẹ đấy, Lý Nghệ Hân bị chạm mạch rồi sao?

Hàn Minh Vũ đang bế tiểu Thiên trên tay mà cũng ngay người nhìn Quyển Nhu không chớp. Riêng Khương Quyển Nhu thì không biết mình đã làm gì mà cả nhà nhìn cô như một sinh vật lạ.

" Mặt tôi dính gì sao?" Quyển Nhu hỏi nhỏ Hàn Minh Vũ.

" Không có, cô lên phòng trước đi."

Minh Vũ chỉ đơn giản bảo Quyển Nhu lên phòng, nhưng ánh mắt nghi hoặc của Minh Vũ, Quyển Nhu đều cảm nhận được. Quyển Nhu bước lên phòng tựa như kẻ thăm lặng, cô thoáng thấy được một sự nặng nề trong căn nhà này, ánh mắt của mọi người đều dò xét cô, cảm giác rất không thoải mái. Không biết trước đây Lý Nghệ Hân có cảm thấy như vậy không, còn Khương Quyển Nhu cô thì bắt đầu mệt mỏi với việc sống không đúng với thân thể của mình, trước đây tuy cô diện mạo bị hủy nhưng mỗi ngày đều sống rất an nhàn, tắm hoa, cắt cảnh, cắm hoa bán hoa là công việc yêu thích của cô mỗi ngày, còn có cô bạn thân vui tính Mạc Đình, tuy rằng lúc đó cô không giàu không sang nhưng như thế lại thấy vui hơn biết bao.

Lát sau thì Hàn Minh Vũ lên phòng, anh cởi áo khoác vắt lên giá treo, sau đó thì đi thay một bộ khác dễ chịu hơn. Quyển Nhu ngồi yên trên giường quan sát Minh Vũ từ lúc anh mới đi vô nhà tắm cho đến khi đi ra, Hàn Minh Vũ cũng không mấy để ý, anh làm những gì mình muốn, xong rồi lại đi ra, không hề nói một câu.

Quyển Nhu chống cằm mà thở than " Hàn Minh Vũ, tôi không phải cái ghế, cái bàn, cũng không phải không khí hay người vô hình."

Tối đến cả nhà ăn cơm tối, như thường lệ khi có Lý Nghệ Hân ngồi cùng thì Minh Hạ cứ mặt nặng mặt nhẹ với cô, chị ta về rồi chắc chắn sẽ lại sinh sự khi ăn cho mà coi.

Quyển Nhu ngồi giữa Hàn Minh Vũ và Minh Hạ, cô để ý thấy mọi người rất lạnh lùng khi ăn cơm, hầu như không có nói chuyện, ai nấy đều chỉ tập trung ăn, không phải là do cô ngồi đây nên mới vậy đấy chứ. Quyển Nhu hơi căng thẳng, cô bưng chén cơm bắt đầu đưa đũa gắp một ít rau luộc, vô tình lại chứng ngay đôi đũa đang chia tới của Minh Hạ. Minh Hạ liếc mắt, chị ta lại bắt đầu rồi, hừm đồ phụ thủy, Minh Hạ định hất đũa của Quyển Nhu ra thì Quyển Nhu đã thu đũa lại, cô gắp sang đĩa khác, nhả nhận mà ăn.

Minh Hạ cảm thấy lạ, không lẽ chị ta sợ rồi sao? Bị anh hai bắt ở lâu trong bệnh viện nên phát khùng chẳng? Minh Hạ hoài nghi gắp miếng rau cho vào chén.

Quyển Nhu tiếp tục mà ăn, Hàn phu nhân và Hàn lão gia cũng cảm thấy Nghệ Hân có gì đó rất khác, con bé không có kén cá chọn canh như trước, mấy món hay chê hôm nay cũng ngoan ngoãn mà ăn không hề cầu nhàu.

Quyển Nhu cho miếng thịt viên vào miệng nhai nhai, cô bỗng để ý thấy Hàn Minh Vũ ăn rất ít, gắp cũng ít, trong chén chỉ có một hai miếng tàu hũ, anh ta ăn chay hay sao?

Quyển Nhu đưa đũa gắp một miếng thịt bò ở phía của Minh Hạ bỏ vào chén của Minh Vũ: " Anh thường ngày phải đi làm, ăn nhiều mấy món lạ sẽ không tốt cho sức khỏe đâu, anh ăn thịt đi."

Minh Vũ nhìn miếng thịt, anh nhẹ cong khóe miệng: " Lo tôi bệnh sao?"

Quyển Nhu lại gắp thêm một con tôm xào bỏ vào chén của Minh Vũ: " Sức khỏe của anh thì anh tự lo đi. "

Quyển Nhu nói xong thì đưa đũa gấp rau nhưng đột nhiên cô đứng hình vì cả nhà đều đang hóa đá nhìn cô chăm chăm.

Quyển Nhu bậm nhẹ môi, nước bọt trôi xuống cuốn họng cái ực, cô bèn thu đũa lại, lúng túng mà hết ăn nổi, tự đứng lại thấy mình như cái gì đó quái dị.

” Con ăn no rồi, xin phép con lên phòng trước.”

Quyển Nhu đặt xuống chén cơm còn chưa ăn hết, cô đứng dậy đẩy ghế ra rồi đi nhanh lên trên phòng. Minh Vũ nhìn theo cô ấy, ăn mới có bao nhiêu mà đã bảo là no.

” Con đã nói là mọi người cứ mặc kệ cô ấy đi mà.” Hàn Minh Vũ quay qua nói với ba mẹ và em gái, vì bọn họ cứ kỳ cục nhìn Lý Nghệ Hân.

Minh Hạ nghe vậy mới nói: ” Thì vẫn luôn mặc kệ, nhưng mà anh không thấy sao? Chị ta không có được bình thường, có khi nào tai nạn ảnh hưởng tới não hay là do uống nhầm thuốc không?”

” Cô ấy không bị gì về não hết, em đừng có nói bừa.” Hàn Minh Vũ nghiêm giọng với Minh Hạ.

” Nhưng Minh Vũ à, Nghệ Hân nó quan tâm đến con như vậy từ khi nào? ” Hàn phu nhân cũng ngạc nhiên về Lý Nghệ Hân không khác gì Minh Hạ.

Minh Vũ đặt chén xuống, sau đó thì trả lời:

” Cô ấy giả bộ thôi, mọi người đừng thắc mắc mà hãy cứ để mặc cô ấy đi, để cho cô ấy muốn làm gì thì làm, tránh việc Nghệ Hân lại bịa chuyện kể xấu Hàn gia với nhà họ Lý, mọi người chỉ cần chịu đựng đến cuối năm thôi, cuộc hôn nhân không mong muốn này rồi sẽ kết thúc.”

Lý lão gia lúc này mới lên tiếng: ” Minh Vũ nói đúng, bà và Minh Hạ cũng bớt sân si với Nghệ Hân đi, nhường nhịn một chút, cả nhà sẽ thoải mái hơn, Lý tổng cũng sẽ không có cơ bắt bẻ Hàn gia của chúng ta.”

Minh Hạ nghe ba và anh hai nói vậy thì nhận định: ” Thì ra là chị ta giả bộ sao? Định cải trang quân tử hả? Chị ta nên xem lại đi, mắt của em là hỏa nhãn, em sẽ không dễ bị lừa đâu.”

Hàn phu nhân cười: ” Hồi nãy còn há hốc miệng mà nói là không dễ bị lừa.”

” Đó là do con chưa nhận ra kịp mà thôi.”

Minh Vũ cười nhẹ Minh Hạ, sau đó anh cũng không ăn nữa mà đi lên phòng.

17. Chương 17: Ưc Hiếp

Khương Quyển Nhu sau khi về phòng thì ngồi khoanh chân ở trên giường, hai mắt nhắm lại, tay đặt trên đầu gối, tư thế là đang ngồi thiền.

Hàn Minh Vũ bước vào, thấy bộ dáng tịnh tâm của Quyển Nhu thì nhích khóe miệng: ” Cô ăn ít không sợ lát nữa sẽ đói sao?”

Quyển Nhu hít thở, mắt vẫn nhắm: ” Minh Vũ à, cả nhà của anh đều không thích Lý Nghệ Hân phải không?”

Hàn Minh Vũ ngồi xuống: ” Cô phải rõ hơn tôi chứ.”

Quyển Nhu mở mắt, đôi con ngươi nhẹ buồn, cô nhẹ nhàng nhìn Minh Vũ: ” Ngày mai cho tôi ăn cơm sau được không? Đợi mọi người ăn xong thì tôi mới ăn.”

” Tùy cô.” Minh Vũ hơi hợt trả lời.

Quyển Nhu bị ngạc nhiên khi Hàn Minh Vũ không giải thích hay khuyên nhủ gì mà chỉ trả lời nhạt nhẽo, bỗng dưng trong lòng lại buồn quạnh quạnh, cũng kỳ lạ từ khi nào sự lạnh lùng của Hàn Minh Vũ lại có tác động đến cảm xúc của cô, cô là Khương Quyển Nhu một cô gái hoàn toàn xa lạ đối với Hàn Minh Vũ, cho

dù bây giờ có là thân phận vợ của anh ấy nhưng cô cũng không thể vì thế mà ngộ nhận nhiều thứ, hơn nữa vợ thì cũng chỉ là cái danh, cái tình vốn không có, việc cô có muốn ăn riêng thì cũng chẳng ai quan tâm.

Hàn Minh Vũ nói xong thì đi tới bàn làm việc, không gian làm việc của Minh Vũ được gộp chung với phòng ngủ và được chắn bởi một tấm kính cách âm, chung quy là để khỏi bị Lý Nghệ Hân ba hoa làm phiền, mỗi tối Minh Vũ thường xử lý thêm một số công việc ở công ty, khi nào xong thì anh mới đi ngủ.

Quyển Nhu trầm ngâm, cô không thiên nữa mà nằm úp xuống, mặt hướng về góc làm việc của Hàn Minh Vũ, anh ta chỉ mới vừa dùng cơm xong là đã phải làm việc, kể cả Hàn thị có hàng trăm nhân viên nhưng người làm chủ vẫn phải chăm chỉ như vậy.

Hàn Minh Vũ đang bấm máy tính, vô tình liếc nhìn Khương Quyển Nhu, cô ấy thấy mắt anh nhìn đến thì vội xoay đi, giả vờ như không chú ý. Hàn Minh Vũ tiếp tục bấm máy, anh cũng tỏ ra không để ý gì đến Lý Nghệ Hân.

Quyển Nhu lẩm bẩm: "Hàn Minh Vũ anh làm việc thì cứ làm đi, nhìn hậm nhìn hực người ta làm gì, tôi có ăn thịt anh đâu mà lúc nào cái mắt cũng như sát thủ ý."

Quyển Nhu xì xòa trong miệng nói xấu Minh Vũ, lúc đó ở cánh cửa tự nhiên hé ra, Quyển Nhu nhìn thấy tiểu Thiên, Ach! Lại là thằng bé, không lẽ nó vô đây tìm mẹ sao?

Quyển Nhu ngồi thẳng thóm, cô nhẹ nhàng nở một nụ cười, bàn tay quấy nhẹ một cái: "Lại đây với mẹ nào."

Tiểu Thiên không biểu cảm gì, chỉ đứng im phăng phắc nhìn Quyển Nhu.

Quyển Nhu thấy lạ, con trai của Lý Nghệ Hân sao lại có cảm giác như nó sợ mẹ của nó vậy? Ấy za có khi nào Lý Nghệ Hân là một người mẹ bạo lực với con không? Haiz...chắc là vậy rồi, nếu không tại sao thằng bé lại không dám vào? Quyển Nhu chợt chạnh lòng thương, thằng bé còn nhỏ thế kia mà, Lý Nghệ Hân dù có bất hòa với Hàn Minh Vũ đi chăng nữa thì cũng không nên đối xử với con như vậy chứ?

Quyển Nhu xót lòng, cô đưa lên hai tay dịu giọng nói: "Lại đây con, đừng sợ."

Tiểu Thiên vẫn im bất, sau đó thì bị Minh Hạ bế lên: "Tiểu Thiên sao con lại chạy lên đây rồi hả? Căn thận trên này có phù thủy đấy, sợ lắm, sợ lắm nha..."

Minh Hạ cố tình nói cho Quyển Nhu nghe, sau đó thì bế tiểu Thiên đi xuống dưới.

Hóa ra tên của thằng bé là tiểu Thiên, Quyển Nhu nghe được tên của tiểu Thiên khi Minh Hạ gọi, cô tuy không phải là mẹ nhưng thân xác này lại sinh ra tiểu Thiên, cô đang dùng tạm cơ thể của Lý Nghệ Hân thì thiết nghĩ cũng nên có trách nhiệm với thằng bé, chỉ là Quyển Nhu chưa thể ngờ đến tiểu Thiên lại là con riêng của Hàn Minh Vũ.

Quyển Nhu thầm thở dài, cô xoay qua thì lại thấy ánh mắt băng lãnh của anh soái đang nhìn mình, tự dưng sợ một cái. Ôi má ơi nhìn muốn thủng mắt của cô luôn rồi, cô đã làm gì chọc anh ta phát tiết lên hay sao? Sao tự nhiên nhìn cô như muốn thiêu cô luôn vậy?

Khi nãy Minh Vũ có thấy hành động kỳ lạ của Lý Nghệ Hân, nhìn theo khẩu hình miệng anh đọc được chữ con, cô ta là đang nói chuyện với Tiểu Thiên.

Quyển Nhu nuốt ực nước bọt khi Hàn Minh Vũ không làm việc nữa mà tiến đến cô như muốn giết người.

Hàn Minh Vũ nắm lấy cổ tay của Quyển Nhu bóp chặt, cảnh cáo một câu:

"Tôi nhắc lại với cô một lần nữa và cũng là lần cuối cùng, tránh xa tiểu Thiên ra cho tôi."

Quyển Nhu đau tay, cô chửi mày: "Tôi sẽ không làm gì hại tiểu Thiên đâu, kể từ bây giờ tôi sẽ hết lòng thương con."

Hàn Minh Vũ thêm phần tức giận, anh đè Quyển Nhu xuống giường, ánh mắt sát khí hùng hục, không một chút dịu đi.

"Cô sẽ thương tiểu Thiên? Lý Nghệ Hân cô đang làm trò hề với tôi đấy à? Đến em gái của cô, cô còn nhẫn tâm hất vào tay cô ta ly trà nóng, huống hồ tiểu Thiên không phải là con ruột của cô, cô lại dám nói là hết

lòng thương, tôi nói cho cô biết, nếu cô dám động đến một sợi tóc của tiểu Thiên thì đừng trách tôi không không chế được mà giết chết cô.”

Quyển Nhu kinh ngạc, đôi mắt sợ hãi nhìn tia hung dữ trong đôi con ngươi của Hàn Minh Vũ. Thì ra tiểu Thiên không phải là con ruột, nếu vậy Lý Nghệ Hân là vợ thứ hai của anh ta sao?

Quyển Nhu cố cục cửa cổ tay, Hàn Minh Vũ siết mạnh hơn nên cô càng thêm đau: ” Minh Vũ thả tay tôi ra.”

Hàn Minh Vũ trừng mắt, anh vẫn giữ chặt không thả.

” Anh không thả thì tôi hôn anh đó.” Quyển Nhu cố ý dọa để Minh Vũ thả ra.

” Tôi sợ cô sao?” Ánh mắt của Hàn Minh Vũ thách thức với Khương Quyển Nhu, anh không những không bị cô ấy dọa mà còn ức hiếp ngược lại Quyển Nhu. Đôi môi mỏng nhưng đầy mãnh liệt của Hàn Minh Vũ liền chạm vào bờ môi hồng xinh xắn của Khương Quyển Nhu. Nụ hôn trong lúc tức giận của Hàn Minh Vũ dĩ nhiên không hề dịu dàng, Quyển Nhu mặt nhăn mày nhíu, Hàn Minh Vũ không bị sốc nữa sao? Không lẽ lúc ở bệnh viện là anh ta giả vờ, Quyển Nhu hai tay cựa quậy liên tục, Hàn Minh Vũ đáng ghét giữ tay chặt quá không thoát ra được. Chẳng phải không ưa cô lắm sao? Thế mà còn hôn người ta như điên như cuồng.

Quyển Nhu không kháng cự được, tay bị giữ chặt, môi thì bị người ta mút tơi tả. Cả người của Hàn Minh Vũ ngang tàng đề lên cơ thể nóng bỏng của Quyển Nhu, từ khi kết hôn đến giờ, đây là lần đầu tiên Hàn Minh Vũ hôn cô vợ hồng hạc của mình, nhưng anh sẽ chẳng ngờ người mà anh đang ức hiếp nào có phải là vợ anh.

Quyển Nhu ứa ra nước mắt, mũi cô đỏ lên, tuy thân xác là của Lý Nghệ Hân nhưng tâm hồn của cô là một thiếu nữ, chưa từng một lần yêu ai, cũng chưa từng bị một ai áp bức. Có thể cô đã từng hôn người đàn ông này, nên hôm nay anh ta đáp trả nụ hôn nghịch ngợm ấy của cô, nhưng những gì anh ấy đang làm chợt khiến lòng cô khiếp sợ, tất cả chỉ là sự nóng nảy của anh ấy đang trút giận lên người cô, anh ấy hôn rất mạnh, rất mạnh khi thoảng cô lại thấy môi mình bị cắn tựa một cảm giác ê buốt.

Hàn Minh Vũ say mê hôn Quyển Nhu, mắt anh cũng nhắm lại chìm đắm theo mãnh lực của cơn thịnh nộ, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ, cho đến khi anh dừng lại, mở mắt ra thì thấy gương mặt của Quyển Nhu toàn nước mắt, cô ấy ẩm ứ khóc, đôi mắt vừa sợ lại vừa có sự dỗi hờn. Hàn Minh Vũ đột nhiên thấy lòng khó chịu, có chút dấy dức, anh vừa làm gì thế này? Hàn Minh Vũ thả tay của Quyển Nhu ra, anh bất giác đứng dậy, Quyển Nhu không nói không rằng, cô chỉ thút thít khóc, có khi lại nấc lên mấy cái, Minh Vũ làm căng quá nên cô ấy rất sợ, cũng may anh ấy chỉ dừng lại ở hôn chứ nếu xé hết quần áo của cô luôn thì phải làm sao? Cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý với việc đó, cả người lúc này vẫn còn run run.

Quyển Nhu khóc ừng ực một hồi xong thì cũng nín, cô đi vào trong nhà tắm rửa lại mặt mũi, sau đó thì đi ra ngoài. Minh Vũ lúc này cũng chỉ chú tâm làm việc, tỏ ra như chưa xảy ra chuyện vừa rồi.

Quyển Nhu đi ra, đưa mắt nhìn Hàn Minh Vũ nhưng cũng chỉ là nhìn vu vơ, không nói gì, cũng không muốn nghĩ gì, ai bảo là cô khích anh ta trước, cuối cùng bị người ta dọa lại. Quyển Nhu đi xuống dưới nhà, tự dưng lại thấy đói chắc là do lúc nãy ăn quá ít, cô xuống dưới lục đục kiếm cái gì đó để ăn, đồ ăn chẳng còn gì, trong tủ lạnh có xúc xích, trứng, đồ hộp...rất tiện để dùng với mì gói, Quyển Nhu bèn tìm mì nhưng không thấy mì gói để ở đâu? Bụng kêu ồn ã, đói quá đi mất, sao không thấy nhỉ? Hay là không có?

Quyển Nhu loay ha loay hay, ô...cuối cùng cũng thấy mì rồi, nhưng mì để khá cao. Quyển Nhu xích chân đến tủ một tí rồi nhón chân lên để lấy, Quyển Nhu nhón nhón, cô với được gói mì thì cười...A lấy được rồi, đang thích ý là thế thì bỗng có một con nhện to ở đâu bò lên tay của Quyển Nhu.

” Nhện.” Quyển Nhu thốt lên, nhưng vội bịt miệng lại, cô sợ mọi người nghe thấy, nhưng cô lại rất sợ nhện, mặt cô tái mét, sắp phát khóc lên luôn.

Quyển Nhu giữ nguyên cánh tay đang có con nhện du trên, cô sợ cử động mạnh thì nó sẽ chạy lên đến người cô mất.

” Làm gì đây?”

Quyển Nhu nghe một giọng nói từ sau lưng thì xoay người lại, nhìn thấy Minh Vũ, cô liền mít ứt: ” Minh Vũ à...hic...hic...”

Minh Vũ chiu mày, cô ta vẫn khóc vì chuyện hồi nãy sao?

” Minh Vũ, anh bắt nó ra cho tôi với.” Quyển Nhu sợ sệt nói với Minh Vũ.

” Bắt cái gì?” Minh Vũ dẫn nhẹ hàng chân mày.

” Con nhện, tôi sợ nhện lắm.” Quyển Nhu chỉ ngón tay vào con nhện.

Lúc này Minh Vũ mới để ý thấy Quyển Nhu rất sợ hãi, cái môi cứ run run khi nói.

” Lớn vậy rồi mà còn sợ một con vật bé xíu này à?”

” Nó có bé đâu, to bằng ngón út của tôi đấy chứ.” Quyển Nhu run rẩy nói.

Minh Vũ nghe Quyển Nhu nói thì cong nhẹ khóe miệng, anh đưa tay búng một cái vào con nhện là nó quăng đi mất tiêu, ánh mắt lạnh lùng của Minh Vũ nhẹ chớp sau đó chẳng bận tâm mà đi tới bàn rót một ly nước để uống.

Quyển Nhu nhẹ thở ra, cũng may có Minh Vũ nếu không cô sẽ không kiếm được mà hét toán lên mất.

Quyển Nhu khẽ thốt lên: ” Cảm ơn anh Minh Vũ.”

Minh Vũ liếc nhẹ Quyển Nhu, anh uống nước xong thì lạnh lùng đi lên.

18. Chương 18: Hồi Hạng Đến Lý Nghệ Hân

Quyển Nhu sau đó chế gói mì ăn cho đỡ đói. Ăn xong, cô tiện thể rửa bát đĩa, đặt gọn gàng vào chỗ cũ rồi đi lên trên phòng, lúc cô lên thì Hàn Minh Vũ đã nằm trên giường mà ngủ. Trong đầu Quyển Nhu chợt nghĩ liệu cô có nên nằm ở dưới sàn không? Quyển Nhu đi sang bên kia giường, cô ngồi xuống rồi lại nghĩ Hàn Minh Vũ và Lý Nghệ Hân là hôn thê với nhau, nếu như cô nằm ở dưới sàn thì không hợp tình như vậy Minh Vũ cũng sẽ hoài nghi về cách cư xử kỳ lạ của Lý Nghệ Hân, nhưng về

căn bản cô chưa hề kết hôn, nếu cô ngủ chung giường với nam nhân thì chẳng phải cô rất mất giá hay sao?

Quyển Nhu lo lo ngại ngại nhưng cũng nhanh chóng gạt bỏ mọi suy nghĩ, cô nếu muốn là một Lý Nghệ Hân thì buộc phải đổi diện, đành tùy cơ ứng biến, hơn nữa cô còn phải tìm ra mối liên hệ của Khương Quyển Nhu với gia đình của nhà họ Lý, không nên để những chuyện nhỏ nhặt khiến cô quên mất mục đích thật sự của mình.

Quyển Nhu miễn cưỡng nằm xuống, cô nhè nhẹ kéo tấm chăn đắp lên người, ánh mắt khẽ nhìn qua ai đó bên cạnh. Hàn Minh Vũ đang nằm ở tư thế thẳng người không nghiêng mình, dáng ngủ cũng lạnh lùng, trên gương mặt soái ca không kém phần anh tú. Quyển Nhu nghiêng người, tự nhiên lại muốn ngắm Hàn Minh Vũ một chút, ánh đèn ngủ màu tím nhạt làm khuôn mặt của anh ta có phần ma mị, Quyển Nhu nhớ lại lúc bị đè hôn, tim liền đập thình thịch, cô thiết nghĩ sau này không bao giờ dám lấy từ hôn ra dọa Minh Vũ nữa.

Sáng hôm sau.

Hàn Minh Vũ thức dậy, anh với tay tắt chuông điện thoại rồi bước xuống giường. Ban đầu Minh Vũ chưa để ý nhưng đến khi đánh răng rửa mặt xong thì mới phát hiện thấy Quyển Nhu không có ở trên giường, Hàn Minh Vũ chợt thấy lạ, vì bình thường Lý Nghệ Hân rất là ngủ nướng, cô ta có khi nào là thức trước anh đâu.

Hàn Minh Vũ mở tủ đồ chọn cà vạt và vét, mặt xong thì bước xuống nhà, anh đảo mắt, thật ngạc nhiên vì ở dưới này cũng không thấy bóng dáng của cô ta đâu cả.

” Anh hai, mau lại ăn sáng đi. ” Minh Hạ đang đứng ở ngay bàn ăn, thấy Minh Vũ nên gọi.

Hàn Minh Vũ đưa mắt nhìn về Minh Hạ, anh chậm rãi bước tới, kéo ghế ngồi vào bàn ăn.

” Hạ, ăn thì lo ăn đừng có chơi điện thoại.” Hàn lão gia nhắc nhở Minh Hạ.

Minh Hạ bèn bỏ điện thoại sang một bên.

” Con đó, mới sáng mà đã ôm lấy cái smartphone, như vậy không có tốt đâu nghe chưa?” Hàn phu nhân nói.

Minh Hạ nhỏ giọng: ” Con biết rồi.”

” Ba mẹ có thấy Nghệ Hân đâu không?” Hàn Minh Vũ bỗng nói, anh không đề cập gì đến Minh Hạ mà là đang hỏi về Nghệ Hân, Hàn phu nhân ngạc nhiên: ” Nó không ở trong phòng sao?”

Minh Hạ ngỡ ngàng, anh hai sao tự dưng hỏi hang về bà chị dâu phù thủy? Lạ lắm à nghen.

Hàn lão gia thắc mắc: ” Nếu Nghệ Hân không ở trong phòng thì đi đâu, mới sáng sớm thế này không lẽ đã về Lý gia?”

” Chị ta đi đâu thì mặc kệ chị ta, mới sáng mà chơi trò mất tích.” Minh Hạ gặm một miếng cà rốt cho vào miệng.

Hàn Minh Vũ nhìn qua Minh Hạ sau đó thì đứng dậy: ” Mọi người cứ ăn đi, con đến công ty luôn đây.”

” Minh Vũ con vẫn ăn một ít đi chứ?” Hàn phu nhân vội nói.

” Không cần đâu ạ.” Minh Vũ chỉ nói vậy rồi đi.

Hàn phu nhân lo lắng: ” Minh Vũ dạo này không lẽ bận đến mức không thể ăn sáng luôn sao? ”.

Minh Hạ miệng đang nhai nhai thì nói: ” Tất cả đều do bà phù thủy đó hại.”

Hàn phu nhân ngỡ ngàng: ” Hạ con nói vậy là sao? ”

Minh Hạ bỗng bị nghẹn, cô vội với ly nước để uống, chết cha rồi anh hai đã dẫn là không được nói lung tung về việc anh đánh Lý Nghệ Hân cho ba mẹ, khi không lỡ miệng mà khai là anh ấy đập cho chết bẹp.

Minh Hạ uống xong thì khụ khụ...cô xuyết nữa là nhắc đến lý do bà chị dâu bỏ về Lý gia để trả đũa anh hai.

Hàn lão gia lắc đầu: ” Cái tật ăn vội uống vàng mãi không chịu chữa.”

” Minh Hạ lúc nãy con nói...” Hàn phu nhân lại hỏi.

Minh Hạ cười hừ hừ: ” Con chỉ nói chơi thôi, với lại bà chị dâu phù thủy đó thì có làm gì tốt cho anh hai đâu.”

Hàn phu nhân dí đầu Minh Hạ: ” Con lo mà ăn đi, không biết mà cũng nói hà.”

Hàn Minh Vũ đi ra lấy xe vô tình anh thấy Khương Quyển Nhu đang ngồi ở xích đu thì đứng lại.

Quyển Nhu vui vẻ đánh đu, mái tóc xỏa dài phất phơ, đôi chân nhẹ đung đưa, cái miệng nhỏ ngân nga một bài hát....

” Cô ta không muốn làm diễn viên nữa mà chuyển sang làm ca sĩ sao?” Hàn Minh Vũ đứng ở một khoảng xa cười nhặt.

Quyển Nhu đặt hai chân xuống đất, cô lấy thế để chiếc đu có thể đưa cô tung lên thật cao.

Hàn Minh Vũ nhíu mày: ” Làm gì vậy?”

Quyển Nhu thực thực người ra sau, hai tay nắm chặt dây xích rồi nhấc chân khỏi đất, chiếc xích đu đã đẩy cô ấy lên cao, đẩy lên đẩy xuống. Quyển Nhu nở nụ cười thích thú, hai mắt nhắm lại tận hưởng luồng gió mát xuyên qua.

” Thật trẻ con.” Minh Vũ nói nhỏ trong miệng.

Dưới miềm quê xa xôi cách xa thành phố X, tại một cô nhi viện với 50 đứa trẻ đang được chăm sóc ở đây. Bên trong một căn phòng nhỏ, hơi gió lạnh lẽo khẽ xua nhẹ qua cánh cửa sổ, viện trưởng Mộc đi đến khép nhẹ lại cửa, sau đó bước đến bên cô gái nằm trên giường.

” Quyển Nhu, về đây rồi con thấy thoải mái hơn phải không?”

Viện trưởng Mộc hỏi, nhưng bà cũng biết Khương Quyển Nhu đang nhắm mắt ấy mãi mãi không thể trả lời bà. Viện trưởng Mộc thở dài sầu não, xót xa cho Quyển Nhu, bà còn nhớ năm đó khi lần đầu Quyển Nhu được đưa đến cô nhi viện cô bé chỉ mới chừng 5, 6 tuổi, mặt mũi lấm lem, đôi mắt sợ sệt bờ ngỡ, nhưng chỉ cần bà vuốt tóc và kể chuyện cho Quyển Nhu nghe thì cô bé sẽ cười mở lên ngay. Khi lớn lên Quyển Nhu trở thành một cô gái rất xinh đẹp, mạnh mẽ và cá tính nhưng trận hỏa hoạn không may xảy ra tại cô nhi viện, Quyển Nhu lần đó quay về thăm bà và các em, cô đã không thể khoan tay đứng nhìn trước cảnh tượng kinh hoàng của lửa bốc lên nghi ngút, một lòng xông vào cứu bọn nhỏ, cuối cùng cũng vì thế mà mất đi dung mạo xinh đẹp của mình.

” Quyển Nhu, con có tin trên đời này tồn tại kỳ tích không? Mẹ thì tin đấy, mẹ tin rằng một ngày nào đó con nhất định sẽ tỉnh lại. Quyển Nhu con phải cố gắng lên, cuộc đời của con vẫn còn dài, con vẫn muốn tìm được ba mẹ ruột của mình kia mà, nếu thế con không thể bỏ cuộc như thế này được, nhất định phải vượt qua số phận.”

Viện trưởng Mộc đầy niềm tin nắm lấy bàn tay yếu ớt của Quyển Nhu.

Minh Hạ hôm nay có tiết thể dục ở trường, cô mệt lả người khi thầy giáo bắt chạy mấy vòng liền.

Minh Hạ vừa chạy vừa lau mồ hôi: ” Ôi mệt chết mất thôi, sao hôm nay chạy lảm thế không biết?”

Tinh Tuyết chạy theo Minh Hạ, cô cũng muốn lè lưỡi:

” Thầy mình hôm nay bị ai chọc tức hay sao ấy, khổ ghê chạy đến 6 vòng, chắc mình đột quy luôn quá.”

Minh Hạ ngó ra sau, không thấy ông thầy đâu thì đứng lại, Tinh Tuyết chạy hết nổi cũng định lấy cánh tay của Minh Hạ mà thở hổn hển: ” Ôi mẹ ơi.”

” Đây mấy cậu định lười đấy à.” Các nhóm khác vẫn đang cố gắng chạy.

” Kệ bọn tôi, đánh cho bây giờ.” Minh Hạ dơ nắm đấm lên.

Tinh Tuyết thở xong thì lấy hơi nói: ” Hạ à, chúng ta cúp học đi.”

Minh Hạ cũng hít thở mấy cái rồi mới trả lời: ” Mình đồng ý nhưng mà cái ông thầy này mình chả ưa nổi, mai một hợp phụ huynh mình sẽ nói mẹ mình đưa ý kiến đối giáo viên.”

Thế là Minh Hạ và Tinh Tuyết như mỗi lần, nếu chán học thì sẽ lên chuồn khỏi nhà trường, cúp học đi chơi hoặc đi fanclub, nhưng bây giờ thì họ lại rủ nhau đi uống trà sữa.

” Cho hai ly trà sữa bạc hà.” Minh Hạ nói với phục vụ.

Một lúc sau hai ly trà sữa được mang lên, Tinh Tuyết liền uống ực ực: ” Woa, mát qua, thế này mới là thiên đường.”

Minh Hạ mỉm cười, cô cũng uống và lấy muỗng múc thạch để ăn.

Tinh Tuyết cầm cái ống hút bỏ ra một bên rồi chọt hỏi:

” Minh Hạ, dạo này chiến tranh với bà chị dâu thế nào rồi?”

Minh Hạ đang ăn thì nói: ” Bà phù thủy ấy bây giờ đang dùng kế án binh.”

” Án binh là sao?”

” Tức là án binh bất động đấy, không những thế còn chuyển qua làm tiên nữ nữa cơ.” Minh Hạ ánh mắt chiếu một tia ly kỳ.

Tinh Tuyết rất tò mò, mắt nâng lên: " Bà làm tiên nữ thì cậu làm cái gì?"

Minh Hạ hút hết ly trà sữa liền nói: " Quan âm bồ tát."

" Cậu dở hơi à, khi không lại bồ tát." Tinh Tuyết hệt hững nói.

" Cậu không biết gì hết, chị dâu của mình á bà rất là nham hiểm, mưu mô, quỷ kế, nếu mình không pháp lực cao thâm thì làm sao trị được bà chứ?"

" Cậu cũng giỏi tưởng tượng nhỉ?...mà ở nhà có bà chị dâu như thế thì cũng khổ thiệt ha, cũng may là mình không có anh trai đấy."

Minh Hạ thở dài: " Ủm...nhưng tội nhất là anh hai của mình, ba mình bị bệnh không gánh vác được công ty phải giao cho anh hai, anh hai mới 24 tuổi đã phải lên cái ghế chủ tịch, mà cậu biết đấy chủ tịch nghe có vẻ ngon lành chứ khổ lắm đó, thời điểm anh mình tiếp quản thì công ty lại đang trên đà suy yếu, anh ấy đã phải rất vất vả để cứu vớt công ty, đến khi không còn cách nào khác mới phải liên hôn với tập đoàn Lý thị, cưới Lý Nghê Hân về."

Tinh Tuyết chống cằm: " Tiết thật...phải chi nhà mình cũng có tập đoàn nhỉ?"

Minh Hạ hơi thắc mắc: " Tập đoàn thì sao?"

" Để gả cho anh cậu chứ sao...hihi.."

" Haiz xì....cái đồ mê trai này." Minh Hạ cóc nhẹ lên đầu của Tinh Tuyết.

19. Chương 19: Bằng Cấp

Cả ngày nhàn rồi, Quyển Nhu không có gì làm nên cảm thấy người rất lười, lại có hơi uể oải. Quyển Nhu bèn đi xuống dưới lầu, cô thấy chị Trương đang lau nhà.

" Chị để tôi lau cho."

Chị Trương cười gượng: " Làm sao được ạ."

Quyển Nhu tỏ ra chẳng có vấn đề gì, cô nắm lấy cây lau: " Không sao đâu, tôi cũng rảnh rang không có gì làm, để tôi lau cho, chị đi nghỉ ngơi đi."

Chị Trương cố dửng lại cây: " Thiếu phu nhân không được đâu."

Hàn phu nhân đi ra thấy cảnh lạ thì hỏi: " Chị Trương có chuyện gì vậy?"

" Phu nhân, thiếu phu nhân muốn lau nhà."

Nghe chị Trương trả lời, Hàn phu nhân ngỡ ngàng nhưng lại nhớ đến lời của Minh Vũ nói, Lý Nghê Hân chỉ giả vờ.

Hàn phu nhân nghiêm giọng: " Nghê Hân đó là việc của người làm, con đừng tay vào làm gì, thân phận của con thấp kém lắm sao?"

Quyển Nhu buông tay, cô nói: " Con cả ngày ngồi không nên rất chán, con cũng chỉ muốn giúp chị đây lau nhà, tiện thể vận động một chút thôi ạ."

Hàn phu nhân kinh ngạc, mặc dù nói là Nghê Hân giả vờ nhưng lời nói lại nhã nhặn hơn trước, thái độ cũng thành thật không có sự cao ngạo.

" Là con tự muốn làm, đừng nói là Hàn gia ép khổ con." Hàn phu nhân thẳng lời với Quyển Nhu.

" Vâng, con hiểu rõ." Quyển Nhu đáp rồi cầm lấy cây của chị Trương.

Hàn phu nhân không quản nữa, bà đi vào trong phòng. Chị Trương cũng đưa lại công việc cho Quyển Nhu mà đi làm việc khác.

Quyển Nhu chăm chỉ lau, hơn nữa cô còn lau rất đều tay và rất sạch, tưởng gì chứ mấy việc nhỏ này cô làm rất tốt, cũng bởi cô sinh ra đầu phải là cành vàng lá ngọc, cô cũng chỉ là một cô gái bình thường mà thôi. Nhưng vừa rồi ánh mắt của Hàn phu nhân nhìn cô rất ngỡ ngàng, có lẽ cô chưa từng cố gắng làm một Lý Nghệ Hân cao sang quyền quý, nếu cô ấy là một cô gái không tốt thì cô cũng không muốn mình vì che giấu bản thân mà phải sống trái với lương tâm của mình, tới đâu thì tính tới đó vậy.

” Mẹ, con về rồi đây.”

Minh Hạ chạy vào nhà vang vang nói nhưng đột nhiên dừng người: ” Má ơi, bà phù thủy lau nhà.” Minh Hạ thẫn thốt lên.

” Em có chuyện gì sao?” Quyển Nhu đang lau thì ngưng lại khi Minh Hạ cứ ngây ra nhìn cô.

Minh Hạ bình tĩnh, cô phớt lờ câu hỏi của Quyển Nhu mà đi vào trong.

Quyển Nhu không thoải mái bởi thái độ của mọi người, nhưng cô cũng đang cố gắng để thích nghi với môi trường sống.

Tại Lý gia.

Vân Lục bưng một chén trà vào phòng làm việc cho Lý lão gia, Cô đặt chén trên bàn, lùi lại một xú, có chút rụt rè, sợ lời sắp nói sẽ là không ổn nhưng vì anh Nghệ Hoành đã nói cô hoàn toàn có thể gọi Lý lão gia là ba, cô cũng là người nhà của Lý gia, ngang hàng với Lý Nghệ Hân không việc gì phải sợ.

Vân Lục mở miệng khe khẽ thốt lên: ” Ba uống trà đi ạ.”

Lý lão gia đặt cuốn sách đang đọc xuống, ông hơi ngạc nhiên, bỗng dưng Vân Lục lại gọi ba, trước đây bảo nó gọi nó cũng không dám gọi, còn nói là không xứng nhưng bây giờ lại lấy đầu ra dũng khí như vậy.

” Con vừa nói gì? ” Lý lão gia làm như chưa nghe rõ.

Vân Lục hạ thấp đôi mắt, khe khẽ nói lại một lần nữa: ” Con mời ba uống trà.”

Lý lão gia điềm đạm cười: ” Con chịu gọi một tiếng ba như vậy là tốt.”

” Vâng ạ, Vân Lục không làm phiền ba nữa, con xin phép ra ngoài.”

Vân Lục trong lòng vui vẻ, cô bước ra khỏi phòng, nghe lời anh Nghệ Hoành rõ tốt, cô sau này có thể thoải mái hơn nhiều ở Lý gia rồi.

“Con đi đâu đấy?” Lý phu nhân bắt gặp Vân Lục đi ra từ phòng của Lý lão gia.

Vân Lục cúi đầu nhưng sau đó tự thấy mình chẳng việc gì phải như vậy nên đã ngẩng lên, cô giữ sự bình thản mà trả lời trước Lý phu nhân: “Con mang trà lên cho ba thôi ạ.”

Lý phu nhân cười ngạc nhiên: “Ba sao? Con còn chưa được vào tên trong hộ khẩu mà đã mở miệng gọi tiếng ba sao?” Ngừng một chút bà lại nói: ” Vân Lục, cứ coi như lão gia thương con, đồng ý nhận con, nhưng con nên nhớ chỉ khi không có người ngoài thì con mới được như vậy.”

Vân Lục nâng mắt lên, cô không tỏ ra an phận như trước, mạnh miệng mà hỏi: “Tại sao vậy ạ? Tại sao Nghệ Hân thì được còn con thì không? Con cũng là huyết mạch của Lý gia kia mà.”

Lý phu nhân không thể tin Vân Lục dám lớn giọng với bà, con bé này bản tính nhút nhát, từ khi nào mà nó không biết đến tôn ti trật tự nữa rồi.

“Vân Lục, Nghệ Hân là chị con, con không được phép gọi trống không như vậy, hơn nữa con cũng không nên so sánh với Nghệ Hân của ta, con vẫn chưa có đủ tư cách để so bì như thế. Trong hộ khẩu chỉ có Nghệ Hân và Nghệ Hoành là con cháu của Lý gia, con nên biết thân phận của mình đừng để người khác chê cười nhà họ Lý, cũng đừng để họ chê cười chính con.”

Vân Lục nắm chặt lòng bàn tay, tức giận mà không thể phát tiết:

“Phu nhân có nói quá không? Con chẳng làm gì để bị người khác phải chê cười.”

“Con không tự nhận thấy sao? Mỗi lần nhà ta có khách quý Lão gia đều muốn con phải ở trong phòng. Vân Lục, ta không phải là đang chê trách con, nhưng mà ta chỉ nhắc nhở con đừng nên vượt quá giới hạn, nếu không thì chỉ có bản thân con là buồn lòng. Thôi, ta cũng chỉ nói bấy nhiêu, sau này nếu lão gia không gọi thì đừng tùy ý vào phòng ông, lão gia không thích bị ai làm phiền khi ông không cần đến, con hãy chú ý một chút.”

Lý phu nhân lướt qua Vân Lục mà đi.

Vân Lục tức sôi máu, đúng là mẹ nào con nấy. Bà ta tưởng bà ta là ai, được cái danh phu nhân chẳng qua là được may mắn, nếu Lý phu nhân kia mà không qua đời thì bà ta cũng đừng có mơ mà bước vào nhà Lý gia, gia phả ư? Một ngày nào đó Vân Lục này nhất định sẽ đặt tên mình trong gia phả hơn nữa còn thay cả cái tên của Lý phu nhân trong đó, Bạch Mễ Hoa hôm nay bà sỉ nhục tôi thì sẽ có ngày tôi hạ nhục bà gấp hai lần, bà không xứng làm phu nhân của Lý gia, bà và đứa con gái yêu của bà đã làm những gì với tôi thì hãy đợi mà nhận lấy quả báo của các người.

Chiều đến Hàn Minh Vũ về nhà, tiểu Thiên thấy ba thì không chơi robot nữa mà chạy đến ôm lấy chân Minh Vũ. Minh Hạ tay bưng chén cơm, tay lại kéo tiểu Thiên ra.

”Nhóc con này, không lo mà ăn cơm.”

Minh Vũ ngồi xuống vuốt đầu tiểu Thiên: ”Tiểu Thiên ngoan, lại cô Minh Hạ đúc cơm đi con.”

Minh Hạ than phiền với Minh Vũ: ”Nó mà ngoan cái gì, ăn cơm toàn lè ra, nuốt không chịu nuốt, nhai không chịu nhai. Mẹ cũng phải bó tay mới đẩy sang cho em, em cực nhọc với nó lắm mà chỉ ăn được có 1/3 chén.”

Minh Vũ nhìn Minh Hạ, tâm trạng cũng phiền muộn:

”Em chịu khó giúp anh, tiểu Thiên không có em đúc thì nó sẽ không chịu ăn đâu.”

Minh Hạ nhướn cái miệng sang một bên: ”Rõ khổ, thằng nhóc này sao nó cứ muốn em thế không biết.”

Minh Vũ cười nhẹ Minh Hạ, anh quay qua khều cái mũi của tiểu Thiên: ”Sau này lớn lên con phải thương cô Minh Hạ nhiều đó nghe chưa?”

Minh Hạ đặt chén cơm xuống bàn rồi bế tiểu Thiên lên: ”Anh đi tắm đi, nhóc này để em xử.”

Minh Vũ đứng dậy đi lên trên phòng, Minh Hạ đặt tiểu Thiên xuống ghế sofa tiếp tục đúc cho nó ăn, nhưng thằng bé cứ quay mặt tứ tung một hai không chịu há miệng, Minh Hạ bực ới là bực, đúng lúc đó Minh Hạ lại có điện thoại nên cũng không muốn đúc nữa, thôi thì tí cho nó uống sữa thêm vậy.

”Con ngồi yên đây chơi đi nha.” Minh Hạ nhặt con robot lên đưa cho tiểu Thiên.

Một lát sau:

Khi cả nhà đã ngồi vào bàn ăn, Hàn lão gia không thấy Nghệ Hân xuống ăn tối thì hỏi Minh Vũ:

”Minh Vũ, Nghệ Hân không ăn cơm à?”

”Cô ấy muốn ăn riêng thưa ba.”

Minh Hạ nghe vậy thì bĩu môi: ”Bày đặt ăn riêng, ăn cho hết đồ ăn, cho chị ta nhịn đói luôn.”

Minh Hạ mới vừa nói xong thì đã bị Minh Vũ làm cho mất hứng.

”Cô Hoa, cô hãy chuẩn bị riêng phần ăn cho Nghệ Hân.” Minh Vũ nói với cô giúp việc Hoa.

Minh Hạ cong cái môi, tỏ ra bất mãn, đưa cằm trên tay lùa lùa những thứ không vừa mắt.

”Minh Hạ sao cứ lùa thức ăn mãi vậy? Định bắt trước chị dâu con đấy à?” Hàn phu nhân không ưng mắt với hành động của Minh Hạ.

”Con mà thèm bắt trước chị ta.” Minh Hạ bực mình gắp một miếng dưa nhai nghiền nghiền.

Hàn phu nhân lắc đầu với đứa con gái này, suốt ngày nó kêu Nghê Hân là bà phù thủy này phù thủy nó, riết rồi thấy nó càng bắt trước cái tính ngang tàng của Nghê Hân nhiều hơn.

.....

Sau khi ăn cơm xong, Hàn Minh Vũ uống ly nước rồi đi lên trên phòng.

Quyển Nhu lúc này đang ngồi trên giường chơi game, nhìn thấy Minh Vũ đi vào thì cô cũng tắc đi.

“Anh ăn nhanh vậy?” Quyển Nhu hỏi.

Minh Vũ liếc sang: “Cô canh thời gian tôi sao?”

Quyển Nhu cười: “Canh anh làm gì, chỉ cần để ý là biết được rồi.”

” Cô rảnh nhỉ?”

Quyển Nhu xích tới đầu bàn đặt điện thoại lên rồi nói:

” Thì trong nhà tôi là rảnh nhất còn gì, hay là ngày mai tôi sẽ đi làm nhé?”

“Cô đừng có khiến ai đó phải gặp xui xẻo khi thuê cô.”

Quyển Nhu nâng giọng: ” Anh có nói quá không đó, tôi không có tệ như anh nghĩ đâu?”

Minh Vũ đi đến vài bước, anh đứng sát Quyển Nhu rồi cúi người xuống, gương mặt của anh đối diện thẳng với ánh mắt bối rối của Quyển Nhu.

“Cô nói xem, cô thì làm được gì?” Giọng nói Minh Vũ vang lên nhẹ nhàng nhưng lại tạo một cảm giác rất xem thường.

Quyển Nhu chớp chớp mắt, Minh Vũ cứ nhìn cô sang sát thế này làm mặt cô đỏ cả lên, rất chi là ngượng ngùng.

“Tôi, tôi cũng có bằng cấp chứ bộ.” Lúng túng quá cô lại nhắc đến bằng cấp, cơ mà cô thì có bằng cấp gì, chẳng qua là một cái chứng chỉ nhỏ nhoi về cắm hoa. Ách...tôi rồi, lỡ Minh Vũ hỏi bằng cấp gì thì trả lời sao đây? Cô lại quên mình đang là họ Lý.

Hàn Minh Vũ chợt cười, anh đứng thẳng lên, nhàn nhạt nói: “Cái bằng thiết kế của cô đấy hả? Cô đừng tưởng tôi không biết cái bằng đó là do Lý tổng mua cho cô, một tiểu thư ngang trời ngang đất như cô thì làm gì mà chịu kiên nhẫn học hành.”

“Tôi có chăm học hay không anh làm sao mà biết được, anh theo dõi tôi chặc?” Quyển Nhu không thua lời với Minh Vũ, nhưng cũng may là Minh Vũ đã nhắc đến hai chữ thiết kế.

“Nhìn nhân cách của cô là rõ.”

Quyển Nhu bực mình, Hàn Minh Vũ anh ta quá lắm rồi:

” Nhân cách của tôi thì sao? Nhân cách của anh mới là có vấn đề.”

Minh Vũ lại cúi xuống, anh nhấn giọng: “Phải, là tôi có vấn đề, vậy thì tôi có nên chứng minh với cô một chút không?”

Quyển Nhu trong lòng chợt thấp thỏm, anh ta không lẽ muốn đề cô xuống nữa chứ?

Hàn Minh Vũ mắt rõ là hiểm, cứ giữ nguyên tư thế khom người, ý định trêu chọc vẫn chưa muốn thôi.

Quyển Nhu trong lòng đang sợ nhưng nam nhân này quả là anh tú, mười năm hiếm gặp. Ánh mắt long lanh có phần nhẹ chuyển, quan sát nét mặt không góc chết của Hàn Minh Vũ, cô nhìn anh ta chăm chú như đang canh chừng động tĩnh của kẻ săn mồi, thế nhưng càng nhìn lại càng bị thu hút.

Hàn Minh Vũ thấy biểu cảm ngờ nghệch của Quyển Nhu thì chợt cười, một nụ cười rất cợt nhạo. Nhưng không hiểu sao tim của Quyển Nhu lại đập thình thịch, anh ấy cười đẹp trai quá đi....Ấy za bậy bậy, cô là đang bị người ta hạ nhục đấy, tỉnh lại, tỉnh lại.

” Anh...anh...cười cái gì? Tránh xa tôi ra đi.” Quyển Nhu bối rối đem sức đẩy người của Minh Vũ.

20. Chương 20: Dẫn Tiểu Thiên Đi Chơi

Quyển Nhu leo xuống giường, cô chạy ra cửa nhưng không đi luôn mà đứng lại một xíu để nói:

“Mặt kệ anh nghĩ gì, nhưng tôi vẫn sẽ đi làm.”

Quyển Nhu nói xong thì đi xuống dưới nhà để ăn cơm, giờ này chắc là mọi người đều đã ăn xong cả rồi.

Hàn Minh Vũ trầm ngâm, anh tự hỏi bản thân mình tại sao càng ngày anh càng chú ý đến những gì cô ta nói? Lý Nghệ Hân chua ngoa và đánh đá bông trở nên dễ thương và ngây ngô, anh rõ ràng là cô ta đang diễn nhưng anh lại bị thu hút bởi diễn xuất đó, quá sai rồi, sẽ quá sai nếu bị Lý Nghệ Hân lừa, bản chất thì vẫn là bản chất, gian sorn vốn không dễ đổi, tính cách là bất di bất dịch.

Quyển Nhu xuống bếp, cô ngồi vào bàn, chị Hoa giúp việc dọn riêng cho cô phần ăn tối.

Quyển Nhu quan sát các món ăn, bụng kêu lên ồm ồm, oa...đói quá rồi. Quyển Nhu xoa xoa bụng, cô cầm đũa gấp đồ ăn cho vào miệng nhai ngon lành, đôi mắt vui vẻ lướt nhìn nhiều món ngon, cô gấp món này rồi đến món khác.

Quyển Nhu bẻ chén cơm lên, chuẩn bị lừa một miếng vào miệng thì bỗng đứng hình. Tiểu Thiên đang đứng bên cạnh, mặt không cảm xúc nhìn Quyển Nhu.

Quyển Nhu bỏ chén cơm xuống, cô cũng kỳ lạ nhìn tiểu Thiên, thằng bé này nhìn kỹ thì cũng giống Hàn Minh Vũ đấy chứ, nhất là cái cặp mắt y chang ba nó luôn.

“Con tại sao lại đứng ở đây, không sợ bị ba mắng sao?”

Ày, thằng bé này còn không thèm nhích cái miệng, học cái tánh hư của cha nó đây mà.

“Con mà lại gần cô thì ba con sẽ giận đó, không chỉ giận con mà còn giận lây sang cô, hay là con lên chơi với ba đi, ba đang ở trên phòng đấy.” Quyển Nhu nhỏ nhẹ nói với tiểu Thiên,

Tiểu Thiên mím cái miệng nhỏ, nó đưa tay chỉ vào thức ăn trên bàn.

Quyển Nhu nhìn theo cánh tay nhỏ bé của tiểu Thiên:

“Con muốn ăn cơm hả?”

Quyển Nhu ngạc nhiên nhìn tiểu Thiên, sau đó lại hỏi tiếp:

“Hồi nãy không có ai cho con ăn sao? Hay là con ăn chưa no?”

Tiểu Thiên không nói gì, nó vẫn đưa tay chỉ lên bàn. Quyển Nhu thấy thằng bé rất lạ, giống như là chậm nói hoặc là mắc một chứng tâm lý gì đó.

“Lại đây cô đút cho con ăn.”

Quyển Nhu vẫy cái tay để tiểu Thiên lại gần, nhưng thằng bé chợt lùi ra xa, nó vẫn có gì đó rất sợ Lý Nghệ Hân. Quyển Nhu thở dài, cô không biết làm cách nào để thằng nhỏ hết sợ cô, thấy nó sợ như vậy cô cũng không vui chút nào.

Quyển Nhu bèn múc một muỗng cơm, gấp đồ ăn bỏ lên rồi chìa tay về phía của tiểu Thiên:

“Này con, há miệng ra nào...”

Tiểu Thiên nhìn nhìn cái muỗng, thằng bé có chút chần chừ nhưng sau đó có lẽ vì nó đói nên đã há miệng cho Quyển Nhu đút cơm.

Quyển Nhu mỉm cười, cô đưa tay chùi đi cơm dính trên miệng tiểu Thiên thì nó lại chạy đi mất tiêu. Quyển Nhu đành rút tay về, thằng bé này đã chịu ăn cơm của cô rồi mà vẫn còn sợ cô chạm vào, nói nó giống ba nó thì không hề sai mà.

Minh Hạ đang nhắn tin với bạn trong phòng thì bỗng không thấy tiểu Thiên đâu, haiz... cái thằng nhóc này lại chạy lên phòng anh hai rồi đây? Hề không chú ý đến nó một tí là lại chuồn ngay.

Minh Hạ leo xuống giường tính đi na tiểu nhóc về, nhưng chưa đi thì tiểu Thiên đã tự về phòng, miệng nó còn đang nhai nhai thức ăn.

“Tiểu Thiên à, con ăn cái gì vậy hả? ” Minh Hạ ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Thiên bẻ bẻ cái tay con robot, nó chẳng chú ý đến Minh Hạ.

“Tiểu Thiên là ai cho con ăn cơm vậy? ” Minh Hạ nhìn thấy hạt cơm dính trên mép của tiểu Thiên, cô chợt nghĩ chị dâu hôm nay ăn cơm sau cùng, không lẽ là chị ta đút cho nó ăn.

Mặt dù biết là tiểu Thiên sẽ không trả lời, nhưng Minh Hạ vì tò mò và bức bối nên vẫn hỏi cổ thẳng bẻ: “Có phải là bà phù thủy không? Con nói cho cô Minh Hạ nghe là bà phải không?”

Tiểu Thiên bị Minh Hạ lắc lắc, nó tức nên quăng con robot vào mặt Minh Hạ, Minh Hạ bức mình quát lên: “Càng ngày càng hư, con muốn ăn đòn phải không?”

Tiểu Thiên méo mặt, nó đẩy Minh Hạ rồi chạy ra ngoài.

“Con giỏi thì đừng có vô đây nữa nha, vô là cô đánh cho ê mông đó.” Minh Hạ tức giận dọa nạt tiểu Thiên.

Quyển Nhu ăn xong thì đi lên, vô tình lại thấy tiểu Thiên ngồi nép sau ghế sofa. Quyển Nhu đi từ từ đến chỗ của tiểu Thiên, cô ngồi xuống, hàng chân mày nâng nhẹ: “Tiểu Thiên tại sao con khóc vậy?”

Quyển Nhu chuyển nhẹ đôi đồng tử, thằng bé sao tự dừng lại thút thít khóc thế này, không lẽ bị ai bắt nạt sao?

“Tiểu Thiên ngoan đừng khóc nữa, có phải ba không chơi với con nên con buồn không?” Quyển Nhu ngưng một chút lại nói:

“Hay là cô Hàn chơi với con nhé, được không? Ngoan...lại đây cô dắt con lên phòng chơi nhé.” Quyển Nhu chợt nhớ đến Minh Vũ: Ách không được, nếu Hàn Minh Vũ mà thấy mình gần với tiểu Thiên thì anh ta sẽ nổi điên lên cho mà xem.

Quyển Nhu vui vẻ nhìn tiểu Thiên: “Tiểu Thiên à, hay là chúng ta đi ra ngoài vườn chơi xích đu nhé, chịu không?”

Tiểu Thiên ngó sang Quyển Nhu, đôi mắt long lanh ướt nhìn thằng bé vừa tội lại vừa dễ thương, Quyển Nhu mạnh dạn đưa tay vuốt nước mắt của thằng bé, cứ sợ nó sẽ tránh né cô nhưng xem ra tiểu Thiên đã bớt sợ cô hơn trước rồi.

“Đi nhé, đi với cô.” Quyển Nhu dắt tay tiểu Thiên ra ngoài sân.

Sân vườn của Hàn gia buổi tối được thắp đèn sáng rực, ánh sáng bao trọn không chừa một khoảng nào.

Quyển Nhu bế tiểu Thiên đặt lên xích đu rồi nhẹ nhàng đẩy thằng bé đung đưa: “Định chắc nào, cô sẽ đẩy cao đó nha.”

Quyển Nhu tươi cười đẩy tiểu Thiên mấy cái, nhưng cô không biết thằng nhỏ là lần đầu tiên ngồi xích đu cho nên tiểu Thiên mặt mày xám xịt, tay run run bám vào cái ghế.

Quyển Nhu chợt nhận ra sự run sợ của thằng bé thì ngưng lại, cô ngồi xuống nhìn tiểu Thiên:

” Con sợ hả?”

Tiểu Thiên cái miệng mếu mếu, bàn tay chút xíu chút xiu của nó cứ bám chặt vào ghế xích đu.

Quyển Nhu thấy cái mặt bán manh của nhóc con thì yêu chết đi được, cô nựng cái má mủm mĩm: “Trời ơi sợ mà sao cũng dễ thương vậy nè.”

” Thôi được rồi, vậy để cô ngồi với con nha.”

Quyển Nhu ngồi xuống xích đu rồi bế tiểu Thiên đặt lên đùi: “Chuẩn bị nha, 1...2...3 bay nào, ya...bay nữa nè.....”

Quyển Nhu một tay ôm tiểu Thiên tay còn lại nắm sợi dây, đôi chân đứng đẩy chiếc xích đu. Tiểu Thiên ban đầu không quen nhưng khi đã quen rồi thì bắt đầu thích thú, nó cười khúc khích, giọng cười của trẻ con nghe rất đáng yêu.

Quyển Nhu cúi xuống nói nhỏ bên tai thằng bé: “Con thích không?”

Tiểu Thiên ngẩng lên nhìn Quyển Nhu nó chỉ nhe cái miệng nhỏ mà cười, ngoài ra thì chỉ thể thôi, thằng bé đến một chữ dạ cũng không biết nói.

Hàn Minh Vũ đang làm việc, anh đang bấm gì đó trên máy tính thì Minh Hạ bước vào, cũng vì cửa không đóng nên Minh Hạ cũng chẳng gõ cửa.

Minh Hạ ngó qua ngó lại tìm tiểu Thiên nhưng chẳng thấy nó đâu cả, lạ nhỉ? Nhóc này chạy đâu rồi?

Minh Vũ ngó thấy Minh Hạ nên bấm nút cho tấm kính gang sang bên:

“Hạ em đang tìm gì vậy?”

Minh Hạ ngoảnh qua: “Là tiểu Thiên, hồi nãy nó giận dỗi em mà chạy khỏi phòng, em cứ tưởng là nó lên đây tìm anh.”

“Tiểu Thiên không có lên đây, em sang phòng mẹ tìm xem sao?”

“Phòng mẹ cũng không có, em sang rồi.” Minh Hạ lo lắng.

Hàn Minh Vũ đứng dậy anh đi qua Minh Hạ: “Có lẽ nó trốn ở đâu đó thôi.”

Minh Vũ đi ra khỏi phòng để tìm tiểu Thiên, Minh Hạ cũng chạy theo, họ tìm mọi góc ngách trong nhà, tìm cả trong tủ cũng không thấy. Minh Vũ nhú mày, tức khắc gọi hết người làm trong nhà ra hỏi.

“Dạ thiếu gia.” Cả ba người bao gồm chị Hoa, chị Trương và anh Trần đầu bếp có mặt.

“Các người có nhìn thấy tiểu Thiên đâu không?”

“Dạ không thưa thiếu gia.” Cả ba đều chỉ một câu trả lời.

“Ở trong nhà, một đứa bé mà cũng không ai nhìn thấy là sao?” Minh Vũ tức giận quát lên.

Minh Hạ nghe Minh Vũ quát mà muốn điếc cả tai, Hàn lão gia và Hàn phu nhân cũng chạy ra hỏi: “Chuyện gì mà ồn ào vậy?”

Hàn Minh Vũ đưa tay lên bấm vào mi tâm, mắt anh nhú lại.

Minh Hạ nói với ba mẹ: “Tiểu Thiên không thấy đâu cả.”

“Sao lại không thấy đâu?” Hàn lão gia lo lắng.

“Trong nhà cửa cái thì đóng, tiểu Thiên nó chưa thể với được đến ổ cửa, không lẽ nó chui ra ngoài được ư?” Hàn phu nhân thắc mắc.

“Có khi nào ai đó đã bế tiểu Thiên ra ngoài, phải rồi, bà phù thủy, từ nãy giờ không thấy chị ta đâu hết.” Minh Hạ chợt thốt lên.

Hàn Minh Vũ mở mắt, anh tức giận một mạch muốn đi ra ngoài tìm tiểu Thiên.

Minh Hạ kéo tay Minh Vũ lại: “Anh hai...hay là báo cảnh sát đi.”

“Bỏ tay, tìm được tiểu Thiên anh sẽ giết cô ta.”

“Người đâu ngăn nó lại.” Hàn lão gia gọi các người làm của Hàn gia giữ Minh Vũ lại, Minh Hạ cũng không chịu thả tay anh hai. Bây giờ Minh Vũ đang tức giận, nếu để Minh Vũ lái xe đi tìm tiểu Thiên thì sẽ rất nguy hiểm hơn nữa rất có thể anh sẽ làm gì đó nguy hại đến con gái nhà họ Lý.

“Bỏ ra, tôi bảo bỏ ra.” Hàn Minh Vũ hét lên.

“Vũ bình tĩnh đi con, mẹ sẽ cho người đi tìm tiểu Thiên về mà.”

Hàn phu nhân lo lắng, Minh Vũ nếu bị kích động thì rất khó kiểm soát được sự nóng giận, vì thế Hàn lão gia mới buộc phải ngăn cản Minh Vũ.

Đúng lúc ấy đột nhiên cánh cửa mở ra, Quyển Nhu đang bế tiểu Thiên trên tay, thằng bé ngủ ngon lành trên bờ vai của cô. Vừa vào đến nhà Quyển Nhu chợt sững người khi thấy Minh Vũ bị ba bốn người giữ chặt, sắc mặt của Minh Vũ lại rất đáng sợ, ánh mắt như muốn giết người.

“Bỏ ra.” Minh Vũ thét lên.

Hàn phu nhân chạy lại: “Con đưa tiểu Thiên đây cho mẹ, còn con mau lên phòng khóa chặt cửa lại.”

Quyển Nhu ngơ ngác đưa tiểu Thiên cho Hàn phu nhân bế, cô vừa rồi không hiểu bà có ý gì.

“Minh Vũ bị sao vậy mẹ?” Quyển Nhu vẫn chưa biết cô đang lâm vào tình huống như thế nào.

Hàn phu nhân nói rõ hơn Quyển Nhu: “Con bế tiểu Thiên đi là không nên, lần sau đừng có tùy tiện như vậy, bây giờ con mau mau lên phòng khóa chặt cửa vào, nếu không Minh Vũ nó sẽ phát tiết với con đấy, mau đi đi. Bây giờ nó không kiểm soát được đâu.”

Quyển Nhu tư chất thông minh nên nghe qua là đã hiểu, thì ra Hàn Minh Vũ không tìm thấy tiểu Thiên nên mới nổi giận, vừa hay cô bế tiểu Thiên đi chơi trong khi anh ta lại cực ghét cô gần tiểu Thiên...Haiz cứ tưởng không lên phòng thì tránh được Minh Vũ nhưng ai ngờ còn làm anh ta điên hơn.

Quyển Nhu nhìn vào đôi mắt sát khí của Minh Vũ, mắt anh ấy đỏ hừng lên, cô sao lại thấy xót xa, Minh Vũ rốt cuộc anh mắc phải chứng tâm lý gì chứ?

“Mẹ nếu Minh Vũ bị kích động có phải anh ấy sẽ khó thở và bị ho không?”

Hàn phu nhân ngạc nhiên: “Con biết sao?.”

“Dạ.” Quyển Nhu đáp.

Hàn phu nhân buồn bã: “Đó chỉ là một trong hai biểu hiện của Minh Vũ, nếu nó bị kích động quá mức kiểm soát như bây giờ thì lát nữa nó sẽ bị sốt và hôn mê. Nhưng Nghệ Hân à, con nghe mẹ mau trốn nó đi, đám người làm không giữ nó được bao lâu nữa đâu.”

21. Chương 21: Hôn Trong Bệnh Viện

Quyển Nhu không ngờ cô chỉ bế tiểu Thiên đi chơi có một lúc mà đã hại Minh Vũ thành ra như vậy, có lẽ khi cô muốn gần tiểu Thiên thì phải hỏi ba nó trước, nhưng mà cái tánh của Hàn Minh Vũ đâu có dễ đồng ý với cô chuyện gì.

Quyển Nhu nhìn Minh Vũ, cảm giác như bản thân sắp bị thiêu rụi, mắt anh ta hung hăng nổi lên cả những vằn đỏ. Nếu bây giờ Hàn Minh Vũ mà tóm được cô đảm bảo không dọa cô nhẹ như lần trước.

“Trời Minh Vũ lại.” Quyển Nhu thốt lên.

Cả nhà đều ngây ra, nhưng thiết nghĩ thì cũng đúng, bây giờ không còn cách nào khác nữa rồi.

“Mau trời đi.” Hàn lão gia khổ lòng sai bảo người làm.

Hàn Minh Vũ căm phẫn nhìn Quyển Nhu: “Tôi không tha cho cô đâu.” Giọng nói dữ dần từng chữ, ngữ khí không hề nhẹ.

Minh Hạ thấy anh hai bị trời thì khóc bù lu bù loa: “Cột nhẹ thôi đừng làm anh hai đau.”

” Thả ra.” Minh Vũ thét lên.

“Siết chặt vào.” Hàn lão gia dần lòng.

Minh Vũ rất phản kháng, sức lại không hề yếu, không còn cách nào khác anh Trần ngó sang Hàn lão gia, ông gật đầu một cái thì anh Trần hiểu ý mà đánh một phát vào gáy của Minh Vũ.

Minh Hạ thấy anh hai bị đánh xỉu thì quay qua liếc Quyển Nhu, mang hết nộ khí mà mắng: “Tất cả là tại chị, đồ mụ phù thủy xấu xa, chị không hại anh tôi thì chị không vừa lòng phải không?”

” Minh Hạ im ngay.” Hàn phu nhân lo sợ Nghệ Hân để bụng nên gần giọng với Minh Hạ.

Quyển Nhu cũng không mấy vui vẻ, cô nào có ý hại ai, mọi chuyện sao lại thành ra như thế này chứ?

“Đưa Minh Vũ lên phòng.” Quyển Nhu rũ mắt, cô nói với những người làm.

Một lúc sau.

Quyển Nhu sau khi nói chuyện với ba mẹ của Minh Vũ thì quay về phòng, Minh Vũ đang bị trói nên sẽ không sợ anh làm gì cô. Quyển Nhu bước vào, nhìn thấy Minh Vũ thật khiến cô chạnh lòng, Minh Hạ nói không phải là không đúng dù gì Minh Vũ mất kiểm soát như vậy nguyên nhân đều xuất phát từ cô cả.

Quyển Nhu ngồi xuống giường, cô thấy sắc mặt Minh Vũ nhợt nhạt thì sờ lên trán của anh ấy: “Bị sốt rồi.”

Quyển Nhu kiểm cái kéo, cắt hết dây trói của Minh Vũ rồi lấy khăn ướt đắp lên trán cho anh.

“Là họ siết chặt quá.” Quyển Nhu nhìn vào cổ tay bị siết đến đỏ ửng, cô lại đi lấy trãi thuốc mà bôi lên hai cổ tay của Hàn Minh Vũ, bàn tay cô nhẹ nhàng xoa xoa, Minh Vũ bây giờ đang hôn mê nên không có chút phản ứng, Quyển Nhu hoàn toàn thoải mái muốn làm gì thì làm.

“Cha bệnh, con cũng bệnh. Hai cha con anh giống nhau mọi thứ ấy nhỉ?” Quyển Nhu chột thổ dài, bệnh tình của tiểu Thiên cũng là do cô phát hiện khi vừa rồi nói chuyện riêng với ba mẹ Minh Vũ, họ nói tiểu Thiên khi lên ba tuổi thì bác sĩ đã xác định mắc chứng tự kỷ, nó thích chơi một mình và cực kỳ sợ người lạ vì thế Minh Vũ rất thương tiểu Thiên, cũng vì từ nhỏ nó đã không có mẹ, lại còn bị bệnh tâm lý. Hàn phu nhân kể rất rõ về tiểu Thiên, nhưng khi Quyển Nhu hỏi đến tình trạng của Minh Vũ thì lại không ai nói cho cô biết lý do.

Quyển Nhu xoa cho Minh Vũ xong thì phát hiện thấy áo của anh ta bị ướt, là do toát mồ hôi hột đây mà. Quyển Nhu đưa tay vén áo thun của Minh Vũ lên để cởi, có hơi ngượng ngùng nhưng mà Minh Vũ đang bệnh cô đành phải giúp anh ta thôi.

Quyển Nhu cởi áo của Minh Vũ ra, đây là lần đầu cô nhìn thấy cơ thể vạm vỡ của anh ta, một nam nhân rất rắn chắc, cơ bụng sáu múi làm cô muốn xịt máu mũi. Quyển Nhu đi tới tú lấy một cái áo khác mặc vào cho Minh Vũ, cô hơi vất vả ở chỗ xoắn tay của anh vào, nhưng rồi đâu cũng vô đây, cô cũng mặc được áo cho Minh Vũ.

Sau một lúc thì Quyển Nhu lấy khăn ra sờ xem Minh Vũ đã bớt sốt chưa, nhưng có lẽ cơn sốt của Hàn Minh Vũ không hề dễ chịu, lúc này còn nóng hơn là khi nãy. Quyển Nhu lo âu, thế này thì nguy quá.

Cô đang lo lắng thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, cô đi đến mở cửa ra thì gặp Hàn phu nhân.

“Mẹ, phải đưa Minh Vũ đến bệnh viện thôi.” Quyển Nhu lắp tức nói.

Hàn phu nhân cũng biết tình hình của con trai, chịu chứng sốt cao là việc khó tránh khỏi: “Được rồi, mẹ đi gọi người.”

Hàn phu nhân đi xuống gọi người lên để đưa Hàn Minh Vũ ra xe.

Người làm công Minh Vũ trên lưng nhanh chóng đi xuống cầu thang, Quyển Nhu vội vàng chạy theo: “Cẩn thận, đừng đi nhanh quá.” Cô nhắc nhở.

Minh Hạ rất lo lắng cũng muốn đi theo nhưng Hàn phu nhân lo ngại con bé này sẽ sinh sự với Nghệ Hân vì thế đã không cho theo.

“Mẹ cho con đi theo đi mà.”

“Hạ, nghe lời.” Hàn lão gia gần giọng.

Minh Hạ đành phải ở nhà, nhưng đêm nay chắc cô ngủ chẳng ngon giấc, tất cả đều tại đồ phù thủy đó hết, Minh Hạ nhìn thù nhìn hận Quyển Nhu.

Quyển Nhu và Hàn phu nhân cùng vào trong xe, vì ghế sau chỉ có hai nên Hàn phu nhân ngồi ở ghế trước còn Quyển Nhu thì ngồi ở ghế sau để lo cho Minh Vũ.

“Đến bệnh viện.” Hàn phu nhân nói với tài xế.

Trên xe Hàn Minh Vũ rất mê man, mồ hôi cứ liên tục đổ ra, Quyển Nhu cũng liên tục lau cho Minh Vũ, cô cứ sợ anh sẽ bị cảm lạnh.

Quyển Nhu đang lau lau thì bỗng tay cô bị Hàn Minh Vũ nắm lại, sau đó anh mê man tựa đầu vào vai cô luôn. Quyển Nhu nhất thời đờ người, cô nhìn xuống gương mặt của Minh Vũ, như vậy có gần quá không? Mà đây cũng đâu phải lần đầu anh ta gần cô đâu, cũng bị người ta áp sát mặt đè hôn rồi mà, đây cũng chỉ là anh ta tựa vào vai cô mà thôi, nhưng sao cảm giác lại có gì đó giống như bị điện giật nhẹ nhẹ mà tê tê.

Cô quay mặt sang bên, cố lừa bản thân lãng quên những suy nghĩ vu vơ nhưng càng không nghĩ thì lại càng nghĩ, tim cứ đập mạnh, cả người cứ toát lên sự ngại ngùng khó tả.

“Ừ...ừm...” Hàn Minh Vũ rên khe khẽ.

Quyển Nhu để ý thấy người anh ta càng lúc càng nóng, cô rất lo liền giục anh tài xế: “Chạy nhanh thêm đi ạ.”

Hàn phu nhân quay lại, bà thấy Quyển Nhu tỏ ra lo lắng vô cùng, không những thế bà còn thấy Quyển Nhu lau mồ hôi cho Minh Vũ.

“Minh Vũ à, anh đừng xảy ra chuyện nha.” Quyển Nhu vừa lau, vừa lẩm bẩm nói.

Hàn phu nhân trầm nghĩ: “Nghệ Hân nó lo cho Minh Vũ như vậy là có tình cảm với Minh Vũ sao?”

Tại bệnh viện.

Sau khi Minh Vũ được đưa đến, các bác sĩ đã nhanh chóng kiểm tra tình trạng, tiêm thuốc và cho uống. Mười phút trôi qua, Hàn Minh Vũ cũng đã giảm sốt, Quyển Nhu và Hàn phu nhân nhẹ hẫng lòng.

“Mẹ à, Minh Vũ cũng đã khá hơn rồi, mẹ hãy về nhà đi. Con sẽ ở đây chăm sóc cho anh ấy.”

Hàn phu nhân nói: “Thôi, mẹ thấy con nên về thì tốt hơn, mẹ sẽ ở lại.”

“Vậy sao được ạ, con là vợ của Minh Vũ kia mà, với lại tuổi mẹ đã cao thức khuya sẽ không tốt đâu ạ, mẹ nên về để nghỉ ngơi.”

Thấy Hàn phu nhân vẫn do dự nên Quyển Nhu nói tiếp:

“Mẹ đừng lo, con sẽ không ngủ quên mà bỏ mặc Minh Vũ đâu, con hứa sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy. Mẹ cứ về nghỉ đi, sáng mai mẹ hãy đến thăm anh ấy cũng được mà.”

Hàn phu nhân lưỡng lự nhưng ánh mắt của Quyển Nhu làm bà cảm thấy có thể tin tưởng, Nghệ Hân nó đã thay đổi rồi:

“Vậy nhờ cả vào con.”

Quyển Nhu mỉm cười: “Vâng ạ.”

Hàn phu nhân đứng dậy khỏi ghế mà ra về. Quyển Nhu thì vẫn ngồi đấy quan sát Hàn Minh Vũ.

“Minh Vũ, anh ghét tôi đến vậy sao? Cho dù tôi có làm những điều tốt thì anh vẫn không thể tin tưởng. Nhưng nếu tôi nói tôi không phải là cô gái mà anh đã cưới thì anh có tin không? ”

Cả đêm Quyển Nhu không ngủ mà thức để canh chừng Minh Vũ, cô cứ một hai tiếng là lại sờ lên trán của anh. Mãi cho đến 6h sáng, mắt của Quyển Nhu mở hết nổi, cô gục lên gục xuống.

Lúc ấy một cô y tá bước vào, cô ấy kiểm tra lại thân nhiệt sau đó thì truyền dịch.

Quyển Nhu hỏi: “Truyền gì cho anh ấy vậy?”

Cô y tá chỉnh nút van một chút thì trả lời: “Là Vitamin, bệnh nhân sẽ khỏe hẳn khi truyền hết trai này.”

Cô y tá làm xong thì ra ngoài, Quyển Nhu nhìn lên cái trai thì mắt nặng trĩu, một hồi sau thì cũng ngủ luôn.

Một tiếng trôi qua.

Hàn Minh Vũ tỉnh dậy, anh nghiêng đầu nhìn xung quanh thì biết anh đang ở bệnh viện, hơn nữa Lý Nghệ Hân cũng đang ở đây.

Minh Vũ gượng người ngồi dậy. Quyển Nhu cũng bỗng thức, cô thẳng người nhìn Hàn Minh Vũ: "Anh tỉnh rồi, đã thấy khỏe hơn chưa?"

Hàn Minh Vũ yên lặng sau đó thì bỗng nắm lấy cổ tay của Quyển Nhu: "Hôm qua cô đã đưa tiểu Thiên đi đâu?"

Quyển Nhu nhăn mày: "Anh lại vậy rồi, cái tính nóng nảy của anh không bỏ được sao?"

"Tôi đã cấm cô lại gần con trai tôi, cô nghe không hiểu tiếng người thì phải?"

"Là anh không hiểu tiếng người thì đúng hơn, tôi đã nói tôi không có làm hại tiểu Thiên, hôm qua tôi chỉ dẫn nó ra ngoài sân để chơi xích đu thôi chứ không có đi đâu xa hết."

Hàn Minh Vũ siết chặt tay của Quyển Nhu: "Cô nói dối."

"Tôi nói thật." Quyển Nhu không chịu thua mà đáp lại.

"Đừng tưởng tôi sẽ bỏ qua cho cô."

"Anh cứ việc, nhưng anh cũng nên nhớ sau lưng tôi còn có ai." Quyển Nhu lạnh mặt, nghiêm túc cảnh cáo Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ không phải là người dễ để một ai thách thức, Quyển Nhu càng muốn cảnh cáo thì Minh Vũ sẽ càng mạnh bạo. Minh Vũ cử động nhẹ mi mắt, bàn tay đang giữ chặt cổ tay của Quyển Nhu bỗng giật một cái, cả người của Quyển Nhu cũng vì thế mà nhào đến người của Hàn Minh Vũ, Quyển Nhu sững người, tim cô lại đập nhanh: "Anh làm gì vậy?"

"Cô muốn biết sao?"

Hàn Minh Vũ nắm lấy cái môi nhỏ của Quyển Nhu mà hôn, chắc anh nghĩ cái môi là dễ bắt nạt nhất.

Quyển Nhu bị một tay Minh Vũ ôm sau lưng, cô muốn giãy dụa nhưng tay của anh ấy vẫn đang còn truyền dịch cô mạnh quá thì sẽ ảnh hưởng. Quyển Nhu không còn cách nào khác đành để cho Minh Vũ ức hiếp, anh ta hôn lần nào cũng cắn môi cô mấy cái, kiếp trước Hàn Minh Vũ là chó hay sao mà thích cắn người vậy trời.

Lúc này Hàn phu nhân và Minh Hạ đi vào bệnh viện để thăm Minh Vũ, vừa mở cửa ra thì giỏ trái cây trên tay Minh Hạ đều rớt bành bạch xuống đất.

Minh Hạ và Hàn phu nhân đều há hốc miệng.

"Anh hai, anh đang làm cái quái gì vậy?" Minh Hạ không dám tin anh của mình lại đang ôm hôn cái bà phù thủy xấu xa.

22. Chương 22: Lời Của Hàn Phu Nhân

Hàn Minh Vũ chột thả Quyển Nhu ra. Quyển Nhu rất lúng túng bị bắt gặp thế này rõ là xấu hổ.

"Anh hai, đây là bệnh viện anh có cần phải như vậy không?" Minh Hạ nói lí lẽ nhưng trong lòng lại đang thầm trách Hàn Minh Vũ, cô ngàn vạn lần cũng không bao giờ muốn anh hai của mình chấp nhận bà chị dâu la sát.

Hàn phu nhân đặt hộp cháo lên bàn sau đó thì khom người xuống nhặt hoa quả.

Minh Hạ thấy vậy thì càng tức, cố tình nói to cho Minh Vũ nghe:

“Mẹ à, dập hết rồi còn lượm làm gì?”

“Con ồn quá rồi đấy. ” Hàn phu nhân nhắc nhở Minh Hạ.

Khương Quyển Nhu bối rối, cô thỉnh thoảng đưa tay lên chùi môi.

“Mẹ đã đến rồi thì con cũng về đây.” Quyển Nhu nói với Hàn phu nhân.

Hàn phu nhân nhẹ cười: “Ừm về nghỉ ngơi đi con.”

Quyển Nhu gật đầu sau đó thì đi về.

Hàn phu nhân ngồi xuống ghế.

Minh Hạ thì cái mặt cứ sầm sầm, bỗng có bạn gọi thì đã đi ra ngoài để nghe máy. Trong phòng chỉ còn lại Hàn phu nhân và Hàn Minh Vũ.

“Mẹ, tiểu Thiên sao rồi?” Minh Vũ hỏi.

Hàn phu nhân nhẹ giọng: “Nó vẫn ổn, còn con thì sao, con đã thấy khỏe hơn chưa?”

” Con không sao.”

“Haiz...” Hàn phu nhân thở dài: “Vũ à, hôm qua con kích động quá đó, mẹ cứ sợ là con sẽ làm gì Nghệ Hân.”

“Là cô ta tự chuốc lấy, cho dù là ai nếu động đến tiểu Thiên còn đều sẽ không tha thứ.” Hàn Minh Vũ ánh mắt lạnh lẽo nhìn theo một đường thẳng, lời nói không hề có sự lưỡng lự.

“Nghệ Hân nó không có làm gì tiểu Thiên cả.”

Hàn Minh Vũ quay qua nhìn Hàn phu nhân: “Mẹ đừng nghe những gì cô ta nói.”

“Minh Vũ à, Nghệ Hân nó thích con đấy.” Hàn phu nhân bỗng nói.

Một bên tai của Hàn Minh Vũ chợt giật nhẹ, giọng nói của mẹ rất nhẹ nhàng nhưng sao anh lại có cảm giác vừa nghe được một cái gì đó rất chói tai.

Hàn phu nhân lặp lại lời vừa rồi và còn giải thích thêm: “Nghệ Hân nó thích con, tuy không nghe chính miệng nó nói nhưng là phụ nữ và là người từng trải thì mẹ có thể cảm nhận được sự quan tâm của nó dành cho con.”

Hàn Minh Vũ có vẻ không vui, trong lòng có nhiều cảm xúc rất bài xích: “Mẹ à đừng nói về cô ta nữa.”

“Không phải là mẹ bệnh vực Nghệ Hân, nhưng có những chuyện mẹ vẫn nghĩ là nên nói cho con biết, cả đêm hôm qua con sốt cao là Nghệ Hân chăm sóc cho con đấy, không những vậy lúc ở trên xe cũng là Nghệ Hân nó ngồi bên cạnh lau mồ hôi cho con. Mẹ thấy nó thật sự rất quan tâm con chứ không phải là giả dối, có lẽ Nghệ Hân đã thay đổi rồi.”

“Con không tin.” Hàn Minh Vũ không hề tỏ ra bị lay động.

Hàn phu nhân cũng hết lời, bà chỉ hy vọng con trai có thể sống hạnh phúc: “Đừng cứng nhắc quá con à.”

Lúc này Minh Hạ lại chạy vào: “Mẹ ơi đến giờ con phải đi học rồi.”

Hàn phu nhân quay qua gật đầu: “Ừm.”

Minh Vũ thấy Minh Hạ hơi hấp tấp thì nói:

“Hạ, lần sau nếu có việc thế này thì không cần vào thăm anh đâu, mắc học thì cứ lo mà đi học đi.”

“Tại em lo cho anh thôi, không thấy anh khỏe lại thì em học không vô đâu.”

“Còn không mau đi đi.” Hàn phu nhân giục.

“Vâng.” Minh Hạ đáp rồi quay đi.

Minh Vũ nói với Hàn phu nhân: “Mẹ, cho con mượn điện thoại.”

Hàn phu nhân lấy điện thoại trong túi xách ra đưa cho Hàn Minh Vũ: “Này con.”

Hàn Minh Vũ cầm lấy bấm số và nhấn nút gọi cho thư ký riêng của anh: “Jensi là tôi đây, hãy đọc cho tôi lịch trình.”

Jensi nhận ra giọng của boss: “Vâng, lịch trình hôm nay gồm có....”

Jensi thông báo cho Minh Vũ tất cả các cuộc họp và lịch làm việc của anh trong ngày hôm nay. Hàn Minh Vũ nghe xong thì nói:

“Cuộc họp A dời lại một tiếng cho tôi.”

Jensi: ” Vâng thưa chủ tịch.”

Hàn Minh Vũ cúp máy, anh rút ống kim khỏi tay.

Hàn phu nhân thấy vậy liền lên tiếng: “Minh Vũ con vẫn còn đang truyền dịch mà.”

” Con khỏe rồi, bây giờ con sẽ xuất viện.”

“Không được, sắc mặt con vẫn còn nhợt nhạt lắm.”

Hàn Minh Vũ cười nhẹ: “Con không sao, mẹ hãy làm thủ tục xuất viện cho con luôn đi.”

Thấy Minh Vũ cứ nhất quyết, Hàn phu nhân nhắm không khuyên được nên thôi: “Được rồi, mẹ sẽ làm thủ tục cho con nhưng trước tiên con hãy ăn cháo đi cái đã.”

Hàn phu nhân lấy hộp cháo đưa cho Minh Vũ: “Con ăn đi, ăn xong rồi hãy xuất viện.”

Trên đường về nhà Quyển Nhu suy nghĩ rất nhiều, khi thoáng cô vẫn sờ môi của mình, vô tình sờ trúng chỗ bị cắn, Quyển Nhu cảm thấy hơi đau: “Lần nào hôn người ta cũng cắn, Hàn Minh Vũ anh không nhẹ nhàng một chút được sao?”

Trong cõi lòng của Quyển Nhu rung động khi cô nhớ đến cảnh tượng Hàn Minh Vũ đột ngột hôn cô, tuy là anh ta chẳng tử tế khi hôn nhưng càng như thế cô lại càng có dấu ấn về những nụ hôn ấy. Lúc đó tim cô đập rất nhanh, cô bề ngoài tỏ ra kháng cự nhưng bên trong lại mong muốn Minh Vũ sẽ dịu dàng hơn, nếu anh ấy dịu dàng có lẽ cô sẽ thoải mái để anh hôn cô.

“Mình như vậy là sao, không lẽ đã thích Hàn Minh Vũ ư? Haiz...không có đâu, chỉ là mình ngộ nhận thôi, không có, không có.” Quyển Nhu thầm nói trong tâm.

Về đến Hàn gia, cô vừa mới bước vào nhà thì tiểu Thiên đã chạy ra ôm lấy chân cô, đôi mắt nó long lanh nhìn rất là yêu. Quyển Nhu mỉm cười khom người xuống bế tiểu Thiên trên tay:

“Sao nào hết sợ cô rồi phải không?”

Tiểu Thiên ôm lấy cổ Quyển Nhu rồi áp đầu vào vai cô, nó ngoan ngoãn như một con chim nhỏ.

Quyển Nhu vuốt tóc tiểu Thiên sau đó thì bỏ nó xuống, nhưng nó không chịu cứ nấp lấy chân của cô.

“Bây giờ cô rất buồn ngủ, không chơi với con được đâu.”

Thằng bé vẫn không chịu buông tay, cái miệng mím mím. Quyển Nhu ngồi xuống sờ tay lên mặt tiểu Thiên, lý do không nằm hăng ở việc cô muốn nghỉ ngơi, sự cấm cản lớn nhất vẫn là Minh Vũ.

“Tiểu Thiên ngoan, đừng đòi cô nữa.”

“Tiểu Thiên lại đây với ông.” Hàn lão gia gọi tiểu Thiên.

Quyển Nhu quay sang nhìn Hàn lão gia sau đó nói với tiểu Thiên: “Nghe, lại với ông đi con.”

Tiểu Thiên nghe lời nó chạy đến nắm lấy tay của Hàn lão gia.

“Nghe Hân, Minh Vũ sao rồi?” Hàn lão gia hỏi.

“Anh ấy khỏe nhiều rồi ạ.”

“Vậy là tốt, thôi con cũng về phòng nghỉ đi.”

“Dạ.”

Hàn lão gia dắt tay tiểu Thiên đi vào phòng, còn Quyển Nhu thì cũng đi lên trên phòng để ngủ, cả một đêm cô thức trắng bây giờ mắt chỉ muốn híp lại.

Một tiếng sau Hàn Minh Vũ có mặt tại tập đoàn Hàn Thị. Đám nhân viên liền theo sau khi chủ tịch bước vào, Hàn Minh Vũ vừa đi vừa đưa tay ra, Jensi liền đặt vào tài liệu của cuộc họp.

Hàn Minh Vũ tranh thủ xem nhanh sau đó thì tiến thẳng vào phòng họp luôn.

Tại phòng họp.

Hàn Minh Vũ ngồi ở ghế chính diện, tay cầm lấy mic chỉnh một chút rồi bắt đầu nói:

“Mẫu thiết kế của quý này mọi người hãy bắt đầu đề xuất.”

Các trưởng phòng và tổ trưởng bắt đầu nhìn nhau, họ tỏ ra căng thẳng vì yêu cầu lần này của khách hàng rất khắc khe, rất khó để đáp ứng.

Sau một hồi thảo luận các đề xuất được đưa ra, bản thảo cũng được trình lên. Hàn Minh Vũ phong thái nghiêm nghị xem qua từng mẫu thiết kế, anh lật đến trang cuối cùng, nhìn thấy sắc mặt của boss không được tốt cả đám nhân viên đều đang toát mồ hôi, có người còn lấy khăn ra lau trán.

Hai hàng chân mày đậm và nghiêng của Hàn Minh Vũ trĩu xuống, đôi mắt phẫn nộ, một tay đập lên bàn cái ầm. Cả đám người giật nảy mình, thậm chí không dám nhìn thẳng vào boss.

Hàn Minh Vũ đứng dậy bộp lấy sấp thiết kế trong tay, thanh giọng to vang lên không cần dùng mic: “Các người định ăn lương của tập đoàn bằng những mẫu thiết kế thảm hại này sao?”

Ánh mắt tức giận của Hàn Minh Vũ quét một lượt đám nhân viên: “Trả lời đi.” Anh thét lên.

“Chủ tịch, chúng tôi sẽ cố gắng chỉnh lại.” Một người trả lời với Hàn Minh Vũ.

“Chỉnh lại, chỉnh lại, tôi cho các người thời gian là một tháng, đã qua ba cuộc họp mà thứ các người nộp lên là gì hả? Tôi trả lương cho các người rất ít sao? Rất ít để các người làm việc vô dụng như vậy?”

Một trưởng phòng nữ bức xúc quá nên đứng lên trả lời:

“Chủ tịch, không thể hoàn toàn trách chúng tôi được, yêu cầu lần này của khách hàng quá là khó khăn, muốn hạ giá thành nhưng lại muốn phải dùng đá ruby, chúng tôi cũng không dễ dàng mà thiết kế ra đúng với yêu cầu của họ.”

Hàn Minh Vũ trừng mắt, ánh mắt của boss rất lạnh xương sống, cô trưởng phòng kia phải nuốt ực xuống cổ họng một ít enzym.

“Khó lắm sao? Được, vậy bây giờ tôi chỉ hỏi một câu, các người làm được hay không được?” Hàn Minh Vũ nhấn mạnh bốn chữ cuối.

Đám nhân viên vô cùng căng thẳng, cuối cùng chẳng ai dám nói chữ không.

“Ok, vậy là mọi người sẽ làm được phải không? Tôi da hạn thêm 2 tuần, nếu vẫn không đưa ra được bản thiết kế vừa ý thì toàn bộ các bộ phận có liên quan sẽ cắt giảm nhân sự, tôi không muốn thuê những người không có năng lực. Cuộc họp kết thúc.”

Hàn Minh Vũ nói xong thì vức sấp tài liệu trên tay xuống đất mà bước ra khỏi phòng họp. Những người còn lại ai nấy đều cảm thấy như có một tảng đá đè lên người, ai nói làm việc trong một tập đoàn lớn là sướng chứ? Áp lực kinh khủng.

Hàn Minh Vũ về phòng chủ tịch, anh ngã lưng xuống ghế, mắt nhắm lại, hai ngón tay giật nhẹ mi tâm.

Jensi: “Chủ tịch anh không khỏe sao?”

Hàn Minh Vũ: “Tôi hơi mệt.”

Jensi: “Hay là anh về nhà đi, hôm nay cũng chỉ còn lại các cuộc họp nhỏ, để giám đốc Hà thay anh cũng được.”

Hàn Minh Vũ mở mắt: “Được rồi, cô báo với giám đốc Hà đi.”

Jensi cuối đầu một cái: “Vâng.”

23. Chương 23: Ăn Cô

Về nhà Hàn Minh Vũ đi ngay lên trên phòng, Khương Quyển Nhu đang ngủ say nên không biết là Minh Vũ đã về, cô còn nằm rất chiếm chỗ, tư thế lại rất thoải mái.

Hàn Minh Vũ nới lỏng cà vạt ở cổ tháo ra, anh không thay đồ mà nằm xuống ngủ luôn. Minh Vũ vừa nằm xuống thì Quyển Nhu đã nghiêng người qua ôm lấy cơ thể của anh, bởi vì cô nằm rất gần anh, Minh Vũ cũng đã nằm sát mép giường nếu muốn tránh cô thì phải dùng sức hất cô qua một bên nhưng mà Minh Vũ rất mệt mỗi trong người, đầu lại đang nhức nên anh đành mặt kệ Quyển Nhu, đợi khi anh ngủ xong thì sẽ xử cô ta sau.

Vậy là Quyển Nhu cứ thoải mái mà ôm Minh Vũ ngủ, cô còn mơ thấy mình đang ôm anh ta trong mơ ” ắm quá.” Quyển Nhu miệng cười cười rồi lẩm nhẩm trong chiêm bao.

Hàn Minh Vũ một lúc sau thì cũng đã ngủ say, hai vợ chồng ngủ ngon lành cảnh đào cho đến 11h trưa. Quyển Nhu cựa cựa đầu, cô cảm thấy mình đang cạ vào cái gì đó mềm mềm, còn có mùi hương rất quen. Quyển Nhu ngỡ ngàng, cô mở mắt ra thì hình ảnh đầu tiên là Hàn Minh Vũ, không những thế cô còn đang ôm anh ta “mộng...đây chắc chắn là mộng.”Quyển Nhu vẫn chưa dám tin những gì ở trước mặt là sự thật.

“Hự...hự...” Hàn Minh Vũ bỗng ho mấy cái.

Quyển Nhu đưa tay vuốt vuốt ngực của Minh Vũ, Minh Vũ sau đó cũng hết ho, anh tiếp tục say sưa trong giấc ngủ nhưng đôi khi hàng lông mày lại nhíu nhíu, Quyển Nhu dơ hai ngón tay chạm vào giữa mi tâm nhẹ nhàng tách ra như vậy Minh Vũ sẽ không nhíu mày nữa.

“Anh ta ngay cả trong giấc mơ của mình cũng mệt mỏi như vậy sao?” Quyển Nhu thầm nghĩ.

Hàn Minh Vũ nằm rất sát cô, vừa rồi cô còn ôm anh ta, cảm giác ngọt ngào ngừng lại xuất hiện, nhưng mà đây là mơ, cô không cần phải như thế. Nếu đã là mơ thì tranh thủ trả đũa lại Hàn Minh Vũ một chút, Quyển Nhu chợt cười gian: “Ai bảo hồi sáng là anh ức hiếp tôi.”

Cô táo bạo nghiêng người, mấy ngón tay nhẹ vén tóc lên tai, đôi mắt to chăm chú trên gương mặt tuấn tú của Hàn Minh Vũ, không ngờ trong mơ anh ta cũng đẹp như thế. Quyển Nhu bồi hồi sau đó thì nhắm mắt lại chạm khẽ môi mình xuống cánh môi mỏng của Hàn Minh Vũ, cô hôn một cái thả ra rồi lại tiếp tục hôn một cái như nhấp nhá.

Quyển Nhu hôn thả hai cái thì bị ghiền, cô đang bắt đầu cho một cái hôn sâu thì giọng nói vùng bắc cực ấy lại vang lên:

“Cô vừa làm gì tôi đấy?”

Quyển Nhu chợt mở mắt ra, cả người cứ bị lạnh lạnh.

“Cô bị điếc sao?”

Hàn Minh Vũ trầm giọng, mắt rất sắc. Quyển Nhu thì ngơ ngơ ngác ngác, đừng nói với cô anh ta là thật đấy nhé.

“Tôi hỏi cô vừa làm gì?” Minh Vũ đang bực lên.

Quyển Nhu bối rối ngồi dậy, giọng nói bức tức của Minh Vũ đã làm cô tỉnh mộng, anh ta không phải là mơ, trời ơi là trời! cô điên mất thôi.

“Tại sao anh lại nằm đây?” Quyển Nhu không biết phải nói gì nên hỏi đại một câu ngớ ngẩn.

“Đây là nhà tôi.” Hàn Minh Vũ trả lời rất đương nhiên.

“Nhà anh thì nhà anh, nhưng mà...nhưng mà...tại sao anh lại nằm gần tôi như vậy chứ?”

Hàn Minh Vũ cười nhạt: “ Cô nằm chiếm chỗ mà còn trách tôi.”

Quyển Nhu ngoảnh lại nhìn Hàn Minh Vũ, cô đổi giọng nói:

“Ai mà biết anh về đâu, với lại đã khỏe hăng chưa mà đã về?”

“Tôi chưa khỏe.” Hàn Minh Vũ chiếu ánh mắt hiêu kỳ lên gương mặt của Quyển Nhu.

“Sức khỏe của anh, anh không tự lo được hay sao? Đã không khỏe thì xuất viện làm gì? với lại nếu anh muốn ngủ thì gọi tôi dậy, tôi sẽ nhường giường cho anh ngủ thoải mái.”

Quyển Nhu đang nói thì sức đề ý đến nhiệt độ trong phòng: “Điều hòa tôi đang bật ở chế độ cao, cơ thể của anh còn yếu nếu bị nhiễm lạnh thì sao? Anh lẽ ra phải tắt đi rồi hăng ngủ chứ?”

Quyển Nhu đứng dậy định đi tắt điều hòa thì bị Minh Vũ kéo lấy, cô lại ngã lên người của Hàn Minh Vũ.

“Anh kéo tôi làm gì, định giở trò lưu manh nữa hả?” Quyển Nhu bối rối nhìn Hàn Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ ôm lấy Quyển Nhu xoay một cái là cô ấy nằm sang bên.

“Cô lo cho tôi?” Giọng nói của Hàn Minh Vũ không còn sự bức tức ngược lại thì có chút nham.

Quyển Nhu cảm thấy Minh Vũ rất lạ, ánh mắt cũng rất lạ, anh ta làm cô còn sợ hơn là lúc anh ta hung hăng.

“Tôi không thêm lo cho anh đâu.”

Khóe miệng Hàn Minh Vũ cong lên: “Tôi tin.”

Quyển Nhu mở to đôi mắt, cõi lòng rơi bộp, cái tên này mỗi lần cô nói thật thì đều luôn miệng nói không tin cô nhưng khi cô nói dối thì lại nói là tin, anh ta có bị úng não không vậy?

“Tin rồi thì thả tôi ra đi.” Quyển Nhu quay mặt sang bên.

“Khi tôi đang ngủ cô đã làm gì?”

Quyển Nhu chột dạ, mắt lại tròn xoe, cha mẹ ơi anh ta lại hỏi chuyện này.

“Nói đi, cô đã làm gì hả?” Hàn Minh Vũ thừa biết Quyển Nhu đã làm gì nhưng vẫn cố tình hỏi ép.

Quyển Nhu bậm môi, cô nhắm mắt một cái rồi lấy hết can đảm nhìn thẳng vào Hàn Minh Vũ mà nói một câu: “Trả thù anh.”

“Trả thù?” Một bên mày của Hàn Minh Vũ nâng lên.

“Phải.” Quyển Nhu mạnh giọng. “ Ai bảo anh ức hiếp tôi, còn cắn môi tôi, tôi không cắn lại môi anh là may rồi.”

Hàn Minh Vũ chột hế miệng cười: “Cô không cắn mà chỉ hôn có vài cái thôi phải không?”

Quyển Nhu đỏ mặt, đồ nham hiểm, anh ta rõ ràng là giả vờ để cô hôn sau đó thì bắt bẻ đây mà. “Ừ, tôi hôn đấy, anh cũng nằm im để tôi hôn còn gì, anh đừng có mà dở giọng hỏi tội tôi, thả tôi ra đi.”

“Cô có biết khi hôn mà nhấp nhử như vậy sẽ rất kích thích đối phương không?” Giọng nói của Minh Vũ trở nên quỵ dật, ánh mắt nhìn rất tà.

Quyển Nhu bỗng bị lấp bắp: “Anh...anh...muốn gì?”

Hàn Minh Vũ kê miệng sát tai của Quyển Nhu nói hai chữ:

“Ăn cô.”

Lồng ngực của Quyển Nhu đập lên thành thạch, nhịp tim loạn tưng xạ: “Hàn...Hàn Minh Vũ, anh...anh không được làm vậy đó.”

“Tôi làm vậy? Ừ thì cô cứ nghĩ như vậy cũng được.”

Quyển Nhu càng lúc càng sợ, cô bắt đầu cự người và đẩy Minh Vũ: “Anh thả tôi ra, thả ra.”

Hàn Minh Vũ ôm chặt, anh giật cái cằm nhỏ của Quyển Nhu, mắt sắc lại, cảm giác như cô sắp bị anh ta nuốt chửng.

“Minh Vũ đừng.” Quyển Nhu sợ hãi thốt lên.

Hàn Minh Vũ chỉ xem lời nói của Quyển Nhu là gió thoảng, anh liền nắm chặt hai tay của cô đưa lên, cả cơ thể rắn chắc của anh đè lên thân thể nóng bỏng của Quyển Nhu. Đôi môi của cô bị Hàn Minh Vũ ngậm lấy, anh không ngừng hôn cô dữ dội.

Quyển Nhu không hề cam lòng để Minh Vũ chiếm lấy, cơ thể không phải chính chủ nhưng tận đáy lòng cô không hề muốn mình trải qua chuyện này với một người đàn ông không hề thích mình. Quyển Nhu khóc lại ra sức kháng cự, cô dùng chân để đạp nhưng Minh Vũ cũng đã đè chân cô rất chắc.

Đầu mũi của Minh Vũ lướt trên gò má mềm mịn, nhẹ hít một cái, bàn tay anh lập tức xé toạt chiếc váy trắng mà cô đang mặc. Trên người của Quyển Nhu chỉ còn lại một cái quần nhỏ, áo ngực cũng đã bị Hàn Minh Vũ bức ra.

Quyển Nhu khóc lại thét lên: “Hàn Minh Vũ thả tôi ra, anh là đồ khốn, mau thả tôi ra...”

Dưới nhà Hàn lão gia nghe thấy thì bảo Hàn phu nhân đi lên xem sao.

“Chuyện của chúng nó thì để chúng nó giải quyết vậy.” Hàn phu nhân không đi mà trả lời như thế.

“Nhưng hình như là tôi nghe tiếng Nghê Hân khóc...nhỡ may Minh Vũ lại.” Hàn lão gia lo ngại.

“Cứ để mặc thôi.” Hàn phu nhân nói.

“Bà không nghĩ Nghê Hân khiêu khích gì đó làm Minh Vũ nổi giận sao?”

Hàn phu nhân lắc đầu: “Sẽ không đâu, Nghê Hân nó khác trước rồi.”

Quyển Nhu khóc sụt sùi ma sụt sụt: “Minh Vũ đừng mà, anh đừng lại đi.”

Hàn Minh Vũ tận hưởng cảm giác ở vùng mềm mại và căng tròn của vòng 1 thỏa mãn thì bắt đầu sờ tay lướt xuống phần bụng của Quyển Nhu, anh hôn khắp người cô đôi khi lại cắn một cái lên cổ, lên vai rồi lên tai cô. Bàn tay của Minh Vũ không dừng lại mà tiếp tục lướt sát xuống phía dưới, Quyển Nhu cảm nhận được sự động chạm ở vùng nhạy cảm, cô càng sợ hãi mà thét lên:

“Hàn Minh Vũ không được.”

Chiếc quần mỏng manh còn lại trên cơ thể đang bị Hàn Minh Vũ tóm lấy chỉ cần anh mạnh tay một cái là tất cả đều phơi bày cho anh thấy.

Quyển Nhu vừa sợ vừa căm phẫn, cô một lòng không cam tâm, lần đầu tiên của cô không thể để xảy ra trong tình trạng như thế này được. Quyển Nhu dùng hết sức lực, sức mạnh nhất mà cô có thể huy động từ năng lượng còn lại của cơ thể, cô giãy dụa khỏi sự khống chế của Hàn Minh Vũ, hai tay đã thoát ra khỏi sức nắm giữ của người đàn ông.

“Bốp.” Hàn Minh Vũ ngay tức khắc bị một tát tai không hề nhẹ.

Quyển Nhu run run co tay lại, cô vội đẩy ngã Hàn Minh Vũ sau đó thì kéo tấm chăn quần lấy người mà trèo nhanh xuống giường.

Hàn Minh Vũ đưa tay lên mặt, cái tát mạnh thật, đau đấy, anh liếc mắt sang Quyển Nhu, xem ra sự kích tình vẫn chưa thuyên giảm: “Cô không trốn được tôi đâu.”

Quyển Nhu sợ hãi, cả người run lên, cô giữ chặt lấy tấm chăn và nép mình vào góc tường: “Anh bỏ ổi.” Quyển Nhu hét lên.

Hàn Minh Vũ bước xuống, anh tiến từng bước chậm đến Quyển Nhu: “Đúng tôi bỏ ổi, vậy hôm nay tôi nhất định sẽ bỏ ổi cho đến cùng.”

Quyển Nhu chạy ra cửa liền bị Hàn Minh Vũ ôm lấy: “Cô chạy đi đâu?”

“Minh Vũ đồ khốn nạn, buông tôi ra.”

“Cô càng chống cự tôi càng không buông.” Hàn Minh Vũ tiếp tục ôm chặt Quyển Nhu kéo cô lùi lại.

“Anh như vậy là tại sao? Tại sao anh muốn tôi? Anh rất ghét tôi kia mà? Hàn Minh Vũ rõ ràng là anh rất ghét tôi.” Quyển Nhu khóc và nói lớn.

“Phải tôi ghét cô, rất ghét cô, nếu không làm cho cô sợ thì cô sẽ không bao giờ biết hai chữ ngoan ngoãn là gì?”

“Anh vì điều đó mới muốn chiếm đoạt tôi sao?”

“Chẳng phải tôi đã nói là sẽ không tha cho cô còn gì?”

Quyển Nhu nhớ lại, thì ra anh ta vẫn là vì chuyện của tiểu Thiên.

“Anh buông tôi ra, nếu là vì tiểu Thiên thì anh càng không được làm như vậy với tôi.”

Hàn Minh Vũ nhếch miệng cười vô vị: “Không do cô quyết.”

Hàn Minh Vũ bế Quyển Nhu lên và ném xuống giường, lúc này tới lượt anh cởi áo. Quyển Nhu sợ hãi, cô ngồi dậy lùi mình ra sau.

“Đừng chống cự nữa.” Hàn Minh Vũ quăng chiếc áo sơ mi xuống đất.

Quyển Nhu run rẩy, Hàn Minh Vũ đang nói lỏng dây nịch. Quyển Nhu ngó thấy chiếc bình sứ trên bàn thì với tay chụp lấy, cô dơ lên: “Anh mau dừng lại.”

Hàn Minh Vũ cười nhạt: “Cô định dọa tôi bằng cái đó sao?”

“Tôi...tôi..bảo anh dừng lại, nếu không...nếu không tôi đập anh.” Quyển Nhu một tay giữ chặt một tay cầm chiếc bình, thái độ rất cứng rắn.

Hàn Minh Vũ hí hóp nhẹ mắt, anh tiến đến chụp lấy cổ tay của Quyển Nhu: “Được, cô giỏi thì đập thử cho tôi xem.”

Hàn Minh Vũ nắm chặt cánh tay đang cầm bình sứ, Quyển Nhu có muốn đập cũng chẳng đập được: “Anh là tên khốn.” Quyển Nhu thút thút mắng.

Gương mặt trái xoan của Quyển Nhu vốn rất xinh đẹp, khi khóc lại càng thêm phần dễ thương. Hàn Minh Vũ đưa bàn tay sờ lên má của Quyển Nhu: “Biết sợ là gì rồi chứ? ”

Quyển Nhu hất tay của Minh Vũ ra, mắt hồng long lanh, rất nộ khí nhìn Hàn Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ cong khóe miệng: “Vẫn còn cố chấp, được. Vậy để tôi xem cô cố chấp đến mức nào.”

Hàn Minh Vũ giật mạnh một cái, cả người Quyển Nhu liền nhào đến trong lòng anh. Chiếc bình sứ trên tay của Quyển Nhu đã bị Hàn Minh Vũ túm lấy, cô đạp chân đạp tay, nhất quyết không chịu cho Minh Vũ xơi mình.

“Cô còn vùng vẫy nữa tôi sẽ cho cô đau nhiều hơn đây.” Hàn Minh Vũ gằn giọng.

“Đồ con sói, tôi không để anh toại nguyện.” Quyển Nhu cắn vào bắp vai của Hàn Minh Vũ, cô cắn không hề nhẹ, cắn đến nổi nhắm mắt nhắm mũi mà cắn, máu trên vai của Minh Vũ cũng chảy ra nhưng anh ta cắn bản là không kêu lên một tiếng.

Quyển Nhu nhả ra, cô thấy máu chảy, miệng cô cũng dính máu của anh ta, cô thấy mình chẳng khác gì là ma ca rồng.

“Cẩn đã chưa? Nếu đã rồi thì tới lượt tôi.”

Hàn Minh Vũ đè Quyển Nhu xuống, một mạch hôn môi cô như muốn nuốt cả cái môi ấy vào miệng. Nhưng khi Hàn Minh Vũ dứt môi ra thì cảm thấy có gì đó lạ.

“Nghệ Hân..” Minh Vũ vũ gọi.

Quyển Nhu đột nhiên ngất đi, bất tỉnh hoàn toàn. Cơ thể của Lý Nghệ Hân không giống với cơ thể trước đây của Quyển Nhu, thể trạng của cô ấy yếu hơn nhiều, cả đêm không ngủ thì trong người đã mệt rồi trong khi Quyển Nhu dường như dùng hết sức để thoát khỏi Minh Vũ, vì thế mới bị xỉu.

Hàn Minh Vũ trầm mặc, bàn tay nhẹ vén mái tóc của Quyển Nhu nhưng bất giác lại rút nhanh về, anh nhắm chặt mắt, mi tâm trĩu lại. Là anh muốn trừng phạt cô ta, chứ không phải là có tình ý, Hàn Minh Vũ bài xích trong lòng, một suy nghĩ khác chợt vang lên: Không đúng, vừa rồi anh không phải trừng phạt mà là anh muốn cô ta, cái đó không phải là phát tiết mà là anh rất muốn cô ta.

Hàn Minh Vũ lắc đầu, anh mở mắt ra nhìn thẳng vào Quyển Nhu, suy nghĩ kia lại vang lên: Thừa nhận đi, anh vừa rồi là muốn cô ta.

“Không đúng, không phải vậy”

Hàn Minh Vũ cứ nhiên không chấp nhận cái suy nghĩ ấy, anh không bao giờ có thể mang tâm tư với người phụ nữ này, vô lí, tuyệt đối vô lí. Minh Vũ bực dọc bước xuống giường, nhưng anh bỗng ngoảnh lại nhìn Quyển Nhu, sau đó cái chân được anh tung lên đập trên người của cô ấy.

Trong phòng tắm, Minh Vũ xả nước, xả trôi đi hết những suy nghĩ và dục vọng mơ hồ.

.....

24. Chương 24: Đùa Ác

Quyển Nhu tỉnh lại, thấy người được đắp chăn, cô vội ngồi dậy thân thể cứ ngỡ chăn chuẩn nhưng không phải, ai đó đã mặc đồ cho cô. Quyển Nhu chưa hết sợ hãi, cô vuốt mái tóc rối, hàng chân mày trĩu xuống, hết rồi...hết rồi...sự trong trắng của cô có phải đã bị Hàn Minh Vũ hủy hoại rồi không? Quyển Nhu vô đầu, cô đập đập cái chăn, bực tức trút giận: “Hàn Minh Vũ đồ ác ma, đồ xấu xa, đồ dâm dăng, tôi ghét anh, ghét anh...trả lại trinh tiết cho tôi..huhu..”

Quyển Nhu bù lù bù loa đang sục sùi thì chợt nghĩ: mà khoan, cơ thể này là của Nghệ Hân, trinh tiết cũng là của cô ấy kia mà, với lại Nghệ Hân lấy Minh Vũ đã bao lâu mình còn không biết, cũng có thể từ lâu cô ấy đã bị anh ta đoạt rồi, đây chưa chắc đã là lần đầu. Nhưng có điều gì đó rất lạ, rất lạ trong cơ thể này...

Quyển Nhu bỗng cảm giác được một điều lạ, không thể giải thích, cơ thể này đột nhiên cảm thấy rất nhẹ nhàng, nhẹ như một sợi lông hồng. Đôi mắt của Quyển Nhu dần khép lại như đang cảm nhận một thứ gì đó, một lúc sau Quyển Nhu chợt mở mắt ra, cô biết được một điều đó là Lý Nghệ Hân vẫn là xứ nữ, ngay cả là lúc bây giờ.

Cô có khả năng cảm nhận được tiếng nói của cơ thể, đây có lẽ cũng là một phép màu của việc trọng sinh.

Quyển Nhu ngậy đờ ra một hồi, sau đó thì chợt cười, còn cười rất tươi, đến hôm nay cô mới phát hiện mình có thể cảm nhận được tiếng nói của cơ thể này. A.....thật là may quá, Quyển Nhu thả lỏng tự do lên giường, ạch một cái, lòng thở phào. Vậy là Hàn Minh Vũ đã không làm gì cô, tên sói xám đó vẫn chưa có ăn cô.

Quyển Nhu sờ soạn cơ thể, sờ lên những chỗ mà Minh Vũ đã cắn, Hàn Minh Vũ đồ khốn kiếp lúc đó cắn cô đau ời là đau, bộ mới mọc răng hay sao mà đặng là cắn. Nhưng cũng may, cô vẫn bảo vệ được cơ thể của nguyên chủ, cùng là phụ nữ với nhau cô hiểu rõ cho dù lúc đó là Lý Nghệ Hân đi nữa thì cô ấy cũng không muốn dâng hiến như vậy cho Hàn Minh Vũ, nếu không thương người ta thì không nên chiếm đoạt người ta như vậy, bất kể anh ta là chồng, đã không có tình cảm thì không nên phát sinh ham muốn, cuối cùng chỉ có phụ nữ là phải chịu tổn thương.

Quyển Nhu suy nghĩ rồi cô chợt nhận thấy cô không thể tiếp tục ở đây, nếu Hàn Minh Vũ lại nảy sinh thêm ý đồ xấu với cô thì phải làm thế nào? Cô vốn không đủ sức để chống cự cơ thể nam nhân cường tráng của anh ta.

Đang trong lúc suy nghĩ thì có điện thoại gọi đến.

Quyển Nhu bắt máy: “Alo?”

“Là anh hai đây.” Giọng nói của Lý Nghệ Hoành vang lên.

Quyển Nhu ngạc nhiên khi bỗng dưng Lý Nghệ Hoành lại gọi cho cô: “Ồ..dạ.”

Trong điện thoại phát ra tiếng cười nhỏ: “Em trả lời nghe cứ giống như là đang ngạc nhiên vậy?”

Quyển Nhu cố tỏ ra thản nhiên hơn: “Dạ...anh gọi cho em có chuyện gì không?”

“Anh đang trên đường sang Hàn gia.”

Quyển Nhu nâng mắt: “Dạ? Ồ...nhưng mà tại sao anh lại qua đây?” Quyển Nhu bối rối, cô chỉ từng nói chuyện với Lý Nghệ Hoành qua điện thoại, còn chưa một lần gặp trực diện anh ta, nếu phải gặp Lý Nghệ Hoành thì hơi rắc rối vì cô không hề có ký ức của Lý Nghệ Hân, khi gặp anh ta nhớ mây lại nhắc đến mấy chuyện xưa cũ thì cô tiêu.

“Anh trai thăm em gái thì không được sao?”

Quyển Nhu vừa đáp vừa do dự: “Được.. dĩ nhiên là được nhưng có điều....em...em...”

Lý Nghệ Hoành lại cười: “Em lo gì mà ớ ấp thế? Anh không trực tiếp vào Hàn gia đâu, anh đến để chở em đi chơi.”

Quyển Nhu ngơ ra: “Đi chơi ạ? ”

“Ừm, 10 phút nữa anh tới, em tranh thủ chuẩn bị đi.”

Lý Nghệ Hân tắt máy.

Quyển Nhu đưa tay lên vuốt tóc, mặt u uất: “Chết rồi, chưa kịp ứng phó xong với Hàn Minh Vũ bây giờ lại đến một Lý Nghệ Hoành, hôm nay là cái ngày gì vậy trời? Haiz....phải làm sao đây? Làm sao đây?”

Quyển Nhu ngã xuống nệm lăn qua lăn lại, đầu óc cô cứ rối lên, rốt cuộc cô nên đi hay là không đi với Lý Nghệ Hoành đây?

Quyển Nhu đột nhiên ngồi bật dậy: Ý khoan, nếu như Lý Nghệ Hoành đã đến thì mình có nên lợi dụng việc này để tránh Hàn Minh Vũ một thời gian không? Kiểm lý do về Lý gia ở vậy, coi như cảnh cáo Hàn Minh Vũ, anh ta vốn rất lo ngại khi mình sẽ kể khổ với gia đình. Ồ! cách này cũng hay đấy...Cơ mà...”

Quyển Nhu cắn ngón tay: “Có ổn không nhỉ? Nếu về Lý gia thì quá xa lạ, không khéo mình lại bị lộ tẩy, nhưng ở Hàn gia thì bị sói ăn, một là Lý hai là Hàn, Lý, Hàn.”

Quyển Nhu đưa cả hai tay lên đầu, một lần nữa ngã cái ạch xuống nệm: “Thiên nà, tại sao mình lại khó chọn thế này...aaaa..a”

10 phút sau.

Khương Quyển Nhu suy tới suy lui cuối cùng cũng đưa ra cho mình một lựa chọn.

“Hàn Minh Vũ.” Quyển Nhu mặc một cái váy đỏ, trông rất là xinh, cô đi xuống dưới nhà thấy Minh Vũ đang đi tới thì gọi.

Hàn Minh Vũ liếc mắt một cái, lạnh lùng lướt ngang Quyển Nhu không nói không rằng.

Quyển Nhu cau mày, cái đồ bắc cực, anh ta nên chuyển đến nhiệt độ cực âm ấy mà sống thì hợp hơn đấy, người ta đã gọi thì ít ra mình cũng đáp lại chứ? Anh ta ức hiếp người ta mà cứ làm như chính anh ta là cái người bị ức hiếp vậy?

“Minh Vũ tôi sẽ về Lý gia.” Quyển Nhu bỗng thốt lên.

Hàn Minh Vũ đi được ba bậc thang thì đứng lại, anh xoay người ra sau, đôi mắt lạnh lẽo chiếu một tia nghi vấn đến gương mặt của Quyển Nhu.

“Cô muốn đem chuyện về mách với ba cô?” Minh Vũ nhấn giọng chậm rãi hỏi Quyển Nhu.

Quyển Nhu mím nhẹ môi, mắt nhìn xuống dưới sàn:

“Yên tâm, tôi không có hại anh đâu.”

Ầy rõ là muốn cảnh cáo anh ta nhưng sao tự dừng lại không nổi rồi, nhưng kệ, về Lý gia cũng đủ cho anh ta phải dè chừng.

Hàn Minh Vũ nhích cong mép miệng, cơ hồ anh vẫn chưa tin tưởng Quyển Nhu: “Cô tốt thế sao?”

“Tôi thì có xấu hời nào mà anh hỏi vậy?”

“Lúc nãy còn có người đòi đập cái bình vào đầu tôi đấy.” Ánh mắt của Minh Vũ vẫn nhìn thẳng Quyển Nhu.

Quyển Nhu hít một hơi, rõ là bực mà, anh ta chẳng bao giờ là chịu tin cô, đã vậy chọc cho tức luôn: “Ừm là tôi có vậy đó, tôi muốn đập anh như đập một con kiến, mà không anh là sói chứ không phải kiến. Nếu lo tôi mách với ba tôi thì đừng có mà lưu manh, anh tự hại anh thôi.”

Quyển Nhu một mạch nói không vấp, mắt không sợ mà nhìn thẳng lại đôi mắt băng lãnh của Hàn Minh Vũ, nói rõ từng câu cho anh ta nghe.

Hàn Minh Vũ có vẻ đã tức, ánh mắt dần nghiêm lại nhưng lời nói vẫn rất mỉa mai: “Cô là vợ tôi, đừng quên chúng ta đã kết hôn, cô nghĩ cô nói cái chuyện ấy thì ba cô sẽ làm gì tôi sao? Có thể ông ấy sẽ bật cười và còn mừng, thậm chí còn muốn nhanh có cháu nữa đấy.”

Quyển Nhu đơ miệng, Hàn Minh Vũ cái tên ác ma bông cà la, đồ quỷ nham hiểm anh ta có thể nói được vậy luôn. Quyển Nhu rất tức, lần nào dọa anh ta cũng bị anh ta dọa lại, tức ời là tức.

“Sao? Cô còn ý định mách lẻo không? ” ánh mắt của Hàn Minh Vũ hiện lên tia cười cợt.

“Tôi...” Quyển Nhu định nói nhưng chợt ngưng lại vì có điện thoại, cô thọc vào túi xách lấy ra chiếc smartphone.

“Alo, anh đến rồi sao?”

Hàn Minh Vũ không biết là ai nhưng nghe tiếng “anh” từ miệng Quyển Nhu thì trong lòng lại bỗng khó chịu.

“Dạ, em ra ngay đây.”

Quyển Nhu cúp điện thoại, cô nhìn Hàn Minh Vũ sau đó thì quay đi.

“Đứng lại.” Hàn Minh Vũ bỗng lớn tiếng thốt lên.

Quyển Nhu dừng bước, cô bực bội quay lại: “Tôi muốn về Lý gia, anh không ngăn được đâu?”

“Được hay không là do tôi.” Hàn Minh Vũ nâng hàng chân mày.

Quyển Nhu cảm thấy rất khó khăn với Hàn Minh Vũ, anh ta sẽ không dễ để cô đi, cô thừa biết mà, trước giờ xin cái gì anh ta có cho đâu, hừm...anh ta không cho thì tưởng cô không biết chạy chắc.

Quyển Nhu đã có sẵn ý đồ, trong ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách. Quyển Nhu cố tỏ ra bình thản, cô nói: “Tôi đi rồi về, sẽ không đi hằng đâu.”

Hàn Minh Vũ chuẩn bị bước xuống cầu thang thì Quyển Nhu đã chỉ tay, mặt giả vờ: ” Tiểu Thiên kia.”

Hàn Minh Vũ bị đánh lạc hướng nên vô ý quay lại, Quyển Nhu cười thích ý, cô ba chân bốn cẳng chạy cái vèo ra ngoài cửa chính. Vừa chạy vừa ngoảnh lại lêu lêu Minh Vũ, đồ anh ta bắt được cô.

“Lý Nghệ Hân cô đứng lại.” Hàn Minh Vũ tức thật rồi, anh chạy theo Quyển Nhu một lòng muốn bắt cô ta trở lại.

Quyển Nhu lẩn ta lẩn tẩn chạy, má ơi xem ngã luôn hà, thôi chết Hàn Minh Vũ sao mà chạy nhanh quá vậy trời. Quyển Nhu sắp chạy ra đến cổng thì Hàn Minh Vũ thét lên: “Đóng cổng lại.”

Người canh cổng của Hàn gia lập tức nhấn nút đóng cổng, Quyển Nhu hụt hẫng kêu lên: “Đừng đừng...mở ra, mở ra cho tôi.”

“Lý Nghệ Hân để tôi xem cô chạy ngõ nào?” Hàn Minh Vũ đứng cách Quyển Nhu một khoảng, anh không đuổi nữa mà đứng đây xem sự lúng túng của Quyển Nhu khi không thể ra khỏi Hàn gia.

Quyển Nhu đen mặt, cô quay lại, lớn tiếng chỉ tay về phía Hàn Minh Vũ:

“Cái đồ đáng ghét, anh không bắt được tôi thì giờ trò gian ư? Anh đừng tưởng tôi thua anh, tôi muốn về Lý gia anh tuyệt đối không ngăn được.”

Hàn Minh Vũ cười giễu, để xem cô ta làm gì được.

Quyển Nhu tháo hai chiếc giày cao gót ném ra ngoài cổng, bên ngoài Lý Nghệ Hoành đang đậu xe gần đó, tự nhiên có hai chiếc guốc quăng ra thì thấy làm lạ.

Hàn Minh Vũ sửng sốt, nữ nhân này thật khiến anh sốc mà.

Hàn Minh Vũ không thể ngờ Quyển Nhu lại muốn trèo cổng, cô ta không biết sợ là gì, cánh cổng của Hàn gia có hệ thống chống trộm nếu không may động chúng tần nguy hiểm của nó thì sẽ bị điện giật.

“Lý Nghệ Hân cô xuống ngay.” Hàn Minh Vũ quát lên.

“Còn lâu.” Quyển Nhu vất vả nắm vào khung sắt, chân thò lên dùng sức đẩy cơ thể.

Hàn Minh Vũ nổi giận, anh chạy đến. Quyển Nhu thấy mình sắp bị tóm thì cố gắng trèo cho nhanh, cô trèo cũng rất lẹ, và cũng sắp chạm phải tầng điện.

Hàn Minh Vũ hốt hãi, anh kịp thời nắm lấy váy của Quyển Nhu kéo cô lại:

“Nguy hiểm đừng có chạm vào chỗ đó.”

Quyển Nhu nào có tin, cô còn đưa chân đạp Minh Vũ: “Quỷ ma anh, thả váy tôi ra.”

“Cô xuống ngay cho tôi.” Hàn Minh Vũ ngữ khí rất nghiêm, không hề dõn.

“Không xuống, tôi không xuống.” Quyển Nhu ngược lại rất lì, một mực không nghe lời.

Hàn Minh Vũ tức tối, chộc tức anh thì chết với anh. Hàn Minh Vũ một tay nắm lấy chân của Quyển Nhu, sau đó kê chân bước lên một bậc khung cửa, với tay kéo hết sệt tia váy sau lưng của Quyển Nhu xuống.

Quyển Nhu hoảng quá liền giữ chặt váy, cô quên mất mình đang còn trèo cao, hai tay thả ra thì người cũng ngã xuống, cô nhắm mắt nhắm mũi thét lên:

“Hàn Minh Vũ cái đồ lưu manh...Aaaaaa.”

Bạch...

Quyển Nhu rớt xuống, nhưng lại đè trên người của anh soái, Hàn Minh Vũ vội đỡ lấy cô mà cũng bị té.

Quyển Nhu ngồi dậy, cô vội kéo sệt tia lên, đồ Minh Vũ khốn kiếp xem chút làm cô tuột hết váy ra. Quyển Nhu ngó thấy anh giữ cửa thì ngượng ơ là ngượng, nãy giờ anh ta cười mà không dám cười, đau hết cả bụng.

Quyển Nhu bực mình, xấu hổ quay qua, định chửi định mắng tên phúc hắc Hàn Minh Vũ thì chợt thấy anh ta nằm im, mắt nhắm, không hề cử động.

Quyển Nhu hết hồn đưa tay lên che miệng: “Má ơi, không phải mình đè chết anh ta rồi chứ?”

“Nè Minh Vũ, anh đừng có hù tôi nha, Minh Vũ...”

Quyển Nhu lay lay cánh tay của Minh Vũ, nhưng anh ta không hề phản ứng, Quyển Nhu lay lay rồi bồng cái miệng mếu lại:

“Huhu...Minh Vũ à, anh bị sao vậy, Minh Vũ anh làm tôi sợ đó, anh dậy đi...”

Quyển Nhu khóc, cô run run áp tai xuống lồng ngực của Minh Vũ để xem tim còn đập không: “Huhu...sao không nghe gì hết.”

“Minh Vũ anh đừng chết, tôi sẽ không đi nữa, không đi nữa, tôi nghe anh, anh nói gì tôi cũng nghe...Minh Vũ, anh tỉnh dậy đi, huhu làm sao đây?...ba ơi, mẹ ơi...”

Quyển Nhu sợ quá không biết làm sao thì kêu ba mẹ của Minh Vũ, nhưng bỗng dưng bàn tay ai đưa lên bịt lấy miệng của cô “xuyt.” Một cái.

Hàn Minh Vũ thực ra nãy giờ đang đùa, anh muốn dọa Quyển Nhu một trận.

“Chừa chừa?” Minh Vũ mở miệng hỏi, ánh mắt còn lóe một tia cười.

Quyển Nhu hít mũi, máu nóng sôi sùng sục, cô hất tay của Minh Vũ ra, miệng mắng một câu: “Đồ tồi.” Nước mắt của cô vẫn rớt trên gương mặt.

Hàn Minh Vũ ngồi dậy: “Vừa nãy cô hứa gì tôi đều nghe hết rồi đấy.”

Quyển Nhu chùi nước mắt, cô hờn mà nói: “Mặt kệ anh, tôi nuốt lời.”

Hàn Minh Vũ đen mặt, anh nắm lấy cổ tay của Quyển Nhu:

“Cô dám gạt tôi.”

“Tôi gạt ư? Còn anh thì sao? Anh có biết anh làm vậy là ác lắm không hả? Dọa tôi thì anh vui lắm phải không? Phải không?”

Quyển Nhu uất ức vừa nói vừa khóc, cái mặt rõ là khóc cũng xinh. Hàn Minh Vũ đột nhiên ôm lấy cô, anh cũng không biết nữa chỉ là rất muốn ôm cô ấy vào lòng.

Quyển Nhu đập đập vào lưng của Minh Vũ: “Đồ xấu xa, anh là cái đồ xấu xa nhất mà...huhu...”

“Nghệ Hân.” Một giọng nói khác chọt vang lên.

Hàn Minh Vũ trầm lại nét mặt khi người đang đứng ở ngoài cổng là Lý Nghệ Hoàn.

25. Chương 25: Về Hàn Gia

Quyển Nhu bỗng thả tay khỏi lưng của Minh Vũ, cô quay ra sau. Lý Nghệ Hoàn mày trêu lại đang đứng ở ngoài cổng nhìn vào.

Quyển Nhu vội đứng dậy, bối rối lau nhanh nước mắt, cô chạy tới chỗ anh giữ cổng: “Mở cửa giúp tôi.”

Anh kia nhìn xem sắc mặt của thiếu gia, Hàn Minh Vũ cũng đã gạt đầu anh ta mới dám mở.

Cửa được mở ra, Quyển Nhu đã chạy tới Lý Nghệ Hoàn:

“Anh hai, xin lỗi để anh phải đợi lâu.”

Lý Nghệ Hoàn nhìn Quyển Nhu, thấy chân cô không giày thì đánh mắt sang Hàn Minh Vũ: “Hắn bắt nạt em phải không?”

Quyển Nhu chột lo lắng, thần thái của Lý Nghệ Hoàn chẳng nhẹ nhàng chút nào, không khéo lại ra đòn với Hàn Thị.

“Em...em không sao? Tại em bị té nên Minh Vũ đỡ em thôi, anh ấy không có làm gì em hết.”

Lý Nghệ Hoàn lãnh đạm quay mặt lại nhìn Quyển Nhu, dáng vẻ rất nghiêm nghị:

“Tốt nhất là như em nói.”

Quyển Nhu cười cho qua: “Dạ...anh hai chúng ta đi thôi.”

Hàn Minh Vũ trầm mặc, anh tuy không nói tiếng nào nhưng có thể nhìn được vẻ bất bằng lòng trong mắt của Hàn Minh Vũ, Quyển Nhu đi vài bước thì lòng cứ ray rức, cảm giác như là phản bội vậy, mà cô có làm gì ra đến mức ấy. Nhưng Minh Vũ vẫn đứng yên đó nhìn cô khiến cô lại không nỡ, Aiz...cô khùng rồi sao? Anh ta là lúc nào cũng ăn hiếp cô đấy.

Quyển Nhu cuối cùng là không đành, cô đứng lại: “Anh hai, anh ra xe trước, chờ em xíu thôi.”

Quyển Nhu quay người chạy lại chỗ của Hàn Minh Vũ.

Minh Vũ chớp nhẹ ánh mắt lạnh lùng nhìn Quyển Nhu bước tới. Quyển Nhu hơi cúi mặt, cô rõ ràng quan tâm đến cảm xúc của Minh Vũ nhưng lại không dám cho anh ta nhận ra. Quyển Nhu nhỏ giọng nói, vừa đủ để Minh Vũ nghe: “Tôi sang mẹ chơi một tuần rồi về, coi như là để cảnh cáo anh.”

Quyển Nhu nói xong thì quay đi, nhưng tay cô lại bị Minh Vũ nắm lấy. Quyển Nhu quay qua: “Minh Vũ.”

Hàn Minh Vũ lần này chỉ nắm nhẹ chứ không siết chặt, cũng không có ý sẽ giữ Quyển Nhu: “Khi nào muốn về thì gọi cho tôi.”

Hàn Minh Vũ cất giọng nhẹ nhàng, không câu gắt, không áp đặt. Anh nói xong thì thả tay rồi xoay lưng đi vào trong.

Cõi lòng Quyển Nhu chợt cô lại, cảm giác cứ buồn buồn, tự dưng lại muốn chạy tới ôm lấy Minh Vũ. Cô như vậy là sao đây?

Quyển Nhu sau đó cũng bỏ đi, cô nhặt hai chiếc guốc xỏ vào, rồi leo lên xe của Lý Nghệ Hoàng.

Tại một khu vui chơi.

Lý Nghệ Hoàng đã đưa Quyển Nhu đến chỗ vui chơi náo nhiệt, có rất nhiều trò chơi hay và thú vị, đương nhiên là không thể thiếu những trò cảm giác mạnh.

“Nghệ Hân chúng ta đi cái kia nhé.” Lý Nghệ Hoàng chỉ tay về phía trò tàu lượn.

Quyển Nhu nuốt ực xuống cổ họng, cô sợ nhất là mấy cái trò tốc độ đó.

Lý Nghệ Hoàng cảm thấy Quyển Nhu có vẻ không thích thì hơi ngạc nhiên: “Em không muốn chơi à?”

Quyển Nhu cười ngại: “Anh hai, mình chơi cái khác được không?”

“Kỳ lạ, hồi đó em thích chơi nhất là mấy trò cảm giác mạnh, lúc buồn chán là lại bảo anh hai đưa em đi chơi, sao hôm nay lại không muốn nữa.”

Ánh mắt của Lý Nghệ Hoàng nhìn Quyển Nhu mang theo một tia nghi hoặc, Quyển Nhu chợt dạ: “Thôi chết, Lý Nghệ Hân lại thích chơi trò đó, mình lại một mực từ chối làm Lý Nghệ Hoàng sinh nghi rồi.”

Quyển Nhu cười cười: “Haha...em đùa anh thôi, vậy mà anh cũng dễ mắc lừa ghê.”

Lý Nghệ Hoàng cười nhẹ: “Em thật là. Đứng đây chờ anh đi mua vé đã.”

Lý Nghệ Hoàng đi tới chỗ bán vé trò chơi để mua, Quyển Nhu thì vợ vợ hai cánh tay cho khoay khoả, hít một hơi cho mạnh mẽ, thôi thì cứ thử một lần coi sao, biết đâu lại thích cái trò này.

Một xíu là Lý Nghệ Hoàng đã mua xong vé, anh đi tới nắm lấy tay của Quyển Nhu: “Đi nào.”

Lý nghệ Hoàng ngồi lên tàu lượn, Quyển Nhu thì ngồi bên cạnh, cô thắt dây an toàn cẩn thận nhưng mà trong lòng thì trống cứ đánh đùng đùng, rõ ràng chưa xuất phát mà đã sợ, cô từ nhỏ rất sợ độ cao, cái trò quỷ này sẽ bay lên bay xuống, cô không biết mình có vượt qua được không nữa.

“Minh Vũ tôi hối hận rồi, tôi về với anh nhé.” Quyển Nhu méo môi, thầm than thở trong lòng.

Một hai ba.

Chiếc tàu bắt đầu đoạn đường chạy đầu tiên, cả người Quyển Nhu bị run chuyển, cô càng lúc càng tái mặt. Một lúc sau thì nó làm một cái Áo, cha mẹ ơi chiếc tàu chạy như gió, sợ rằng gió cũng không bằng.

“Á.....” Quyển Nhu nhắm tịt mắt không dám mở, miệng thì hét toát lên.

Một lúc sau chiếc tàu đột nhiên dừng lại, nó lên đến độ cao nhất thì chạy chậm chậm, sau đó thì dừng một cái lao xuống dốc.

“Á...ôi mẹ ơi cứu với, cứu...” Quyển Nhu hét ầm, tay cô nắm chặt thắt dây, sức lao xuống của tàu ủa theo sức gió làm tóc cô bay lòa xòa.

Lý Nghệ Hoành ngồi bên cạnh nhìn thấy Quyển Nhu miếng há hốc, mắt không dám mở ra thì bật cười, cũng may tính cách này của Quyển Nhu giống Lý Nghệ Hân, thực ra Lý Nghệ Hân cũng sợ độ cao nhưng miệng thì luôn nói là thích chơi, chẳng qua là để chiều lòng anh hai.

Chuyến tàu kết thúc.

Quyển Nhu bước xuống, lảo đảo vì chóng mặt, còn cảm thấy buồn nôn.

“Em ổn chứ?” Lý Nghệ Hoành vỗ vỗ lưng để Quyển Nhu nôn.

Quyển Nhu khổ sở với cái trò quỷ ma đó, thiệt chứ cô thà bị Hàn Minh Vũ bắt nạt còn hơn bắt cô phải lên cái ghế ấy một lần nữa. Quyển Nhu say sẩm mặt mày, Lý Nghệ Hân thích chơi trò này thì lẽ ra cơ thể của cô ấy phải thích ứng chứ? Tại sao cô vẫn bị chóng mặt vậy nè? Đã thế ngày hôm nay còn dùng sức chống đối với Hàn Minh Vũ chung quy là rất mệt, kiệt sức rồi. Quyển Nhu lơ đãng nhìn Lý Nghệ Hoành sau đó thì xỉu luôn.

“Nghệ Hân em sao vậy? Nghệ Hân?”

Lý Nghệ Hoành đỡ lấy Quyển Nhu, anh vỗ má của cô mà gọi.

Quyển Nhu chưa mất ý thức, cô vẫn nghe, nhưng mệt quá đứng không vững: “Anh hai đưa em về Hàn gia.”

Ban đầu Quyển Nhu một hai đòi về Lý gia, cũng tại cô sợ Minh Vũ lại làm gì với cô cho nên mới muốn trốn tránh, nhưng chẳng hiểu sao khi vừa chơi xong cái trò khiếp đảm kia thì cô lại nói muốn về Hàn gia, có lẽ đầu óc mơ hồ nên nói nhầm rồi chẳng?

Lý Nghệ Hoành bế Quyển Nhu lên: “Được rồi, anh đưa em về.”

Lý Nghệ Hoành ẵm Quyển Nhu ra xe, anh đặt cô vào thắt lại dây an toàn sau đó thì lái xe về Hàn gia.

Trong lúc đang lái xe, Lý Nghệ Hoành có nhìn Quyển Nhu từ kính chiếu hậu: “Nghệ Hân có gì đó rất lạ, như là một người khác, ánh mắt của Nghệ Hân luôn tỏ ra một tia cao ngạo nhưng bây giờ thì không có cảm giác đó...” Lý Nghệ Hoành suy nghĩ, trong lòng nghi vấn nhiều thứ, kể cả việc lần trước Nghệ Hân gọi điện xin anh giúp cho Hàn Thị cộng lại, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Nghệ Hân không lẽ em ấy đã yêu Hàn Minh Vũ? Lý Nghệ Hoành chợt nhiều nhẹ hàng chân mày.

Đến Hàn gia, Lý Nghệ Hoành rút điện thoại gọi cho Hàn Minh Vũ, bây giờ đã là 5h chiều. Hàn Minh Vũ đang làm việc trong phòng nghe điện thoại thì nhắc máy.

“Alo.”

“Cậu ra đây.” Lý Nghệ Hoành nói xong thì cúp máy.

Hàn Minh Vũ trầm mặc đặt điện thoại xuống, sau đó thì đứng dậy đi ra ngoài.

Lý Nghệ Hoành mở cửa xe bước xuống. Hàn Minh Vũ cũng đi tới.

“Tìm tôi có việc gì?”

Lý Nghệ Hoành liếc nhìn Minh Vũ, từ ngày xảy ra việc đó đến giờ Lý Nghệ Hoành vẫn luôn có sự bài xích với Hàn Minh Vũ, cái này thì Minh Vũ cũng hiểu rõ, chỉ là cả hai không muốn nhắc đến cái quá khứ không vui ấy.

“Nghệ Hân thể trạng yếu đi, có phải là do cậu không chăm sóc tốt cho nó?” Lý Nghệ Hoành nghiêm giọng với Minh Vũ.

Minh Vũ cười nhạt: “Nếu anh muốn biết sự thật thì đặt camera quan sát ở Hàn gia đi.”

Lý Nghệ Hoành cau mày, ngữ khí nâng lên: “Đừng có dờn mặt với tôi, nếu tôi biết cậu đối xử tệ với Nghệ Hân thì hãy coi chừng cái ghế đại boss của cậu.”

Hàn Minh Vũ không lo sợ, anh rất bình tĩnh để đáp lại:

“Đừng suốt ngày lấy em gái anh ra làm cái cớ nữa, bản thân anh luôn muốn đấu với tôi thì hãy thừa nhận đi.”

Lý Nghệ Hoành bật cười: “Tôi cần phải đấu với cậu sao? Hàn Minh Vũ cậu có ảo tưởng sức mạnh quá không?”

Khóe miệng của Minh Vũ cong lên một sự cao ngạo:

“Tôi có ảo tưởng hay không thì một lúc nào đó anh cũng sẽ rõ thôi. Mà biết đâu người ảo tưởng ấy lại chính là anh.”

Lý Nghệ Hoành cười và vỗ tay: “Ha...ha...được, được, cậu khẩu khí lắm. Vậy tôi sẽ chờ xem.” Mắt sắc lại.

“Nếu không còn việc gì nữa thì tôi đi đây, say này cũng đừng tìm tôi vì những chuyện linh tinh.” Hàn Minh Vũ dứt câu thì quay đi.

Lý Nghệ Hoành thốt lên: “Khoan đã.”

Hàn Minh Vũ chậm rãi quay lại, ánh mắt đang chờ Lý Nghệ Hoành nói tiếp.

“Nghệ Hân cậu đưa vào nhà đi.”

Hàn Minh Vũ nâng nhẹ đôi mắt: “Cô ta uống say sao?”

“Em ấy bị chóng mặt, không có uống rượu.”

Hàn Minh Vũ không tin lắm, Lý Nghệ Hân khi nãy còn nói với anh là sẽ về Lý gia một tuần kia mà, tại sao Lý Nghệ Hoành lại trở Nghệ Hân về lại Hàn gia.

“Không lẽ cậu muốn tôi bế Nghệ Hân vào nhà, người làm chồng như cậu không cần nữa phải không?”

Hàn Minh Vũ lạnh mặt tiến đến xe, anh mở cửa ra, đúng thật là Lý Nghệ Hân:

“Nghệ Hân, Nghệ Hân...” Minh Vũ gọi.

Quyển Nhu lơ dờ, mắt him him mở: “Minh Vũ.” Quyển Nhu mở miệng cất tiếng nhỏ.

“Cô bị làm sao vậy?”

“Tôi chóng mặt quá...” Quyển Nhu nói, mi tâm nhíu lại tạo thành nếp nhăn giữa hàng mày, cô nắm lấy tay của Minh Vũ, tay còn lại đặt lên bụng, cô đang bị đau ở dạ dày.

Quyển Nhu bị say tàu lượn không hề ít, mặt mày bây giờ tái nhợt, cả ngày lại chưa ăn gì.

Hàn Minh Vũ không hỏi nữa mà nói: “Xích tới đây, tôi bế cô.”

Quyển Nhu xích người tới cho Minh Vũ bế xuống, anh đi ngang qua Lý Nghệ Hoành không nói gì mà chỉ liếc một ánh mắt không hề nhẹ nhàng.

Lý Nghệ Hoành chẳng mấy bận tâm, anh chỉ lo ngại về Nghệ Hân, đối với anh Hàn Minh Vũ không phải là kẻ tốt, nếu Nghệ Hân không sớm ly hôn có lẽ sẽ phải chịu khổ

26. Chương 26: Nếu Còn Nói Dối

Hàn Minh Vũ đặt Quyển Nhu xuống giường. Quyển Nhu vẫn còn ôm bụng, mày nhíu lại.

“Cô đau thế nào?” Hàn Minh Vũ hỏi.

“Chắc là đau dạ dày, cả ngày tôi chưa có ăn gì hết.”

Hàn Minh Vũ nghe Quyển Nhu nói xong thì đi mất tiêu, Quyển Nhu nhìn theo, cứ tưởng anh ta bỏ mặc thì miệng lẩm bẩm mắng: “Đồ vô tâm.”

Một lúc sau thì Hàn Minh Vũ quay lại, anh còn cầm theo một ly nước.

“Này ngồi dậy.”

Quyển Nhu mệt mỏi, cô cố gắng ngồi dậy, đôi mắt mông lung nhìn Hàn Minh Vũ.

“Uống cái này đi.” Hàn Minh Vũ xè tay, trong tay anh có hai viên thuốc màu trắng.

Quyển Nhu ngạc nhiên: “Thuốc gì vậy?”

“Thuốc độc.” Hàn Minh Vũ nói như thật, cái mặt chẳng có chút dờn.

Quyển Nhu hờn hờn, cầm lấy thuốc rồi uống, trả lời người ta một tiếng cũng không được sao, cứ nhất thiết là phải chọc người ta mới chịu ư?

“Cô định ngậm thuốc đấy à.” Hàn Minh Vũ đưa cho Quyển Nhu ly nước.

Quyển Nhu miễn cưỡng cầm lấy.

Hàn Minh Vũ nhếch miệng cười: “Tôi nói là thuốc độc mà cô vẫn uống được nhỉ?”

Quyển Nhu lườm Minh Vũ: “Tôi mạng lớn lắm, anh có muốn độc chết tôi cũng không dễ đâu.”

Hàn Minh Vũ lại cười: “Đợi đến khi tôi làm thật thì hãy nói đi, tôi có bảo đầu bếp nấu cháo cho cô, lát nữa thì ăn cho no vào.”

Quyển Nhu bị cảm động, cô không tức Minh Vũ nữa mà nhẹ nhàng nói: “Cám ơn anh.”

Hàn Minh Vũ im lặng trong giây lát sau đó thì hỏi một câu:

“Tại sao không về Lý gia nữa?”

Quyển Nhu nâng mắt lên, đúng là tự cô muốn về Lý gia nhưng sau đó thì lại ngồi đây, Minh Vũ không thắc mắc mới lạ.

“Về đây thì không được sao?” Cô nhỏ giọng nói.

Hàn Minh Vũ nhìn Quyển Nhu một cách trầm lắng, thế rồi lại một câu đùa mà như thật:

“Nhớ tôi sao?”

Quyển Nhu đang rũ thấp hàng mi thì chợt sững sờ mà căng tròn đôi mắt đẹp, cô lắp bắp: “Ai...ai..bảo chứ? Tôi mà thèm nhớ anh ư?”

Hàn Minh Vũ dẫn môi cười, anh cuối đầu nhìn sát gương mặt của Quyển Nhu: “Miệng nói một đằng, lòng làm một nẻo.”

Quyển Nhu giật nhẹ đôi môi nhỏ, tim đập thành thịch: “Tôi không có như vậy đâu, anh đừng có suy diễn.”

Hàn Minh Vũ cuối sát thêm một chút, hơi thở của anh phả ra trên gương mặt của Quyển Nhu: “Cô nói dối làm gì? Nhớ thì nhận đi.”

“Tôi đã nói là không rồi...”

Quyển Nhu chợt cứng miệng, Hàn Minh Vũ lại bắt giắc hôn cô, nhưng lần này thì anh hôn nhẹ nhàng chứ không có dằn cô như trước đó.

Quyển Nhu tê tê cả người, cô nắm chặt lòng bàn tay, muốn đưa lên nắm đấm đánh vào người Hàn Minh Vũ, nhưng mà cô bị anh ta hôn nhiều quá nên nghiện rồi hay sao? Cả người cứ cứng đờ ra vậy nè.

Hàn Minh Vũ hôn một cái hôn sâu, thế rồi anh thả môi cô. Đôi mắt ngơ ngác của Quyển Nhu nhìn anh, cứ tưởng anh ta đã hôn xong nhưng ai ngờ Minh Vũ lại hôn thêm một cái.

...(^ - ^)

Quyển Nhu đỏ cả mặt, mắt không rời gương mặt của Hàn Minh Vũ.

“Mai một cô còn nói dối thì đừng hỏi tại sao, nếu không muốn thì tốt nhất là nên thừa nhận.”

Hàn Minh Vũ nói xong thì cong khóe miệng cười đều với Quyển Nhu, anh đứng thẳng lên sau đó thì đi ra khỏi phòng.

Quyển Nhu sững sờ, cô vừa rồi bị anh ta cho uống thuốc ngốc hay sao mà cứ ngồi đần ra cho anh ta trêu chọc....A....aaa..Hàn Minh Vũ đồ phúc hắc, đồ lưu manh.

Một lát sau.

“Thiếu phu nhân cháo đã nấu xong rồi ạ” Chị Hoa lên gọi Quyển Nhu.

“Vâng, cảm ơn chị.”

Quyển Nhu đi xuống dưới nhà để ăn cháo, bây giờ cô cũng đói lắm rồi nhìn thấy bát cháo là bao tử cứ ồ ột. Quyển Nhu múc muống cháo thổi thổi cho nguội rồi ăn, lúc này không biết là Hàn Minh Vũ đi đâu rồi ta? Quyển Nhu đang ăn thì chợt nghĩ đến Minh Vũ.

Ngoài sân vang lên tiếng cười khanh khách, tiểu Thiên đang chơi với Hàn Minh Vũ. Thì ra anh đưa con ra sân chơi xích đu, thằng bé rất thích, nó cứ cười suốt, nếu không có Nghệ Hân thì có lẽ anh không biết là con mình nó thích trò này.

“Thêm cái nữa nhé.” Minh Vũ đứng đằng sau đẩy tiểu Thiên, đẩy được một lúc thì ngưng lại.

“Thôi cũng muộn rồi, con phải đi ngủ thôi.” Minh Vũ bế tiểu Thiên xuống.

Tiểu Thiên nắm lấy sợi dây không muốn thả, thằng bé vẫn muốn chơi nữa.

“Con phải ngoan chứ nếu không hôm sau ba không cho chơi nữa.”

Tiểu Thiên tuy im lặng không mở miệng nhưng nó hiểu hết những gì Minh Vũ nói, tiểu Thiên rũ mắt xuống rồi thả tay ra.

“Thế có ngoan không.” Minh Vũ thơm má của tiểu Thiên.

Anh bế con vào nhà thì thấy Quyển Nhu đang ăn cháo, Quyển Nhu nhìn Minh Vũ nhưng anh giả hờ mà ầm tiểu Thiên đi vào phòng của Minh Hạ, buổi tối thì tiểu Thiên sẽ ngủ với cô của nó.

Quyển Nhu hơi sần, nhưng kệ đi, cô ăn cho xong cái đã. Cô ngồi đấy ăn thêm hai ba phút thì mới xong, lúc đó thì Hàn Minh Vũ đã về phòng trước.

Quyển Nhu đi lên trên phòng, cô mở cửa bước vào.

Hàn Minh Vũ đang nằm trên giường, Quyển Nhu chợt cảm thấy lạnh lạnh, cô vẫn lo Minh Vũ lại nổi thú tính với cô thì khổ.

Quyển Nhu lấy cái chăn khác trải xuống dưới sàn, cô tốt nhất sẽ không nằm cạnh anh ta, xa một chút sẽ an toàn hơn.

Lý Nghệ Hoàn sau khi đưa Quyển Nhu về Hàn gia thì đi đâu đó thêm, mãi đến năm tiếng sau mới về đến nhà.

Vân Lục mở cửa cho Lý Nghệ Hoàn: “Anh hai về muộn vậy?”

Lý Nghệ Hoàn bước vào: “Ừ. ”

Vân Lục theo Lý Nghệ Hoàn đi lên trên phòng, khi anh muốn cởi áo khoác thì cô lên tiếng: “Để em giúp anh.”

Lý Nghệ Hoàn quay ra sau: “Em còn ở đây làm gì, sao không về ngủ đi.”

Vân Lục móc áo của Lý Nghệ Hoàng lên trên giá rồi mới trả lời:

“Em không ngủ sớm vậy đâu.”

Lý Nghệ Hoàng cười nhẹ: “Đừng nói là em đợi anh đấy.”

“Thì em là đang đợi anh mà.” Vân Lục không tỏ ra e ngại, cô rất thản nhiên mà trả lời với Lý Nghệ Hoàng.

“Anh đi sớm về muộn, có lúc còn chẳng về nhà, em đợi anh làm cái gì?” Lý Nghệ Hoàng đi đến ghế sofa rồi ngả lưng xuống.

Vân Lục từ từ đi tới, cô cũng ngồi xuống một bên:

“Em biết anh sẽ về nên mới đợi.”

Lý Nghệ Hoàng khoé miệng nhẹ cong lên: “Em theo dõi anh à?”

“Không, em chỉ là cảm nhận thôi, em cảm nhận được hôm nay anh sẽ về nên mới đợi.”

“Em có việc gì quan trọng muốn nói sao?”

Vân Lục lắc đầu: “Em chỉ là muốn đợi anh, khi anh về cần gì thì em sẽ làm cho anh.”

Lý Nghệ Hoàng vắt chéo chân phong thái rất ung dung: “Em sẽ làm gì cho anh?”

“Nấu ăn, pha trà hoặc pha cà phê chẳng hạn.”

“Anh thấy em không giống em gái anh chút nào.”

Vân Lục ngớ ngẩn: “Tại sao vậy ạ?”

Lý Nghệ Hoàng trong mắt là đang cười: “Anh thấy em giống vợ anh hơn.”

Vân Lục mở to mắt, trong lòng xao xuyến, đôi mắt anh ấy nhìn cô thật dịu dàng quá, câu anh vừa nói làm tim cô bồi hồi, đêm nay chắc sẽ không ngủ được rồi.

Thấy Vân Lục cứ ngẩn ra, Lý Nghệ Hoàng liền búng nhẹ trán cô một cái.

“Ồ.” Vân Lục tỉnh mộng, cô chớp chớp mắt nhìn Lý Nghệ Hoàng.

“Anh đẹp trai quá nên mê hoặc luôn em rồi phải không?”

Ngữ điệu của Lý Nghệ Hoàng vừa nhẹ vừa nhấn, cô gái nào nghe giọng của anh thì đều sẽ ấn tượng, huống hồ là Vân Lục lại thầm mến anh trai của mình.

Nếu cô không phải họ Lý thì chắc chắn đã thừa nhận, nhưng bây giờ chỉ có thể buộc lòng nói khác đi: “Anh là anh hai của em đấy.”

Lý Nghệ Hoàng thấy Vân Lục bối rối thì mỉm cười: “Anh đùa thôi, em tưởng anh nói thiệt sao?”

“Tại...em dễ tin lắm.” Vân Lục nói rất nhỏ.

“Được rồi, cũng đã muộn em về phòng đi, anh cũng phải nghỉ ngơi.”

Vân Lục đứng dậy: “Dạ, vậy anh nghỉ đi.”

Vân Lục đi ra khỏi phòng của Lý Nghệ Hoàng, anh vừa đóng cửa lại thì cô liền nép vào vách mà đặt tay lên tim. Vân Lục sau đó về phòng nằm úp mặt lên gối mà khóc: “Càng ngày càng thích anh hai nhiều hơn, mình không thể kiềm được lòng nữa rồi.”

27. Chương 27: Gửi Ảnh

Hôm nay nhà trường vì đang phải tu sửa các cửa kính trong phòng học, nên các học sinh được cho nghỉ một ngày. Nhân cơ hội này Tinh Tuyết đã hẹn Minh Hạ đi chơi, sẵn tiện cả hai cùng đi thăm một giáo viên đã về hưu.

“Tuyết này, chúng ta mua trái cây đến thăm cô nhé?”

“Ừm...nhưng mà mình thấy cô giáo rất thích hoa, hay là tụi mình vào tiệm hoa chọn cho cô một bó luôn nha.”

Minh Hạ thấy cũng được: “Ok, vậy cậu ghé chỗ kia, mua trái cây trước sau đó thì đi mua hoa.”

Tinh Tuyết lái xe sang đường, chạy đến một tiệm bán trái cây. Minh Hạ quan sát sau đó thì bắt đầu chọn vài quả cam, Tinh Tuyết cũng phụ chọn, sau một hồi cả hai chọn được một giỏ 10 quả vừa đẹp vừa ngon, Minh Hạ ưng ý mỉm cười rồi tính tiền với bà chủ.

Tinh Tuyết cầm cái giỏ đi tới xe máy, tính treo lên nhưng giỏ hơi to, quy ra là treo không được, đành phải đưa cho Minh Hạ cầm :

“Hạ ơi cậu cầm đi.”

Minh Hạ đi tới: “Đưa đây, cậu nghĩ cậu có thể móc lên xe được đấy à?”

Tinh Tuyết hi hi cười: “Bây giờ mình đi chọn hoa thôi.”

Minh Hạ leo lên xe, Tinh Tuyết bắt đầu cho xe chạy đi, một hồi sau cả hai đi đến một tiệm hoa nhỏ.

Tinh Tuyết nói: “Vào chỗ này nha.”

Minh Hạ chỉ lướt mắt nhìn một cái đã tỏ ra không ưng:

“Tiệm gì nhìn chả đẹp.”

Minh Hạ ngó sang bên đối diện thì thấy một tiệm lớn và đẹp hơn, Minh Hạ vỗ vai Tinh Tuyết: “Tuyết, sang bên kia đi.”

Tinh Tuyết nhìn sang chỗ Minh Hạ chỉ: “Ồ cũng được đấy, cửa tiệm đang treo bảng khai trương biết đâu tụi mình sẽ được giảm giá đó.”

Cả hai đều ưng ý với cửa tiệm bên đối diện, Tinh Tuyết lái xe sang chỗ ấy. Minh Hạ leo xuống xe trước, Tinh Tuyết thì nhìn chỉnh lại tóc mái một chút rồi mới chạy theo sau.

Minh Hạ tung tăng đi đến trước cửa, nhưng khi cô chuẩn bị đưa tay đẩy cửa ra thì bỗng ngưng lại. Tinh Tuyết chạy tới, cô khó hiểu nhìn Minh Hạ: “Sao hồng vào đi.”

Minh Hạ hí mắt một cái: “Chờ chút.”

Sau đó đột nhiên Minh Hạ nắm tay Tinh Tuyết kéo cô núp sang một bên, Minh Hạ chỉ lên ngó vào bên trong. Tinh Tuyết rất ngạc nhiên, cô không biết Minh Hạ đang làm gì nữa: “Cậu thấy gì lạ ở trong đó hả?”

“Là chị dâu của mình, là bà phù thủy đó.” Minh Hạ nói.

Tinh Tuyết lại ngạc nhiên xen vào chút tò mò: “Bà phù thủy hả, phù thủy cũng đến mua hoa ư?”

“Mình không biết, hình như không phải là để mua hoa đâu.”

“Ý, để mình xem thử mặt của bà phù thủy coi.” Tinh Tuyết đứng sau Minh Hạ định ló đầu ra xem.

Minh Hạ lấy tay đẩy cái mặt của Tinh Tuyết lại: “Bã xấu lắm, cậu đứng yên đi, bị nhìn thấy bây giờ.”

Tinh Tuyết thụt lại, chề ra cái môi: “Nhìn xíu thôi mà.”

Tiệm hoa này có cửa kính trong suốt, nhìn vô là thấy hết mọi thứ bên trong. Minh Hạ núp núp, giỏ trái cây trên tay bèn đưa cho Tinh Tuyết cầm để thuận tiện rình rập quét ánh mắt vào trong.

Bên trong tiệm hoa.

Quyển Nhu tươi cười nói với chủ tiệm: “Tôi có kinh nghiệm cắm hoa ba năm, tôi cũng có học qua về cắm hoa, nói về am hiểu thì tôi hiểu khá nhiều về các loại hoa, đối với tôi đây là một bộ môn nghệ thuật mang lại cho người nghệ nhân rất nhiều những trải nghiệm thú vị.”

Chủ cửa tiệm là một chàng trai độ 25 tuổi, mái tóc nhuộm màu tím nhạt, nước da trắng trẻo, mặt mũi nhìn rất khôi ngô, anh ta có vẻ có thiện cảm tốt với Quyển Nhu, cô gái này không những xinh đẹp lại còn yêu thích hoa, người và hoa, quả nhiên hòa quyện.

Anh ta cười nhẹ: “Cô nói nghe rất hay, nhưng để thuyết phục tôi nhận cô thì cô phải thử cắm một giỏ hoa, tôi muốn xem tay nghề của cô đến đâu.”

Quyển Nhu vui vẻ nhận lời, chỉ cần cô vừa lòng được ông chủ thì có thể được nhận vào làm.

Chủ tiệm khoanh tay đứng sang một bên, quan sát kỹ nghệ cắm hoa của Quyển Nhu. Không làm chủ tiệm thất vọng, Quyển Nhu đã rất khéo tay, cô lựa chọn và phối màu của hoa rất phù hợp, chỉ trong một thời gian ngắn Quyển Nhu đã hoàn thành một giỏ hoa xinh đẹp.

Anh chủ chậm rãi xem xét giỏ hoa, cuối cùng anh ta lắc đầu.

Quyển Nhu hồi hộp: “Có vấn đề gì sao ạ?”

Anh chủ quay lại cười: “Vấn đề là...không có gì để chê.”

Quyển Nhu thở ra, cô mỉm cười, lúc này còn tưởng là anh ta không vừa lòng nữa chứ.

“Ok, cô được nhận.”

Quyển Nhu vui mừng: “Khi nào thì tôi có thể đến đây để làm việc được ạ?”

Anh chủ tỏ ra không có gì lo ngại liền nói: “Nếu cô muốn thì ngay bây giờ cũng được.”

Quyển Nhu nâng mắt lên: “Bây giờ luôn ạ?”

“Cô bận gì khác thì mai cũng được.”

“À không, tôi cũng không có bận gì đâu.”

“Tôi vẫn chưa biết tên cô nhỉ?” Anh chủ hỏi.

Quyển Nhu chợt cười ngại, cô đi xin việc mà lại quên giới thiệu tên: “Tôi tên Khương...” Quyển Nhu lại quên mất việc mình không còn là họ Khương, cô bậm môi sau đó thì mạnh dạn nói lại: “Tôi họ Lý, tên là Nghệ Hân, Lý Nghệ Hân.”

Anh chủ đã nghe thì gật nhẹ, anh ta nói: “Tôi là Tùng Bách.”

Quyển Nhu cũng lịch sự: “À vâng ông chủ Tùng.”

Tùng Bách bỗng bước đến một bước, sờ tay lên vành tai của Quyển Nhu, nhìn từ bên ngoài thì sẽ tưởng như là đang có tình ý.

Quyển Nhu nhất thời lùi chân lại, cô bối rối nhưng đến lúc Tùng Bách lấy xuống cánh hoa thì cô mới mỉm cười, thì ra trên tóc cô dính một cánh hoa.

Bên ngoài Minh Hạ lấy điện thoại chụp cạch cạch, thấy Quyển Nhu cười cười nói nói với trai lạ thì phát ghét, cô lẩm bẩm trong miệng: “Đồ đàn bà lẳng lơ, gặp trai là mắt tươm tướp.”

Tinh Tuyết định vai Minh Hạ: “Chị dâu cậu gặp nam nhân khác sao, anh hai câu soái như vậy mà bà còn chưa vừa lòng ư?”

Minh Hạ quay lại lườm Tinh Tuyết: “Cái đồ nhiều chuyện này, mình nói nhỏ thế mà cậu cũng nghe được à?”

“Nghe thì nghe chứ sao, mà cậu có định mua hoa không vậy?”

Minh Hạ bực bội: “Không mua nữa, hết hứng rồi.”

Tinh Tuyết thở dài: “Không mua mà bắt mình đứng đây này giờ với cậu, nắng đen da hết rồi đây này.”

Minh Hạ chẳng để ý gì đến lời than thở của Tinh Tuyết, trong lòng chỉ đang hậm hực với bà chị dâu:

“Hừm...để mình xem khi anh hai thấy mấy cái ảnh này thì có còn tốt với chị ta nữa không?”

Tinh Tuyết hiểu kỳ lại xen vô hỏi: “Chẳng phải trước đây cậu nói anh cậu ghét chị ta lắm mà, sao bây giờ lại nhắc đến chữ tốt?”

Minh Hạ thở phì: “Là do anh mình bị bỏ bùa mê đó, dạo này anh ấy tỏ ra quan tâm đến chị ta, ánh mắt nhìn chị ta cũng nhẹ nhàng hơn.”

“Haiz....có khi nào anh cậu yêu rồi không?”

“Nằm mơ.” Minh Hạ quát lên.

Tinh Tuyết giật mình, Minh Hạ mặt rất hầm, mắt thì toàn thấy lửa, không khéo lại lao vô đánh nhau với bà chị dâu. Hayz...đành lời cậu ấy đi chỗ khác thôi.

Tinh Tuyết kéo tay của Minh Hạ: “Bọn mình về thôi, chuyện của chị dâu cậu thì để anh cậu giải quyết đi.”

Minh Hạ khi đi khỏi vẫn còn rất nóng, cô nhớ đến cảnh anh hai hôn chị ta trong bệnh viện thì cơn tức lại càng tăng lên, cô không thể để anh hai bị đồ nữ nhân xấu xa ấy trêu đùa, lừa gạt như vậy được.

Ngồi trên xe Minh Hạ cứ nhấn nhấn điện thoại, cô đang nhanh chóng gửi hình qua điện thoại cho Hàn Minh Vũ.

“Xong...” Minh Hạ đắc ý thốt lên.

Tinh Tuyết chẳng biết gì cả: “Xong gì cơ?”

“Mình vừa mới gửi ảnh sang cho anh mình xem.”

“Trời! cậu gửi liền luôn đấy à?”

“Hừm...đương nhiên, mình sẽ cho anh hai thấy bộ mặt lẳng lơ của chị ta, để rồi sẽ càng ghét chị ta hơn, ghét cay ghét đắng luôn.”

Tinh Tuyết bất mãn nói: “Cậu thật là, người ta không mong cho vợ chồng anh mình hòa thuận thì thôi, cậu lại đi làm cho họ ghét nhau hơn.”

Minh Hạ nâng ngữ khí: “Ghét mới tốt, mụ phù thủy đó không xứng làm vợ của anh mình.”

“Haiz....mình không biết ai mới là phù thủy nữa.” Tinh Tuyết lẩm bẩm.

Tại tập đoàn Hàn Thị.

Hàn Minh Vũ đang đàm phán với một đối tác nước ngoài, hai người trao đổi với nhau một số điều. Bên đối tác đã đưa ra phần năn gì đó, thái độ không được tốt cho lắm, Hàn Minh Vũ rất khó chịu, sắc mặt tối đi nhưng vẫn cố giữ sự bình tĩnh cho đến khi cả hai kết thúc cuộc trao đổi.

“See you again.” Hàn Minh Vũ bắt tay với đối tác.

Sau khi đối tác đó rời đi, thì hàng chân mày của Minh Vũ cau lại, anh liếc qua jensi lớn tiếng quát: “Gọi hết bộ phận thiết kế lên đây cho tôi.”

Jensi tái mặt vội liên lạc ngay bộ phận thiết kế. Một lát sau cả đám nhân viên lập tức có mặt, nhìn thấy thần sắc của Boss rất ư là đen tối, ai nấy đều căng thẳng.

Hàn Minh Vũ ngồi ở ghế, mắt nhắm, hai ngón tay đang bóp ở mi tâm.

“Ai làm sai thì bước ra.”

Giọng nói của Minh Vũ không gắt, rất bình thường nhưng cả chục nhân viên đều cảm thấy sợ. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai là bước lên cả.

Hàn Minh Vũ mở mắt, anh liếc một cái về đám nhân viên, cái liếc thật không hề nhẹ nhàng: “Không ai, vậy là tất cả các người đều làm sai phải không?”

“Chủ tịch hãy nói rõ hơn đi ạ.” Một Tổ trưởng lên tiếng.

Hàn Minh Vũ bắt đầu gắt giọng: “Mẫu thiết kế cho IE tại sao lại bị lộ ra ngoài?”

Câu hỏi vừa hỏi xong thì mọi người đều im bật, mắt không dám nhìn lên.

Hàn Minh Vũ tức giận đập bàn một cái rầm, ngữ khí không nhẹ nữa: “Tôi đã cho các người cơ hội, không ai chịu nhận thì đừng trách tôi truy ra sẽ không nương tay, tội phạm thương mại có cái giá như thế nào thì các người cũng rõ rồi đấy.”

“Boss, anh nghi ngờ nội bộ của tổ thiết kế ư?” Trưởng phòng thiết kế hỏi.

Hàn Minh Vũ nhìn sang vị Trưởng phòng, cơn nóng của boss trút ra từng câu : “Thiết kế của công ty chỉ mới đưa bản thảo cho khách hàng thì đã bị lộ ra ngoài. Tôi có thể không nghi ngờ nội bộ sao? Các người không thiết kế ra bản đó ư? Hay là tôi tự làm?”

Hàn Minh Vũ rất nóng giận, lần này anh sẽ lọc lại toàn bộ bộ phận thiết kế, bao năm qua đã nuôi ong tay áo rồi.

Tổ thiết kế bị nghe mắng xong thì ừ rũ quay về, Hàn Minh Vũ quay sang nói với thư ký: “Jensi báo với đội trưởng đội IT, tôi muốn phải nhanh chóng tìm ra IP của kẻ đã bán thông tin, nếu cần phải kiểm tra tất cả các máy tính của tập đoàn thì cứ việc tiến hành. ”

“Vâng, thưa chủ tịch.”

Jensi vừa đi thì Hàn Minh Vũ lấy điện thoại ra xem, anh có tin nhắn gửi đến. Minh Vũ mở thư mục.

Thứ được gửi đến cho Minh Vũ là những bức ảnh của Quyển Nhu và Tùng Bách, các ảnh nhìn vào sẽ rất dễ hiểu lầm, hơn nữa tin nhắn còn có dòng chữ: Dụ dỗ đàn ông.

Hàn Minh Vũ xem xong thì nộ khí mà quăng luôn chiếc điện thoại. Đang bực mình về vụ tội phạm thương mại giờ lại thêm những hình ảnh này gửi tới, chiếc điện thoại không được tiếc thương mà vỡ tàn tành.

28. Chương 28: Đi Tìm Anh

Quyển Nhu cả ngày rất vui vẻ ở tiệm hoa, công việc này khiến cô bớt nhàm chán đi rất nhiều, hơn nữa lại kiếm được tiền. Cô nhớ bản thân vẫn còn nợ Hàn Minh Vũ 600 nghìn, đợi có lương rồi sẽ trả cho anh ta, mặc dù trong ví của Lý Nghệ Hân có không ít tiền nhưng người mượn Minh Vũ là Khương Quyển Nhu chứ không phải là Nghệ Hân, vì thế dùng tiền cô kiếm được trả cho anh ấy mới là đúng nhất.

Quyển Nhu đang tía đi một số cành bị héo thì chợt nhìn lên đồng hồ, lúc này là 6h20 tối. Quyển Nhu lúc đến đây xin việc vẫn chưa nói với Minh Vũ, cô không nghĩ là mình lại được nhận vào làm ngay, vì thế mới không nói. Nhưng dù sao cũng nên để anh ấy biết, như vậy sẽ ổn hơn.

Quyển Nhu lấy điện thoại nhắn gọi cho Minh Vũ nhưng lại không có tín hiệu, Quyển Nhu bỏ điện thoại xuống, cô đành nhắn một dòng tin cho Minh Vũ.

Mãi đến 7h30 pm Quyển Nhu mới về đến nhà, từ chỗ tiệm hoa về đến Hàn gia đi xe bus cũng mất khoảng nửa tiếng. Quyển Nhu bước vô nhà thì gặp Hàn phu nhân, bà hỏi:

“Cả ngày hôm nay con đi đâu vậy?”

Quyển Nhu định nói là đi làm nhưng lại sợ không hay, dù gì cô cũng là con gái của gia đình giàu có, làm dâu cũng ở gia đình nhà cao cửa rộng, nếu nói là đi làm nhân viên cắm hoa thì cũng chỉ bị cười mà thôi. “Con...con sang nhà bạn.”

Quyển Nhu nói đại một lý do, Hàn phu nhân cũng không hỏi thêm. Quyển Nhu sau đó đi lên phòng, cũng may cô chưa lỡ miệng nói với Hàn phu nhân, trong nhà chỉ nên nói với Minh Vũ, có thể anh ta cũng sẽ nói với mọi người, nhưng nếu Minh Vũ không quản thì trong nhà cũng chẳng ai bận tâm đến cô, việc đi làm sẽ dễ dàng hơn.

Bước vào phòng, Quyển Nhu đảo mắt nhìn một lượt thì không thấy Hàn Minh Vũ, hay là lại sang chơi với tiểu Thiên rồi. Quyển Nhu đi vào, thôi thì cô cứ đi tắm rồi ăn cơm, lát nữa Minh Vũ cũng sẽ vô thôi.

Nhưng một lát sau Quyển Nhu vẫn không thấy Minh Vũ, cô đã ăn cơm, đã về phòng khoảng 1h rồi mà Minh Vũ vẫn không vào. Quyển Nhu có thấy lạ, nhưng anh ta đi đâu? làm gì? Cũng không phải là việc cô có thể quản, thôi, cô đi ngủ trước vậy, ngày mai còn phải đi làm.

Quyển Nhu nằm xuống giường, nhắm mắt lại để ngủ, cơ mà mới ngủ được có nửa tiếng thì gặp ác mộng, Quyển Nhu ngồi bật dậy thở lấy thở để....Cô là mơ thấy Minh Vũ bị xe tông, trời ơi...có phải cô nghĩ đến anh ta nhiều quá nên đâm ra mơ vậy không? Mơ gì mà xui quá đi, cô bật đèn nhìn đồng hồ: 9h30 tối.

“Minh Vũ có khi nào là chưa về nhà không?” Quyển Nhu lo lắng, nói không lo không quản, nhưng vừa mới mơ xong ác mộng thì liền muốn tìm người ta.

Cô lấy điện thoại gọi cho Minh Vũ, nhưng mà điện thoại vẫn tuốt tuốt, không có gọi được.

“Minh Vũ anh bị gì mà không nghe máy vậy?”

Quyển Nhu mở cửa đi xuống dưới nhà, thấy chị Hoa đang đi ra thì hỏi: “Chị Hoa, Minh Vũ đã về nhà chưa?”

“Chưa đâu thiếu phu nhân.” Chị Hoa trả lời.

“Chưa ư?” Quyển Nhu ngạc nhiên.

“Dạ.”

Quyển Nhu thấp thỏm lo, đi đâu mà tối vậy rồi còn chưa về. Quyển Nhu lại đi lên trên phòng, cô đi qua đi lại lo lắng không yên, trong lòng vô cùng là bất an: “không được mình phải đi tìm anh ta.”

Quyển Nhu mặc áo khoác, sau đó thì chạy ra bên ngoài.

“Mở cổng cho tôi.” Quyển Nhu nói với anh giữ cổng của Hàn gia.

“Tối thế này thiếu phu nhân định đi đâu?”

“Tôi có việc riêng, mở cổng đi.” Quyển Nhu nói dứt khoác.

Anh kia bấm nút mở cổng, Quyển Nhu đi ra được vài bước thì anh ta nói: “Thiếu phu nhân, cô gọi anh Quý trở cô đi, tối rồi cô đi một mình sẽ nguy hiểm đấy.”

“Anh Quý là ai?” Quyển Nhu hỏi.

“Là lái xe riêng của thiếu gia.” Anh kia trả lời.

Quyển Nhu gật đầu: “Vậy được, anh gọi anh ta giúp tôi.”

Anh kia lấy điện thoại gọi cho lái xe Quý, 5 phút sau là có xe đậu trước cổng của Hàn gia.

Quyển Nhu bước lên xe: “Đến Hàn Thị.”

Trên đường Quyển Nhu cứ nhìn ra bên ngoài cửa, cô đang xem xem có dấu vết của vụ tai nạn nào không. Nhìn xong rồi, cô lại gọi cho Minh Vũ nhưng gọi thế nào cũng không được, lo ơi là lo.

Đến nơi, Quyển Nhu bước nhanh xuống xe, cô định vào trong nhưng bây giờ Hàn Thị đã đóng cửa, xung quanh tòa nhà tối om, chỉ có ba bốn ánh bảo vệ là ở đó.

“Cho hỏi, anh Hàn Minh Vũ đã về chưa?” Quyển Nhu hỏi một bảo vệ.

“Chủ tịch Hàn ấy à, về lâu rồi, giờ này thì còn ai ở công ty nữa chứ?”

“Về lâu?” Quyển Nhu đảo mắt, rõ ràng là chị Hoa bảo Minh Vũ vẫn chưa về, anh ta đi đâu rồi?

Quyển Nhu thần thờ bước lên xe, cô cứ suy nghĩ lung tung, rồi lẩm bẩm: Anh ta có xảy ra chuyện gì không? Về lâu rồi mà về đâu mới được?

“Thiếu phu nhân đang lo cho thiếu gia phải không?”

Quyển Nhu chột nâng mắt lên. “Sao anh biết?”

Lái xe Quý nói: “Giờ này còn đến Hàn Thị, tôi đoán chắc là cô muốn tìm thiếu gia.”

Quyển Nhu thở ra: “Phải, nhưng mà cũng đâu có anh ấy ở đây.”

“Thiếu gia không về nhà thì sẽ đến căn hộ riêng.”

Quyển Nhu lại nâng mắt lên cộng thêm một sự hớn hở: “Có căn hộ riêng sao?”

“Vâng, khi mệt mỏi hay buồn chán thì thiếu gia sẽ không về nhà, cậu sẽ đến căn hộ riêng của mình.”

Quyển Nhu liền nhẹ lòng, nhưng cô vẫn chưa an tâm lắm:

“Anh Quý à, anh trở tôi đến đó đi.”

“Vâng.”

Lái xe Quý đáp, sau đó theo ý Quyển Nhu trở cô ấy đến căn hộ riêng của Hàn Minh Vũ.

Tại khu căn hộ A.

Quyển Nhu đi vào trong, cô hỏi người quản lý về số phòng của Hàn Minh Vũ.

“Hàn thiếu là tầng 2 số 99.”

Quyển Nhu nghe xong thì chạy nhanh vào thang máy nhấn nút lên tầng 2.

Khi đã đặt chân lên tầng 2, Quyển Nhu phải ngó qua ngó lại để tìm số 99. Cô lẩm nhẩm đưa ngón tay lên: 91...92, 94...kia là 96..

Quyển Nhu đi một hồi cuối cùng cũng nhìn thấy con số 99.

“Đây rồi.”

Tín ton, tín ton. Quyển Nhu nhấn ngón trở vào nút chuông.

Cánh cửa bỗng được mở ra, Quyển Nhu nâng lên hàng mi, cô xúc động khi nhìn thấy Hàn Minh Vũ, trong lòng rất là mừng khi thấy anh ấy đang bình yên đứng trước mặt của cô.

“Cô? Tại sao...”

Minh Vũ chỉ vừa mở miệng hỏi còn chưa nói hết thì Quyển Nhu đã nhón chân ôm lấy cổ của anh.” Anh không sao.” Quyển Nhu ướm giọng.

Hàn Minh Vũ rất ngạc nhiên, cũng rất sửng người, anh mất vài giây để mở miệng:

“Tôi thì có làm sao.”

Quyển Nhu thả tay khỏi cổ của Minh Vũ, ngón tay vệt nhẹ ở khóe mắt: “Sao anh không nghe máy?”

Nhắc đến điện thoại, Minh Vũ liền tối mặt, anh đang nghĩ đến những bức ảnh.

“Đập rồi.” Minh Vũ lạnh giọng.

“Đập? Sao phải đập? Ai chọc tức anh hả?” Quyển Nhu kinh ngạc.

“Cô hỏi làm gì, về đi.”

Hàn Minh Vũ lạnh lùng, lúc này còn chút để tâm nhưng sau đó thì lại tỏ ra rất vô tình, hời hợt. Quyển Nhu đưa tay định lấy thành cửa thì bị đập một cái trong lúc Minh Vũ đang đóng lại.

“A.” Quyển Nhu thốt lên.

Hàn Minh Vũ sững sốt, anh liền đẩy cửa ra, mắt trừng lên quát:

“Cô bị điên hả, tại sao lại đưa tay vào.”

Cánh cửa làm tay Quyển Nhu bị dập bầm lên, Hàn Minh Vũ rất bực Quyển Nhu, anh kéo cô vào trong rồi vội vàng lấy thuốc có sẵn mà bôi cho cô.

Quyển Nhu đưa tay cho Minh Vũ, mắt cô ướt ướt, Minh Vũ bôi thuốc mà lông mày cứ nhíu xuống.

“Bôi vậy được rồi.” Quyển Nhu co tay lại.

Hàn Minh Vũ đặt trai thuốc sang một bên và dĩ nhiên là không nhẹ nhàng. Anh cứ như là đang trút cơn nóng lên trai thuốc.

“Không phải lỗi của anh, là do tôi vô ý thôi.” Quyển Nhu sợ Minh Vũ tự trách nên giải thích.

“Đương nhiên là lỗi của cô, nửa đêm nửa hôm cô tìm đến đây để phá sự yên tĩnh của tôi phải không?” Minh Vũ nói rất nóng nảy nhưng trong ánh mắt thâm sâu lại có một tia lo lắng hiếm hoi, không dễ để nhận ra.

Quyển Nhu trong lòng rất nhói, Hàn Minh Vũ tuyệt nhiên lãnh lẽo và vô tâm, cho dù đêm hôm cô vì lo lắng mới chạy đến đây để tìm anh ta, thì anh ta cũng chẳng suy nghĩ gì ngoài việc phũ cô không chút do dự. Cõi lòng mỏng mềm của Quyển Nhu thất lại, cảm giác đau đau và buồn tủi này như muốn chứng minh với cô một điều là trong lòng cô có Hàn Minh Vũ, cô thật sự cảm nhận được rằng cô có tình cảm với anh ta.

“Anh không về, cả nhà đều biết anh sẽ đến đây đúng không? Chỉ có mình tôi là không biết gì, có lẽ tôi không nên được biết, không nên lo chuyện của người khác, giờ này tôi lẽ ra nên ở trên giường ngủ cho thật ngon mới đúng. Xin lỗi vì đã làm phiền, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ làm thế này nữa.”

Quyển Nhu nói xong thì liền đứng dậy, cô lướt qua Hàn Minh Vũ mà bỏ đi.

Hàn Minh Vũ vẫn ngồi yên lạnh lùng không nín giữ, cánh cửa vừa khép thì đôi mắt mới nhẹ liếc qua, từ xa xâm của đáy lòng anh muốn nói hai chữ: “Đừng đi.” Nhưng chung quy là vẫn không nói được, lòng mình thế nào anh vẫn chưa rõ hay là vì anh đã quá cứng nhắc, thành kiến với Lý Nghệ Hân có lẽ vẫn còn rất nặng nề, nhất thời chưa thể bỏ xuống.

29. Chương 29: Thư Ký Của Lý Nghệ Hoàn

Trong căn phòng yên tĩnh, gió làm thổi toan toát những chiếc lá rụng ập vào khung cửa kính. Bên trong người nằm đó sống mà như đã chết, linh hồn tồn tại cũng không phải của chủ thể, đêm nay trời tị khí âm sét đánh ừng ừng, những vệt sáng của chớp lóe lên như một tia lửa, dùng một cái, Lý Nghệ Hân trong thân xác của Quyển Nhu như được đánh thức, ngón tay khẽ cử động...

Ngày hôm sau.

Trời vừa tạnh sáng thì Quyển Nhu đã ra khỏi nhà, không có Hàn Minh Vũ thì trong nhà cũng chẳng ai hỏi han đến cô, họ để cô tùy ý muốn làm gì thì làm, chỉ cần cô không gây chuyện cho Hàn gia là được.

Quyển Nhu bắt một chuyến xe, trên đường tiện ăn gì đó rồi mới đến cửa tiệm.

Tại tiệm hoa.

Tùng Bách mới vừa nhận thêm một số hoa tươi, anh đang ghi chép vào sổ thì Quyển Nhu tới.

“Ông chủ chào buổi sáng.”

Tùng Bách đặt cuốn sổ lên bàn, anh nhìn ra đằng sau Quyển Nhu.

Một cô gái khác cũng vừa đến cửa tiệm: “Ông chủ tôi đến rồi.”

“Hai cô ngồi đi.” Tùng Bách đưa tay mời.

Quyển Nhu và cô gái kia lạ lẫm nhìn nhau, sau đó thì cũng ngồi xuống.

Tùng Bách nói: “Đây là Kim Na Na, cô ấy xin việc trước cô một ngày, hôm nay là ngày đầu tiên Na Na đến làm.”

Tùng Bách giới thiệu cho Quyển Nhu về Na Na xong thì đến lượt cô: “Còn đây là cô Lý Nghệ Hân cô ấy sẽ cùng làm việc với cô.”

Na Na vui vẻ quay sang Quyển Nhu và muốn bắt tay:

“Chào cô, rất vui được làm việc chung.”

Quyển Nhu cười ngại, cô bắt tay với Na Na: “Vâng, tôi cũng vậy.”

Tùng Bách vỗ tay một cái: “Được rồi, hôm nay có một khách quý đặt hoa ở chỗ chúng ta, người đó yêu cầu một giỏ hoa tặng cho người yêu nhân dịp sinh nhật, đối tượng là nữ. Hai cô hãy phối hợp để tạo ra giỏ hoa vừa ý nhất và gửi mail hình cho khách, nếu khách không chịu hoặc đưa ra yêu cầu gì khác thì hãy chịu khó thực hiện lại. Sau khi hoàn thành thì giao đến công ty Phong Vân.”

Na Na và Quyển Nhu đồng thanh đáp: “Vâng.”

Tùng Bách nói xong thì vào trong phòng làm việc, Na Na nhìn Quyển Nhu: “Cô có kinh nghiệm cắm hoa bao nhiêu lâu?”

“3 năm.” Quyển Nhu trả lời.

Na Na dơ bàn tay lên: “Tôi là 4 năm, vậy tôi sẽ là tổ trưởng, cô là tổ phó, ý tưởng sẽ do tôi đề xuất, còn cô thì phụ cho tôi. Thế nào, Ok chứ?”

Quyển Nhu thấy Na Na hơi tự cao nhưng cô cũng không muốn đôi co nên gật đầu: “Được.”

Na Na đứng dậy, vui vẻ chọn một vài nhành hoa hồng, kết hợp thêm một số hoa trang trí. Quyển Nhu thì chỉ ngồi quan sát Na Na, đôi khi cô lại nhìn quanh cửa tiệm, cô nghĩ hồi trước tiệm nhỏ của cô và Mạc Đình mỗi ngày cũng nhận nhiều hoa như thế này, toàn bộ hoa đều do đích thân cô phối màu và thực hiện cắm, Mạc Đình thì sẽ đứng ngoài đánh giá, cô và Mạc Đình rất hiểu nhau cho nên làm việc ăn ý vô cùng, tự dưng thấy nhớ cậu ấy quá, không biết bây giờ Mạc Đình ra sao rồi?

“Hân Hân đến đây phụ tôi tỉa cành đi.” Na Na gọi Quyển Nhu.

Quyển Nhu đang suy tư thì bỗng ngẩng lên: “Hả?”

Na Na thở dài, lười miệng nói: “Cô mơ hồ quá đấy Hân Hân.”

Quyển Nhu chau mày, cô thấy cách gọi của Na Na hơi lạ: “Cô gọi tôi là Hân Hân sao?”

Na Na cầm cành hoa lên, ngắm nghía rồi nói:

“Tôi là Na Na thì cô cũng là Hân Hân đi cho dễ gọi, mà cô mau tới đây phụ tôi đi.”

Quyển Nhu thật là ngỡ ngàng với Na Na, cô gái này không những tự cao mà còn hơi tùy ý nữa nhỉ?

“Được rồi, phụ gì nào?”

“Cô xem cành nào nhiều lá hư hay nhánh hoa bị khuyết thì tỉa đi, à lấy cho tôi cành hoa kia đi.”

“Này.” Quyển Nhu với tay lấy đưa cho Na Na.

Lý Nghệ Hoành đang cùng ban quản lý đi khảo sát các mẫu nội thất mới của công ty. Anh sờ tay vào một cái ghế gỗ có điêu khắc hình long phụng, bàn tay co lại cóc vào chiếc ghế một cái, toàn bộ phải im lặng thậm chí là nín thở vài giây để cho giám đốc cảm nhận âm thanh được phát ra.

“Ok.” Lý Nghệ Hoành thốt lên, sau đó một tay đút vào trong túi quần đi sang xem những mẫu khác.

Thư ký Phi đi bên cạnh bỗng thông báo: “Đã đến giờ họp với ban quản trị rồi ạ.”

Lý Nghệ Hoành kết thúc việc khảo sát, anh bắt đầu quay về để tham dự cuộc họp.

Trong lúc đang đi, Lý Nghệ Hoành có dặn: “Thư Ký Phi, đặt cho tôi một bó hoa, yêu cầu là màu sắc vừa phải, không quá đậm mà cũng không quá nhạt.”

Thư Ký Phi: “Giám đốc muốn tặng cho nữ giới ạ?”

Lý Nghệ Hoành liếc nhẹ sang thư ký Phi: “Không phải cho nữ, đừng nhìn bằng ánh mắt ghen.”

Thư Ký Phi then thùng né đi ánh mắt của Lý Nghệ Hoành.

Lý Nghệ Hoành cười kín đáo: “Xong cuộc họp này là gặp giám đốc Lương.”

Anh chỉ nói vậy rồi bước vào phòng họp, thư Ký Phi không hỏi thêm gì thì cũng đã hiểu là anh ấy muốn tặng hoa cho Giám đốc Lương, ông ta thuộc LGBT là giám đốc và là nhà thiết kế nội thất rất nổi tiếng trong nước.

Sau một hồi cắt cắt tỉa tỉa, cùng với sự giúp đỡ của Quyển Nhu thì Na Na đã cắm xong hoa. Cô phồng hoa hồng đỏ cùng với những cành hoa trang trí màu trắng ở bên ngoài, tổng thể sắc đỏ phớt thêm trắng khá là hài hòa, Quyển Nhu xem ra cũng phải học hỏi thêm ở Na Na.

“Yeah, xong rồi. Hân Hân à cô chụp lại rồi gửi mail đi.”

Quyển Nhu lấy điện thoại chụp một cái rồi mail ngay cho khách hàng.

Một lúc sau mail gửi phản hồi, khách đã Ok. Quyển Nhu định sẽ đi giao hoa, dù sao Na Na cũng đã cắm, bây giờ thì công cô đi giao vậy.

“Không, Na Na sẽ đi với Hân Hân.” Na Na tỏ ra không đồng ý với ý kiến của Quyển Nhu.

“Nhưng cũng phải có người ở lại tiệm chứ, lỡ có khách thì sao? Không lẽ lại bảo ông chủ tiếp.”

Na Na suy nghĩ ừ thì cũng đúng, cô quên mất đây không phải là tiệm do cô mở, không thể thích gì làm đó, cô và Hân Hân chỉ là nhân viên, đi giao có một bó hoa mà cũng cần đến hai người thì không hay cho lắm.

“Vậy để Na Na đi, Hân Hân thì ở lại.” Na Na hào sảng nói.

Quyển Nhu ái ngại: “Để tôi đi cũng được mà, công cô cũng đã cắm rồi.”

“Không sao đâu, Na Na biết chỗ công ty Phong Vân, Na Na sẽ đi tới đó nhanh hơn.”

Thấy Na Na quyết quá thì Quyển Nhu cũng đành nghe theo cô ấy. Lúc Na Na đi còn quay lại vẫy vẫy tay với Quyển Nhu. Cô gái này nhìn khá trẻ chắc là cũng không lớn hơn cô, vậy mà cứ ngang hàng gọi cô là Hân Hân nhưng mà tính tình của cô này cũng không xấu mặc dù có hơi kỳ kỳ.

Quyển Nhu xoay người vào trong thì một giọng nữ thanh thoát vang lên: “Xin chào.”

Quyển Nhu quay mặt lại: “Vâng chào quý khách.”

Người đến là thư ký Phi, Quyển Nhu thì cứ thản nhiên xem cô ấy là khách trong khi thư ký Phi đã từng gặp Lý Nghệ Hoành nhiều lần.

Thư Ký Phi vô cùng ngạc nhiên, cô hơi ngây ra trước Quyển Nhu, vì yêu cầu của giám đốc nên thư ký Phi đã đích thân đi mua hoa, thấy tiệm này trang trí khá đẹp nên vào xem thử, ai ngờ lại gặp con gái của Lý gia.

“Quý khách?” Quyển Nhu gọi.

Thư ký Phi từ ngạc nhiên lại lóe lên tia khó hiểu:

“Lý tiểu thư cô là không nhận ra tôi sao?”

Quyển Nhu chợt thốt lòng: “Chết rồi, trùng người quen sao? Lại còn gọi mình là Lý tiểu thư? Phải ứng phó sao đây?”

Thư Ký Phi rất nghi vấn, ánh mắt của cô ấy vô cùng soi xét Quyển Nhu.

Quyển Nhu đành phải nghĩ cách, cô không thể để ai đó xin nghỉ:

“Chào cô, lâu rồi không gặp, vừa nãy tôi nghe cô nói thì tôi đã nhận ra giọng cô rồi, tôi chỉ đùa cô chút ấy mà.” Quyển Nhu cười giả lả.

Thư Ký Phi cũng chợt cười thì ra là cô ấy đùa, vậy mà đùa cứ như thiệt ấy: “Lý tiểu thư thật vui tính, nhưng cô đang làm gì ở đây vậy? À...có phải cô cũng mua hoa không?”

Quyển Nhu gật đầu đại một cái.

Thư Ký Phi mỉm cười: “Thật trùng hợp, hôm nay tôi cũng được Giám đốc Lý sai đi mua hoa.”

Quyển Nhu nghe nói giám đốc Lý thì ngỡ, giám đốc Lý là ai? Không lẽ là anh Nghệ Hoàn? Chắc là vậy rồi, anh ấy là con trai của Lý gia thì phải làm đến cái chức đó ở tập đoàn Lý Thị, vậy cô này gọi anh ấy là giám đốc thì cô ấy là nhân viên, cơ mà nhân viên được sai đi mua hoa chắc là phải thân cận với giám đốc lắm, nếu cô đoán không sai thì cô gái này chắc chắn chức vụ sẽ là thư ký.

Quyển Nhu liếc hỏi đại một câu: “Làm thư ký của anh tôi chắc là vất vả lắm phải không?”

30. Chương 30: Lời Hứa Của Lý Nghệ Hân

Thư Ký Phi nhẹ chuyển ánh mắt sang bên, Quyển Nhu hồi hộp dồn hết cái nhìn vào miệng của Thư ký Phi.

“Cũng không có gì là vất vả vì tôi cũng đã quen rồi, với lại giám đốc cũng không có khó tính.”

Thư ký Phi trả lời xong thì Quyển Nhu mới hạ xuống sự lo âu trong lòng, vậy là cô đã không đoán sai.

“Anh hai tôi muốn mua hoa để làm gì thế?” Quyển Nhu hỏi sang một vấn đề khác.

“Để tặng cho một đôi tác làm ăn, ông ta là nam nhưng cũng là người thuộc thế giới LGBT.”

“À ra vậy,...ơm...hay là để tôi giúp cô chọn nhé? Tôi cũng hiểu biết một ít về hoa.” Quyển Nhu giả vờ ngộ ý.

Thư Ký Phi không có gì phải phản đối, cô mỉm cười: “Vâng.”

Quyển Nhu đi tới chọn vài cành hoa, thư ký Phi đi theo, cô nhìn mấy cành hoa đủ màu sắc thì nói: “Giám đốc có dặn là không chọn những loại hoa quá sắc, anh ấy muốn có một bó hoa hài hòa, màu phối phải tạo cảm giác nhẹ nhàng thanh lịch.”

Quyển Nhu nhìn qua thư ký Phi: ” Vậy tôi sẽ chọn hoa hồng da, hoa calimero tím và hoa mimi trắng kết hợp với nhau.”

Thư Ký Phi vui vẻ đáp: “Vâng, hợp lý đấy ạ.”

Quyển Nhu lựa chọn một lúc thì xong, cô còn cắt tỉa và gói gọn gàng, nhân tiện vừa làm vừa giải thích luôn cho thư ký Phi khỏi thắc mắc: “Chủ tiệm này rất là thoải mái với tôi, mua hoa ở đây có thể tự do lựa chọn rồi cắt tỉa, thậm chí là tôi sẽ tự gói.”

Thư Ký Phi điềm đạm: “Vâng ạ, cô Lý xem ra rất khéo khi làm việc này.”

“Của cô đây.” Quyển Nhu đưa bó hoa cho thư ký Phi.

Thư ký Phi cầm lấy: “Cảm ơn cô, không biết bó này thì bao nhiêu nhỉ? Cũng phải gặp chủ tiệm để đưa tiền.”

Quyển Nhu không dám để thư ký Phi gặp Tùng Bách, lỡ lộ ra cô đang là nhân viên thì không hay.

“Để tôi hỏi giúp cô, cô cứ đợi ở đây đi.”

Quyển Nhu chạy ngay vào trong, thư ký Phi chớp khe mắt: Lý tiểu thư lạ thật, trước đây cô ấy rất sang chảnh không mấy khi hào sảng với mình như vậy, cảm giác như đã thay đổi sang một ai khác.

Tại Lý gia Vân Lục đang ở trong phòng nghe một cuộc điện thoại, sắc mặt Vân Lục sầm xìt, cô đặt mạnh điện thoại lên bàn. Mắt nhìn ra cửa sổ, nhìn thấy ai đó lấp ló ở cổng Vân Lục vô cùng bức mình.

Cô lén đi ra bên ngoài, không dám để cho Lý phu nhân nhìn thấy.

“Vân Lục.”

Người phụ nữ đứng bên ngoài thì chào gọi khi Vân Lục đi ra, bà ấy mắt đeo kính đen, mặt che khăn, nhưng trang phục lại rất lòe loẹt.

Vân Lục lo sợ, cô nắm lấy tay của bà ta kéo đi ra xa cổng của Lý gia, sau đó thì vất tay gọi ngay một chiếc taxi.

“Mẹ lên đi.” Vân Lục lạnh giọng.

Người phụ nữ lên xe, Vân Lục cũng bước lên. Trong xe mặt Vân Lục rất khắc, mắt cũng không buồn chuyển động, người phụ nữ tháo kính và khăn xuống, bà ấy thở dài sau đó mở miệng:

“Vân Lục à, con có cần phải mặt nặng mày nhẹ như vậy với mẹ không?”

Vân Lục hít thở mạnh, lồng ngực căng lên, cô đang kìm nén sự phẫn nộ: “Mẹ còn trách con ư? Mẹ có biết mẹ tìm đến Lý gia như vậy sẽ gây khó cho con lắm không? Nếu Lý phu nhân mà thấy thì mẹ tính sao?”

Mẹ Vân Lục chẳng lo mà nói: “Bà ta thấy thì đã thế nào, mẹ đến thăm con thì không được à?”

Vân Lục nóng mà lớn tiếng: “Con vẫn chưa phải là con gái của Lý gia, đến bây giờ Ba vẫn còn e ngại con là con riêng sợ mất mặt Lý gia, trong hộ khẩu vẫn chưa có tên của con. Mẹ xuất hiện như vậy ba sẽ nghĩ sao, người ngoài sẽ nghĩ sao?”

“Vân Lục con làm gì mà lớn tiếng vậy hả? Mẹ cũng là mẹ của con đấy, đừng có hỗn biết chưa?”

Vân Lục không thèm để ý, cái mặt vẫn hầm hầm: “Mẹ muốn bao nhiêu tiền?”

Nhắc đến chữ tiền, mắt của mẹ Vân Lục liền sáng lên, giọng điệu lại vui vẻ: “Con có nhiều thì cho mẹ bấy nhiêu vậy?”

“Mẹ không nên tham lam quá, cũng đừng nghĩ là con sẽ đưa hết những gì con có cho mẹ. Ngày mai con sẽ chuyển cho mẹ 100 triệu, sau này đừng đến Lý gia tìm con, nếu không một đồng con cũng không cho mẹ.”

Mẹ Vân Lục chề cái môi dưới, mặt ra vẻ thanh cao: “Gớm, cho tôi có 100 triệu mà lên giọng như thế đấy, được rồi không tìm thì không tìm, cô ở đó có bị ai ức hiếp thì cũng đừng có chạy đến mà khóc lóc với tôi đấy.”

Vân Lục lạnh lùng, mắt nhìn trừng về đằng trước, miệng thốt lên hai chữ: “Dừng xe.”

Tài xế tấp vào lề, Vân Lục bước nhanh xuống, đóng cửa một cái ầm. Sau đó cô đón ngay chuyến xe khác về Lý gia.

Tại Hàn gia.

Hàn phu nhân đang chơi với tiểu Thiên thì thấy Quyển Nhu về nhà, bà có ngẩn lên nhìn nhưng sau đó lại phớt lờ, cũng là vì những tấm hình mà Minh Hạ đã đưa cho bà xem, trong lòng bà cũng vì vậy mà cảm thấy không vui. Quyển Nhu thấy mọi người lạnh nhạt như vậy thì cũng buồn, cô đi lên trên phòng hôm nay có lẽ Hàn Minh Vũ lại không về, cô ngồi xuống giường chợt cảm thấy căn phòng vô cùng lạnh lẽo.

Lát sau Quyển Nhu một mình bước xuống nhà, cô xuống bếp để ăn cơm. Chị Trương giúp việc cũng đã chuẩn bị sẵn phần ăn cho cô, Quyển Nhu ăn cơm, mọi hôm cô vẫn ăn như vậy, chỉ một mình, nhưng không

hiếu sao hôm nay cô lại chạnh lòng, sống ở nhà cao cửa rộng mà thật cô đơn, mọi người ai cũng không thích cô, chẳng trách Lý Nghệ Hân lại muốn ly hôn.

Tin tin tin...Quyển Nhu đang ăn thì lại có điện thoại.

Là anh Nghệ Hoàn “Alo.”

“Nghệ Hân em ra ngoài chút đi.”

Quyển Nhu khẩy đôi long mày: “Anh hai, em không muốn đi chơi nữa đâu.”

Lý Nghệ Hoàn bật cười trong điện thoại: “Anh có nói sẽ đi chơi đâu, em ra đây đi, anh đợi.”

Quyển Nhu đưa điện thoại ra khỏi tai, cô có chút do dự nhưng anh ấy đang đợi, cô không muốn cũng không được.

Quyển Nhu đứng dậy đi ra bên ngoài, anh giữ cổng lại phải nhấn nút mở cửa cho cô.

Quyển Nhu bước tới, chân vẩy nhẹ bay theo gió, hai tay cô đan vào nhau: “Anh hai tìm em có việc gì chẳng?”

Lý Nghệ Hoàn hiện tại đứng tựa lưng vào mui xe, hai tay khoanh lại: “Anh phải có việc mới được đến đây à?”

Quyển Nhu lắc đầu: “Dạ không.”

Cử chỉ và ngữ điệu của Quyển Nhu êm ả như những cơn gió nhẹ đang vi vu, em gái Nghệ Hân trở nên dịu dàng như vậy từ khi nào? Đáng vẻ thực nữ, bộ dạng ôn nhu này vốn không phải là của em ấy. Lý Nghệ Hoàn bỗng suy nghĩ.

Quyển Nhu nghiêng nhẹ đầu, cô tò mò nhìn Lý Nghệ Hoàn:

“Anh hai, anh sao vậy?”

Lý Nghệ Hoàn cười trừ: “À anh chỉ đang suy tư chút thôi. Nghệ Hân trời đang lạnh, em ra đây sao không khoác áo vào.”

Lý Nghệ Hoàn cởi áo, khoác lên cho Quyển Nhu, động tác rất ân cần.

Quyển Nhu ngại ngùng: “Anh hai, không cần phải vậy đâu.”

“Áo của anh chứ của ai mà em phải ngại.”

Quyển Nhu cười, giả vờ thản nhiên: “Anh nghĩ gì vậy, em có ngại đâu.”

“Nghệ Hân, anh hai có mua quà cho em, lần gặp trước chưa đưa cho em được.”

Lý Nghệ Hoàn mở cửa xe, lấy ra cái hộp, anh tiện tay bóc vỏ lấy ra chiếc khăn choàng, sau đó thì bước đến choàng lên cổ của Quyển Nhu.

Quyển Nhu vẫn thấy ngại nhưng phải kín đáo hơn, Lý Nghệ Hoàn choàng xong thì nói: “Mùa đông đến em phải giữ ấm cho bản thân đấy.”

Quyển Nhu mỉm môi: “Cảm ơn anh.”

Lý Nghệ Hoàn đặt tay sau đầu Quyển Nhu và đẩy nhẹ đến môi anh, anh đã hôn em gái một cái trên trán.

Quyển Nhu bối rối, cô không biết phải phản ứng tình huống này như thế nào, nhưng anh hai hôn trán em gái cũng là điều bình thường phải không.

Lý Nghệ Hoàn thả tay xuống thì nói: “Anh về đây, em cũng vào trong đi kéo lạnh.”

Quyển Nhu chưa hết bối rối, nhưng không thể để Lý Nghệ Hoàn sinh nghi đành phải cố gắng giữ tâm an lại:

“Không sao, em đứng đây tiễn anh về.”

Lý Nghệ Hoàn lại chợt ôm Quyển Nhu, anh ầm ập nói với cô:

“Hàn Minh Vũ vẫn chưa chạm vào em chứ?”

Quyển Nhu bây giờ ngoài bối rối thì còn cộng thêm một sự bàng hoàng, chuyện gì thế này? Lý Nghệ Hoàn không lẽ mới uống rượu nên đầu óc mơ hồ lại đi hỏi em gái như vậy, nhưng mà không nghĩ thấy mùi rượu, hay là bị sản rồi chẳng?

“Anh hai, anh ổn chứ?”

“Em đang giận phải không? Giận anh để em phải chịu thiệt ở Hàn gia nên mới giả vờ không biết. Hân à, anh sẽ không để em phải chịu khổ lâu đâu, anh cũng tin em sẽ giữ lời hứa với anh, đừng để Hàn Minh Vũ có cơ hội chạm vào người em, chỉ một tháng nữa thôi anh sẽ đón em về Lý gia.”

Quyển Nhu sững người, lời nói của Lý Nghệ Hoàn không hề thiếu sự tinh táo, anh ta nhắc đến lời hứa gì đó mà cô không hề biết, sự việc càng lúc càng rối.

“Em...em biết rồi, anh buông em ra đi.” Quyển Nhu đành nói vậy để Lý Nghệ Hoàn thả cô ra.

Lý Nghệ Hoàn buông Quyển Nhu, anh ta còn luyến lưu nhìn cô trừu mến sau đó mới chịu lên xe để quay về.

Khương Quyển Nhu ngơ ngơ ngạc ngạc, cách mà Lý Nghệ Hoàn nói với em gái giống như là đang bày tỏ nỗi lòng với người yêu, chuyện quái gì vậy nè? Không lẽ anh ấy không phải là anh ruột của Lý Nghệ Hân. Ách có khi nào Lý Nghệ Hoàn là con nuôi không, anh em không cùng máu mủ thì có thể nảy sinh tình cảm. À!...giờ cô mới hiểu tại sao Lý Nghệ Hoàn cứ tỏ thái độ cảnh cáo với Hàn Minh Vũ, anh ta luôn chĩa giao về phía của Hàn Thị chắc chắn là vì ghen tức khi Lý Nghệ Hân kết hôn với Hàn Minh Vũ. Nhưng mà tình huống cũng có thể đảo lại, đó là chính Lý Nghệ Hân mới không phải là con ruột.

Quyển Nhu suy đoán một hồi, cô cảm thấy Lý gia thật phức tạp, dung mạo của cô và Lý Nghệ Hân đã là một nút thắt, huống hồ bây giờ lại phát sinh thêm một cái lời hứa gì đó của Nghệ Hân với Nghệ Hoàn....không những thế một tháng sau Lý Nghệ Hoàn còn nói sẽ đưa cô về Lý gia, anh ta tại sao lại nói như vậy? Ôi, không phải anh ta định làm gì với Minh Vũ đấy chứ?

31. Chương 31: Bóng Đèn Bị Cháy

Quyển Nhu đứng ngây ngơ một chỗ, lòng cô thoáng lo lắng. Nếu thật sự như cô đã nghĩ thì Hàn Thị sắp phải gặp rắc rối lớn, Minh Vũ sẽ phải làm sao?

Đang lo là thế thì bỗng nhiên có một luồng sáng của xe ô tô, rọi thẳng vào mặt của Quyển Nhu, cô nhú mắt, ánh sáng chói qua làm cô không nhìn thấy gì, hai tay của Quyển Nhu xếp vào đưa lên che lấy đôi mắt.

Chiếc xe chạy thêm một đoạn ngắn đến gần cổng của Hàn gia thì ngừng, cánh cửa mở ra, người trên xe bước xuống không ai khác chính là Hàn Minh Vũ.

Ở đằng trước Quyển Nhu không nhìn thấy Minh Vũ nhưng Minh Vũ thì lại nhìn thấy cô rất rõ, bởi ánh đèn không chiếu vào mắt anh.

“Cô làm gì ở ngoài này?” Giọng nói trầm ổn của Hàn Minh Vũ vang lên.

Quyển Nhu không nhìn rõ nhưng giọng nói ấy thì cô nhận ra, là Minh Vũ, anh ấy đã về. Quyển Nhu thả tay xuống, cô chạy tới chỗ của Minh Vũ đang đứng, lúc này khuất đèn chiếu thì cô có thể nhìn rõ anh rồi.

“Sao anh không tắt đèn xe, ánh sáng chói quá tôi chẳng nhìn được anh.”

Hàn Minh Vũ mặt lạnh nghiêm, ánh mắt khắc khe để ý những thứ trên người của Quyển Nhu.

“Áo khoác của đàn ông, cô đã đi gặp nam nhân sao?” Giọng nói hơi gần, lại có phần khó chịu.

Quyển Nhu mắt mở tròn, tự dưng nghe Minh Vũ hỏi đến cái áo thì cô mới sực nhớ là quên trả cho Lý Nghệ Hoàn, Quyển Nhu không do dự mà lấy cái áo xuống.

“Áo này là của anh Nghệ Hoàn, hồi nãy anh ấy có đến tìm tôi, sợ tôi lạnh nên mới đưa áo cho tôi thôi, tôi không có đi gặp nam nhân như anh nghĩ đâu.” Quyển Nhu cầm áo trên tay, trực tâm nói với Minh Vũ.

Trời lại nổi gió, mái tóc của Quyển Nhu xoa xoa bay phất ra sau, chiếc váy mỏng manh cũng bị gió xuyên thấu. Hàn Minh Vũ yên lặng, anh không hỏi cô gì nữa, gương mặt cũng chợt nhẹ nhàng. Chiếc áo khoác của Minh Vũ sau đó được cởi ra, khoác lên cho Quyển Nhu, cô ấy ngạc nhiên đôi mắt nhìn theo bàn tay của Hàn Minh Vũ.

“Minh Vũ à!” Quyển Nhu khẽ gọi.

Hàn Minh Vũ không đáp, anh khoác xong thì bỏ đi vào trong. Quyển Nhu chạy theo: “Minh Vũ xe của anh.” Tay cô chỉ về phía chiếc xe.

Anh giữ cửa đi ra nói: “Không sao đâu thiếu phu nhân, xe tôi sẽ lái vào.”

Quyển Nhu nghe vậy thì không phải bận tâm nữa, cô định áo chạy theo Minh Vũ vào trong.

Hàn phu nhân nhìn thấy Minh Vũ về thì hỏi:

“Vũ, con đã ăn tối chưa?”

Minh Vũ gật đầu với mẹ: “Con ăn rồi.”

Quyển Nhu đi vào sau, cô chợt đứng yên nhìn Hàn phu nhân, nhưng khi Minh Vũ đi lên phòng thì cô lại chạy theo.

Hàn Minh Vũ mở cửa, Quyển Nhu đứng sau anh vài bước, lúc anh vào xong thì cô mới vô. Quyển Nhu cởi áo của Minh Vũ ra treo gọn gàng lên giá còn áo của Lý Nghệ Hoàn thì xếp lại mà cất đi, hôm nào đó thì cũng phải mang trả mới được. Quyển Nhu nhìn đồng hồ bây giờ cũng đã là 9h tối rồi, cô ngồi xuống giường thì bỗng có tin nhắn gửi đến.

Cô mở điện thoại ra xem, tin nhắn viết: “Anh nhớ em.”

Quyển Nhu giật mình, tin nhắn này là của Lý Nghệ Hoàn, anh ta mới vừa gặp cô hồi nãy mà bây giờ còn nhắn là nhớ, ôi sợ quá...cô phải xóa đi, xóa đi, hay là chặn luôn được không? Quyển Nhu bấm vào mục xóa, tin nhắn nhanh chóng được xóa đi.

“Mình phải cảnh báo với Minh Vũ về Lý Nghệ Hoàn, nhưng phải giải thích cho anh ấy hiểu theo cách nào đây, không lẽ lại nói Lý Nghệ Hoàn yêu Nghệ Hân....Ách không được, anh ấy sẽ không tin đâu.” Quyển Nhu suy nghĩ.

Lúc sau Hàn Minh Vũ tắm xong thì bước ra, trên người mặc áo khăn choàng màu trắng, mái tóc vừa gội vẫn còn nhỏ giọt, anh đi tới bàn lấy cái máy sấy tóc, bỗng anh để ý thấy Quyển Nhu đang ngồi trên giường ôm đầu gối, mắt cứ chăm chú nhìn anh.

Hàn Minh Vũ cầm máy sấy tóc lên, gắm vào ổ điện sau đó nhìn vào gương mà sấy, anh tỏ ra chẳng để tâm đến ai kia, chỉ tập trung vào việc sấy tóc.

Quyển Nhu duỗi chân xuống, cô hơi nhúu mày vì chân đã bị tê, cô đưa tay bóp bóp chân cho dễ chịu sau đó lại quay sang nhìn Minh Vũ, ánh mắt rất phiền não, cô đang không biết phải nói với Minh Vũ như thế nào? Nếu để Minh Vũ biết thì là cô đã phản bội Lý Nghệ Hoàn, còn nếu cô không nói thì Minh Vũ sẽ thêm sự căm ghét đối với cô, có thể là sẽ thù luôn ấy chứ? Ông trời ơi! Rốt cuộc cô phải lấy tư cách gì để dàn xếp tình huống khó khăn này đây, cô nên là một Lý Nghệ Hân hay là một Khương Quyển Nhu.

Hàn Minh Vũ sấy tóc xong thì cất máy cẩn thận vào học bàn, dáng người cuối nhẹ khi cất đồ của anh ấy rất đẹp, hương thơm dầu gội của hiệu itali thật quyến rũ. Khương Quyển Nhu từ đôi mắt đầy tâm sự lại nhất thời bị hình ảnh của chàng mỹ nam dụ dỗ, cô quên mất ý định của mình, sắc thần lại ngấn ra như đang du ngoạn ở một mảnh đất tuyệt vời.

Hàn Minh Vũ hơi kỳ nhìn Quyển Nhu, anh đứng trước mặt cô búng ngón tay một cái.

Quyển Nhu bừng tỉnh, ánh mắt lạnh lùng của Minh Vũ bắt một tia thẳng tới đôi con ngươi mơ hồ của cô. Quyển Nhu chợt lúng túng mà cúi thấp đầu, bộ dạng e thẹn rất dễ để nhận ra.

“Cô nhìn tôi như là keo dán vậy? Thích tôi lắm à?” Minh Vũ ngồi xuống, cái tách trên đùi lại bắt đầu.

Quyển Nhu đỏ mặt, vành tai hồng hồng, cô bị chột dạ nhưng miệng thì chối, nhất quyết phản biện: “Ai mà thích nổi anh, anh khó chịu như ông già ấy, mà không anh là ông cụ non mới đúng.”

Hàn Minh Vũ thất lại cặp chân mày, anh lại giận rồi. Quyển Nhu thấy vẻ mặt của Minh Vũ tối đi thì mím nhẹ cái môi, có phải cô nói hơi quá rồi không.

“Chỉ khi nào anh khó chịu thì mới giống ông cụ non thôi, bình thường thì không có đâu.” Quyển Nhu cất giọng nhẹ nhẹ, cô muốn Minh Vũ nhìn nhận câu vừa rồi thành một ý như thế này.

Hàn Minh Vũ chớp chậm đôi mắt, miệng cũng chậm rãi nói:

“Cho dù tôi có là một ông cụ non thì cũng có hàng trăm cô gái vây quanh tôi, bởi vì họ có mắt nhìn, còn cô thì không.”

Quyển Nhu xị mặt, cái môi nhỏ giật giật, cô cố nhịn, nhưng lời mỉa mai của Hàn Minh Vũ rất là có lực tấn công, chung quy là cô không nhịn được: “Mắt tôi sao lại không có, cái này là gì hả.”

Quyển Nhu chớp chớp mi, mặt kê đến sát cho Minh Vũ nhìn.

Khóe miệng Hàn Minh Vũ khẽ cong lên, sau đó ấn vào đôi môi kia một cái.

Quyển Nhu bị hôn thì giật mình, cô che lấy miệng: “Ướm...Hàn Minh Vũ đồ lợi dụng.”

“Là cô câu dẫn tôi.” Hàn Minh Vũ xích tới một chút.

Quyển Nhu lùi lại, ớ áp nói: “Anh đừng có qua đây, nếu không tôi...tôi cắn anh.”

“Còn làm bộ sợ, hôm qua cô còn tự mình đến căn hộ của tôi, chẳng lẽ khi đó cô không sợ tôi làm gì cô ư?”

Hàn Minh Vũ không vội, anh cứ từ từ mà nói nhưng anh ta càng như vậy thì Quyển Nhu lại càng thấp thỏm.

“Tôi..tôi sẽ chuyển phòng, mình anh ngủ đây đi.”

Quyển Nhu lật đặt đứng dậy leo xuống, cô vừa đặt chân dưới sàn thì cái eo liền bị Hàn Minh Vũ ôm lấy, anh kéo luôn cô ngã lên nệm, thân người liền nghiêng sang úp lên cô.

“Á...Hàn Minh Vũ anh mau tránh ra.” Quyển Nhu hét lên.

Âm thanh của Quyển Nhu làm chói tai Minh Vũ, anh nhúu mày, lấy tay bịt cái miệng cô lại.

“Cô mà còn ồn ào, tôi xử đẹp cô đấy.”

Quyển Nhu thở mạnh, cô gật gật Minh Vũ mới thả tay ra.

“Anh đừng có xằng bậy với tôi.” Quyển Nhu nói nhỏ.

Hàn Minh Vũ ánh mắt đắm chiều trên gương mặt của Quyển Nhu, rồi bỗng anh nằm xuống một bên và nói: “Ngủ đi, tôi mệt rồi.”

Quyển Nhu đến nằm còn không thoải mái, anh ta còn bảo là ngủ đi, ngủ kiểu gì mà chân còn tọt xuống giường thế này.

“Nè, Minh Vũ anh bỏ tay anh ra khỏi người tôi đi, đèn còn chưa tắt anh ngủ cái gì hả?”

Hàn Minh Vũ đưa tay nhấn vào một nút ở đầu giường, đèn điện đột nhiên được tắt.

Quyển Nhu thấy căn phòng bỗng tối om, cô chợt sửng sốt, bóng đèn đang ủng hộ cho Minh Vũ hay sao mà cô nói một cái là tắt luôn vậy.

“Minh Vũ à, đèn tự dưng tắt kìa, có phải bị cháy rồi không?”

Hàn Minh Vũ im lặng, giả vờ như đã ngủ, thật ra ở đầu giường có gắn công tắc cảm biến. Mỗi khi anh lười quên tắt đèn, thì có thể tiện tay dùng nút này, nhà giàu mà toàn sài thiết bị thông minh, nhưng cô nàng Quyển Nhu thì không hề biết đến cách đặc biệt đó.

Minh Vũ không trả lời, Quyển Nhu bực mình, cô nghiêng đầu sang, gương mặt của Hàn Minh Vũ rất sát với cô, hơi thở của anh ấy cô còn cảm thấy ẩm ẩm, nằm gì mà sát mặt người ta như vậy chứ? Quyển Nhu ngượng ngùng, cũng tại anh ta đẹp trai lắm cơ. Ấy za..nhưng mà Minh Vũ cứ ôm cô cứng ngắt như thế này thì cô không chỡ mình được.

“Minh Vũ anh ngủ thật rồi đấy hả? Minh Vũ?” Quyển Nhu thỏ thẻ hỏi, rồi thỏ thẻ gọi nhưng Hàn Minh Vũ vốn không có ý định sẽ trả lời.

Phòng tối om, Quyển Nhu hơi sợ, đèn ngủ cũng bị tắt nên trong phòng không chút ánh sáng, bàn tay mềm mại của cô nín nhẹ tay áo của Hàn Minh Vũ, không phản kháng nữa mà đành phải ngủ khổ.

Hàn Minh Vũ khẽ cười, một lúc sau cô ấy ngủ say thì anh mới ngồi dậy bế cô đặt lại tư thế nằm cho thoải mái, Minh Vũ cũng nhấn nút bật đèn ngủ lên. Quyển Nhu đêm đó ngủ rất ngon lành, cho đến sáng thì phát hiện người đang ôm cứng Minh Vũ là cô, ách...không phải chứ...tối qua là anh ta ôm cô kia mà, tại sao bây giờ lại thành ra cô là kẻ thừa cơ hội thế này....???

32. Chương 32: Cửa Xe Cứng Ngắt

Quyển Nhu nhân lúc Minh Vũ còn ngủ thì cố nhẹ mà rút tay khỏi người anh ta, tốt nhất là đừng để Hàn Minh Vũ biết nếu không anh ta sẽ lại châm chọc cô cho coi.

- Phù....May quá.

Quyển Nhu rón rén bước xuống giường, không một chút tiếng động, cô nhanh chóng đi đánh răng rửa mặt, sau đó còn phải đến cửa tiệm.

Trong phòng vệ sinh, cô cầm bàn chải quẹt một ít kem, tay đưa vào miệng xúc xúc, trong đầu lại chợt nghĩ: Chuyện của Lý Nghệ Hoành hôm qua còn chưa nói được với Minh Vũ, nếu không sớm cho anh ấy biết thì sẽ khó lòng mà ứng phó với hành động của Lý Nghệ Hoành. Nhưng việc lần này cũng có thể sẽ khiến thân phận của mình bị nghi ngờ, Lý Nghệ Hoành nếu phát hiện mình nói với Minh Vũ chuyện của anh ta thì sẽ tìm đến mình để hỏi lý do, lúc đó lại phải đối mặt với Lý Nghệ Hoành.

Quyển Nhu mãi nghĩ mà quên mình đang xúc miệng, tay cô cứ chà qua chà lại, nhiều lần quá nên làm lợi bị chảy máu. Một lúc sau thấy trong miệng mặn mặn thì cô mới tỉnh người, cái bàn chải dính bọt màu đỏ, Quyển Nhu nhăn mày, cô ngậm ngay một ngụm nước mà phun ra, xong rồi lại ngậm tiếp một ngụm nữa.

Lúc ấy Hàn Minh Vũ đi vào, thấy Quyển Nhu phun nước hoai thì hơi thắc mắc, nhưng khi Quyển Nhu chỉ phun bọt thì lại thấy một ít máu đỏ.

Hàn Minh Vũ chau mày, đi tới túm lấy cái cằm của Quyển Nhu.

Quyển Nhu cố giật khỏi thì Minh Vũ quát lên: “Đứng yên, há miệng ra.”

Quyển Nhu bị sự tức tối của Hàn Minh Vũ khống chế, cô đành há miệng cho anh ta xem. Minh Vũ nghiêng đầu nhìn vào trong, bên hông miệng của Quyển Nhu quả là bị tổn thương ở lợi.

Hàn Minh Vũ bực mà nói: “Cô làm cái trò gì mà lợi lại chảy máu như thế này?”

Quyển Nhu tay còn cầm bàn chải, cô đưa lên gạt tay của Minh Vũ ra khỏi cái cằm, cô lại ngậm một ngụm nước mà phun ra.

“Chỉ là do tôi đánh răng hơi mạnh thôi, không sao đâu.”

Hàn Minh Vũ không bằng lòng, cũng không cho rằng như vậy là ổn, anh nắm tay của Quyển Nhu kéo cô đi tận xuống dưới nhà.

“Minh Vũ anh dắt tôi xuống dưới này để làm gì?”

Hàn Minh Vũ mở tủ kính lấy ra một lọ mật ong nguyên chất, sau đó thì dùng muỗng múc một ít rồi lấy một cây tăm bông, anh đi tới bảo:

“Há miệng.”

Quyển Nhu nhìn thìa mật trên tay Minh Vũ, cô không nghĩ anh ấy sẽ dùng cái này để bôi cho cô, công dụng của mật ong có thể trị được chảy máu nướu răng ư?

“Lẹ đi.” Minh Vũ không kiên nhẫn.

Quyển Nhu cảm thấy ngại ngùng nên nói: “Để tôi làm được rồi, bôi mật vô là được phải không?”

Quyển Nhu đưa tay định cầm thì Hàn Minh Vũ vợ sang chỗ khác, cặp lông mày đen dài lại nhíu xuống, chuẩn bị giận thì Quyển Nhu thụt tay lại, thôi thì há miệng cho anh ta vừa lòng, chứ đứng đây hoài thì cũng không biết chừng nào mới xong.

Quyển Nhu đứng yên há miệng. Hàn Minh Vũ bắt đầu bôi, anh dùng tăm bông thấm đi ít máu sau đó bôi mật ong vào chỗ thương. Mật thấm ra một chút ở lưỡi, vị ngọt thanh thanh dịu dịu rất thơm, Quyển Nhu thấy xong rồi thì ngậm miệng lại.

Minh Vũ cất đồ vào tủ tiện thể lại nói: “Nếu bị sưng thì phải đến nha sĩ đấy.”

Quyển Nhu: “Tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

Hàn Minh Vũ không còn gì nữa thì đi lên, Quyển Nhu cũng đi theo, cô còn phải thay đồ để đi làm.

Chập sau Quyển Nhu thay xong bộ y phục, cô đã mặc một cái váy màu hồng, sau đó thì ngồi xuống bàn trang điểm của Lý Nghệ Hân điểm tô một chút son phấn.

Quyển Nhu ngắm mình trong gương, dung mạo này thật tốt, cũng thật tuyệt vời, cô từ khi là Nghệ Hân thì không còn mặc cảm về nhan sắc nữa, bây giờ còn có thể ngồi đây mà trang điểm, mà son môi, nghĩ lại bản thân mình của trước đây thật là tủi thân biết mấy.

Hàn Minh Vũ bước tới, anh cũng đã xong việc cá nhân và mặc véc chỉnh chu, phong độ của boss đúng là không chê vào đâu được. Nhìn hình ảnh của Hàn Minh Vũ như vậy, Quyển Nhu phải cố gắng giữ bản thân mình khỏi chữ thích, nhưng Minh Vũ lúc nào cũng thế này thì chết cô mất thôi.

“Cô định đi đâu à?” Hàn Minh Vũ thấy Quyển Nhu mới sáng mà ăn bận xinh đẹp thì hỏi.

Quyển Nhu đứng dậy, cô cầm lấy cái túi xách: “Tôi đi làm.”

Hàn Minh Vũ mắt hơi nâng lên, tuy rằng cô ấy đã từng nói nhưng anh không nghĩ là Nghệ Hân lại đi làm thật.

Quyển Nhu nói tiếp: “Anh đừng có cản tôi nha, tôi cũng đã làm được hai ngày rồi, trong nhà chưa ai biết hết, tôi chỉ nói với anh thôi, dù sao tôi nghĩ cũng nên nói cho anh biết.”

Hàn Minh Vũ trầm mặc, anh tỏ ra không quan, một hướng mà đi ra ngoài.

Quyển Nhu ngược lại thì thấy không ổn, Hàn Minh Vũ hôm nay tự dưng lại dễ chịu như vậy, anh ta cho cô tùy ý muốn làm gì cũng được sao? Một chút cũng không câu ư?

Quyển Nhu bèn đi xuống, trong lòng vẫn hoang mang. Xuống đến dưới nhà, bàn ăn như mọi ngày chuẩn bị, nhưng Quyển Nhu không ăn mà xin phép đi trước, cô đi ra ngoài thì từ đằng sau Minh Vũ gọi.

“Tôi chờ cô đi.”

Quyển Nhu quay lại: “Anh không ăn sáng sao?”

Hàn Minh Vũ bước tới chỉ nói hai từ: “Đi thôi.”

Quyển Nhu thấy Minh Vũ đi vụt qua mình thì vội chạy theo nói với anh: “Không cần anh chờ tôi, anh cứ đi đường của anh đi.”

Hàn Minh Vũ đứng lại: “Chỗ cô làm ngược hướng với tôi sao?”

Quyển Nhu ơ ơ xua tay: “Không... cùng hướng, ơ mà không ngược hướng.”

Hàn Minh Vũ nghiêm giọng: “Cái tay và cái miệng của cô không cùng quan điểm à, đừng nói nhiều tôi bảo chờ thì sẽ chờ.”

Quyển Nhu vụt mặt xuống, đầu垂, khi nào thì mới hết bị anh ta tóm cổ đây.

“Nhanh lên.” Minh Vũ đứng ở đằng trước hối thúc.

Quyển Nhu dè mép miệng sang một bên, bộ dạng miễn cưỡng đi theo Minh Vũ, cô chỉ không muốn làm phiền anh ta, nếu ngày nào cũng thế này thì Minh Vũ sẽ không ăn sáng được bởi vì cô đi khá là sớm.

Hàn Minh Vũ đợi Quyển Nhu đi ra thì mới bước lên xe, Quyển Nhu đi tới mở cửa sau, nhưng mắt chợt nâng lên: Ý! sao không mở được vậy ta?. Tay kéo kéo.

Quyển Nhu bực mình, cô ngẩng cái túi lên miệng đưa hai tay kéo cánh cửa, thế rồi kéo sao mạnh quá mà té cái ạch, cửa thì mở rồi mà người thì nằm lăn dưới đất.

Hàn Minh Vũ liếc qua kính chiếu hậu thì bực mình, anh mở cửa xe bước xuống chống mạnh mà nhìn Quyển Nhu.

“Cô đến cửa xe mà cũng phải sên si như vậy mới chịu à?”

Quyển Nhu đứng dậy bực bội: “Hừm...cái xe của anh là xe dỏm phải không? Cửa gì mà cứng ngắt mở hoài không được hà.” Cô phui phui cái váy, thiệt chứ bụi dính đầy hết rồi.

Hàn Minh Vũ thở dài, xe tiền tỷ mà cô ta bảo là xe dỏm, cô ta cũng biết nhìn hàng hiệu đấy chứ.

Cạch sau đó lại cạch.

Hàn Minh Vũ ấn tay vào cửa xe, anh kéo ra kéo vô rất nhẹ nhàng: “Cô xem chỉ thế này thôi, có khó gì đâu, có phải cô yếu quá nên kéo không nổi không?”

Quyển Nhu nhìn cử động tay của Minh Vũ thì không tin được, gì chứ? Anh ta mở ngon lành cánh đào còn cô thì dùng cả hai tay để kéo, hừm...cái xe kia mi cố tình để Hàn Minh Vũ trêu ta phải không?

“Để tôi thử lại xem.”

Quyển Nhu bước tới, lần này dùng một tay, cô nắm vào cửa xe sau đó thì nhắm 3,2,1 kéo. Ái chà...cửa xe không những không kéo được mà tay cô còn bị tuột, thế là lại vấp ngã ra sau, cũng may là Hàn Minh Vũ đã đỡ lấy.

Minh Vũ sầm sập nói: “Tôi khổ với cô thiệt đấy, lên đi tôi không rảnh để mất thời gian với cô đâu.” Bàn tay của Minh Vũ kéo cửa xe ra.

Quyển Nhu phồng nhẹ cái má, vẫn tức cái xe lăm cợ, nhưng mà Minh Vũ bực rồi nếu còn lằng nhằng không khéo anh ta lại đem cái môi cô ra để trút giận.

Lúc ngồi trên xe, Quyển Nhu ngẫm nghĩ:

“Sao lạ vậy ta, Minh Vũ mở được còn mình thì không?”

Quyển Nhu càng thắc mắc thì càng bực mình, cô lườm về cái cửa, tay dơ nắm đấm, mắt phát ra tia cảnh cáo.

Minh Vũ thấy cô ta trẻ con thì bảo: “Cô không mở được thì nên hỏi tội cái tay của cô ấy, đừng có nhìn thù cái xe của tôi như vậy.”

Quyển Nhu bị Minh Vũ chọc quê thì bỏ cái tay xuống, anh ta lái xe mà cũng chịu khó quan sát cô, cái xe quỷ dị này cũng giống y như chủ của nó vậy cứ thích làm khó cô mới vừa lòng.

Đằng trước ánh mắt của Hàn Minh Vũ liếc sang cái gương, nhìn biểu hiện của ai kia mà không nhịn được cười.

33. Chương 33: Phu Nhân Lý Gia

Hàn Minh Vũ lái xe đến một nhà hàng thì dừng lại. Quyển Nhu ngỡ ngàng nhìn qua cửa xe, Minh Vũ không phải muốn vào đây đây chứ?

Hàn Minh Vũ bước xuống, đi tới mở cửa xe cho Quyển Nhu:

“Xuống đi.”

Quyển Nhu không xuống liền mà nói: “Vào trong đây hả?”

Hàn Minh Vũ gật đầu.

Quyển Nhu bước xuống nhưng lại không muốn vào, cô còn phải đến cửa tiệm hoa để chuẩn bị cho việc mở cửa.

“Minh Vũ à, anh cứ vào đi, tôi không vô đâu, tôi sẽ bắt taxi để đến chỗ làm.”

Hàn Minh Vũ không hài lòng với những gì Quyển Nhu nói:

“Đi làm mà không có thời gian để ăn thì nghỉ đi.”

Hàn Minh Vũ chỉ đơn giản nói như thế, nhưng hai chữ nghỉ đi của anh nó không hề nhẹ đâu, Quyển Nhu mà không nghe lời thì đừng có mà khóc lóc.

Quyển Nhu bất bình nhưng đành phải ngậm miệng, Minh Vũ lại giở ra thói bá đạo của anh ta, cô biết ngay mà anh ta đâu thể dễ dàng cho cô đi làm như vậy.

Hàn Minh Vũ nắm lấy cổ tay của Quyển Nhu kéo đi theo anh vào trong. Quyển Nhu không muốn cũng phải đi, người ta nói làm vợ thì phải chiều theo ý chồng là như thế này đây.

Bên trong nhà hàng.

Minh Vũ đưa cho Quyển Nhu cái menu: “Cô chọn đi.”

Quyển Nhu cầm lấy, vừa nhìn thì mắt đã sưng: Ôi má ơi, giá gì mà đắt như cắt cổ gà vậy trời, rẻ nhất là món rau xào nhưng mà cũng phải mắc đến tận 900k, bà nậu rau tiên hay sao mà mắc dữ vậy?

“Cô chọn hay là đang ngắm vậy, thật mất thời gian.”

Hàn Minh Vũ với tay giật lấy tấm menu trên tay của Quyển Nhu, Quyển Nhu cũng chẳng muốn cầm, tại anh ta đưa cho cô chứ bộ, nhưng mà đồ ăn gì mà mắc quá hà, bảo cô chọn chi bằng bảo cô đi ra sẽ tốt hơn.

Hàn Minh Vũ vợ tay gọi phục vụ, anh chỉ chỉ nói nói, phục vụ cũng nhanh chóng ghi chép sau đó thì đi xuống. Khoảng 5, 6 phút sau thì đồ ăn được mang lên, Minh Vũ khi nãy đã gọi hai đĩa cơm thịt bò, cùng một nồi súp nấm. Quyển Nhu nhìn cái đĩa cơm, trình bày phần ăn rất đẹp, mùi cũng rất thơm, bụng cô lại háo ăn lên rồi, đúng là đồ ăn hấp dẫn cho dù không đói thì nhìn thấy cũng phải thèm.

“Mau ăn đi.” Hàn Minh Vũ cầm thìa lên.

Quyển Nhu cũng cầm lấy thìa, ban đầu tỏ ra hiền lành nhưng vào cái đã ăn hết còn nhanh hơn ai, đến nỗi quên luôn phải giữ phong thái tiểu thư.

Hàn Minh Vũ ăn có mấy miếng thì bị đờ, Lý Nghiê Hân kỳ lạ vô cùng, cô ta là thiên kim của Lý gia nhưng cách dùng cơm sang trọng của một tài phiệt lại không có, cô ấy ăn như cảm giác đói thì ăn cho thỏa mãn, không hề có ý giữ kẽ. Thật kỳ lạ.

Quyển Nhu ăn no xong thì uống nước, lúc này lại thấy Minh Vũ lạ lùng nhìn mình, xuýt chút là bị sặc, anh ta có thôi nhìn cô như vậy đi không?

“Anh không ăn mà nhìn tôi làm gì?” Quyển Nhu đặt ly nước lên bàn, tỏ ra ngạc nhiên mà hỏi.

Hàn Minh Vũ không ăn nữa mà bỏ thìa xuống: “Tôi no rồi.”

Quyển Nhu nhìn cái đĩa của Minh Vũ, anh ta đúng là cái đồ kén ăn, thịt còn cả đống không biết anh ta nuốt được bao nhiêu vô bụng mà lại no: “Anh ăn lúc nào cũng ít hết, phải ăn nhiều thì mới khỏe chứ?”

“Tôi không khỏe thì sẽ không bắt nạt được cô, vừa lòng cô rồi còn gì?”

Hàn Minh Vũ nói xong thì đi tới quầy tính tiền, Quyển Nhu vừa rồi nghe anh ta nói vậy thì cảm thấy buồn, tuy cô sợ anh ta bắt nạt cô nhưng mà cũng đâu có muốn anh ta không khỏe chứ, cô không có xấu bụng đến như vậy.

Thế rồi sau đó Minh Vũ đã chở Quyển Nhu đến một tiệm hoa. Cô mở cửa xe, cũng may là cánh cửa này lúc ngồi ở trong mở ra thì nó ứng, nếu không lại bực bội với nó nữa thì mệt.

Quyển Nhu bước xuống, vừa định vẫy tay chào Minh Vũ thì anh ta đã chạy mất tiêu. Haiz....thiệt là, bảo anh ta là ông cụ non thì cũng đúng mà.

Quyển Nhu quay lưng bước vô trong.

Tại một khách sạn.

Vân Lục xuống xe, cô ngược nhìn dòng chữ Hotel VIP thì trong lòng liền dâng lên một luồng khí nóng.

Một lúc sau Vân Lục đi đến trước căn phòng 127.

Mở cửa ra, nhìn thấy Vân Lục bà ta tỏ ra vui mừng:

“Con gái, cuối cùng con cũng tới rồi sao, mau..mau vào đi.”

Vân Lục sắc mặt không có chút vui bị ai kia nắm tay lôi vào, ngồi xuống ghế Vân Lục mở miệng nói:

“Mẹ đã thiếu tiền mà còn ở những chỗ đắt giá như thế này hả?”

Bà ấy cười khẩy, xem như chẳng có vấn đề: “Mẹ có con gái là thiên kim của Lý gia kia mà.”

“MẸ” Vân Lục to tiếng.

“Ôi giật cả mình, con nhỏ này, con không biết thế nào là nói chuyện nhỏ nhẹ hả?” Tay đặt lên ngực.

Vân Lục rất khó chịu, cũng rất bực mình, đem ngữ khí vừa nặng vừa uất trở ra: “Con đã nói con chưa phải là con cái của Lý gia, mẹ làm ơn thôi cái suy nghĩ đó, làm ơn đừng có tùy ý như vậy nữa. Hôm nay con đến để đưa tiền cho mẹ, nhưng mẹ cũng hãy trả phòng ngay luôn đi, tìm một nơi phù hợp hơn mà ở.”

Bà thấy Vân Lục nóng quá thì bèn dỗ ngọt một xú, phải lấy lòng nó thì mai mốt còn có tiền mà xài: “Được rồi được rồi, mẹ sẽ trả, sẽ trả phòng ngay được chưa. Con mau đưa tiền cho mẹ đi.”

Vân Lục thở ra, cô lấy cái túi màu đen đặt lên trên bàn: “Đây.”

Mẹ của Vân Lục cầm lấy, mắt sáng lên, thích thú ôm lấy cái túi tiền.

Vân Lục mặt ngoảnh sang bên, sau đó lại liếc nhìn, trong mắt của bà ấy chẳng lẽ chỉ có tiền, không một chút tham vọng gì sao?

“Mẹ.” Vân Lục bỗng gọi.

“Hả?” Mẹ Vân Lục đáp nhưng vẫn chăm chú vào cái túi.

Vân Lục tiếp tục một câu: “Mẹ có muốn làm phu nhân của Lý gia không?”

Xem ra trong mắt của mẹ Vân Lục không phải chỉ có tiền, câu vừa rồi của Vân Lục đã đánh động vào tâm tư của bà, mẹ Vân Lục ngẩng lên: “Con hỏi vậy là có ý gì?”

“Chỉ có một ý duy nhất đó là, mẹ có muốn làm Lý phu nhân hay không?” Vân Lục nhấn mạnh câu ở vế sau.

Mẹ Vân Lục hạ nhẹ mắt, một chút sần nảo thốt lên: “Muốn thì đã sao? Lão gia cũng đã có một người bên cạnh.”

Vân Lục nhướn miệng, giọng nghiêm túc: “Nhưng mẹ cũng có thể là người bên cạnh, chẳng phải giữa mẹ và ông ấy còn có con đây sao? Chỉ cần mẹ thay đổi bản thân, và nghe theo sắp xếp của con thì bên cạnh Lý lão gia sẽ là mẹ.”

“Con muốn làm gì?”

Vân Lục cười hiểm, ánh mắt rất thâm: “Con sẽ khiến mẹ của Lý Nghệ Hàn bị đuổi ra khỏi nhà, mọi danh phận của bà ta con sẽ xóa sổ hết.”

Mẹ của Vân Lục lo lắng, Lý phu nhân cũng chẳng phải là dạng vừa: “Vân Lục một mình con thì làm được gì bà ta, chính mẹ đây còn bị bà ta làm cho thân bại danh liệt. Con đừng nên chọc vào ổ kiến.”

Vân Lục híp nhẹ ánh mắt: “Mẹ quá yếu đuối, trước kia mẹ dùng thân phận thư ký để dụ dỗ ba, thì mẹ phải biết cách để lợi dụng ông ấy chứ, đằng này mẹ lại để Lý phu nhân kia một tay che trời, đuổi mẹ ra khỏi Lý Thị. Nếu là con, thì con sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.”

Mẹ Vân Lục thở dài, quá khứ ấy quả là một nỗi nhục với bà:

“Con nói nghe dễ lắm, nhưng Lý phu nhân là danh chính ngôn thuận còn mẹ chỉ là tình một đêm, con bảo mẹ phải làm sao mà đối mặt với dư luận, với cả Lý gia, khi đó ông nội của con rất là có thành kiến, mẹ thật sự chỉ có thể chọn lấy một số tiền rồi ngậm ngùi mà ra đi, đến cả huyết thống của họ, họ còn sinh nghi không nhận, con nói mẹ phải làm như thế nào chứ?”

Vân Lục đưa tay nắm lấy tay của mẹ mình, đôi mắt cứng rắn và dứt khoát: “Nếu ngày đó cơ hội tuột mất thì bây giờ chúng ta sẽ đoạt lấy một cơ hội khác, ông nội đã không còn thì chẳng phải lo ngại, chỉ cần mẹ tin và nghe con thì phu nhân của Lý gia sẽ là mẹ, đến lúc đó vinh hoa phú quý mẹ và con sẽ cùng nhau mà hưởng, sống một cuộc sống danh chính ngôn thuận.”

Mẹ của Vân Lục thật rất kinh ngạc về con gái, không ngờ con của bà lại mạnh mẽ như vậy, được rồi vậy thì lần này cứ thử một phen, thắng bại ra sao phải đợi hồi kết:

“Được, mẹ nghe con.”

34. Chương 34: Được Về Sớm

Tập đoàn Lý Thị.

Thư ký Phi mở cửa, cô mang vào một sấp tài liệu cùng một bản hợp đồng đặt lên trên bàn của Lý Nghệ Hoàn, cô vui vẻ nói:

“Những thứ anh cần đều nằm ở đây cả.”

Lý Nghệ Hoàn ký xong một mục thì đóng nắp bút bi lại, đặt sang một bên, anh nhìn thư ký Phi: “Em dạo này xinh hơn nhiều đấy, mới đổi màu son nữa phải không?”

Lý Nghệ Hoàn những lúc chỉ có hai người sẽ không dùng kiểu xưng hô quy cách, anh nói chuyện khá thoải mái đối với thư ký Phi, đôi khi sự thoải mái ấy lại vô tình khiến ai đó hiểu nhầm.

Thư ký Phi tươi cười, đối với thư ký thì việc giữ nụ cười trên môi luôn là một điều cần thiết, cho dù những khi mệt mỏi hay không muốn đi chăng nữa thì vẫn phải chuyên nghiệp với bốn phận của mình, như thế mới có thể được boss giữ bên cạnh.

Cô lùi lại vài bước: “Cảm ơn giám đốc đã khen, nhân viên thì phải biết giữ hình ảnh cho công ty vì thế tôi rất chú trọng đến vẻ ngoài của mình.”

Trả lời rất khôn ngoan, cô gái này rất xứng đáng với danh hiệu thư ký xuất sắc nhất của Lý Nghệ Hoàn, rất biết điều và ứng xử thông minh trong công việc.

Lý Nghệ Hoàn cười nửa miệng, đôi mắt vui nhìn thư ký Phi:

“Đầu tháng sau tôi chính thức lên làm Lý tổng, khi đó em trở thành thư ký đặc biệt của chủ tịch, ngoại hình này sẽ phải cần chú trọng thêm đấy.”

“Vâng, tôi sẽ chú ý.”

“À phải rồi, bó hoa lần trước em chuẩn bị rất tốt, tháng này sẽ tặng tiền thưởng cho em.”

Lý Nghệ Hoành nhắc đến bó hoa thì thư ký Phi mới nói: “Đó không phải công của tôi đâu ạ, bó hoa ấy là nhờ Lý tiểu thư đã chọn giúp, cô ấy còn chu đáo gói lại.”

Lý Nghệ Hoành ngạc nhiên, Nghệ Hân vốn ghét nhất là hoa sao có thể là do em ấy chọn được.

“Em đã gặp Nghệ Hân ở tiệm hoa ư?”

Thư ký Phi đáp: “Vâng, cô ấy cũng đến để mua hoa, tình cờ đã gặp tôi.”

Lý Nghệ Hoành thấy rất khó hiểu và cũng không thể tin, anh bỗng hỏi: “Phi Phi nếu một người ban đầu rất ghét một thứ gì đó, thì sau này liệu có thể thích lại thứ đó được không?”

Thư ký Phi đảo mắt, một hồi thì trả lời: “Tôi thấy còn tùy vào việc người đó căm ghét thứ ấy ở mức độ nào, nếu như là cực kỳ ghét thì không dễ gì lại thích ở một thời gian sau.”

Câu trả lời của thư ký Phi nghe cũng có lý, như vậy thì Nghệ Hân lại càng kỳ lạ hơn, em ấy thuộc tip người thấy hoa là muốn quăng vào sọt rác, rất ghét là đằng khác. Từ sau khi bị tai nạn, Nghệ Hân hầu như thay đổi hoàn toàn, giống như em ấy không còn là em ấy của trước đây, chuyện gì đã khiến Nghệ Hân khác lạ như vậy? Không lẽ là vì Hàn Minh Vũ ư? Hân có tác động lớn đối với Nghệ Hân như vậy sao?

“Giám đốc, anh còn muốn can thiệp việc gì không?” Thư ký Phi mở lời.

Lý Nghệ Hoành đang suy nghĩ thì chán lại: “À...em hãy đi thu thập tin về các hợp đồng và dự án lớn của bên Hàn Thị, xong rồi thì gửi mail cho tôi.”

“Vâng.”

“Còn nữa.” Lý Nghệ Hoành đưa một ngón tay lên: “Tối mai thì có một tiệc dạ hội, em cũng hãy chuẩn bị để đi với tôi, nhớ là luyện lại tiếng Pháp của em, sẽ có nhiều nữ thiết kế đến từ pari đấy.”

“Vâng, tôi sẽ chuẩn bị kỹ.”

Thư ký Phi nói xong thì bước ra đóng cửa lại, trên môi thoáng một nụ cười.

Tại cửa hàng hoa Tùng Bách.

Hôm nay Na Na không đi làm, một mình Quyển Nhu tiếp khách. Lúc này thì không có ai vào cửa tiệm, ông chủ Tùng thì cũng đi ra ngoài chưa về, bên trong chỉ còn mỗi Quyển Nhu.

Quyển Nhu cầm chiếc bình, xịt nước lên những đóa hoa, hết hoa này lại đến hoa khác. Ánh mắt mông lung, đang làm nhưng tâm tư thì chẳng đặt ở đây, cô đang nghĩ chiều nay về nhà nhất định phải tìm cơ hội để nói với Minh Vũ việc của Lý Nghệ Hoành, cho dù anh ấy không tin thì cũng phải nói, nếu không lòng cô sẽ rất nặng nề.

Quyển Nhu thở phào, cô đặt chiếc bình sang một bên, sau đó thì cầm kéo cắt đi những cành lá bị khô, trước đây chỉ cần thấy hoa thì cô sẽ vui vẻ nhưng sao bây giờ có hoa vẫn làm cho cô buồn, cả ngày hôm nay hầu như chỉ đều nghĩ đến Hàn Minh Vũ, thậm chí còn nghĩ nhiều hơn là chuyện phải tìm hiểu về thân thể của mình.

“Ahh..” Quyển Nhu mãi suy tư mà cắt trúng vào ngón tay.

Khi ấy thì Tùng Bách trở về tiệm, thấy Quyển Nhu tay rớm máu thì ngỡ ngàng bước đến cầm lấy tay của cô, anh ta rút ra khăn tay quần lại cho Quyển Nhu.

Tùng Bách nói: “Cô phải cẩn thận chứ, kéo này rất bén không chú ý là đứt luôn ngón tay đấy.”

Quyển Nhu cảm thấy rất buốt, cô hơi nhúu mày: “Tôi sẽ chú ý hơn.”

Tùng Bách mở cái khăn ra, máu hình như không cầm được, bị đứt khá sâu.

“Ồ gần đây có một trạm y tế, tôi đưa cô đến đó xử lý vết thương.”

Quyển Nhu gật đầu, sau đó Tùng Bách đã đưa cô ấy đến đó. Sau 3 phút thì Quyển Nhu bước ra, ngón tay của cô đã được băng lại cẩn thận, nhưng trên gương mặt của cô có vết nước mắt, đôi con ngươi cũng hơi hồng hồng.

Tùng Bách bước đến hỏi: “Cô đau lắm à?”

Quyển Nhu thít mũi, cô nói: “Chỉ là do thuốc sát trùng rất quá nên thôi...” Quyển Nhu lại thít mũi, gương mặt xinh đẹp bị nước mắt làm lem đi. Quyển Nhu trước đây không phải là một cô gái yếu ớt như vậy, nhưng cơ thể của Lý Nghệ Hân tuy giống nhưng lại rất khác với cơ thể của cô, Quyển Nhu cảm nhận được Nghệ Hân là một cô gái rất sợ đau, vừa rồi khi thuốc sát trùng nhỏ xuống, cả người của cô cứ run lên, bị rát thì liền rớt nước mắt, có thể Nghệ Hân từ nhỏ đã được nuông chiều, đau đớn đối với cô ấy là một điều không thể chịu đựng.

Tùng Bách bất giác đưa tay lên lau nước mắt cho Quyển Nhu, nhưng anh làm vậy khiến Quyển Nhu khá ngại, cô hơi cúi đầu né đi bàn tay của Tùng Bách. Ông chủ Tùng cũng đã vô ý rồi, anh ta bỏ tay xuống, chỉ là không hiểu sao cứ muốn lau cho cô ấy.

“Ồm...chúng ta về thôi.” Tùng Bách nói, nét mặt có chút lúng túng.

“Vâng.”

Quyển Nhu đáp xong thì cùng Tùng Bách quay về, anh ta dùng xe máy chở cô, chiếc xe này màu trắng, kiểu dáng khá là tao nhã, rất hợp với phong cách của Tùng Bách, nhìn bề ngoài anh ta cũng là một chàng trai như vậy, nhẹ nhàng và ôn hòa là hai cặp từ có thể dùng để nói về anh ta. Quyển Nhu ngồi ở đằng sau, đi xe máy dễ chịu hơn là xe ô tô, cảm giác tự do và thoải mái hơn rất nhiều, đầu đó lại thoang thoang mùi nước hoa của Tùng Bách bay vào khứu giác, mùi hương này cũng dễ chịu không hề gắt, có lẽ Tùng Bách là người thế nào thì nước hoa cũng dùng thế ấy, chẳng giống với ai kia. Quyển Nhu chợt nghĩ đến ông chồng soái ca.

Bỗng Tùng Bách hơi ngoảnh ra sau nói với Quyển Nhu:

“Hôm nay tôi cho cô về sớm nhé.”

Quyển Nhu bị gió tạt nên không nghe được, cô xê đầu tới một chút: “Anh nói gì cơ?”

Tùng Bách nhìn ở đằng trước thấy không có vật cản gì, thì lại ngoảnh ra sau mà nói: “Tôi cho cô về nhà sớm.”

Trên đường một chiếc ô tô đang chạy với tốc độ chậm, cách sau xe của Tùng Bách chỉ chừng 2m, ánh mắt của ai kia đang phát hỏa nhìn về hướng của hai người.

Đến tiệm Quyển Nhu bước xuống, cô mở cái nón bảo hiểm đưa cho Tùng Bách. Nhưng mà hình như nón bị kẹt dây khóa, Quyển Nhu có chút khó khăn khi tháo.

Tùng Bách đang ngồi trên xe, anh nói: “Cô xích tới đây tôi tháo cho.”

Quyển Nhu không tháo được nên kê đầu đến cho Tùng Bách tháo giúp. Ở đằng sau, người trong xe đang cầm tay thành nắm đấm, cơn giận bất giác nổi lên.

Chỉ tí xíu là Tùng Bách tháo được cái mũ: “Ok.” Anh ta cầm mũ vắt lên xe, Quyển Nhu tươi cười: “Cảm ơn anh, mà anh cho tôi về thật đấy à.”

“Ừ, cô về sớm đi, tay cô bị đau mà, với lại lát nữa tôi cũng đóng tiệm sớm, có việc riêng ấy mà.”

Quyển Nhu nghe vậy thì nói: “Vậy tôi vô lấy túi rồi về luôn đây, chào anh nhé.” Cô đưa tay lên.

Tùng Bách cười, anh ta lái xe vào trong, lúc đi ra Quyển Nhu lại vẫy tay chào nhưng vừa ra đến ngoài cửa thì cô chợt đứng sững.

“Minh Vũ.”

35. Chương 35: Đừng Bỏ Mặc Tôi

Hàn Minh Vũ xem ra không vui, trong mắt nhìn thấy tia nộ, gương mặt tuần tú lúc giận lại rất nghiêm, rất lạnh nhưng cũng cực kỳ phong độ.

Ánh mắt hỏa khí của Hàn Minh Vũ liến nhìn bàn tay của Quyển Nhu, bất giác nắm lấy: “Bị làm sao?” Minh Vũ lạnh giọng hỏi.

“Do dùng kéo thôi.” Quyển Nhu trả lời nhanh rồi rút tay về.

“Cô dùng kéo vào việc cắt tay sao?” Minh Vũ lại đang tỏ ra trách khừ Quyển Nhu, lời thốt ra mang theo ý mỉa mai nhưng đằng sau lại là một sự quan tâm kín đáo.

Quyển Nhu thì không mấy dễ chịu, cô chỉ nghĩ Hàn Minh Vũ thấy cô bị thương thì lại muốn chế giễu, vậy mà cô còn trông đợi, tại sao cô phải mong anh ta quan tâm chứ?

“Tôi chính là dùng kéo như anh nói đấy, hôm nay cắt trúng ngón này thì ngày mai sẽ tới ngón khác, tôi trả lời như vậy vừa ý anh rồi chứ?”

Nói xong, cô đổi mà đi lướt qua Hàn Minh Vũ, đi được mấy bước lại bị người ta giữ lấy.

“Anh mặc kệ tôi thì anh chết hả? Thả tay anh ra.” Quyển Nhu giật tay.

“Hừm...tôi mới nắm tay cô có tí thì cô đã nhăn nhó, còn nam nhân khác đụng vào cô thì cô sẽ mất tươi miệng cười phải không?”

Quyển Nhu không hiểu Minh Vũ sinh sự gì nữa, không lẽ anh ta thấy cô với Tùng Bách ư?

“Tôi với nam nhân khác thì sao, họ đối với tôi rất tử tế, chẳng như anh, ngoài làm tay tôi đau thì anh có hơn gì chứ?”

Quyển Nhu không hiểu sao cô chỉ vừa mới nói thế thì Hàn Minh Vũ đã rất tức, ánh mắt tối sầm, anh ta vung tay của Quyển Nhu theo ý cô muốn, sau đó thì lãnh mặt mà bỏ đi. Haiz...bị cô nàng làm cho tổn thương rồi chẳng?

“Mình nói quá đáng lắm sao?” Quyển Nhu ngậy người, lòng chột áy náy, nhưng mà nếu quá đáng thì chẳng phải là Hàn Minh Vũ sao? Hừ...anh ta quá đáng với người ta mà cứ làm như là chỉ mình anh ta nghe lời không hay vậy? Cái đồ tự cao, tự đại, lúc nào cũng tỏ ra mình là trung tâm của vũ trụ.

Quyển Nhu thầm trách Hàn Minh Vũ, nhưng mà thôi, cô phải chạy theo nói ngọt vậy. Nếu không tới nay anh ta mà khóa cửa xử đẹp cô thì chỉ có cô là khổ.

“Minh Vũ à, anh đã tới đây rồi thì đợi tôi với, hôm nay tôi được về sớm đấy.”

Quyển Nhu chạy theo, vừa kêu vừa nói nhưng Hàn Minh Vũ mặc kệ, anh cứ đường anh đi, ai đó không quan tâm.

Quyển Nhu chạy theo, bực mình mà nghĩ: Hề tí là giận, người gì đâu mà khó chiều dễ sợ à.

“Minh Vũ.” Quyển Nhu chạy tới xe của anh ta, lúc này Minh Vũ đã leo lên và đóng cửa lại.

Ách! lại là cái con xe này, không biết nó có chơi khăm cô như hồi sáng không đây. Quyển Nhu vội nắm lấy cánh cửa, cố gắng kéo mạnh.

Ah...kéo được rồi!...xe ngoan, xe ngoan...cám ơn nhé!

Quyển Nhu vui mừng, cô vừa bước lên thì Hàn Minh Vũ đã nói:

“Xuống xe.”

Cái gì chứ? Anh ta rõ ràng là đợi cô leo lên xe, người ta còn chưa ngồi nóng cái ghế thì đã đuổi xuống, bị dở hơi sao? Quyển Nhu bực mình, mắt nhìn chăm về hướng của Hàn Minh Vũ:

“Chẳng phải anh đến đón tôi còn gì?”

Hàn Minh Vũ cất giọng lạnh lẽo: “Ai nói là tôi đến đón cô?”

“Thì giờ này là anh tan làm rồi, anh qua đây thì chắc là để đón tôi, nhưng mà giờ giấc của tôi khác anh, chỉ có hôm nay là tiện lúc tôi được về sớm thôi.”

“Cô về lúc nào thì mặc xác cô, xuống xe.” Minh Vũ gằn lên.

Hãy...anh ta đúng là nộ khí khó trôi, tức giận dư đầy, Quyền Nhu có muốn lấy lòng thì cũng không lấy nổi, anh ta nghĩ thế giới này chỉ có mỗi Hàn Minh Vũ là biết tức giận còn người khác thì không ư? Thiệt là...đàn ông gì mà trẻ con hết chịu nổi?

“Xuống thì xuống, không có anh thì tôi về không được chắc?”.

Quyền Nhu bước xuống, tức mình mà đóng cửa cái ầm, thềm xe anh chắc, cô đây tự về được. Quyền Nhu đi sang một bên, mắt lảng chỗ khác chẳng buồn nhìn ai kia.

Hàn Minh Vũ vặn khóa xe, chỉ chốc lát là chiếc xe chạy đi mất hút.

Phì...Quyền Nhu thở dài, trong lòng phiền muộn, nói là không buồn nhìn, nhưng Minh Vũ vừa chạy đi thì đã quay đầu lại. Ánh mắt hướng về chiếc xe đã chạy đi xa xôi, cảm giác cứ như là bị bỏ rơi, nhưng đúng là bị bỏ rơi thiệt mà....hic hic..Minh Vũ đáng ghét, trở người ta về chút mà anh ta cũng làm dữ làm dần, khi người ta không muốn thì một hai bắt phải lên xe cho bằng được, lúc nào cũng muốn người khác phải theo ý mình, chẳng quan tâm người ta là đang thế nào?

Quyền Nhu tự dưng sụt sịt nước mắt, cô buồn tủi nhất là cảm giác bị vứt bỏ, cũng vì lúc cô 5, 6 tuổi đã bị mang đến cô nhi viện, nếu ba mẹ không vứt bỏ cô thì tuổi thơ của cô sẽ không phải trải qua những ngày tháng sống không có gia đình, không có sự che chở của mẫu phụ. Lúc này Minh Vũ bỏ đi một mình, để cô đứng lại chỗ này thì cảm giác tủi thân ấy lại đột nhiên ùa về.

Chung quanh thoáng người qua lại, chiếc váy bông bay xòa theo một cơn gió mạnh chợt thổi đến. Quyền Nhu nhìn lên bầu trời, ôi may mà rồi, phải nhanh chóng bắt xe về, cô vội tay đành bắt taxi đi cho lẹ nhưng ai ngờ bắt được rồi thì bị một gã vô duyên đến dành.

Trời chuyển mưa khá nhanh, chỉ chốc lát đã có chớp, đợi tia sáng chơi xong thì mới đến tiếng gầm của sét oanh tạc.

Đùng...đùng...

Sét đánh khá gần, tiếng đùng đùng rất to, to đến nỗi thốt cả tim, bay cả hồn.

Quyền Nhu giật mình, tái mặt mà làm rớt luôn cả túi xách, cô khom xuống tính nhặt lên thì sét lại đánh thêm một cái ĐÙNG.

Úmm..Quyền Nhu sợ hãi, cả người run bần bật, cô rất sợ sét, hai tay che lấy tai. Cứ 5, 10 giây là sét lại đánh, mọi người ai nấy đều nhanh chóng bắt xe, hoặc là đi nhanh về nhà.

__Này cô trời sắp mưa rồi, cô mau về đi: Một người đi ngang qua bỗng nói với Quyền Nhu.

Quyền Nhu nắm chặt lòng bàn tay, lúc này không nghe tiếng sét nữa, chỉ còn lại một màu tối sẫm của bầu trời. Mưa sau đó đổ trút xuống ầm ầm, Quyền Nhu đành phải núp vào trong một cửa tiệm.

Đứng bên trong cô nhìn ra ngoài, mưa này sẽ lâu dứt đây. Thời tiết đang bình thường như vậy mà nói mưa là mưa, không có chút do dự, sao mà giống như ai kia quá! Cô nghĩ đến Hàn Minh Vũ, ánh mắt bỗng lóe tia buồn.

Chập sau trời cũng tạnh mưa nhưng cũng phải mất đến cả tiếng đồng hồ.

Quyền Nhu cảm ơn chủ tiệm, cô bước ra ngoài, không khí bây giờ khá lạnh, lại có gió nữa. Mặt đường có chỗ đọng đầy nước do cống rãnh hút chưa kịp, Quyền Nhu đành ven trên vỉa hè mà đi, chân cô bị nước bắn lên làm cho ướt nhẹp, đôi khi chiếc xe nào đó vô tình chạy qua lại hất những vũng nước bắn lên cô. Đôi môi của Quyền Nhu khư khư run nhẹ, cô đang lạnh buốt trong người.

Tại Hàn gia.

Hàn Minh Vũ đã về nhà trước đó, mẹ anh mang lên một ly nước ép.

“Minh Vũ, con uống cái này cho khỏe.” Hàn phu nhân đặt ly trên bàn.

Hàn Minh Vũ đang xem lap thì quay qua cầm lấy ly, liền uống hết cho mẹ vui lòng.

“Nghệ Hân dạo này cứ đi sớm về trễ, con có biết là nó đi đâu không?” Hàn phu nhân chợt hỏi.

Hàn Minh Vũ trầm mặc, anh bỏ ly xuống bàn: “Cô ấy đi làm đấy ạ.”

“Đi làm hả? Thề tín dụng của Nghệ Hân hết tiền rồi chẳng?”

Hàn Minh Vũ cười nhẹ: “Nghệ Hân là con gái của Lý gia mà mẹ, tiền ba cô ta cho không ít đến nỗi để cô ta sài hết đâu.”

Hàn phu nhân nghĩ cũng đúng nên gật đầu: “Ừ, thôi thì nó muốn làm gì thì tùy nó, nhưng chỉ sợ là Lý tổng biết lại nói Hàn gia không nuôi nổi con dâu.”

“Mẹ đừng lo, con sẽ biết phải giải thích ra sao với Lý tổng mà.”

Hàn phu nhân mỉm cười, bà không làm phiền Minh Vũ nữa mà bưng ly nước xuống. Nhưng cửa chỉ vừa mở thì Hàn phu nhân sững sờ, Quyển Nhu đang chuẩn bị đưa tay lên ổ cửa thì đúng lúc Hàn phu nhân đang đi ra.

“Nghệ Hân con đi bộ về hay sao mà lại ướt những thế này?”

“Con đi taxi, chỉ là mới bị ướt khi chạy vào nhà thôi ạ.”

Quyển Nhu đáng lẽ chỉ bị ướt đôi chút, nhưng khi về đến Hàn gia trời lại đổ mưa, cô đã xuống xe để đi vào nhà, từ cổng vào trong cũng đủ để mưa làm cô ướt sẫm.

Hàn phu nhân đi ra nhường chỗ cho Quyển Nhu bước vào:

“Con mau vào thay đồ đi, để lâu sẽ bị nhiễm lạnh đấy.”

Quyển Nhu đáp: “Dạ.”

Bước vào trong, tay chân của Quyển Nhu run cầm cập, căn phòng đang bật điều hòa, cô đi tới tủ lấy nhanh một bộ đồ để thay.

Hàn Minh Vũ ngồi ở bàn làm việc, nãy giờ đang liếc mắt nhìn Quyển Nhu, trong lòng bỗng dưng khó chịu.

Quyển Nhu tắm nước ấm xong thì đi ra, cô kéo học bàn lấy mấy sấy để làm khô tóc. Một lúc sau thì tóc cũng đã khô, nhưng đôi môi cô cứ bần bật run, lòng bàn tay lại tê tái, tại sao lại lạnh như vậy chứ? Quyển Nhu định tắt điều hòa nhưng lại sợ ảnh hưởng đến Minh Vũ, dù sao anh ấy cũng đang làm việc, sẽ cần không khí thoải mái.

Quyển Nhu bèn leo lên giường, đắp chăn lên đến cổ, nhưng cô vẫn còn cảm thấy rất lạnh, lạnh đến trong xương. Cô nhắm mắt, cố gắng ngủ một chút, có lẽ ngủ xong sẽ thấy ổn hơn.

Hàn Minh Vũ không làm việc nữa mà đi tới đầu giường, cất giọng hỏi:

- Cô không bắt được taxi sao?

Quyển Nhu còn chưa ngủ thì đã phải trả lời:

- Về đây tôi mới bị ướt.

Hàn Minh Vũ chỉ nghe vậy thôi thì đã hiểu được sự tình, anh nói:

- Cô đúng là đồ ngốc, bảo taxi chạy thẳng vào nhà là được mà, đi bộ vô làm gì để bị ướt như vậy?

- Minh Vũ, anh có làm việc nữa không?

- Không thì có chuyện gì?

Quyển Nhu mở mắt ra nhìn Minh Vũ: “Tắt điều hòa giúp tôi đi.”

Quyển Nhu yếu ớt nói, Hàn Minh Vũ cảm nhận được có sự không ổn ở sắc mặt và thanh giọng của Quyển Nhu. Anh cầm moss tắt ngay điều hòa, sau đó thì hỏi:

“Cô lạnh lắm hả?”

Quyển Nhu gật đầu.

Hàn Minh Vũ ngồi xuống giường, anh đưa tay thọc vô chăn kéo bàn tay co rúm của Quyển Nhu ra, mắt của Minh Vũ nâng lên:

“Sao mà lạnh quá vậy? Cô vừa rồi có tắm nước ấm không đấy?”

Quyển Nhu run run trả lời: “Có, nhưng tôi vẫn lạnh lắm, lạnh đến chịu không nổi.”

Bàn tay cô cũng run rẩy trong tay của Minh Vũ, nhưng lại thấy có chút dễ chịu hơn vì tay anh ấy rất ấm, khác hẳn với cô.

- Tôi lấy thêm cho cô cái chăn.

Minh Vũ thả tay của Quyển Nhu ra, định đi lấy chăn thì Quyển Nhu ngồi dậy kéo lại cánh tay của Minh Vũ.

- Sao vậy, không muốn lấy chăn ư?

Hàn Minh Vũ nhẹ nhàng nói, lúc này cảm thấy anh ấy rất quan tâm cô. Quyển Nhu xích tới ôm Minh Vũ, mặc kệ anh ấy nghĩ gì nhưng cô lạnh quá rồi, không ôm Minh Vũ chắc cô chết mất.

- Thân nhiệt của anh rất ấm, cho tôi ôm một chút nha.

Hàn Minh Vũ cứ tưởng sẽ nổi giận hất cô ra, nhưng anh ấy đã không làm thế, ngược lại thì kéo cái chăn đắp lên cho cô, anh tựa lưng vào giường, sau đó nhỏ giọng nói:

- Cô muốn thì cứ ôm, nhưng mai một tôi ôm lại thì đừng có khóc đấy.

- Tối đó rồi tôi sẽ tính sau vậy.

Quyển Nhu khẽ thốt lên, cô ôm chặt Minh Vũ, đầu tựa vào ngực của anh. Minh Vũ quả thật rất ấm, cô cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, cũng may là anh ấy đồng ý để cô ôm.

-Lúc ở tiệm hoa, tôi xin lỗi nhé!

Quyển Nhu đột nhiên nói lên câu ấy. Hàn Minh Vũ nhẹ thở ra, anh hỏi:

- Tại sao phải xin lỗi?

- Vì tôi đã nói anh mặc kệ tôi, nhưng bây giờ thì tôi hối hận rồi, anh sau này đừng bỏ mặc tôi có được không?

Thanh giọng của Quyển Nhu nhỏ dần nhỏ dần sau đó, và rồi mất khép lại mà ngủ thếp đi.

Hàn Minh Vũ trầm lắng, tiếng nói của Quyển Nhu tuy nhỏ những đều lọt hết vào tâm trí của anh, anh cũng hối hận vì đã đuổi cô ấy xuống xe, để rồi bị lạnh. Chỉ tại cái miệng, chộc anh giận làm gì?

Hàn Minh Vũ đưa tay lên ôm lấy Quyển Nhu, cô ấy ngủ cũng nhanh thật, ôm anh ấm quá chẳng?

Minh Vũ cúi xuống khẽ nói vào tai của Quyển Nhu:

- Không bỏ cô lại cũng được, nhưng cấm cô ngọt ngào với đàn ông khác, nếu không tôi dỡ luôn cái tiệm hoa đó, nghe chưa?

Anh hôn lên tóc cô, miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng.

36. Chương 36: Quên Nói

Ngủ được chừng hai tiếng đồng hồ thì Quyển Nhu động người tỉnh giấc, cô thấy mình được Hàn Minh Vũ ôm chặt, không ngờ anh ấy vẫn ngồi đây để cho cô dựa vào như vậy, cõi lòng tự nhiên thấy cảm động quá. Hàn Minh Vũ lúc này cũng đang ngủ, chắc là vì cô nên mới buồn ngủ theo, bình thường anh ấy ít khi ngủ sớm.

Đôi môi Quyển Nhu bắt gặp cười nhẹ, cô định leo xuống thì Minh Vũ thức, anh him mắt nhìn cô rồi cất giọng hỏi:

“Đã thấy bớt lạnh chưa?”

“Hết lạnh luôn rồi, cảm ơn anh.”

Hàn Minh Vũ đưa chân xuống giường, nhưng chợt nhíu mày một cái, vai anh hơi mỏi. Quyển Nhu thấy vậy thì áy náy, cũng là vì anh ấy đã ngồi cho cô ôm.

Minh Vũ xoay xoay bả vai xong thì đứng dậy: “Cô xuống dưới ăn cơm đi, đừng để bụng đói.”

“Tôi biết rồi.”

Quyển Nhu nghe lời, cô đi xuống dưới để ăn cơm, Lý Nghệ Hân có chứng đau dạ dày nếu không ăn no thì lát nữa sẽ khó mà ngủ cho ngon.

Một lúc sau Quyển Nhu đã ăn xong, cô lấy khăn lau miệng, uống một ít nước lọc, sau đó thì đi lên lại trên phòng.

Lúc này, tại bậc thang, tiểu Thiên đang từng bước đi lên, bàn tay nhỏ xíu nắm lấy cột thang, cứ thế mà nhấc cái chân ngắn ngủn để trèo lên. Quyển Nhu mỉm cười, cô lắc đầu, cũng may là nhà của Minh Vũ thang không cao và bậc cũng ít, nếu không nhóc này sẽ vất vả lắm đây.

Quyển Nhu đi chậm chậm theo sau, hai tay đưa tới nhắc bóng tiểu quỷ lên.

“Con lại trốn cô Minh Hạ đi lên tìm ba phải không?”

Tiểu Thiên vờ cái chân, nó muốn được xuống nhưng Quyển Nhu đã đưa tay nâng lấy cái đôi chân của nó, cô mỉm cười nói:

“Chân có nhiều đây mà siêng leo lắm nha, nhờ bị té thì sao hả?”

“Baba..” tiểu Thiên nhìn thấy Minh Vũ thì gọi.

Quyển Nhu đưa mắt nhìn lên thấy Hàn Minh Vũ đi tới thì hết hồn, cô liền bỏ tiểu Thiên xuống. Chết rồi cái tật cô thật là, biết rõ Minh Vũ rất nhạy cảm, vậy mà cứ thấy thằng nhỏ bán manh thì đã ầm nó lên.

“Minh Vũ à, tôi...”

Hàn Minh Vũ từng bước tiến tới làm cho Quyển Nhu càng thêm lo âu, cô đứng nép sang một bên cứ sợ Minh Vũ sẽ quát lên. Nhưng thật không ngờ, Minh Vũ chỉ đi đến rồi nắm lấy tay của tiểu Thiên nhẹ nhàng đi ngang qua cô, không hề mắng một câu.

Quyển Nhu không bị la, nhưng tim vẫn còn đập ình ình, cũng chỉ mới thở nhẹ được một chút: “Minh Vũ không tức giận sao?” Cô thầm nghĩ.

“Baba..”

Tiểu Thiên đi vài bước thì đứng lại, Minh Vũ nhìn xuống, anh hiểu con đang muốn gì thì nói: “Bây giờ không chơi, con phải đi ngủ.”

Tiểu Thiên cup mắt, Minh Vũ dắt đi nhưng nó chẳng chịu, cái mặt bánh bao cứ xị ra. Hàn Minh Vũ khom người, anh bế tiểu Thiên lên ngón tay nhẹ khều cái mũi: “Không ngoan là ba không thương nữa đâu.”

Tiểu Thiên ôm cổ của Minh Vũ, áp mặt vào người của anh, cái mặt vẫn còn xị, nhưng mà nhóc này không phải là đứa bé hư, nó khá là nghe lời của ba nó.

Quyển Nhu nhìn thấy hình ảnh của hai cha con thì trong lòng nhận ra một điều, Hàn Minh Vũ tuy thường ngày lạnh lùng nhưng khi làm cha anh ấy lại là một ông bố rất hiền lành và ấm áp, tự dưng lại thấy có chút ganh tỵ với tiểu Thiên.

Hàn Minh Vũ đưa tiểu Thiên vào phòng Minh Hạ xong thì bước ra, Quyển Nhu thấy Hàn Minh Vũ nhìn mình thì vội xoay người mà đi lên cầu thang.

Hàn Minh Vũ nhẹ cong khoe miệng, anh từ từ bước tới, tạo cơ hội cho ai đó đi lên trước.

Quyển Nhu chạy vô phòng, cô leo lên giường giả vờ lấy điện thoại để chơi.

Hàn Minh Vũ sau đó đi vô, anh đóng cửa lại, anh cầm điện thoại trên bàn rồi cũng đi tới ngồi xuống giường.

Quyển Nhu bầm bầm, tỏ ra rất chăm chú với trò chơi nhưng thực chất trong lòng lại có nhiều lời muốn nói với Minh Vũ, nói về hành động của anh khi nãy và cả chuyện đại sự về Lý Nghệ Hoàn, nhưng mà chẳng hiểu sao lại sợ không dám mở miệng, kỳ vậy trời? Nói thì cứ nói đi chứ. Quyển Nhu nhú mồm, môi bặm, cô đang cố tập trung lại dừng khí.

“Nếu tiểu Thiên không còn sợ cô nữa thì tôi sẽ cho phép.”

Quyển Nhu chưa mở miệng nói gì thì Hàn Minh Vũ đã lên tiếng, anh ta có vẻ hiểu được tâm tư của cô.

“Anh không bài xích nữa sao?” Quyển Nhu nhỏ giọng hỏi.

Hàn Minh Vũ mắt vẫn nhìn vào điện thoại: “Cho phép rồi thì còn bài xích làm gì.”

“Tại sao?” Quyển Nhu nhìn anh.

Minh Vũ vươn tay đặt điện thoại lên bàn, xong rồi thì nói:

“Tiểu Thiên không dễ gần với một ai, nếu nó miễn cô thì tôi sẽ không cần, chỉ cần thằng bé vui là được.”

Quyển Nhu nghe vậy thì rất nhẹ lòng, cuối cùng trong mắt của Minh Vũ cô cũng đã xóa được ấn tượng không tốt về Lý Nghệ Hân.

Quyển Nhu đưa tay đang cầm điện thoại qua phía của Minh Vũ:

“Anh bỏ lên bàn giúp tôi đi.”

Hàn Minh Vũ cầm lấy nhưng vô tình anh chạm phải ngón tay bị băng của Quyển Nhu thì chân mày chợt nhíu xuống. Anh đặt nhanh điện thoại lên bàn rồi nắm cái tay của Quyển Nhu, thanh giọng khó chịu vang lên:

“Băng đã bị ướt nước, khi nãy cô không thay sao?”

“Tôi không để ý, chắc do lúc đó bị lạnh nên chẳng nhớ nữa.” Quyển Nhu trả lời.

Haiz....câu trả lời nghe sao mà tỉnh bơ, Hàn Minh Vũ bực lên thì nói: “Tay mình bị đau mà cũng không biết lo, đợi khi nhiễm trùng rồi thì mới tốt phải không?”

Quyển Nhu rút tay về, cô khẽ giọng: “Tôi đi băng lại là được thôi.”

Quyển Nhu ngồi dậy thì Minh Vũ nói: “Ngồi yên đi, tôi sẽ đi lấy băng bông và thuốc đến.”

Hàn Minh Vũ nói xong thì bước xuống giường, lát sau anh mang lên những thứ đó rồi bảo với Quyển Nhu:

“Đưa tay cô đây.”

” Để tôi làm được rồi.” Quyển Nhu tỏ ra e ngại.

- Chậc: Minh Vũ tặc lưỡi, mắt không vừa lòng nhìn Quyển Nhu.

Bởi thế, có muốn tự làm cũng không được, đành phải đưa tay cho anh ấy.

Hàn Minh Vũ cẩn thận tháo băng ra, anh nhíu mày khi thấy vết thương của Quyển Nhu, anh bắt đầu bôi thuốc, Quyển Nhu chợt nhích ngón tay “Ah.”

Hàn Minh Vũ ngẩn lên: “Ráng chịu chút đi, cô cứ nhúc nhích như vậy thì bôi ngơ nào?”

“Anh nhẹ thôi nhé.”

Quyển Nhu bặm môi, cố gắng nhịn đau.

Hàn Minh Vũ tiếp tục, anh bôi rất nhẹ, nhẹ nhất có thể để Quyển Nhu ít đau hơn. Xong rồi thì bỏ trãi thuốc sang một bên, anh lấy băng quấn lại cho cô ấy.

Phong thái của Minh Vũ khi chu đáo rất nhu hòa, vô cùng là nhẹ nhàng, Quyển Nhu côi lòng bồi hồi, bây giờ thay vì đau thì cô lại thấy xao xuyến, cô đang không biết mình là thích Minh Vũ hay là bị anh ấy làm cho phải thích nữa.

“Xong rồi, cẩn thận đừng để bị ướt nước nữa đấy.” Minh Vũ đang nói thì phát hiện có người nghe tai này mà lọt tai kia nhìn anh với một đôi mắt mơ hồ.

Hàn Minh Vũ thở ra, anh đặt thuốc và băng lên bàn sau đó thì dí sát mặt tới gương mặt của Quyển Nhu, đáy mắt thâm thúy của anh bắt thẳng tới đôi mắt mông lung của cô.

Bất giác bị dí sát, Quyển Nhu hoảng hồn, cô ngả đầu ra sau:

“Anh làm gì mà nhìn tôi dữ vậy?”

“Câu đó phải là tôi hỏi? Vừa nãy tôi nói gì cô có nghe không?”

Ách, thật là có nghe đâu mà biết: ” Anh đã nói gì cơ?”

(—)! Hàn Minh Vũ thở dài, muốn hiền mà sao cũng khó:

“Chăm sóc tốt cái tay của cô, còn bị ướt nữa thì tôi mặc sát cô đấy.”

Hàn Minh Vũ nói xong thì nằm xuống, anh kéo chăn đắp lên người. Quyển Nhu ngồi bên cạnh xì xầm: Ai bảo anh phải lo đâu mà nói là mặc sát, đồ khó chịu.

“Tôi nghe hết đấy.” Hàn Minh Vũ nhắm mắt mà miệng vẫn nói.

“Xi...” Quyển Nhu nhíu giọng, cô cũng định nằm xuống, nhưng mà phải đi tắt đèn cái đã, cô vừa đặt chân lên sàn thì đèn lại tự động bị tắt. Ách cháy nữa rồi sao? Cô quay qua nói với Hàn Minh Vũ: “Minh Vũ, nhà anh có sai bóng đèn loại tốt không vậy? Hay là mua phải bóng dỏm rồi.”

“Cô dỏm thì có, tôi tắt rồi.” Hàn Minh Vũ nhạt giọng nói.

“Anh tắt rồi? Tắt kiểu gì khi anh nằm một cục trên giường chứ? Anh nghĩ tôi ngốc à, bóng đèn rõ là bị cháy, mà cháy đến hai lần rồi.”

Quyển Nhu cứ không tin, một lòng cho rằng Hàn Minh Vũ trêu mình, đèn khi không tắt dĩ nhiên là bị cháy, nhưng cô chẳng ngờ khi mình vừa mới nói xong thì đèn đột nhiên sáng lên, mắt cô đang là trong tối bỗng gặp ánh sáng thì hơi nhem lại, một hồi mới ngờ ngàng nhìn các bóng điện trên trần nhà.

“Minh Vũ à, nếu đèn không cháy thì chắc là bị chập dây nguồn rồi, ngày mai anh bảo người kiểm tra lại đi.”

Quyển Nhu mắt cứ nhìn lên trên, miệng thì suy đoán, nhưng những gì cô nói ra chỉ làm cho Hàn Minh Vũ bật cười.

“Tự động lại cười, anh bị giống mấy cái bóng đèn này rồi hả?”

Quyển Nhu cái mặt hơi sần vì Minh Vũ cứ cười mình. Cô đứng dậy đi đến chỗ công tắc, tay đưa lên còn chưa kịp chạm vào thì đèn lại tắt đi. Trời! cô nói bị chập thì có sai đâu chứ.

“Đấy thấy chưa.” Quyển Nhu nói lên cho Hàn Minh Vũ nghe.

Đèn tắt tối quá, cô đành men men đi lại giường, tay vợ lại vợ chúng Hàn Minh Vũ, không thấy đường thì khổ vậy đây.

“Minh Vũ anh xích vô trong nằm được không, tối quá tôi không thấy đường.”

Hàn Minh Vũ trong bóng tối không nói không rằng ôm cô lật sang một bên, từ vành tai giọng nói của anh truyền đến: “Vậy được chưa?”

Quyển Nhu xê người ra một chút cô nói: “Mai anh nhớ bảo người sửa đi đây, như thế này rất bất tiện.”

“Sao tôi nói mà cô không tin thế nhỉ, cô sinh ra không lớn lên ở Lý gia sao?”

Quyển Nhu không hiểu liền hỏi lại: “Anh có ý gì?”

Hàn Minh Vũ nắm nhẹ bàn tay trái của Quyển Nhu, tay này không phải là tay bị thương, anh đưa ngón tay của cô nhấn vào một cái nút ở đầu giường, lúc ấy đèn lại tự động sáng khắp gian phòng.

Quyển Nhu kinh ngạc, cô nhìn căn phòng đang sáng bừng lại nhìn sang Hàn Minh Vũ, sau đó ánh nhìn ngơ ngác rớt xuống đầu ngón tay mà anh ấy đang nắm.

“Thì ra là anh dùng cách này hả?” Quyển Nhu bây giờ xem ra đã hiểu, giọng nói có vài phần tuột khí, nhưng mà cái nút cộm cộm ở đầu giường kia màu sắc lại giống màu gỗ, cô làm sao mà biết được nó là nút tắt đèn chứ? Nhưng mà Minh Vũ hỏi câu vừa rồi cũng không phải là vô lí, Lý gia cũng không thua kém Hàn gia, chẳng lẽ lại không có những thứ hiện đại.

Quyển Nhu chẳng biết trả lời làm sao cho Minh Vũ, cô nhẹ đảo mắt, một hồi thì nhích ngón tay nhấn lại vào cái nút kia, không gian lại chìm vào bóng tối, cô dùng cách này để tránh đi câu hỏi của Minh Vũ, cô rút tay lại, miệng thốt lên một âm lượng nhỏ.

“Ngủ ngon.”

Hàn Minh Vũ trầm lắng, câu này nghe rất mát lòng, đến mẹ anh còn chưa thấy nói câu này, Quyển Nhu đã vô tình khiến anh cảm thấy thanh thỏa. Đêm nay sẽ là một đêm ngon giấc, Hàn Minh Vũ nằm xuống cạnh Quyển Nhu cái chăn cũng được anh kéo lên đắp cho cô.

Một đêm cứ thế mà trôi qua, nhưng chuyện quan trọng cần nói thì lại bị quên mất.

Ngày hôm sau.

Tập đoàn Lý Thị.

Thư ký Phi bước đi theo Lý Nghệ Hoàn, đến thang máy giám đốc đi vô trước, cô theo lệ bước vô sau.

Thư ký Phi nhích chân lên, cô bấm nút số 6, sau đó thì lùi lại đứng bên cạnh giám đốc.

Trong thang máy, Lý Nghệ Hoàn đúc tay vào túi quần, phong thái rất nghiêm. Bỗng anh liếc nhẹ qua thư ký Phi nhìn thấy một điểm gì đó trên cô thì nói:

-Hôm nay em không đẹp đấy!

- Có chỗ nào xấu sao ạ?

- Cột tóc không hợp.

Tanhz....

Cửa thang máy mở, Lý Nghệ Hoàn bước ra, thư ký Phi đi theo, mắt cô nhẹ đảo suy nghĩ về cái cột tóc mà Lý Nghệ Hoàn nói. Vào đến văn phòng, thư ký Phi ngồi ở bàn tiếp tân, cô đưa tay tháo cột tóc xuống, ngắm một chút thì nghĩ: “Là kiểu con bọ, hay là màu sắc không hợp nhỉ?”

“Cột tóc mới à?” Một đồng nghiệp đi tới đưa tài liệu cho thư ký Phi.

Thư ký Phi mỉm cười, cô cầm lấy tài liệu: “Không, củ đấy.”

“Củ mà đẹp vậy, cô biết giữ gìn thật.”

Thấy cô kia có vẻ thích thì thư ký Phi nói: “Cô muốn lấy không, tôi cho.”

“Cũng được.” Cô kia đưa tay cầm lấy, xoay qua xoay lại chiếc cột nhìn một lúc lại không nghĩ đây là đồ cũ.

“Nhìn mới toanh ấy, cô nói dối phải không?”

Thư ký Phi chỉ cười, cô kia thế là có được một cái cột tóc đẹp, nhưng đối với thư ký Phi thì nó chẳng đẹp nữa bởi vì Lý Nghệ Hoàn đã chê, anh ấy chê cái gì là cô sẽ bỏ ngay cái đó, cho dù là thứ cô mua không hề ít tiền.

Thư ký Phi mở bàn lấy lược chải lại tóc, ngày mai cô sẽ dùng một cái cột khác, hôm nay sẽ để tóc xỏa vai. Tít..

Bỗng có tín hiệu gọi thư ký của Lý Nghệ Hoàn, thư ký Phi nhanh chóng cất lược rồi bước vào trong phòng.

37. Chương 37: Mang Điện Thoại Đến

Tập Đoàn Hàn Thị.

Trong văn phòng của chủ tịch.

Jensi mở cửa bước vào: “Chủ tịch, đã tìm ra được IP của người đưa thông tin mẫu thiết kế ra bên ngoài.”

Hàn Minh Vũ đang xem văn kiện thì nâng mắt lên:

- Là ai?

Jensi liền trả lời: “Tổ trưởng thiết kế An Đình Đình.”

Hàn Minh Vũ sa sầm, hất tài liệu sang một bên: “Không cần phải day dưa, lập tức bàn giao cho cơ quan điều tra, khởi tố tội phạm thương mại.”

Jensi chỉ vừa chỉ mới “vâng” một tiếng thì đúng lúc ấy cửa phòng của chủ tịch bị xô ra, tổ trưởng tổ thiết kế An Đình Đình đã tùy tiện xông vào văn phòng của Hàn Minh Vũ.

Một thư ký khác cũng chạy vào, sắc mặt lo lắng: “Chủ tịch, tôi xin lỗi, cô ấy cứ đòi xông vào tôi khó mà cản được.”

Jensi đi đến nói: “Tổ trưởng An, phiền cô ra khỏi đây.”

An Đình Đình không quan tâm, ai khuyên ai can bây giờ cô chỉ mặc, điều quan trọng là phải cầu xin Hàn Minh Vũ, cô không muốn phải mang cái án của tội phạm thương mại.

An Đình Đình chạy tới đứng trước mắt của Hàn Minh Vũ, bộ dạng khóc lóc: “Boss, xin hãy cho tôi một cơ hội được không? Tôi sẽ ghi ơn anh, từ nay về sau tận tâm tận tụy với Hàn Thị, tuyệt đối không bán đứng.”

Hàn Minh Vũ gương mặt tối lại, lạnh lùng nhìn về người nhân viên bao năm đã làm việc ở Hàn Thị, bất giác nơi khóe miệng cong lên: “Cô vốn đã bán đứng, có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, cơ hội là do cô tự hủy, lúc họp tôi đã nói như thế nào?”

An Đình Đình cứng lời nhưng vẫn ngoan cố cho bản thân: “Tôi...tôi xin lỗi, thành thật xin lỗi, cũng là vì hoàn cảnh nên tôi mới làm vậy. Boss xin anh hãy dơ cao đánh khẽ.”

Hàn Minh Vũ chậm rãi lắc đầu, tuyệt tình bấm một nút:

- Gọi đội bảo an lên đây.

An Đình Đình khóc lóc, lại chạy tới nắm lấy tay của Hàn Minh Vũ: “Boss, làm ơn! Tôi ở nhà còn chồng đang bệnh, còn con đang nhỏ, họ sống giữa cả vào tôi, xin anh hãy tha cho tôi.”

Hàn Minh Vũ giật tay lại, thần thái lạnh lẽo vô cùng: “Tự làm tự chịu, luật là vậy.”

Đội bảo an sau khi nhận được yêu cầu thì đã nhanh chóng có mặt.

Jensi liền nói: “Đưa cô ấy ra khỏi đây.”

An Đình Đình bị hai nhân viên tiến tới lôi đi, nhưng cô đã cố chống cự mà chạy đến, lần này thậm chí là quỳ xuống, nước mắt không ngừng rơi mà tiếp tục cầu xin:

“Tôi xin anh, gia đình tôi sẽ biết phải sống sao? Boss, xin anh làm ơn, tôi xin anh.”

Hàn Minh Vũ cư nhiên tuyệt tình đến cùng: “Đưa ra ngoài.”

An Đình Đình khóc lóc kêu xin, khi tuyệt vọng lại chuyển sang sự oán thù:

“Hàn Minh Vũ tôi đã xin anh đến mức đó kia mà, con người anh tại sao lại nhẫn tâm đến như vậy? Anh tha cho tôi một lần thì không được sao? Con người anh chẳng lẽ chưa từng làm chuyện gì sai hay sao? Hàn Minh Vũ nếu tôi phải đi tù thì anh cũng đừng hồng mà sống yên ổn.”

Jensi chứng kiến mà cũng phải thoáng sợ Boss, anh ấy thật sự rất lạnh tâm, một chút giao động cũng không nhìn thấy.

“Chủ tịch, tôi xin phép ra ngoài.”

Khi chỉ còn một mình, Hàn Minh Vũ mới ngả lưng ra, anh đưa tay lên bóp lấy mi tâm, đôi mắt nặng nề nhú lại. Là một chủ tịch, cương vị cao nhất của tập đoàn phải luôn tỏ ra phong thái uy nghiêm, đôi khi cũng phải vô tình thì mới có thể điều hành được cả một công ty có hàng trăm nhân viên. Nương tay với người này thì sẽ có người khác tiếp diễn, không khát khe tuyệt nhiên không ổn, đó được gọi là luật, đã là luật thì cứ như vậy mà làm, không có ngoại lệ.

Hàn Minh Vũ đang cảm thấy mệt mỏi thì điện thoại của anh bỗng reo lên. Anh vươn tay cầm lấy, chẳng bận nhìn xem là ai, chỉ vuốt nhanh màn hình rồi Alo.

- Tại sao anh lại cầm nhầm điện thoại của tôi?: Là giọng của Quyển Nhu.
- Cái gì?: Hàn Minh Vũ chợt nhìn lại điện thoại, ày quả là cầm nhầm thật.
- Là cô cố tình cầm còn đồ cho tôi.
- Ai cố tình chứ, lúc tôi đi thì chỉ còn một cái trên bàn, cái của tôi là anh đã lấy còn gì?
- Thế sao lúc đó cô không đổi lại cho tôi?
- Do lúc đó tôi chưa phát hiện, nhưng mà ai biểu anh mua giống màu của tôi làm chi, để rồi anh cũng nhìn không ra.
- Vậy ý cô là mắt tôi có vấn đề sao?
- Chắc vậy: Quyển Nhu tỉnh veo đáp.
- Chắc con mắt cô, mau đem điện thoại đến cho tôi.

Quyển Nhu bực mình: Hừ...anh cầm nhầm mà cứ lên giọng hà, được rồi đem thì đem, mai mốt anh đừng có nhầm nữa đấy.

Hàn Minh Vũ tay vẫn giữ điện thoại, anh yên lặng một chút rồi bỗng nói: “Cô hôn đi.”

Bên trong điện thoại vang lên tiếng “Hử??”

- Hôn đi thì tôi khỏi cầm nhầm nữa.
- Sao anh vô lý thế hả?
- Tôi thích.

Quyển Nhu bực bội: “Đồ lợi dụng nhà anh, nói điện thoại mà cũng bắt người ta hôn.”

- Cô không muốn hôn qua điện thoại vậy là muốn ở chỗ tôi sao?

Giọng nói bối rối của Quyển Nhu vang lên: “Nè chỗ anh là công ty đó, anh đừng có bá đạo nha.”

Hàn Minh Vũ miệng cười tươi nhưng không thành tiếng:

- Vậy có hôn không?

- Được rồi...chờ xíu: Quyển Nhu phì ra hơi thở, Hàn Minh Vũ đáng ghét, lúc nào cũng thừa cơ hội dồn ép cô, bây giờ còn bắt hôn bằng điện thoại, bực dữ chứ? Quyển Nhu ngo qua ngo lại không thấy ai thì bắt đầu hôn

- Chụt..chụt (!!)...“Được chưa?” Cô ngượng ngừng hỏi.

Trong điện thoại Minh Vũ chột cười khặc khặc, cười đến nỗi Quyển Nhu quē luôn: “Anh cười cái gì? Đừng nói là anh không vừa lòng đó nha. ”

“không phải là không vừa lòng mà là cô hôn nghe giống như chuột kêu ấy.” Minh Vũ vừa nói mà vừa cười thêm một trận.

” Hừm...quỷ ma anh, anh mới là chuột thì có.” Quyển Nhu bực bội, nói xong thì cúp luôn máy.

Hàn Minh Vũ bỏ điện thoại xuống, miệng vẫn còn giữ nụ cười.

Tại tiệm hoa.

Na Na thấy Quyển Nhu cứ đứng thờ người ra, thì đi tới dí sát vào mặt cô: “Hân Hân, cô đang nhớ bạn trai à?”

Quyển Nhu sực xê mặt ra: “Không có đâu.”

“Ờ.....cái mặt cô nhìn là biết, đỏ lên hết rồi kìa.” Na Na cười.

Quyển Nhu sờ tay lên mặt: “Đỏ lắm sao?”

“Đùa cô thôi, mà hồi nãy cô nói chuyện với ai mà lâu vậy?” Na Na là một cô gái rất tự nhiên, tự nhiên đến mức cái gì cô ấy cũng cho là bình thường, muốn hỏi gì thì hỏi, muốn nghĩ gì thì nghĩ cũng chẳng quan tâm là mình có hỏi đúng việc cần hỏi hay không.

Quyển Nhu lẽ ra có thể không nói, nhưng cô hiểu tính Na Na, cô ấy chân chất như vậy, nếu không kể với cô ấy thì mai mốt có hỏi Na Na chuyện gì thì cô ấy cũng sẽ chẳng chia sẻ:

“Tôi gọi cho chồng.”

“Hả? Cô có chồng rồi sao? Hồi nào vậy?”

Quyển Nhu cười: “Hồi lâu rồi.”

Na Na nắm lấy bàn tay của Quyển Nhu: “Vậy nhả cưới cô đâu?”

Đột nhiên Na Na nhắc đến nhả cưới làm Quyển Nhu mới để ý, trước đây cô chưa từng chú tâm đến việc này, nhìn thấy tay mình không đeo nhẫn Quyển Nhu cũng rất ngạc nhiên, chắc là Nghệ Hân đã tháo nhẫn.

“Cô kẹt tiền nên đếm bán rồi phải không?”

Quyển Nhu rút tay lại, cô cười gượng: “Làm gì có, tôi cãi nhau nên tháo thôi.”

Na Na nghe câu trả lời thì lại chuyển sang một sự tò mò khác:

“Chồng cô có bồ nhí à?”

Quyển Nhu thật phải thở dài: “Na Na, chồng tôi là người đàn hoàng.”

“Ai biết được, mà chồng cô có đẹp không?”

Quyển Nhu chỉ gật đầu.

Na Na lại nói, cái mặt rất chắc cú: “Vậy thì cô phải cẩn thận đấy, trai đẹp thì có nhiều gái theo lắm đó nhen.”

- Xin hỏi!!!

Cửa tiệm có một vị khách bước vào, nhờ vậy mà Na Na mới thôi nói chuyện với Quyển Nhu.

“Hân Hân, lát nói sau nhé.” Na Na đi đến tiếp khách.

-Chị muốn chọn hoa gì? Tiệm chúng tôi có rất nhiều hoa đẹp...

Quyển Nhu mỉm cười nhìn Na Na, thật may cô thoát nạn, nói chuyện với cô ấy rõ là mệt.

Quyển Nhu đi vào trong văn phòng, cô muốn xin phép Tùng Bách ra ngoài một chút. Đoạn Quyển Nhu đã nói chuyện với Tùng Bách.

- Cô cứ đi đi: Tùng Bách đồng ý.

- Cám ơn anh, tôi sẽ đi nhanh rồi về.

Khi Quyển Nhu quay đi thì Tùng Bách lại gọi: “Cô Lý này?”

“Vâng!” Quyển Nhu quay lại.

” Tay cô đã hết nhức chưa?” Tùng Bách chỉ cây bút đang cầm về tay của Quyển Nhu.

Quyển Nhu cười: “Vẫn còn, nhưng cũng giảm bớt nhiều rồi, cám ơn anh.”

Tùng Bách cũng nhẹ cười, anh lấy ra một trái thuốc: “Cái này cho cô.”

Quyển Nhu đi tới cầm lấy: “Là gì vậy ông chủ?”

“Thuốc kháng viêm, trái này dạng xịt, cô cứ xịt mỗi ngày hai lần, tay cô sẽ bớt đau và nhanh lành hơn.”

“Ông chủ đã quá quan tâm rồi, cám ơn anh nhiều nhé,”

“Cô đừng cắt trúng tay nữa là được.” Tùng Bách vui vẻ nói.

Quyển Nhu cười và gật đầu: “Vâng, tôi cũng biết phải tự thương lấy mình mà. Chào anh! Tôi đi đây.”

Quyển Nhu đi ra và khép cửa lại, ánh mắt của Tùng Bách vẫn còn hướng nhìn, một chút của sự trầm lắng chợt hiện trên gương mặt.

An Đình Đình sau khi bị lôi ra khỏi văn phòng chủ tịch thì thất thần ngồi ở phòng bảo an, một lúc sau có người của cơ quan điều tra đến tìm, cô ta bị họ dẫn đi, gương mặt nhem nhuốc vì trời mascara do khóc, trông cô ta rất thảm hại. Những nhân viên trong đội thiết kế A rất bàng hoàng khi biết tổ trưởng của họ lại là nội gián, bây giờ còn bị bắt đi xấu hổ như vậy, con đường sự nghiệp của cô ta coi như phải kết thúc từ đây.

Khương Quyển Nhu đi taxi mất khoảng 15 phút thì đến công ty của Hàn Minh Vũ. Cô bước xuống trước cửa lớn của tập đoàn Hàn Thị, đôi mắt thán mộ ngẩn lên nhìn sự hùng vĩ của tòa cao ốc: Woa! Công ty đẹp quá.

Quyển Nhu đi vào trong sảnh lớn, cô đang ngó nghiêng xung quanh thì đột nhiên có một cô gái đang chạy tới, cô ta vừa chạy vừa quay đầu ra sau, nhìn ai đó nên không chú ý mà tông vào Quyển Nhu.

Quyển Nhu thì cũng chẳng hơn gì, đi mà cứ nhìn trái nhìn phải, cho nên bị xô một cái liền ngã ạch xuống đất. Cô gái kia chính là An Đình Đình, cô ta vì không cam lòng bị bắt nên đã tìm cách bỏ chạy nhân lúc cảnh sát không chú ý.

An Đình Đình đề lên người của Quyển Nhu, cô ta nghe tiếng hét “Không được chạy” từ đằng sau, thì vội vã đứng dậy, lúc hốt hải chạy đi thì lại đạp trúng ngón tay chưa lành của Quyển Nhu.

“Á...” Quyển Nhu đau điếng cái ngón, máu liền rướm ướt băng gạc, vết thương đã bị hở miệng.

Đằng trước có ba cảnh sát chạy đuổi theo An Đình Đình, Quyển Nhu ngoảnh ra sau, cô trêu lại đôi chân mày, cô ta là ai mà bị đuổi bắt như vậy? Ôi tay mình đau quá...hic hic, nước mắt lại rơm rớm, đau quá đi.

Quyển Nhu đứng dậy, cô đưa vào trong túi lấy điện thoại thì chợt sững: Ý, điện thoại rớt đâu rồi?

Quyển Nhu hoang mang, cô ngó quanh dưới sàn thì thấy cái điện thoại nằm lẫn lổc, vô một bên mà thân thì một phía. Hồi nãy bị xô ngã nên điện thoại quăng ra khỏi túi mà không biết.

“Trời ơi làm sao đây, là điện thoại của Hàn Minh Vũ”

Quyển Nhu cái mặt lo âu vội nhấc điện thoại lên, cái vỏ màu trắng bị mấy người vừa rồi dẫm bể mất tiêu, thiệt chứ? Hàn Minh Vũ sẽ mắng cô một trận cho xem. Aiii...xui quá đi, mang điện thoại tới rồi cuộc lại làm cho bể vậy.

Quyển Nhu cái mặt sầm sẫm, kiểu này thì ai mà dám đem lên, thôi thì đành gọi cho Minh Vũ rồi kiếm đại một cái gì đó, đợi mang ra tiệm xem thử có cái nắp khác thay vào không rồi hẵng tính.

- Alo: Minh Vũ bắt máy.

- Minh Vũ, cái điện thoại ấy...

- Cô mang đến rồi à?

Quyển Nhu do dự nói: “Đến thì đến rồi nhưng mà...”

- Đến rồi thì lên tầng 5 đi, hỏi đến phòng chủ tịch nhân viên sẽ chỉ cho cô.

- Ừm...Minh Vũ à, hay là anh cứ lấy điện thoại của tôi sai đi.

- Gì? Không lẽ cô thích cái của tôi nên muốn chiếm luôn đấy à?

Quyển Nhu chợt thở ra một hơi nhẹ, cô hạ giọng mà nói: “Nếu tôi thích thì anh có cho không?”

Bên đầu dây Hàn Minh Vũ tuy không nhìn thấy sắc mặt ủ rũ của Quyển Nhu, nhưng anh có thể cảm nhận được cô ấy có gì đó không vui.

“Cô biết rồi còn hỏi.”

Hàn Minh Vũ vừa trả lời vừa đi ra khỏi văn phòng.

Quyển Nhu im lặng một chút rồi mới nói: “Anh không cho chứ gì? Vậy thì coi như tôi mượn, chiều về trả anh được không?”

“Điện thoại của tôi không phải cô muốn mượn là mượn được, cô không mang lên thì tôi sẽ xuống lấy, cô đứng ở đâu?”

Quyển Nhu nâng mắt lên, cái miệng liền bối rối mà nói: “Tôi...tôi về rồi, mới về rồi.”

“Về? Nhanh vậy sao?”

Hàn Minh Vũ bước vào trong thang máy, theo phán đoán anh đưa tay nhấn lên số 1.

Quyển Nhu vội đáp: “Đúng, tôi về rồi.”

“Cô sợ tôi lấy lại điện thoại nên chuồn nhanh vậy à?”

Cửa thang máy mở ra, Hàn Minh Vũ liền bước đi. Quyển Nhu thì đang lúng ta lúng túng, cô nói: “Không phải tôi sợ, chỉ là...chỉ là tôi còn có việc nên phải đi ngay.”

“Vậy sao?” Hàn Minh Vũ nhấn giọng, lúc này anh đang đi đến trước mặt của Quyển Nhu, khoảng cách chỉ còn 8m.

Quyển Nhu đang nghe thì bỗng giật mình, đôi mắt cô đã nhìn thấy Hàn Minh Vũ, nước bọt không khiến liền trôi xuống cuốn họng. Trời ạ! cô còn chưa kịp tẩu thoát.

38. Chương 38: Thẻ Tín Dụng Bị Khóa

Hàn Minh Vũ bỏ tay xuống, vuốt phím tắt điện thoại, nét mặt đầy nghiêm nghị bước tới gần Quyển Nhu.

Khương Quyển Nhu bàn tay nắm chặt chiếc điện thoại, luống cuống một hồi thì chỉ kịp giấu ra sau. “Minh Vũ sao anh lại ra đây rồi?”

“Không ra thì làm sao biết cô nói xạo.”

Hàn Minh Vũ đẩy mắt dò xét liếc nhìn cánh tay đang cố giấu điện thoại ở sau lưng của Quyển Nhu. Anh cũng đoán được là có gì đó không hay với cái điện thoại, chỉ là anh chưa vạch trần, vẫn muốn đùa cô ấy một chút.

Hàn Minh Vũ làm ra mặt lạnh, chìa tay ra nói: “Đưa cho tôi.”

Quyển Nhu là không chịu đưa, cô cứ giấu giấu ở sau lưng: “Điện thoại của anh rất đẹp, tôi muốn được sờ dù chỉ là hôm nay thôi, vì thế anh cho tôi mượn đi.”

Hàn Minh Vũ không tỏ ra bằng lòng, anh nhìn chằm chằm Quyển Nhu, miệng lưỡi biếng nói: “Tôi bảo đưa cho tôi.”

Quyển Nhu nhăn mày, Minh Vũ là đòi cho bằng được, giờ mà đưa ra thì khác nào lạy ông tui ở bụi này, không đưa, tuyệt đối không đưa.

“Cô lì thế, mau trả điện thoại cho tôi.” Hàn Minh Vũ cố tình dần lên để chọc Quyển Nhu.

Quyển Nhu cắn môi, mắt nẩy giờ cụp xuống, cô lại nói:

“Chiều tôi trả mà.”

Hàn Minh Vũ thực sự phải nói là rất mắc cười, vẫn là đang cố nhịn, có nói dối thì cũng phải diễn sâu một chút chứ, để anh nhìn thấy hết mà không biết.

“E hèm.” Hàn Minh Vũ khừ giọng, vẫn ráng lạnh mặt tỏ ra khó chịu. “Có phải cô làm hỏng rồi không?”

Quyển Nhu hét hờn, đôi mắt nâng lên theo bản năng, trong đầu đang phân tích, Hàn Minh Vũ làm sao mà biết được? Không lẽ là đã xem qua camera?

“Làm hỏng rồi nên kiếm cơ không đưa cho tôi chứ gì? Lý Nghệ Hân cái này của cô còn nhỏ lắm, không giấu được tôi đâu.” Hàn Minh Vũ đưa tay chỉ chỉ vào thùy thái dương, ý muốn nói cô ấy ngốc.

Cái môi của Quyển Nhu chột mím chặt, tức không chịu? lại bị anh ấy châm chọc, cô đây tuy không phải là giá trị, không phải là chủ tịch, nhưng cũng không có nghĩa cô là nãi cá vàng.

Quyển Nhu bức bối, cô muốn giận nhưng giận không được, dù gì điện thoại cũng là do cô giữ không cẩn thận. Quyển Nhu đưa ra chiếc điện thoại, mắt cụp xuống mà nói:

“Xin lỗi, cũng không phải do tôi cố ý, vì có người đụng trúng nên điện thoại mới bị rớt, tôi tính đi thay vỏ rồi mới trả cho anh, nhưng là anh cứ không chịu.”

Hàn Minh Vũ đưa mắt xuống cái điện thoại, nhìn sơ qua thì không có vấn đề gì nhưng khi cầm lấy thì cái vỏ nắp mới rớt ra làm hai.

Hàn Minh Vũ cầm cái mảnh vỏ dơ lên một chút:

“Cô vừa nãy không có nói với tôi là muốn đi thay vỏ, nếu tôi nhớ không nhầm thì cô nói là muốn mượn, thậm chí là muốn lấy.” Hàn Minh Vũ nâng mắt nhìn Quyển Nhu.

Quyển Nhu mặt không vui, vừa có sầu lại vừa có rầu:

“Tôi lấy làm gì, chỉ là nói vậy để đi thay vỏ cho anh thôi.”

Hàn Minh Vũ thoát nhìn chiếc smartphone, anh chợt cười và nói: “Tôi không thích thay vỏ, tôi muốn cái khác, cô đền đi.”

Quyển Nhu đứng sững, mẹ ơi anh ấy bảo là đền sao? Mắt cô rớt xuống cái điện thoại, trong lòng liền run cầm cập. Cô cho dù sinh ra không sống trong giàu có, nhưng mà ít ra cô cũng biết, điện thoại của cái người được gọi là tổng tài chắc chắn không phải là hạng vừa, số tiền cũng phải ngất ngưỡng.

Quyển Nhu cố nén sự hoảng, chậm rãi nói:

“Đền gì chứ? Cũng đâu phải lỗi hoàn toàn ở tôi.”

Hàn Minh Vũ cong khóe miệng: “Ý cô là cô không muốn đèn hay là không thể đèn.” Mắt của Minh Vũ rất chất vấn nhìn Quyển Nhu.

Quyển Nhu chột dạ, trong đầu liên hiểu, Lý Nghệ Hân là con gái của một gia đình tập đoàn, cô ấy là của dư tiền thừa, vậy mà đến một cái điện thoại lại đèn không nổi là sao? Hàn Minh Vũ chắc chắn sẽ đang thắc mắc như vậy.

Cách ứng phó tốt nhất là phải tỏ ra hào phóng, nhưng mà cô thì hào cái nổi gì, nợ người ta 600k còn chưa trả, thẻ tín dụng thì lại không biết mật khẩu. Quyển Nhu lo ngại trong lòng, nhưng cô lại không hề biết rằng, thẻ tín dụng khác với thẻ ATM nó không cần dùng đến mật khẩu.

Hàn Minh Vũ cảm thấy biểu hiện của Quyển Nhu rất lạ, nếu cô ấy ái ngại việc đèn thì chỉ có thể là...đã bị Lý tổng quản lý tài khoản.

“Thẻ của cô không phải bị khóa rồi đấy chứ?” Minh Vũ bỗng hỏi.

Ấy...Quyển Nhu như đèn được cấp nguồn, trong đầu liên bùng sáng, ý hay, viện cái cơ là bị khóa tài khoản, sao cô lại không nghĩ ra nhỉ?

Quyển Nhu mặt vui vẻ hẳn, cô liền nói:

“Phải phải, thẻ tôi bị khóa lâu rồi.”

Quyển Nhu bị khóa thẻ mà cái giọng lại hớn hở, Hàn Minh Vũ có chút khó hiểu, nhưng anh vẫn hỏi: “Sao lại bị khóa, ba cô giận gì cô à?”

Quyển Nhu nhẹ đảo mắt, lý do lý do, cô phải tìm ra cái lý do, a có rồi: “Vì...vì ba tôi nói, tôi là vợ của anh thì anh phải lo cho tôi, cho nên thẻ của tôi ba mới khóa lại đấy.”

Hàn Minh Vũ thoáng im lặng, anh hạ mắt xuống, trong miệng tắc lưỡi: “Vậy nên cô mới đi làm hả?”

Quyển Nhu bèn gật đầu: “Ừm.”

Hàn Minh Vũ biểu tình trầm mặc, anh không ngờ cô ấy lại không có tiền sài, phải chạy ra ngoài để đi làm, nhưng mà chẳng phải còn có anh đây sao? Mở miệng hỏi anh một câu chẳng lẽ rất khó, hay là cô ấy nghĩ anh sẽ không cho cô ấy tiền?

Hàn Minh Vũ đưa tay nhìn đồng hồ, bây giờ cũng sắp đến giờ nghỉ, anh nói: “Được rồi, tôi chuẩn bị ra ngoài ăn trưa, cô đợi tôi ở cửa, tôi đi lấy xe rồi cùng đi ăn chung.”

Hàn Minh Vũ vừa quay đi thì Quyển Nhu đã nắm lấy tay anh:

“Ấy...tôi phải về tiệm hoa rồi, tôi chỉ xin ra ngoài được có một lúc thôi.”

Hàn Minh Vũ quay lại, lúc anh nhìn xuống cái tay thì hàng chân mày đang thẳng lại cứ nhiên nhíu xuống, thậm chí là nhíu sâu.

“Tay cô sao lại rớm máu thế này?” Hàn Minh Vũ nắm lấy tay của Quyển Nhu quan sát.

Quyển Nhu lúc này mới chú ý đến cái tay, cảm giác đau buốt ê ẩm ở ngón trỏ chợt bị gọi về.

“Là hồi nãy có người chạy tới va vào tôi đấy, khi đứng dậy cô ta còn vô ý dẫm lên tay tôi, đau ời là đau.”

Hàn Minh Vũ nghe bốn chữ đau ời là đau của cô ấy thì liền bực tức mà mắng: “Vậy sao cô còn không nói cho tôi biết?”

Mắt của Minh Vũ mang đầy nộ khí, anh là đang lo cho cô nên mới nổi giận.

“Tôi...” Quyển Nhu sắp nói thì nuốt lại, hàng mi xiu xuống, định nói là nhất thời quên mất tay mình bị thương, nhưng mà nói ra cái là bị mắng thêm, tính Minh Vũ cô cũng hiểu mà.

Hàn Minh Vũ thở ra một hơi mạnh, anh nắm tay dắt Quyển Nhu đi lên trên văn phòng. Đi ngang qua jensi anh nói: Mang vào cho tôi hộp y tế.

Jensi theo lời xếp mang đến ngay một hộp y tế, sau đó thì chuông nghỉ vang lên, mọi người trong công ty một số thì ra ngoài, một số thì xuống căn tin để ăn trưa. Chỉ riêng ở văn phòng của chủ tịch vẫn còn có hai

người, Hàn Minh Vũ tháo miếng băng ra ném vào trong sọt rác, nhìn thấy vết thương của Quyển Nhu bị hở miệng mà còn hở nhiều hơn ban đầu Hàn Minh Vũ rất chau mày, mi tâm không hề thoải mái, vết cắt này của cô ấy theo chiều xéo, dài khoảng 3cm, không hiểu cô ấy dùng kéo thế nào mà để bị cắt dài như vậy.

Hàn Minh Vũ dùng bông thấm sạch máu sau đó anh nhỏ thuốc sát trùng lên.

Quyển Nhu liền giật tay một cái, thuốc sát trùng làm cô ấy chịu không nổi nên bật khóc mà muốn thụt tay lại. Hàn Minh Vũ giữ chặt, anh nhỏ thêm một giọt, rồi lại một giọt, Quyển Nhu lại A lên một tiếng, cô sụt mướt nói: “Minh Vũ đừng nhỏ nữa, đau quá, anh đừng nhỏ nữa.” Cũng là do vết thương bị dầm lên một lực nên phần da thịt bị ảnh hưởng, nếu không nhỏ thuốc cũng sẽ không đau nhiều như những lần trước.

Hàn Minh Vũ thôi nhỏ nữa, anh đợi thuốc thấm thì bôi lên một loại thuốc khác, xong rồi thì quấn băng lại, phải quấn chứ không dùng băng cá nhân được vì sẽ không giữ được lâu, băng cá nhân sẽ dễ bị bung ra.

Hàn Minh Vũ quấn xong thì nhìn cái mặt của Quyển Nhu, khóc đỏ mắt luôn rồi.

“Tôi đã dặn cô phải chăm sóc tốt cái tay của mình rồi kia mà, sao cô cứ không chịu nghe thế hả?”

Quyển Nhu thút tha thút thít, cô đưa tay dụi mắt, cái giọng ứ ứ nói: “Có phải lỗi do tôi đâu, cũng tại anh thôi, ai bảo anh lấy nhầm điện thoại của tôi làm gì? Đã vậy còn bắt tôi phải mang tới, bắt tôi đền nữa, không vì anh thì tôi đâu có bị người ta dầm lên tay?”

Quyển Nhu nói một câu thì thít một câu, chắc là cô ấy đau lắm, thiệt là...toàn làm khổ anh thôi.

Hàn Minh Vũ xoay người vươn tay ôm lấy Quyển Nhu, cô ấy cứ khóc như vậy làm anh thấy rất khó chịu trong lòng, nói trắng ra là rất xót, xót nên muốn ôm cô ấy như thế này.

“Ừ cứ cho là lỗi của tôi đi, không la cô nữa, không bắt cô đền nữa được chưa?”

Quyển Nhu không phải là lần đầu bị Hàn Minh Vũ ôm lấy, nhưng mà lời nói dỗ dành này là lần đầu tiên cô nghe, nghe mà muốn xiu cả lòng, mát cả gan, cô có muốn đẩy ra cũng không đành.

39. Chương 39: Lý Phu Nhân Đến Nhà

Đoạn ra khỏi văn phòng chủ tịch.

“Minh Vũ tôi phải về tiệm hoa mà.”

Hàn Minh Vũ không cho Quyển Nhu về tiệm hoa, anh đang kéo cô ấy đi theo anh xuống đến tầng gửi xe của công ty.

Khi đã đi tới xe, Minh Vũ mới mở cửa ra, rồi liếc mắt, ý muốn bảo Quyển Nhu lên xe.

Quyển Nhu thì cứ chần chừ, cô không muốn lên. Minh Vũ bực nên gằn giọng:

“Nhanh lên, không tôi ném vào bây giờ?”

Quyển Nhu xị mặt, cô thở ra một hơi bức bối, thế rồi cũng miễn cưỡng mà bước lên xe, ngồi ngay hàng ghế trước. Hàn Minh Vũ đóng cửa, sau đó đi qua bên kia mở cửa bước lên, anh thắt xong dây an toàn, chuẩn bị đút chìa khóa thì lại thấy Quyển Nhu còn chưa cài dây:

“Nghệ Hân thắt dây đai vào đi.”

Quyển Nhu đầu óc cứ để tâm đến việc đi quá lâu sẽ khó xử với Tùng Bách cho nên nhất thời quên mất, cô nghe Minh Vũ nói thì mới kéo dây đai nhưng mà do ngón trỏ của cô bị đau nên thao tác cầm dây và gài có chút lợm lợm, kết quả là Hàn Minh Vũ phải vươn người sang cài cho cô. Nửa người của Hàn Minh Vũ chèn qua người của Quyển Nhu, cái mùi nước hoa rõ thơm bay vào cánh mũi, sự tiếp xúc của anh làm cho trái tim của Quyển Nhu nảy lên trong lồng ngực, lại phập phồng, phập phồng.

Hàn Minh Vũ cài xong thì liếc mắt sang Quyển Nhu, anh vẫn chưa lui người về, khuôn mặt điển trai đang nhìn cô rất gần, gần đến nỗi anh lại chột môi cô một cái. Quyển Nhu theo phản xạ liền mở to mắt, cái môi

vừa bị hôn liền bậm lại, bị anh ấy lợi dụng hôn mấy lần rồi nhưng mà lần nào cô cũng ngượng, cô thế này có phải là đang giả Nai không, cũng đã có lần cô bá đạo chụp hôn anh rồi còn gì, nhưng đến khi bị anh ấy hôn lại thì thẹn thùng vô cùng.

Hàn Minh Vũ thấy cái môi bậm bậm của Quyển Nhu thì nhíu mày, anh không thích cô ấy giấu cái môi đẹp đi như vậy, bất giác anh lại mút thêm một cái, lúc này Quyển Nhu mới đưa tay lên đẩy Hàn Minh Vũ “Úm.”

Hàn Minh Vũ hôn thêm xiu nữa mới chịu ngừng, cái mặt của ai kia nhăn lại mà hồng hồng, bàn tay đâm vào ngực của anh.

“Anh có bỏ cái tật lợi dụng đi không hả? Đang ở trong xe mà anh cũng vậy àh.”

Quyển Nhu nói rồi ngoảnh mặt sang bên, cô bức bối bên ngoài nhưng lại đang bối rối ở bên trong.

Hàn Minh Vũ cười, anh kê miệng ngay cái tai Quyển Nhu mà nói: “Tôi còn chưa có gọi là lợi dụng, nếu muốn cho đúng nghĩa thì phải coi lại y phục của cô.”

Quyển Nhu chợt run người, cô bất giác quay lại, vô tình lại qua trúng đầu của Hàn Minh Vũ: “Ui da.” Quyển Nhu thốt lên.

Hàn Minh Vũ tắc lưỡi: “Cô lúc nào cũng không chịu ngồi yên là sao, trúng đầu tôi đau lắm đấy.”

Quyển Nhu bức bối, cô đẩy-đẩy- đẩy, cuối cùng cũng đẩy được Hàn Minh Vũ về chỗ ngồi, lúc này cô mới hung hăng nói: “Đầu anh mà đau cái gì? Đầu tôi mới sưng rồi đây nè, quỷ ma anh hà.”

Hàn Minh Vũ cười, nét cười còn thấy ở mắt, anh chỉ dọa xiu thôi mà đã hung hăng như vậy, nhưng mà anh thích, thế mới chết chứ.

Tại Hàn gia.

Cổng lớn của Hàn gia mở ra cho một chiếc xe màu đen sang trọng chạy vào bên trong, trên xe Bạch Mễ Hoa bước xuống, phong thái tao nhã bước đi vào căn nhà của Hàn gia, hôm nay bà đến để thăm con gái Lý Nghệ Hân.

Hàn phu nhân và Hàn lão gia đi ra mời Lý phu nhân vào nhà. Lý phu nhân lịch thiệp cuối chào đáp lễ với ông bà xui gia, sau đó mọi người cùng ngồi xuống ghế để nói chuyện.

Lý phu nhân nhã nhặn hỏi thăm sức khỏe của Hàn lão gia, Hàn lão gia cũng vui vẻ bày tỏ vẫn đi tái khám thường xuyên và cảm ơn Lý phu nhân đã quan tâm. Lý phu nhân điềm đạm cười sau đó bà vào đề chính hỏi đến con gái Lý Nghệ Hân.

Hàn phu nhân chợt lo ngại, không thể trả lời với Lý phu nhân là Nghệ Hân đã đi làm, bà bèn nói: “À...Nghệ Hân nó đã đi qua nhà của một người bạn rồi.”

Lý phu nhân hơi ngạc nhiên, bà nghĩ: “Nghệ Hân ngoài Viên Lâm Ý ra thì có chơi với ai, huống hồ bây giờ Lâm Ý lại đang ở bên canada, không lẽ nó vừa về nước sao?”

Hàn lão gia cũng đã nghe Hàn phu nhân nói Nghệ Hân đi làm trước đó, chỉ là nhà ông không muốn quản chuyện của Nghệ Hân, con bé khá thoải mái và tự ý ở Hàn gia. Nhưng nếu để bên nhà Lý gia biết, thì họ sẽ nghĩ điều không hay cho Hàn gia, Hàn lão gia cũng đành xuôi theo Hàn phu nhân mà che giấu với Lý phu nhân.

“Lý phu nhân hay là để tôi gọi cho Nghệ Hân về nhé.” Hàn phu nhân nói khéo, định dùng cách này để Lý phu nhân nói chữ thôi rồi ra về, nhưng ai ngờ Lý phu nhân lại chủ động hơn:

“Không cần đâu, để tôi tự gọi, tôi cũng muốn biết nó bạn bè với ai.”

Hàn phu nhân thoáng lo lắng, nếu nhờ may Nghệ Hân mà nói với mẹ nó là nó đi làm thì khổ thay. Hàn phu nhân thức thời liền mỉm cười xin đi xuống nhà một chút, lúc đứng dậy bà có đánh mắt với Hàn lão gia một cái, ý muốn ông phối hợp với bà, là vợ chồng bao nhiêu năm Hàn lão gia liền hiểu ý, nhân lúc Lý phu nhân vừa lấy điện thoại ra thì Hàn lão gia nói:

“Lý phu nhân à, phu nhân mang theo thứ gì đến cho Nghệ Hân phải không?”

Lý phu nhân nâng mắt lên, bà nhìn sang số gói thuốc ở trên bàn thì mỉm cười: “À vâng, tôi quên chưa nói, thuốc này là tôi đi bóc cho Hân nhi, công dụng là bồi âm dưỡng khí, sức khỏe của nó vốn yếu, thân nhiệt lại thấp cho nên phải chú ý nhiều đến sức khỏe mới được.”

Hàn lão gia gật đầu: “Vâng, tôi sẽ nhận giúp Nghệ Hân, nhưng thuốc này liều lượng phải uống thế nào.”

“À...phải thế này...”

Nhân lúc Hàn lão gia đang câu chuyện với Lý phu nhân thì ở trong phòng Hàn phu nhân liền vội vàng gọi cho Quyển Nhu.

Lúc này Quyển Nhu đang ở cùng Hàn Minh Vũ trong một nhà hàng gần tập đoàn của Hàn Thị. Hàn Minh Vũ đang ăn thì có điện thoại, nhưng cái điện thoại này là của Quyển Nhu, anh còn chưa trả lại cho cô ấy.

Hàn Minh Vũ móc điện thoại ra, Quyển Nhu thấy điện thoại của mình reo chuông thì nói: “Đưa tôi.”

Hàn Minh Vũ đưa tay ra xa, anh nhìn màn hình gọi đến thì thấy số của mẹ anh gọi đến, Hàn Minh Vũ không đưa cho Quyển Nhu mà đích thân bắt máy:

“Alo, mẹ ạ?”

Hàn phu nhân ngạc nhiên khi người trả lời lại là con trai bà.

“Vũ hả? Sao con lại cầm điện thoại của Nghệ Hân?”

Hàn Minh Vũ nhìn Quyển Nhu anh cười rồi trả lời mẹ:

“Cô ấy đang ở cạnh con, mẹ gọi có việc gì không?”

Hàn phu nhân thở dài trong điện thoại bà nói:

“Lý phu nhân đang ở nhà ta, bà ấy không thấy Nghệ Hân ở nhà thì muốn gọi cho Nghệ Hân để hỏi nó ở đâu đấy?”

“Mẹ đã nói gì với Lý phu nhân về Nghệ Hân chưa?”

Hàn phu nhân ngân dài thanh âm: “Chưa hề.” Ngưng một chút bà nói tiếp: “Mẹ chỉ nói là nó sang nhà bạn, nào có dám là nói ra ngoài đi làm đâu, Minh Vũ con nhớ nhắc Nghệ Hân nếu mẹ nó gọi đến thì phải khai giống như mẹ đã nói đấy nhé.”

Quyển Nhu mắt chăm chăm nhìn Hàn Minh Vũ, nhưng tay thì vẫn mức đồ ăn cho vào miệng nhai nhai. Hàn Minh Vũ một tay bắt điện thoại tay còn lại thì gấp thức ăn bỏ vào cho Quyển Nhu, họ đang ăn ở băng chuyền chạy, cho nên từng món lần lượt chạy đến, Minh Vũ cũng tranh thủ mà gấp những món ngon cho Quyển Nhu.

Anh nói với mẹ: “Vâng, con biết rồi, mẹ không cần lo đâu.”

Hàn Minh Vũ cúp máy, Quyển Nhu thấy vậy nuốt thức ăn xong thì liền hỏi: “Minh Vũ, mẹ anh gọi tôi có việc gì vậy?”

Hàn Minh Vũ lại gấp thêm một miếng thức ăn cho Quyển Nhu, anh nói: “ Là chuyện của mẹ cô, bà ấy đang ở Hàn gia, lát nữa mẹ cô cũng sẽ gọi để hỏi cô đang ở đâu đấy.”

Hàn Minh Vũ không tỏ ra lo ngại về khả năng Quyển Nhu sẽ nói là cô ấy đi làm với lý phu nhân, ngược lại anh rất bình thản, có lẽ anh muốn thử thách niềm tin của mình một lần.

Quyển Nhu nghe vậy thì nghĩ ngợi một chút, lúc cô vừa nghĩ xong thì điện thoại lại reo lên, lúc này Hàn Minh Vũ mới đưa cho Quyển Nhu: “Mẹ cô này.”

Quyển Nhu nhận lấy điện thoại, cô chú tâm đến sắc mặt của Hàn Minh Vũ, anh ấy thường khó chịu khi cô nhắc đến gia đình Lý gia, bây giờ cô nhận cuộc gọi này không biết anh ấy có đang nghĩ cô sẽ sinh sự nói xấu Hàn gia hay không?

“Alo.” Quyển Nhu nhỏ giọng.

Bên đầu dây bên kia là giọng nói của Lý phu nhân:

“Hân à, con sang nhà ai chơi mà mẹ đến lại không có mặt con ở nhà vậy?”

Quyển Nhu đảo ánh mắt, cô suy nghĩ rồi nói: “Con không có sang nhà bạn.”

Hàn Minh Vũ đang gấp thức ăn thì động tác chợt dừng lại, nhưng chỉ một chút anh lại tiếp tục, ánh mắt của anh chợt vắng lặng, chỉ hạ xuống chứ không nâng lên.

Quyển Nhu nói tiếp với mẹ, giọng nói rất tươi tắn:

“Con trốn đi gặp Minh Vũ, ở nhà nhớ quá nên chạy đến công ty để tìm.”

Hàn Minh Vũ vừa nuốt xong thức ăn nghe Quyển Nhu nói thế thì bị sặc, anh che tay lên miệng, ngoảnh sang một bên mà ho.

“Mẹ ơi, lát con gọi lại sau nhé.”

Quyển Nhu đứng dậy chạy qua chỗ Minh Vũ, cô khom người đặt bàn tay mềm mại lên ngực của anh để vuốt nhẹ, mỗi lần anh bị ho cô đều như vậy:

“Anh mới ăn cái gì mà bị ho vậy, có phải do bị cay không?”

Quyển Nhu lấy ly nước đưa cho Minh Vũ: “Anh uống nước vào cho dễ chịu này.”

Ở Hàn gia Lý phu nhân gọi cho Nghệ Hân xong thì vẻ mặt rất vui: “con bé này đi tìm chồng mà cũng bảo là trốn.”

Hàn lão gia và Hàn phu nhân nghe không hiểu, lý phu nhân sau đó mới nói: “Nghệ Hân thật ra không có đi gặp bạn đâu bà thông gia à, nó xạo cái miệng đấy, thực chất nó đi gặp Minh Vũ.”

Hàn phu nhân ngơ ngẩn, đã dặn trước với Minh Vũ rồi mà. Nhưng thôi kệ, câu trả lời của Nghệ Hân như vậy cũng được, miễn Lý phu nhân không phật lòng là được hết.

Lý phu nhân sau đó xin chào rồi ra về, ngồi trong xe bà ngẫm nghĩ về chuyện của Nghệ Hân, bà còn nhớ lúc trước ngày đám cưới nó còn nói là không bao giờ coi Hàn Minh Vũ là vị hôn phu, vậy mà mới đó mà đã tình cảm với chàng trai đó như vậy, nhưng bà cũng mừng nếu Nghệ Hân có thể sống hạnh phúc với Minh Vũ, bởi vì như Lý lão gia cũng đã nói, chẳng ai chịu nổi cái tính của Nghệ Hân ngoài Hàn Minh Vũ.

40. Chương 40: Không Nên Thích Hân Hân

Hàn Minh Vũ uống vào chút nước thì đã cảm thấy ổn hơn, riêng Quyển Nhu thì cứ nghĩ anh ấy ăn phải đồ cay nên mới bị ho, nhưng thực ra Minh Vũ bị vậy hoàn toàn là do câu nói của Quyển Nhu, câu nói đó mới chính là nguyên nhân bất thành linh làm anh sặc nhẹ. Hàn Minh Vũ khi nhất thời không tiếp ứng được một kích thích nào đó thì sẽ bị lên cơn ho, nặng hơn xịu thì kèm theo khó thở, bởi thế cái lần mà Quyển Nhu bá đạo hôn anh cũng vậy, anh là do chưa từng nghĩ đến sự việc ấy có thể xảy ra, chưa từng nghĩ đến mức anh khẳng định 100% vì thế khi Quyển Nhu phá vỡ cái khẳng định ấy đã vô tình làm anh bị sặc, bệnh tình mới bộc phát.

“Anh đừng ăn mấy món cay nữa nhé.”

Hàn Minh Vũ nhìn Quyển Nhu, anh điềm nhiên gật đầu. Quyển Nhu mỉm cười, cô đi qua ngồi lại ghế của mình, tay cô cầm đĩa lên gấp cho Minh Vũ thức ăn thanh đạm.

“Anh ăn món này đi.”

Hàn Minh Vũ nhìn vào chén của mình, anh cũng cầm đũa lên mà ăn, trong đầu vẫn đang suy nghĩ về câu nói lúc nãy của Quyển Nhu, anh không ngờ cô ấy lại lôi anh vào, lôi một cách không thể lường được luôn, còn nói là nhớ anh quá, cái mắt nói dối khi đó cũng không thèm chớp, nghĩ lại lúc cô ấy phũ phàng việc sang

nhà bạn, trong lòng anh thật thoáng lo lắng, nhưng cô ấy cuối cùng cũng đã chọn cách đứng về phía anh. Nghệ Hân của lúc này anh hy vọng những gì anh đang thấy mới chính là con người thật của cô ấy.

Sau khi ăn xong, Hàn Minh Vũ đã chở Quyển Nhu về lại cửa tiệm của Tùng Bách, trước khi Quyển Nhu bước xuống xe anh đã giữ lại cánh tay cô ấy.

Quyển Nhu quay lại đôi mắt đang tập trung nhìn Hàn Minh Vũ.

“Chiều nay tôi qua đón cô.”

Quyển Nhu mỉm cười, cô gật đầu với anh sau đó bước xuống. Lúc Minh Vũ lái xe đi, Quyển Nhu vẫn còn đứng nhìn theo anh, một hồi thì mới chợt nhận ra, anh ấy nói chiều sẽ qua đón nhưng mà công việc của cô kết thúc muộn hơn anh ấy kia mà.

Quyển Nhu khẽ cắn cái môi, thôi xong, cô đã gật đầu với Minh Vũ, chiều nay cho dù cô có không về sớm thì anh ấy cũng lôi cô về cho bằng được, ày za...sao mà bắt cần trong cái gật đầu thế không biết.

“Hân Hân.” Na Na đi ra gọi Quyển Nhu.

Quyển Nhu nghe giọng Na Na thì quay ra sau, Na Na bước đến gần, cô nhìn theo cái hướng mà Quyển Nhu vừa nhìn, Na Na cười cười mắt như tinh ý mà nói:

“Đó là chồng cô phải không?”

Quyển Nhu bỗng ngạc nhiên, Minh Vũ không hề xuống xe thì làm sao mà Na Na biết anh ấy là chồng cô được.

“Cô đứng bên trong mà nhìn thấy được người ngồi trên xe à?”

Na Na đánh đôi mắt hí hửng sang Quyển Nhu: “Thần nhãn đó.”

Quyển Nhu cười hờ, trong đầu đang nghĩ Na Na thật biết đùa.

“Mà đó thật sự là chồng cô à?” Na Na lại hỏi.

Quyển Nhu thôi thì cũng nhận cho xong: “Ừm.”

“Nhà giàu, đi xe sang, cô là cao thủ cửa đại gia sao?”

Quyển Nhu khẩy nhẹ lông mày, Na Na đổi chủ đề cũng chóng mặt thật, cô là con gái của tập đoàn Lý Thị, cần gì phải đi cửa cẩm ai, chẳng qua đó đều là những thứ của nguyên chủ Lý Nghệ Hân.

“Na Na cô đừng nghĩ lung tung nữa, chúng ta vào trong thôi.”

Quyển Nhu đi vào, Na Na thì vẫn còn rất tò mò, cô lại muốn học hỏi ở Quyển Nhu, học cô ấy về cách tán đổ đàn ông giàu có là như thế nào?

Lúc Quyển Nhu đi vào thì gặp Tùng Bách, cô thật thấy ái ngại vì đã đi khá lâu.

“Ông chủ Tùng, xin lỗi tôi về muộn.”

Tùng Bách hào sảng, anh không có ý trách gì Quyển Nhu, chỉ là thấy cô ấy đi lâu thì hơi lo.

“Cô về thì tốt rồi, tôi còn tưởng cô gặp khó khăn gì trên đường nữa, muốn gọi cho cô nhưng lại không có số, còn tính đi tìm cô đây này.”

“Thật ngại quá.” Quyển Nhu cảm thấy rất áy náy.

“Tùng Bách ca, anh thích Hân Hân à?” Na Na đột nhiên chen ngang làm Quyển Nhu và Tùng Bách phải đứng sững, nhưng sững nhất vẫn là Tùng Bách, trời ơi cái cô Na Na này không biết hỏi như vậy là ngại lắm sao?

“Na Na cô đừng nói linh tinh.” Tùng Bách lập tức nói Na Na, anh không muốn cô ấy tiếp tục đùa.

“Tôi không có nói linh tinh, anh quan tâm Hân Hân hơn mức bình thường kia mà.”

Tùng Bách bị chột dạ, nhưng vẫn cố cười giả lả: “Tôi...tôi đối với cô cũng vậy mà.”

Na Na cười, thế rồi lại nói: “Anh cũng vậy với tôi à, bây giờ tôi mới biết đấy, thì ra anh thích cả hai.”

Trời đất, Tùng Bách và Quyển Nhu đều phải thở dài, thật là sầu não với cô nàng họ Kim này quá.

“Na Na cô đừng có đùa ông chủ Tùng nữa.” Quyển Nhu nhắc Na Na.

“Là anh ấy tự nhận còn gì, nhưng mà Tùng Bách ca à, Na Na thì anh có thể thích được, yêu được, và thậm chí là cưới được, nhưng Hân Hân thì đã có chồng rồi, anh mà rờ tới cô ấy là coi chừng bị chồng cô ấy đánh cho nhừ xương đấy.”

Tùng Bách nghe Na Na nói mà phải khụ khụ...còn Quyển Nhu thì chỉ thấy mắc cười, cô bùm lấy miệng, Na Na có khiếu hài hước thật, ông chủ Tùng phải khổ tâm rồi.

Tại Lý gia.

Lý phu nhân về nhà, Vân Lục là người mở cửa, nhìn thấy Lý phu nhân Vân Lục ôn nhu nở nụ cười.

Lý phu nhân chẳng liếc nhìn, bà thẳng thường bước vào trong nhưng đột nhiên phải dừng lại, lúc đi vô hình như có cái gì đó vừa chói vào mắt bà. Lý phu nhân chậm rãi quay lại, mắt nhìn chiếc vòng mà Vân Lục đang đeo, chỉ cần nhìn sơ quá thì cũng biết là vòng ngọc đặc giá.

“Con mới mua chiếc vòng đó sao?”

Vân Lục nhẹ đáp: “Dạ không, cái vòng này là anh hai mua cho con.”

“Ồ!!” Lý phu nhân ngạc nhiên nhưng phong thái vẫn rất điềm đạm, quý phái.

“Nghệ Hoành nó cũng thương em gái thật, nhưng mà con ăn mặc kém sang nên không hợp với chiếc vòng đó, nếu có ra ngoài thì phải chọn trang phục cho xứng tầm, nếu không con sẽ bị mất mặt, xã hội thượng lưu luôn là những người có mắt nhìn về đẳng cấp.”

Lý phu nhân ưu nhã nói, lời thốt ra đâm chọt vào tâm trí của Vân Lục, tuy đang cắn chặt răng nhưng Vân Lục vẫn cố kiềm xuống cơn thịnh nộ, nhẹ nhàng thốt lên một chữ “Dạ.”

Đợi khi Lý phu nhân đi về phòng, Vân Lục mới bộc ra đôi mắt tằm tối, lòng bàn tay siết chặt, chiếc vòng này đến hôm nay cô mới là lần đầu tiên đeo trên tay nhưng không ngờ lại phải nhận lấy lời lẽ châm biếm đó của bà ta, Bạch Mễ Hoa bà cứ ung dung đắc ý đi, bởi vì sẽ có một ngày bà không thể cười được mà chỉ có thể là phải khóc.

Đến 5h10 phút chiều.

Tại tiệm hoa Tùng Bách, Quyển Nhu vẫn đang cắm một giỏ hoa cho khách, Na Na cũng bận tiếp một vị khách khác cho nên cả hai phải chia nhau ra làm. Lúc này xe của Hàn Minh Vũ đã có mặt tại tiệm hoa, anh chưa vào mà lấy điện thoại gọi cho Quyển Nhu.

Hàn Minh Vũ lấy điện thoại ra thì chợt mắc cười, do không có vỏ nên pin bị rớt ra ngoài, thật là, anh còn chưa có đi mua cái khác. Minh Vũ gắn pin vào, sau đó thì khởi động máy rồi gọi, Quyển Nhu đang cắm hoa thì trong chuông điện thoại vang lên, cô lấy điện thoại rồi phải vừa cầm mà vừa kẹp điện thoại vào tai để nghe máy.

“Alo.”

“Tôi đến rồi.”

“Anh đợi tôi một chút nhé.”

“Tại sao phải đợi, giờ về thì phải về chứ?”

“Tôi đang còn cắm một giỏ hoa, xong rồi sẽ ra ngay.”

Quyển Nhu nói xong thì cúp máy, cô nhìn đồng hồ, thời gian cũng trôi qua nhanh thật, cũng may là cô đã nói trước với Tùng Bách một tiếng nhưng nếu ngày nào Minh Vũ cũng đòi đến đón cô thì phải làm sao?

Không lẽ cứ đến giờ này thì lại xin về sớm ư? Quyển Nhu cầm cành hoa màu trắng cắt một đoạn gốc sau đó cắm vào giỏ hoa.

Hàn Minh Vũ bị ngắt điện thoại đột ngột thì có chút không vui, anh thấy điện thoại sang cái ghế rồi mở cửa bước vào trong.

Na Na vừa giao xong giỏ hoa cho vị khách kia ra về thì hai mắt chợt mở to, cánh cửa của tiệm được một mỹ nam mở ra, Hàn Minh Vũ tiêu sái bước vào, anh lướt mắt để tìm Quyển Nhu, nhìn thấy cô ấy thì khóe miệng nhẹ cong lên, anh bước đến ngồi xuống một cái ghế, chân vắt chéo, trầm mặc yên tĩnh không kêu cũng không gọi Quyển Nhu, chỉ là anh sẽ ngồi đây để đợi cô ấy.

Na Na nãy giờ thần thờ, một lúc thì mới tỉnh lại. Ôi cuộc sống này có soái ca thật là tuyệt, nhìn cũng đã mắt quá trời, nhưng mà anh ta vô đây sao cứ ngồi yên một chỗ, Na Na đưa mắt nhìn theo hướng của Hàn Minh Vũ đang nhìn, thì ra anh này là đang ngắm Hân Hân.Ế! Không lẽ anh ta cũng giống Tùng Bách ca thích Hân Hân à? Hân Hân coi vậy mà có sức hút giữ ta.

Na Na rón rén nhích nhích chân tới chỗ của Quyển Nhu, ánh mắt cô nàng hí hửng nói nhỏ trong tai: “Có anh chàng để ý cô kìa.”

Quyển Nhu thì nghĩ Na Na lại đùa nên chỉ cười, cô vẫn đang chăm chỉ cho giỏ hoa.

“Chồng cô có đẹp bằng anh ta không?” Na Na lại dí dỏm nói.

Quyển Nhu cười rồi nói: “Na Na cô đừng đùa nữa, khách đang đợi tôi kìa.”

“Nhưng mà anh này cứ nhìn cô chằm chằm, kiểu này muốn ăn đòn giống ông Tùng Bách ca rồi.”

Ý Na Na muốn nói nếu đàn ông mà tư tưởng tới Quyển Nhu thì sẽ bị chồng Quyển Nhu đánh, Na Na làm như Hàn Minh Vũ là đầu gấu không bằng, Quyển Nhu nghe mà buồn cười, cô lắc đầu bó tay với Na Na.

“Cô không tò mò thiệt à?”

Quyển Nhu không bận tâm, cô chỉ lo làm cho xong việc, nhưng Na Na vẫn quấy quá nên cô bèn ngoảnh đầu lại nhìn xem sao? Lúc nhìn qua thì chỉ có thể là hai chữ ngạc nhiên, trong miệng của Quyển Nhu chợt thốt lên: Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ ánh mắt sáng nụ cười, anh chậm rãi nói:

“Cô mau làm cho xong đi.”

Na Na thì ồ lên một chữ trong lòng, máu tò mò lại nổi lên, tính hỏi Hân Hân thêm vài câu thì lại có khách vào tiệm, ầy...thôi để ngày mai hỏi nốt vậy.

Quyển Nhu cuối cùng cũng cầm xong, cô giao cho khách, sau đó thì đi tới chỗ Hàn Minh Vũ đang ngồi.

“Sao anh lại vào đây rồi?”

Hàn Minh Vũ đứng dậy, anh nắm lấy tay của Quyển Nhu:

“Về thôi.”

“Đợi tôi lấy túi xách đã.” Quyển Nhu rút tay ra, cô đi lấy túi xách rồi đến nói với Na Na: “Na Na tôi về đây.”

Na Na cầm cành hoa trên tay đưa cho Quyển Nhu, Quyển Nhu không hiểu nên nhướng mắt.

Na Na xích tới nói nhỏ: “Tặng cho anh ấy.”

Quyển Nhu ngoảnh nhìn Minh Vũ một cái: “Na Na đó là chồng tôi đấy.”

“HỂ?” Mắt Na Na mở tròn, cô không ngờ được là chồng của Hân Hân lại đẹp trai bá cháy chảy nước miếng như vậy.

“Thôi tôi về nhé.” Quyển Nhu không vòng vo nữa cô nói thế rồi đi nhưng Na Na lại kéo tay của Quyển Nhu, Quyển Nhu quay lại: “Sao nữa vậy Na Na?”

“Na có nói là Na Na tặng đâu, cái này là bảo Hân Hân tặng, cầm đi, cây hoa này là Na lựa đẹp lắm đó, Hân Hân cầm lấy tặng cho chồng, thể hiện tình yêu.”

Haiz...Na Na thật đi xa quá, cô ấy còn quan tâm đến chuyện tình yêu của Quyển Nhu, thật là phải trầm ngâm thổ dài, không nhận thì chắc không về được luôn quá.

“Được rồi tôi nhận, cảm ơn cô.”

“Cô gì ơi tôi muốn chọn hoa này.” Vị khách lựa xong hoa thì kêu Na Na.

“Vâng.” Na Na vẫn không quên đưa cây hoa đang cầm cho Quyển Nhu rồi mới chạy đi.

41. Chương 41: Thoải Mái Hơn

Ngồi trên xe, Quyển Nhu xoay xoay cánh hoa mà Na Na đưa.

“Minh Vũ à, ngày mai anh đừng đến đón tôi nữa nhé.”

Quyển Nhu chỉ vừa nói xong một câu còn chưa giải thích lý do thì Hàn Minh Vũ đã ừm một tiếng. Quyển Nhu ngạc nhiên, cô còn định thuyết phục Minh Vũ đồng ý với giờ giấc tan làm của cô, vậy mà chưa gì anh ấy đã ừm rồi? Cô thuận lợi như vậy sao?

“Buổi sáng cũng không phiền anh phải đi sớm với tôi, anh cứ...”

“Ừm.”

Hàn Minh Vũ không đợi Quyển Nhu nói hết, anh lại ừm một tiếng, gương mặt cũng rất trầm tĩnh không chút bức bối. Quyển Nhu thấy có gì đó lạ lạ, không giống Minh Vũ cho lắm, anh ấy dễ chịu thì vốn sẽ không bình thường. Nhưng thôi kệ, miễn Minh Vũ đồng ý là được rồi, không lẽ lại muốn anh ấy phản đối thì cô mới thấy tốt sao?

Về đến Hàn gia, xe của Hàn Minh Vũ chạy thẳng vào trong sân. Minh Hạ thấy anh hai về chung với Quyển Nhu thì mắt liền lóe tia ghét, cô đứng ở cửa, canh khi bà phù thủy đi vào thì chìa chân ra gạt chị ta té chơi.

Quyển Nhu vốn không để ý nên vấp phải chân Minh Hạ liền té xuống sàn một cái ạch.

“Ôi chị dâu, em xin lỗi nhé, do em không thấy chị đi vào.”

Minh Hạ giả ngô, trước mặt thì xin lỗi nhưng trong bụng lại đang cười khả khải.

Hàn Minh Vũ đang đi thì chợt quay lại, anh nhíu mày, liền bước tới đỡ Quyển Nhu lên, mắt anh cùng lúc tối lại liếc sang Minh Hạ.

Hàn Minh Hạ bị ánh mắt của Minh Vũ làm cho sợ hãi, anh hai vì chị ta mà quát ánh mắt sắc lạnh với cô, Lý Nghệ Hân cũng thật lợi hại chỉ mới đó mà đã khống chế được anh hai như vậy.

“Không sao chứ?” Minh Vũ hỏi Quyển Nhu.

Quyển Nhu lắc đầu, cô thoáng nhìn Minh Hạ, vừa rồi cô biết rõ là Minh Hạ cố ý nhưng cô cũng không muốn bắt lỗi Minh Hạ, con bé chắc là thành kiến với Lý Nghệ Hân lắm cho nên mới thế thôi.

Quyển Nhu sau đó đi lên phòng với Minh Vũ, còn Minh Hạ thì vẫn rất ức chế trong lòng, cô vô cùng tức khi anh hai cô tốt với bà chị dâu, cô lo anh hai sau này sẽ có ngày bị chị ta đâm sau lưng.

Minh Hạ bỏ đi vô phòng, bức bối mà đóng cửa cái ầm, nhóc tiểu Thiên đang chơi thì nẩy mình làm rơi con robot.

“Tức quá, tức quá...”

Minh Hạ ngừ khí oanh oanh, tiểu Thiên bị dọa nên rút mình vô cái chăn, cuộn tròn nằm im. Lát sau khi Minh Hạ mở cửa đi ra ngoài thì nó mới lén ló đầu ra, cửa Minh Hạ để hở nên nó liền đẩy ra mà đi khỏi

phòng, ra đến giữa nhà tiểu Thiên thấy một cành hoa hồng, hoa này là của Quyển Nhu khi nãy bị té mà đánh rơi.

Tiểu Thiên nhặt lấy cành hoa, sau đó lại theo thói quen mà trèo lên trên cầu thang. Trên phòng, lúc này Quyển Nhu đang ngồi sấy tóc, bỗng ở bên ngoài cửa vang lên hai tiếng baba khe khẽ, Quyển Nhu đang dùng máy sấy nên nghe không rõ, cũng không mấy để ý, nhưng chỉ khi cô tắt đi thì mới nghe được có tiếng gọi gì đó, cô nghe kỹ một chút thì âm thanh đó là baba, baba.

Quyển Nhu chợt cười, cô cất máy sấy rồi đi tới mở cửa, không cần hỏi cũng biết đây là ai rồi. Quyển Nhu mở cửa ra tươi cười nhìn tiểu nhóc con.

“Baba đi tắm rồi.” Quyển Nhu vui vẻ nói nhưng cô nhìn thấy trên tay của tiểu Thiên cầm cành hoa hồng thì thoáng lo: “Tiểu Thiên cái này con cầm không được đâu, nó có gai đấy.”

Quyển Nhu đưa tay để lấy đi cành hoa trong tay tiểu Thiên nhưng thằng bé không chịu, nó bóp chặt tay, nhất quyết không thả.

“Tiểu Thiên ngoan! Đưa cho cô, còn cầm sẽ bị chảy máu đấy.”

Tiểu Thiên lắc đầu, không đưa là không đưa. Quyển Nhu trêu mày, nhóc này cũng cứng đầu ghê, cô lại tiếp tục nín nọt để lấy lại cành hoa.

“Tiểu Thiên, nếu con thích thì con cầm cũng được, nhưng mà để cô Hân bẻ hết gai nhọn đã rồi sẽ đưa cho con có được không?”

Quyển Nhu thậm chí là nói rất nhỏ nhẹ, rất nỉ non, nhưng tiểu nhóc này vẫn cứ lắc đầu, trời ạ! Cái mặt ngoan cố của nó nhìn cũng rất yêu, không thể nào mắng nó được.

“Con không đưa là cô cướp đấy nhé! Nào mau đưa cho cô.”

Quyển Nhu gỡ tay của tiểu Thiên nhưng khi cô cố gắng lấy cành hoa thì mặt của tiểu Thiên méo lại, nó sắp khóc, thấy tội nên Quyển Nhu dừng lại, cô sờ lên mặt nó rồi dỗ dành.

“Ngonan, ngoan! Cô thương, cô không có dành đồ của con, cô chỉ sợ con bị chảy máu thôi mà.”

“Chuyện gì vậy?”

Hàn Minh Vũ đứng ở sau Quyển Nhu bỗng lên tiếng. Cô quay lại thấy anh thì đứng lên nói: “Tôi muốn lấy cành hoa tiểu Thiên đang cầm, thằng bé thì không chịu đưa nhưng mà gai hoa hồng có thể làm nó bị chảy máu.”

Hàn Minh Vũ bước tới anh ngồi xuống nhìn tiểu Thiên, thế rồi bàn tay anh đưa ra, nghiêm giọng mà nói: “Đưa cho ba.”

Tiểu Thiên bấu cái môi, đôi mắt liền sụp xuống, nó đang bị lung lay, cây bông mà nó thích sắp bị ba lấy mất tiêu.

Hàn Minh Vũ lại nói một lần nữa, giọng cũng nhấn hơn: “Ba bảo đưa cho ba.”

Tiểu Thiên lần này thì méo miệng, nó buộc phải đặt cây bông lên bàn tay của ba nó. Hàn Minh Vũ cầm lấy đưa cho Quyển Nhu, anh cũng dặt bàn tay của tiểu Thiên ra xem có bị chảy máu không, thấy không có gì thì anh mới ẵm con lên rồi đi xuống dưới nhà.

Quyển Nhu cầm cành hoa trong tay, mắt nhìn theo hai cha con, cô thật thán phục Minh Vũ, anh ấy chỉ cần nói hai câu thì nhóc con đã phải đưa liền. Nghĩ lại cô thấy bản thân mình sao mà cũng giống với tiểu Thiên, mỗi lần Minh Vũ nghiêm giọng thì rất bị áp đảo, cuối cùng không theo ý anh ấy thì không được, không biết kiếp trước Hàn Minh Vũ có sinh ra là dòng máu quý tộc hay không mà lời nói lại rất có uy như vậy.

Lát sau khi Hàn Minh Vũ quay trở lại phòng cũng là lúc gia đình anh chuẩn bị ăn tối. Nếu là mỗi khi thì Quyển Nhu sẽ ăn riêng, nhưng hôm nay thì Hàn Minh Vũ không muốn để cô ấy dùng cơm một mình nữa, anh muốn Quyển Nhu cùng gia đình ăn chung bữa tối.

Quyển Nhu dĩ nhiên là sẽ thấy không thoải mái, dù sao thì cô cũng đã ăn riêng một thời gian rồi, với lại gia đình của Minh Vũ lại không thích cô, ngồi chung bàn chỉ khiến mọi người không vui.

“Minh Vũ anh cứ xuống ăn đi, với lại tôi ăn sau cũng quen rồi, bây giờ thì chưa có đói.”

Quyển Nhu cố thuyết phục Hàn Minh Vũ nhưng nếu Minh Vũ đã không muốn thì cô có thuyết tới sáng cũng bất thành.

“Cô có muốn ăn sau cũng không được đâu.”

“Tại sao lại không được?”

“Bởi vì tôi sẽ bảo người làm đổ hết cơm và đồ ăn đi, cả mì gói hay gì đó tôi cũng sẽ bảo quẳng hết, cô sẽ bị bỏ đói.” Hàn Minh Vũ nói, miệng cười như không cười thách thức cô nàng.

Quyển Nhu thật hết nói nổi, anh ấy sao có thể vô lí như thế chứ?

“Cô có đi không?” Hàn Minh Vũ nhẫn nại hỏi.

Quyển Nhu nếu ban đêm mà bị đói sẽ không ngủ được, Minh Vũ lại áp bách cô như vậy, cô có thể không đi sao, Minh Vũ đáng ghét, thật là đáng ghét...đôi mắt cô nhìn là biết đang rất ầm ỹ, ầm ỹ không phản kháng được mà chỉ có thể gật đầu.

Hàn Minh Vũ cười, anh muốn phải dùng cơm với anh thì phải đi thôi, đôi co làm gì để rồi bản thân lại tức tối không nói được. Anh nắm lấy tay Quyển Nhu kéo cô ấy đi xuống dưới nhà, Quyển Nhu rất miễn cưỡng đi theo, Minh Vũ cứ lúc thế này lúc thế kia cô chẳng biết đâu mà lường, vốn dĩ khi cô muốn ăn riêng anh ấy đã nói là cho cô tùy ý, vậy mà bây giờ tùy ý chẳng thấy đâu lại chỉ thấy mỗi anh ấy là tùy ý thôi. Haiz...thật là phiền muộn.

Ngồi vào bàn ăn, ánh mắt của Minh Hạ cứ lờm lờm Quyển Nhu, nhưng khi Hàn Minh Vũ nghiêm lại nhìn thẳng Minh Hạ thì ánh mắt ấy mới chịu bỏ xuống. Hàn lão gia và Hàn phu nhân thì điềm đạm, họ cũng không tỏ ra dò xét Nghê Hân như lúc trước, Quyển Nhu cũng có phần cảm thấy thoải mái hơn, cô đưa đĩa gấp đồ ăn, khi thoảng lại gấp cho Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ cười nhẹ, anh cũng gấp đồ ăn bỏ lại vào trong chén của Quyển Nhu: “Ăn cho no vào.” Anh nói.

Minh Hạ thấy anh mình như vậy thì tức muốn chết, ngàn lý do cô cũng không hiểu một người thông minh như anh hai sao có thể dễ dàng xa lánh ác nữ như vậy, Lý Nghê Hân này cô quả là đã xem thường cô ta.

Tại Lý gia.

Vân Lục nghe tiếng chuông cửa thì đã nhanh chóng chạy xuống cầu thang, nhìn thấy cô giúp việc đang chuẩn bị mở thì Vân Lục đã nói: “Chị Phù để tôi.”

Chị Phù bèn đi chỗ khác, nhường phần mở cửa lại cho Vân Lục, cô đoán giờ này mà về thì chỉ có thể là Lý Nghê Hoàn.

Vân Lục gương mặt tươi tắn mở cửa ra, nhưng chỉ trong cái chớp mắt nét mặt ấy liền bị tắt đi.

Đứng ở ngoài cửa là thư ký Phi, cô mặc một cái váy hở lưng màu đỏ rất quyến rũ, lại còn đang đùa Lý Nghê Hoàn.

Thư ký Phi thấy Vân Lục thì cuối đầu chào một cái:

“Chào cô, tôi là Mã Phi Phi. Anh Lý uống hơi say nên tôi phải đưa anh về đây.”

Thư ký Phi nói xong thì Lý Nghê Hoàn đã lấy tay khỏi vai cô, anh ta xoay lại nhìn thư ký Phi rồi lại ôm lấy cô, miệng cười cười nói: “Phi Phi nhảy với anh một điệu.”

Thư ký Phi hơi ngại ngùng với Vân Lục, nhưng Lý Nghê Hoàn say rồi đứng không được vững, cô cũng phải để cho anh ấy tựa vào người mình: “Giám đốc à, đây là nhà anh không phải ở buổi tiệc.”

Vân Lục mím chặt cánh môi, đôi mắt tựa như có một áng mây mù kéo đến: “Anh hai.” Vân Lục thốt lên, ngữ khí khá mạnh, cô muốn Lý Nghê Hoàn tỉnh táo lại, nhìn xem ai đang gọi anh ấy.

Nhưng có lẽ âm thanh chưa đủ mạnh, Lý Nghệ Hoành vẫn dúm mắt vào hom cổ của thư ký Phi, Vân Lục nghiêng rằng cô không muốn Lý Nghệ Hoành ở gần với bất kỳ người phụ nữ nào.

“Anh hai.” Vân Lục lại lớn tiếng, chột làm cho thư ký Phi cũng phải choáng tai.

“Hỗn xược.”

Tiếng nói gần mạnh lại có quyền thế thốt lên, Vân Lục quay lại nhìn thì thấy Lý phu nhân đang bước đến từ đằng sau, ánh mắt sắc bén của phu nhân liếc nhìn Vân Lục.

“Đó là anh hai của cô, cô lấy cái giọng điệu chọt búa đó để gọi anh mình sao? Chẳng lẽ trong Lý gia không còn trên dưới?” Giọng nói của Lý phu nhân mang lực rằng đe rất cao, Vân Lục yếu thế đành phải lùi sang một bên.

“Con không có ý đó.”

Lý phu nhân “hừm.” Bà đi ngang qua Vân Lục, nhìn thư ký Phi thì giọng điệu lại nhẹ đi, bà nói: “Phi Phi vất vả cho con khi phải đưa Nghệ Hoành về.”

Thư ký Phi mỉm cười, cô nhã nhặn đáp lại: “Dạ không sao, con cũng chỉ làm việc nên làm mà thôi.”

Lý phu nhân nhẹ nhàng dẫn môi, bà quay vào trong gọi:

“Chú Lục.”

Từ dưới chú Lục đi lên: “Phu nhân.”

“Chú giúp cô này đưa Nghệ Hoành lên phòng nghỉ ngơi.”

“Vâng.”

Chú Lục đi đến dìu lấy Lý Nghệ Hoành, thư ký Phi cùng dìu một bên tay để giúp Lý Nghệ Hoành đi vào trong, lên đến trên phòng thư ký Phi còn chu đáo đắp chăn rồi lấy khăn ướt lau mặt cho Lý Nghệ Hoành. Tất tần tật những việc ấy đều lọt hết vào trong ánh mắt căm phẫn của Vân Lục, bàn tay từ lâu đã siết chặt, đến nỗi móng tay làm da thịt đau nhói, trong thâm tâm của Vân Lục đang nổi lòng ghen ghen với Mã Phi Phi, cô ta là ai mà dám gần gũi anh Nghệ Hoành của cô như vậy, muốn chết sao?

.

42. Chương 42: Thẻ Tín Dụng

Lý phu nhân ngồi ở ghế ngay trong phòng của Lý Nghệ Hoành, bà nhìn thư ký Phi chăm sóc cho Nghệ Hoành thì hài lòng mà cười nhẹ.

Thư ký Phi làm xong những việc cô thấy cần rồi thì đi đến ngồi xuống bên cạnh Lý phu nhân. Có lẽ đối với Vân Lục thư ký Phi rất xa lạ nhưng đối với Lý phu nhân và Lý tổng thì thư ký Phi không khác gì là người thân trong nhà, bà và lão gia đều rất ưng Phi Phi có thể trở thành con dâu của Lý gia, chỉ là phải chờ cái hành động của Nghệ Hoành nữa thôi, chứ tâm ý của Phi Phi đối với con trai Lý gia như thế nào thì Lý phu nhân đây đều đã nhìn ra từ lâu.

“Phi Phi, tại sao Nghệ Hoành lại uống say thế.” Lý phu nhân điềm đạm hỏi.

Mã Phi Phi mỉm cười nhẹ nhàng, thanh giọng ôn nhu trả lời với Lý phu nhân: “Vì tối nay con cùng anh ấy tham dự một buổi tiệc dạ hội, cũng vì gặp nhiều đối tác nên anh ấy phải uống rượu để xã giao, bình thường tửu rượu của anh khá tốt, nhưng do chủ của buổi tiệc này lại đặt một loại rượu mạnh cho phái nam, cho nên mới dẫn đến việc anh ấy bị say.”

Lý phu nhân hiểu được thì gật gù: “Từ khi về nước Nghệ Hoành ít khi đi dự tiệc, buổi tiệc này chắc phải quan trọng nên mới phải đi, làm ăn kinh doanh thì hơi mệt ở chỗ phải xã giao.”

Thư ký Phi vẫn điềm nụ cười, cô nhẹ “Vâng.” với Lý phu nhân.

Lý phu nhân sau đó lại nói: “Cũng đã muộn rồi, hay là con ở lại đây đi, sáng rồi hẵng về.”

Thư ký Phí cười ngại: “Không sao đâu ạ, con không muốn phiền phu nhân, con nên về thì tốt hơn.”

Lý phu nhân tỏ ra tinh ý, bà lờ mờ nhẹ thư ký Phi:

“Sao con lại nói là phiền, ta và lão gia mến con như thế nào con còn không biết, con cứ yên tâm ngủ lại Lý gia, không phải e ngại gì hết, nếu con muốn con có thể ngủ chung với Nghệ Hoàn luôn cũng được.”

Thư ký Phi chợt mở to mắt, miệng há ra: Dạ?

Lý phu nhân che tay lên miệng cười: “Ta đùa con thôi, xem con hốt hải chưa kìa.”

Thư ký Phi nghe phu nhân Lý nói vậy thì mới sững lại, cô cũng hự hự cười, vừa rồi Lý phu nhân làm cho cô choáng quá.

Vân Lục nghe lén cuộc nói chuyện thì ngọn lửa ghen ghét nổi lên nghi ngút trong lòng ngực, Bạch Mễ Hoa còn ngang nhiên bảo cái con nhỏ họ Mã đó lên giường với anh Nghệ Hân ư? Bà ta bị điên sao? Khốn kiếp, cô vốn chẳng muốn ác nhưng ai dám tơ tưởng tới anh Nghệ Hoàn thì đừng có trách cô.

“Cái này là gì vậy?”

“Thuốc bổ, là của mẹ cô mang đến đây.”

Hàn Minh Vũ đưa chén thuốc Đông Y cho Quyển Nhu.

Quyển Nhu ngồi trên giường, cô đưa tay cầm lấy, mùi thuốc rất nồng, cô là người thuộc típ sợ đắng, nhưng hình như khứu giác của Lý Nghệ Hân lại không tỏ ra hề hẳng gì trước mùi thuốc, bình thường nếu là cơ thể của cô thì cô đã chịu không được cái mùi, huống chi là uống, Nghệ Hân chắc ở Lý gia quen uống mấy cái này rồi nên mới không sợ đắng.

Quyển Nhu định uống thì chợt nghĩ đến Minh Vũ, cô bỗng nói: “Minh Vũ hay là anh uống đi.” Cô đưa cái chén lại cho Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ nhìn chén thuốc, anh nói: “Thuốc là cho cô, không phải cho tôi, với lại tôi cũng chẳng cần gì mà phải uống thuốc, sức cô yếu thì cô uống đi.”

“Cái gì mà cần hay không cần, thuốc này là thuốc bổ, anh uống thì cũng tốt chứ sao? ”

“Không cần, cô uống lẹ đi cho nóng, để nguội sẽ khó uống hơn đây.”

Quyển Nhu mím nhẹ cánh môi, Minh Vũ không chịu uống, cô cũng chỉ là quan tâm anh ấy thôi mà.

“Uống đi.” Minh Vũ thúc.

Quyển Nhu thôi thì cũng uống, khi uống xong Minh Vũ cầm lấy cái chén đặt lên bàn rồi đưa cho cô một tấm thẻ.

“Thẻ này là...?”

“Là thẻ tín dụng của tôi.”

Quyển Nhu cầm cái thẻ mà Minh Vũ đưa, cô đang không hiểu là tại sao anh ấy lại đưa thẻ cho mình.

“Cô cần sài gì thì cứ dùng thẻ này, không cần phải đi làm nữa.”

Quyển Nhu nghe Minh Vũ nói thì mới hiểu, thì ra là anh ấy nghĩ cô vì thiếu tiền nên mới đi làm, chẳng trách lúc cô bảo anh ấy đừng đến đón cô thì anh ấy liền ừm ngay, cái ừm của Minh Vũ vốn chẳng phải là anh ấy đồng ý mà là vì muốn bắt cô ở nhà, thẻ anh ấy cũng đã cho cô, vì thế anh ấy nghĩ cô chẳng còn lý do gì để mà đi làm nữa.

Quyển Nhu không muốn nhận tấm thẻ này, chuyện cô đi làm đã khiến Minh Vũ hiểu sai, có lẽ khi cô còn là một Khương Quyển Nhu cô làm việc sẽ là vì mục đích kiếm tiền, nhưng bây giờ thì khác, cuộc sống của cô

bây giờ không khó khăn như Quyển Nhu, cô không cần phải chật vật vì tiền bạc, cô hiện tại muốn đi làm thực chất chỉ là vì niềm vui và sự yêu thích của bản thân.

“Minh Vũ thể là của anh thì anh cứ giữ mà dùng, tôi không có cũng chẳng sao đâu.” Quyển Nhu đưa thể lại cho Minh Vũ, nhưng Minh Vũ là không lấy, anh nhú mồm: “Cô sợ thể của tôi không đủ tiền cho cô sài sao?”

Quyển Nhu đang ngồi ở trên giường, Hàn Minh Vũ thì đứng, chỉ là anh ấy cao quá, khi nói chuyện cô cứ phải ngẩng lên, có hơi mỏi cổ và bất tiện. Vì thế Quyển Nhu đã nắm lấy tay của Minh Vũ kéo anh ngồi xuống bên cạnh.

Hàn Minh Vũ ngồi xuống, chân mày cũng nhẹ dần ra, anh trầm mặc nhìn Quyển Nhu.

Quyển Nhu cũng nhìn thẳng Minh Vũ, đáy mắt long lanh của cô sau đó lại hạ xuống, cô lật bàn tay của Minh Vũ lên, rồi đặt vào tay anh tấm thẻ tín dụng, cô nói:

“Tôi biết anh nghĩ cho tôi nên mới đưa thể này, nhưng tôi thật sự không cần dùng đến, dù sao ở Hàn gia tôi cũng không thiếu thứ gì, đồ đạc cũng không cần mua, quần áo cũng không thiếu, trong tủ cũng đã treo rất nhiều rồi. Tôi bây giờ chỉ muốn đi làm để được vui vẻ và được làm điều mình thích, tuy về mặt lương bổng sẽ kiếm không được nhiều nhưng mà tôi mãn nguyện, đối với tôi như vậy là đủ rồi, vì thế anh có thể hiểu cho tôi được không, đừng bắt tôi phải nghĩ việc.”

Hàn Minh Vũ nhẹ thở ra, ánh mắt đã chuyển qua góc trái, anh yên lặng một hồi để suy nghĩ, sau đó mới mở miệng nói: “Nếu cô muốn đi làm như vậy thì đến Hàn Thị làm đi.”

Quyển Nhu liền bị sững, mắt cô nhướng lên: “Hà?Hàn...Hàn Thị.” Thiên địa ơi! Cô là mù công nghệ, mù học vấn, mù ngoại ngữ, có biết cái giống gì đâu mà anh ấy bảo cô đến Hàn Thị vậy trời, Minh Vũ em là Quyển Nhu không phải Nghệ Hân đâu, em dốt lắm, Quyển Nhu thầm than với Minh Vũ trong lòng.

“Chẳng phải cô có bằng thiết kế còn gì, cho dù bằng cấp là không xác thực nhưng cô cũng có thể dùng năng lực để chứng minh, tôi cũng muốn xem thử kỹ năng thiết kế của cô đến đâu.”

Quyển Nhu chớp ánh mắt, cô hỏi: “Không xác thực? Là sao?”

“Thì là bằng giả đấy.”

À! Cô nhớ rồi, đã có lần Minh Vũ cợt nhạo nói cái bằng của cô là bằng mua, nhưng mà thực chất nó có phải là bằng mua hay không cô cũng chẳng biết, chỉ biết cô mới là giả đây nè.

“Sao hả, nếu không có vấn đề gì thì ngày mai tôi dẫn cô đến Hàn Thị.”

“Tôi sẽ không đến đâu.” Quyển Nhu liền xống lên nói.

Hàn Minh Vũ nâng nhẹ ánh mắt, phản ứng của Quyển Nhu bất thành linh làm anh im lặng.

Quyển Nhu bối rối, cũng tại cô sợ phải đến Hàn Thị, cô bình tâm lại, sau đó khề nói: “Minh Vũ! tôi không thích thiết kế, thứ tôi thích là Hoa nghệ.”

“Hoa nghệ?” Mặc dù biết Quyển Nhu làm ở tiệm hoa, nhưng Hàn Minh Vũ không nghĩ là cô ấy yêu thích, anh chỉ nghĩ là Nghệ Hân tìm đại một công việc để làm cho vui thôi.

“Phải, nghệ thuật cắm hoa mới là đam mê của tôi, vì thế tôi mới đến tiệm hoa để làm việc đấy, tôi làm vì tôi yêu công việc đó, chứ không phải là tùy tiện đâu.”

“Cô hứng thú với hoa đến vậy sao?”

Quyển Nhu vui vẻ gật đầu, nhìn vào ánh mắt rạng ngời của cô ấy, Hàn Minh Vũ cũng hiểu được là cô ấy rất thích điều đó.

“Nếu thích cắm hoa đến vậy thì tại sao lúc trước cô không đi học làm nghệ nhân luôn đi, lại nhảy sang học thiết kế để làm gì, cuối cùng thì học cũng chẳng xong, ba cô lại phải mua bằng cho cô.”

Quyển Nhu thầm thở ra trong lòng, cái đó là Lý Nghệ Hân chứ có phải là cô đâu, cô cũng có chứng chỉ về cắm hoa chứ bộ, chẳng qua là vẫn chưa đủ mức để gọi là nghệ nhân thôi.

“Đâu phải tôi cứ muốn là được.”

“Vậy bây giờ cô thấy tôi dễ dãi quá, nên cô mới muốn làm gì thì làm phải không?”

Quyển Nhu hạ mắt xuống, cô bĩu cái môi: “Anh mà dễ.”

Hàn Minh Vũ cười nhẹ, anh khéo cánh môi dưới của Quyển Nhu kêu một cái bít: “Cô nói thế là ý gì hả? Cô muốn đi làm tôi cho cô đi làm, muốn có thể tôi cho cô thể, tôi như vậy cô còn không vừa lòng sao?”

Quyển Nhu nâng mắt lên, nét mặt vui vẻ liền nói:

“Vậy ý anh là vẫn cho tôi đi làm đúng không?”

Hàn Minh Vũ chợt im lặng, Quyển Nhu xụi mắt cứ tưởng là anh ấy lật lọng nhưng Minh Vũ chỉ đùa cô thôi, anh đã cười và gật đầu.

Đôi môi Quyển Nhu chớm nụ cười tươi, bất giác cô lại ôm lấy Hàn Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ mấy khi thấy Quyển Nhu chủ động, anh có chút ngạc nhiên nhưng trong lòng lại vô cùng dễ chịu.

Hai tay của Quyển Nhu đặt trên tấm lưng của Minh Vũ, mặt của cô áp vào người anh, cô nói: “Minh Vũ, cảm ơn anh.”

Hàn Minh Vũ đưa bàn tay lên sau đầu của Quyển Nhu, anh vuốt xuống mái tóc của cô: “Cô thích công việc đó đến vậy thì tôi làm sao mà cấm cô được.”

Quyển Nhu mỉm cười, cô cứ ngồi như vậy mà ôm Minh Vũ, một lúc, rồi lại một lúc, thế rồi hai cánh tay của Quyển Nhu từ từ tuột xuống khỏi lưng anh. Hàn Minh Vũ khoe miệng cong nhẹ, hình như cơ thể của anh có khả năng ru ngủ cô ấy thì phải, lần nào cũng ôm anh rồi ngủ, mà còn ngủ ngon lành.

Hàn Minh Vũ đỡ Quyển Nhu nằm xuống giường, anh kê gối lên đầu cho cô, mấy sợi tóc phủ trên mặt được anh vén lên gọn gàng.

Hàn Minh Vũ đứng dậy, anh chợt nhìn tấm thẻ đang cầm trên tay thì nhẹ cười, cô ấy không muốn lấy thì anh cũng muốn cô ấy phải lấy. Hàn Minh Vũ sau đó lấy cái bóp của Quyển Nhu bỏ thẻ tín dụng của anh vào trong đấy.

43. Chương 43: Chủ Mới Của Tiệm Hoa

Sáng hôm sau.

Tại Lý gia, Lý Nghệ Hoàn sau một giấc ngủ sâu thì cảm thấy hơi nhức đầu, anh ngồi dậy, ngón tay xoa xoa ở thùy thái dương.

Thư ký Phi thì đã thức dậy sớm hơn, cô muốn tranh thủ đi về thay đồ, rồi còn phải đến công ty. Xuống dưới, cô nhờ một chị giúp việc nhấc lại một câu với Lý phu nhân sau đó cô mới đi ra khỏi cửa, nhưng khi thư ký Phi bước ra đến ngoài cổng thì đột nhiên cô “A” một tiếng, có kẻ nào đó đã ném đá vào đầu của cô. Tuy viên đá không quá to để gây thương tích nghiêm trọng nhưng cũng đã khiến thư ký Phi bị chảy máu, cô ôm lấy trán, máu đỏ nhỏ xuống tay.

Ông Hào, người làm của Lý gia, đang tĩa cây ở ngoài sân, nhìn thấy thư ký Phi tay ôm trán chảy máu thì liền bỏ kéo xuống mà chạy tới: “Trời ơi! Bị làm sao mà máu chảy nhiều thế này?”

Thư ký Phi đau quá, máu chảy nhiều nên nhỏ xuống cả mặt, cô không dám vào, sợ làm phiền gia đình Lý phu nhân, cô đành nhờ ông Hào lấy giúp một cái khăn, tạm thời cầm máu để đi đến bệnh viện.

Ông Hào đành để thư ký Phi ngồi đợi mà chạy vào trong. Trên một ô cửa sổ, Vân lục mở cửa ra, nhìn thấy cảnh tượng thì há dạ mà nở một nụ cười: “Đáng đời con hồ ly tinh.”

Trong nhà, ông Hào đang chạy hốt hải thì đụng trúng Lý Nghệ Hoàn.

“Xin lỗi thiếu gia.”

Lý Nghệ Hoành đang mệt nên hơi cáu: “Làm gì mà chú vội vã vậy hả?”

Ông Hào là người thật thà, cho nên chẳng giấu diếm gì liền nói về thư ký Phi, theo mô tả của ông thì cô gái mặc váy dạ hội ấy chỉ có thể là Phi Phi. Lý Nghệ Hoành nghe xong thì bàng hoàng, anh lập tức chạy ngay ra ngoài cổng, nhìn thấy thư ký Phi ngồi ôm trán thì bước ngay tới chỗ cô.

“Phi Phi?” Lý Nghệ Hoành ngồi xuống, anh kéo tay của thư ký Phi ra thì hàng mày cau lại một cách khó chịu.

Ông Hào chạy ra sau, cầm theo một cái khăn: “Thiếu gia.” Ông đưa cho Lý Nghệ Hoành, anh liền đặt lên trán của thư ký Phi.

“Đứng lên, anh chở em đi bệnh viện.” Lý Nghệ Hoành nắm cánh tay của thư ký Phi đỡ cô lên, nhưng thư ký Phi khi đứng dậy thì nói: “Tôi tự đi được rồi, mới sáng không phiền giám đốc như vậy.”

“Chú Hào, bảo anh Trác lái xe ra cho tôi.”

“Vâng, thiếu gia.” Ông Hào liền đáp.

“Giám đốc à, anh gọi giúp taxi cho tôi là được rồi, không cần như vậy đâu.” Thư ký Phi tỏ ra e ngại.

“Đừng nói nhiều nữa, em học cái cách cãi lời tôi như vậy từ khi nào?” Lý Nghệ Hoành nghiêm giọng, nét mặt sa sầm nhìn thư ký Phi.

“Đưa bóp của em đây.”

Thư ký Phi đang cầm cái bóp, anh ấy nói đưa thì cô cũng đưa. Lý Nghệ Hoành cầm lấy, anh mở ra rút lấy một ít khăn giấy, sau đó thì nhẹ nhàng lau đi những vết máu trên gương mặt của Mã Phi Phi.

Thư ký Phi mắt rũ xuống, cô lặng yên để Lý Nghệ Hoành lau cho mình.

“Nói anh nghe, em làm sao mà bị chảy máu?”

Thư ký Phi nhẹ chớp mắt: “Tôi cũng không biết, lúc đi ra thì có ai đó đã ném một viên đá vào đầu của tôi.”

“Tốt nhất tên đó đừng để anh bắt được, nếu không cái tay nào của hắn ném em, thì anh sẽ đập gãy cánh tay đó.”

Lý Nghệ Hoành vẫn tiếp tục lau cho thư ký Phi, có lẽ anh rất bức tức vì ai đó đã làm thư ký của anh bị thương, nhưng đối với thư ký Phi thì đó không phải là những lời quan tâm thông thường, từng cử chỉ và lời nói của Lý Nghệ Hoành đều đang khiến cõi lòng cô xao xuyến, trái tim cô cảm động, xếp của cô tốt với cô như vậy, cô có thể không rung động trước anh ấy sao.

“Chết tiệt.” Tiếng Vân Lục tức giận thốt lên từ trên tầng lầu, cô ta từ nãy giờ vẫn ngồi nhìn ra cửa, những tưởng ném xong đá vào đầu của ả đó thì hả dạ, nhưng thật không ngờ lại tạo cơ hội cho ả gần gũi với anh Nghệ Hoành.

Vừa rồi không ai khác chính là Lý Vân Lục đã ra tay, từ lúc thư ký Phi còn chưa thức thì Vân Lục đã dậy rồi, cô ấy đã âm thầm quan sát nhất cử nhất động của thư ký Phi, nhân lúc Phi Phi nói chuyện với cô giúp việc thì Vân Lục đã chạy ra ngõ sau, canh thư ký Phi đi ra thì ném đá, Vân Lục ném xong thì lập tức hụp đầu xuống bụi cây, thư ký Phi lúc đó bị đau cho nên chẳng thể chú ý đến kẻ đã ném mình. Vân Lục vốn thông thuộc Lý gia, cho nên phải đi vô thế nào để không ai nhìn thấy thì cô ấy rất giỏi, chỉ trông chốc lát là quay về được phòng, an tĩnh như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Vân Lục tầm mắt đen lại, hối hận vì đã ném đá, lẽ ra cô nên chờ con nhỏ đó đi ra khỏi cổng, khi đó hẵng ném mới đúng, gấp gáp quá chỉ làm hỏng chuyện.

Lý Nghệ Hoành sau khi đưa thư ký Phi đến bệnh viện để băng bó vết thương thì đã chở cô ấy về nhà. Khi xe dừng lại thì thư ký Phi tháo dây đai rồi bước xuống, Lý Nghệ Hoành cũng bước xuống theo, anh đi lại

nói với thư ký Phi: “Em cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, hôm nay không cần phải đến công ty, tôi cho em được nghỉ phép 20 ngày.”

“Không cần phải nghỉ đến 20 ngày đâu ạ.”

“Vậy em định để trán mình có vết băng mà đi làm sao?”

Thư ký Phi hạ mắt xuống: “Giám đốc lo tôi sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của anh phải không?”

“Em là thư ký riêng của tôi, chứ không phải là đồ trang trí, em bị thương thì cứ ở nhà mà tĩnh dưỡng, đừng có suy nghĩ nhiều.”

“Vâng.” Giọng của thư ký Phi hơi buồn.

Lý Nghệ Hoành sau đó cũng đã rời khỏi, thư ký Phi dõi nhìn theo một lúc thì mới đi vào nhà, thật ra vừa rồi cô hỏi vậy cũng là vì cô nghĩ rằng, Lý Nghệ Hoành lo cô có vết thương ở trán thì không thể cùng anh ấy đi gặp các đối tác hay là tham dự các buổi tiệc, bộ dạng của cô không thích hợp sẽ gây trở ngại cho anh ấy, vì thế mà cô chợt cảm thấy rất buồn ở trong lòng, buồn vì anh ấy chỉ xem cô là một thư ký riêng, là người tạm thời thay thế phu nhân tương lai của anh ấy đi đến các buổi dạ hội tiệc tùng, nhưng cũng chỉ là tạm thời, đến khi anh ấy kết hôn thì người thư ký như cô đây cũng không cần phải làm những việc như thế nữa.

Tập đoàn Hàn Thị.

Hàn Minh Vũ đang ngồi tựa lưng vào ghế, anh quay quay cây bút trên tay, suy nghĩ gì đó thì bấm nút gọi jensi: “Jensi bảo giám đốc Hà lên gặp tôi.”

“Vâng ạ.”

Chỉ 5 phút sau thì giám đốc Hà có mặt: “Chủ tịch có việc gì sao?”

Hàn Minh Vũ cài bút vào túi, anh chấp tay lại đặt lên bàn:

“Có một cửa tiệm hoa tên là Bách Hoa Ý, tôi muốn anh thu mua lại cửa tiệm ấy cho tôi, hạn là ngay trong ngày hôm nay.”

Giám đốc Hà ngạc nhiên: “Ngay trong hôm nay ạ?”

Hàn Minh Vũ gật đầu, anh nói: “Chỉ là một tiệm hoa tư nhân, không quá khó để thu mua, anh nâng giá tiền cao một chút là được, nhưng anh cũng hãy lưu ý không được để ai biết là tập đoàn Hàn Thị đứng ra thu mua.”

“Vâng.”

Giám đốc Hà là người rất giỏi trong việc thu mua và dàn xếp các vụ sáp nhập, vì thế yêu cầu này của Hàn Minh Vũ không quá khó đối với anh ta, nếu chỉ là một tiệm hoa nhỏ thì lại càng dễ dàng.

Hàn Minh Vũ nói tiếp:

“Khi thu mua xong, anh hãy thuê lại chủ cửa tiệm, nếu người đó không đồng ý thì anh tìm cho tôi một người khác, tôi cần có người để quản lý tiệm hoa, ngoài ra yêu cầu thay đổi giờ giấc làm việc trong ngày hôm nay luôn cho tôi, cứ canh theo giờ của Hàn Thị mà đổi, chủ nhật thì đóng cửa. Chỉ bấy nhiêu thôi, anh nắm rõ chưa?”

“Vâng, tôi rõ rồi.”

“Tốt, vậy mau đi làm đi.”

“Vâng.”

Giám đốc Hà đi ra và khép cửa lại, trong lòng đang thắc mắc là tại sao chủ tịch lại muốn mua tiệm hoa, không lẽ Hàn Thị lại chuyển sang kinh doanh hoa ư? Thật kỳ lạ.

Hàn Minh Vũ đột nhiên muốn thu mua lại cửa tiệm của Tùng Bách, chỉ có thể là vì Quyển Nhu, nếu muốn kiểm soát được công việc của cô ấy thì anh phải cao tay hơn một chút, ban đầu thì anh tính mở riêng cho

cô ấy một tiệm hoa, nhưng tính của Nghệ Hân cũng rất bướng bỉnh lại thích tự lập, cô ấy sẽ không chịu nhận sự tài trợ của anh vì thế anh mới chọn cách thu mua lại, chỉ cần anh là chủ thì cô ấy sẽ không bị gò bó trong cửa tiệm và còn có thể chủ động được giờ giấc làm việc.

Giám đốc Hà sau khi quay lại văn phòng thì chỉ thị cho thư ký của mình liên lạc với chủ tiệm hoa để bàn về việc thu mua, sau một hồi gọi điện thư ký báo lại kết quả là không thể thỏa thuận, chủ cửa tiệm nhất quyết không bán.

Giám đốc Hà ngạc nhiên, đây cũng chỉ là một tiệm hoa nhỏ, số tiền mà anh đưa ra dư sức để cho người đó mở một tiệm khác lớn hơn, tại sao lại cứ khư khư không muốn bán. Nhưng không mua được cũng phải nghĩ cách mua, tiệm hoa còn con con này mà không bàn giao lại được cho chủ tịch Hàn thì anh ta sẽ nổi giận với năng lực làm việc của anh, haiz...có một ông xếp khó tính như Hàn Minh Vũ cũng khổ, phải hiểu ý và vừa lòng anh ta thì mới tồn tại được ở Hàn Thị.

Giám đốc Hà bật máy tính, anh tìm kiếm một số thông tin về chủ của Bách Hoa Lý, trên trang web của cửa tiệm anh biết được tên của chủ tiệm này là Tùng Bách, anh ta là con lai, từng sinh sống tại Canada, nhưng khi giám đốc Hà truy cập vào trang cá nhân của Tùng Bách thì lại bị chặn, trang này chỉ dành cho bạn bè thân thiết của Tùng Bách.

Giám đốc Hà vuốt cằm, kiểu này thì anh phải nhờ người hack vô thôi.

Chỉ trong vòng 5 phút hacker đã xâm nhập được vào trang riêng của Tùng Bách, mọi thông tin của anh ta đều được gửi lại qua mail cho giám đốc Hà. Trên trang này giám đốc Hà chỉ chú ý đến một thông tin đó là Tùng Bách có một người mẹ đang bị bệnh thận, số tiền chạy thận hàng tháng khiến gia đình anh ta có chút khó khăn.

Giám đốc Hà cong khóe miệng, điểm yếu này rất tốt, chỉ cần nhắm vô tâm lý để thuyết phục đối phương thì mọi chuyện sẽ dễ dàng mà thôi.

Ở tiệm hoa.

Na Na và Quyển Nhu hôm nay thay phiên nhau đi giao hoa cả buổi, về đến tiệm Na Na liền uống một bụng nước. Quyển Nhu thấy cô ấy uống nhiều thì cười: “Trời hôm nay đau có nóng lắm đâu Na Na.”

Na Na uống thêm một ly nữa mới nói: “Na không phải vì trời nóng mà là vì chạy nhiều quá nên mất nước.”

“Hihi...đi giao hoa đã có xe của Tùng Bách, cô chạy gì mà đến mất nước.”

Na Na bỏ cái ly gọn gàng trên bàn rồi nhìn sang Quyển Nhu:

“Hân Hân không biết đâu, lúc Na giao hoa tại ViBiBi thì gặp idol của Na, Na đâu có kịp lấy xe, anh ấy lại đang chạy nhanh ra khỏi ViBiBi, phải nói chứ đằng sau có cả trăm đứa nó rượt theo, Na là Na đã chạy nhanh nhất rồi đấy! Vậy mà còn bị chúng nó lấn, nghĩ cũng tức xém chút là chụp được cái áo của anh ý rồi.”

Quyển Nhu nghe Na Na nói mà ôm bụng, thiệt chứ không cười không được, đi giao hoa không lo giao hoa mà lại rượt theo idol, cũng may là Na Na chưa chụp được anh ta, không biết khi chụp được rồi thì cô ấy sẽ làm gì người ta nữa.

Trong văn phòng Tùng Bách đang nhận một cuộc điện thoại, anh có vẻ trầm mặc, một lúc sau thì Tùng Bách mở cửa đi ra.

Na Na nhìn thấy Tùng Bách thì nói nhỏ với Quyển Nhu: “Này Hân Hân, Tùng Bách ca bị gì mà trông mặt buồn vậy?”

Quyển Nhu cũng nhìn Tùng Bách nhưng anh ấy đã đi ra khỏi cửa.

Tùng Bách đi được hai tiếng đồng hồ thì mới quay lại cửa tiệm, anh đã gọi Quyển Nhu và Na Na vào trong văn phòng để nói chuyện.

“Tùng Bách ca, có chuyện gì vậy?” Na Na hỏi.

Tùng Bách ngồi ở bàn làm việc, anh nghiêm túc nhìn Na Na và Quyển Nhu sau đó thì nói: “Kể từ hôm nay tiệm hoa Bách Hoa Ý sẽ đổi lại giờ làm việc, bắt đầu từ 7h30 Am - 5h Pm, ngày chủ nhật thì được nghỉ.”

Na Na chu nhẹ cái môi, tại sao đột nhiên lại đổi giờ làm việc, ngày chủ nhật còn được nghỉ, đây cũng chỉ là tiệm hoa thôi mà, kinh doanh kiểu công ty thế này thì làm sao mà lời được nhỉ?

Na Na thì suy nghĩ như vậy nhưng còn riêng Quyển Nhu thì lại cảm thấy có một điều gì đó hơi lạ, cô nghĩ giờ giấc mới này sao lại trùng hợp với thời gian của Hàn Minh Vũ như vậy? Thật khả nghi, nhưng mà nghĩ đi thì cũng phải nghỉ lại Hàn Minh Vũ làm sao có thể tác động đến tiệm hoa của Tùng Bách, anh ấy có phải là chủ đâu.

“Tùng Bách ca à, anh còn dặn dò gì nữa không?” Na Na hỏi.

Tùng Bách lắc đầu, nét mặt có vẻ trầm tư nhưng chẳng ai hiểu được anh ấy đang nghĩ gì. Quyển Nhu và Na Na đi ra ngoài, cả hai đều đang ngẫm nghĩ, nhưng mà được về sớm thì Na Na cũng vui, cô hí hửng đi lấy chổi quét nhà, rồi lại lấy khăn lau cửa kính, lau cả cửa ra vào, Quyển Nhu thấy Na Na vui vẻ thì mỉm cười, nhưng rồi cô lại chợt nghĩ hôm nay cô về sớm thì có nên gọi cho anh ấy không nhỉ?

44. Chương 44: Thẻ Không Có Mật Khẩu

Buổi trưa Lý Nghệ Hoàn đột nhiên về nhà, trong người cũng có chút rượu, hôm nay lại phải tham dự một buổi tiệc, thật mệt mỏi khi không có thư ký Phi, phái nữ cứ thấy anh không đi cùng ai thì sẽ chẳng bỏ qua cơ hội để tiếp cận.

“Anh hai?” Tiếng Vân Lục khẽ gọi.

Lý Nghệ Hoàn đang cởi chiếc áo khoác nghe tiếng gọi thì chợt quay lại.

Vân Lục từ ngoài cửa đi tới, cô đưa tay chạm vào chiếc áo để giúp anh hai cởi ra.

Lý Nghệ Hoàn cũng không có phản ứng gì, chỉ là khi Vân Lục móc áo lên giá thì anh mới mở miệng nói:

“Vân Lục em về phòng đi, mấy việc như thế này không cần em phải làm đâu.”

Vân Lục đôi mắt hạ xuống: “Anh hai khó chịu sao?”

“Không phải là anh khó chịu, chỉ là...”

“Là anh hai thấy em phiền phải không?”

Giọng nói của Vân Lục rất buồn, Lý Nghệ Hoàn chợt cảm thấy không vui: “Anh có nói em phiền hồi nào, em đang nghĩ đi đâu vậy Vân Lục?”

Vân Lục đưa ngón tay quệt qua khóe mắt một giọt lệ.

Lý Nghệ Hoàn nhíu mày: “Em làm sao vậy Vân Lục, anh hai có mắng mỗ gì em đâu?”

“Em xin lỗi, cũng muộn rồi, em không quấy rầy anh hai nữa, em về phòng đây.”

Vân Lục đi ra thì Lý Nghệ Hoàn kéo lại: “Vân Lục sao em lại như vậy hả? Nói anh nghe, em tại sao mà khóc, vì anh nói em đừng đợi sao?”

Vân Lục quay lại, bỗng dừng lại ôm lấy Lý Nghệ Hoàn, thút thút nói: “Anh hai không cần Vân Lục nữa phải không? Anh hai có cô ấy rồi thì sẽ không quan tâm Vân Lục nữa, không thương Vân Lục nữa phải không?”

Lý Nghệ Hoàn không tỏ ra nhạy cảm khi Vân Lục đột ngột ôm lấy, đối với anh cô ấy chỉ đơn giản là một đứa em gái, không hơn không kém, nhưng thấy Vân Lục khóc lóc như vậy thì Lý Nghệ Hoàn cũng ngui lòng, anh đưa tay lên mà vỗ về Vân Lục, anh nhẹ nhàng hỏi:

“Em nói gì anh không hiểu, cô ấy là cô ấy nào mới được?”

“Là cô gái tôi qua, cô gái họ Mã.”

Lý Nghệ Hoành nghe cô gái họ Mã thì đã hiểu, anh nói:

“Ý em là Phi Phi phải không? Cô ấy là thư ký riêng của anh, nhưng cũng chỉ là thư ký thôi, sao anh có thể vì cô ấy mà không thương, không quan tâm em gái của anh được chứ hả? Được rồi, đừng khóc nữa nếu không ba mà nghe được lại bảo anh bắt nạt em.”

Vân Lục nói nghèn nghẹt: “Anh nói thật không? Cô ấy chỉ là thư ký thôi ư?”

“Anh đã nói dối em lần nào chưa?”

Vân Lục buông Lý Nghệ Hoành ra, tay cô vuốt nước mắt.

Lý Nghệ Hoành cười anh cũng đưa bàn tay lên lau nước mắt cho Vân Lục: “Cô bé khờ, sợ anh hai có bạn gái rồi thờ ơ với em à? Sao em lại trẻ con như thế hả, cho dù anh có bạn gái hay có vợ đi chăng nữa thì em vẫn là em của anh, chuyện đó sẽ không thay đổi.”

Vân Lục trong lòng thật buồn khi anh ấy nói cô vẫn là em gái, nhưng anh hai có biết cô không hề muốn làm em gái của anh ấy, không muốn! không bao giờ muốn!

Nước mắt của Vân Lục lại tuông ra, thế rồi không nói gì mà chạy về phòng, mặc cho Lý Nghệ Hoành trữu mày nhìn theo cô.

Lý Nghệ Hoành vốn không hề biết tình cảm của Vân Lục, anh càng tốt với cô ấy thì lại càng khiến Vân Lục lún sâu vào cái tình yêu sai lầm của mình, là em gái thì làm sao có thể yêu anh hai được, nhưng Vân Lục đã quá cậy dựa vào Lý Nghệ Hoành, anh hai chính là sự an toàn là sự ấm áp duy nhất của cô ở Lý gia, cho dù là điều không phải đi chăng nữa, thì trái tim cô cũng không thể nào ngừng rung động vì anh hai của mình.

Tập đoàn Hàn Thị:

Hàn Minh Vũ đang ngồi trao đổi với một cổ đông lớn tuổi trong công ty, số cổ phần của người này trong Hàn Thị cũng thuộc tầm khá.

Ông ấy nói: “Dạo này các mẫu của chúng ta tung ra thị trường đều mang lại doanh thu không cao, thị phần cổ phiếu của Hàn Thị coi như giậm chân tại chỗ, có tăng cũng chẳng tăng được bao nhiêu, ta e rằng về lâu về dài sẽ không giữ được ổn định trên sàn chứng khoán.”

Hàn Minh Vũ phong thái rất điềm tĩnh, chân vắt chéo, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, anh chậm rãi nói:

“Hàn Thị vẫn chưa vào được quỹ đạo ổn định cho nên thị trường cổ phiếu như vậy cũng là điều dễ hiểu, tôi biết thúc lo lắng, nhưng nếu chỉ tập trung vào sự lo ngại thì chẳng thể làm được gì, điều cần thiết lúc này là phải nâng cao sự hài lòng của khách hàng về các mẫu của chúng ta, chỉ cần luôn có khách hàng thì Tập Đoàn Hàn Thị không sợ không đứng vững được trên thị trường kinh doanh.”

Vị cổ đông lắng nghe xong thì cũng suy nghĩ, ông nói:

“Ta biết chủ tịch có chính kiến như vậy là rất tốt nhưng có chuyện này ta vẫn muốn nhắc chủ tịch, nguồn vốn của Hàn Thị có 48% là vốn đổ vào từ tập đoàn Lý Thị, tuy rằng Lý Thị không hề kinh doanh về lĩnh vực trang sức nhưng ta nhận được một nguồn tin nói rằng, sắp tới Lý tổng sẽ nhường lại vị trí chủ tịch cho con trai Lý Nghệ Hoành, nhưng điều đáng nói đó là Lý Nghệ Hoành đang có ý định sẽ sát nhập một số các công ty của ngành trang sức đá quý vào tập đoàn Lý Thị, nhất là những công ty không thể hoàn lại vốn cho họ trong tháng 6 năm nay.”

Hàn Minh Vũ nét mặt âm trầm, anh nhíu nhẹ chân mày liền hỏi:

“Thông tin này thúc xác định bao nhiêu phần trăm là thật?”

“70%.”

“Vậy 30% kia thúc cảm thấy thế nào?”

“Ta cho rằng Lý Thị xưa nay không động vào đá quý, lĩnh vực này không phải sở trường của họ nhưng nguồn tin mà ta có được cũng không thể bỏ qua, Lý Nghệ Hoàn là một tài năng trong giới kinh doanh, cậu ta nếu đã có ý định thì rất có thể đã nắm trong tay kế hoạch vững chắc.”

Hàn Minh Vũ yên lặng, anh đang suy nghĩ thì vị cổ đông lại nói:

“Ta nói chỉ để chủ tịch có dự tính, nếu có biến động thì còn có thể giựa vào mối quan hệ thông gia của Hàn Thị và Lý Thị để dàn xếp, ta nghĩ Lý Nghệ Hoàn cũng sẽ không làm gì với Hàn Thị khi em gái của cậu ta là vợ của chủ tịch.”

“Cám ơn thúc, tôi sẽ lưu ý những gì thúc nói.”

“Được rồi, ta cũng phải về đây, hẹn khi khác lại gặp chủ tịch.”

Vị cổ đông sau đó đứng dậy mà ra về.

Hàn Minh Vũ thở ra, anh nghĩ là ai chứ nếu là Lý Nghệ Hoàn thì không đơn giản như vậy, Hàn Thị e rằng sẽ là con số 1 trong kế hoạch của anh ta.

(Tiếng chuông điện thoại vang lên.)

Là điện thoại của Quyển Nhu, Hàn Minh Vũ bắt máy: “Alo.”

“Minh Vũ, chiều nay tôi lại được về sớm nên...”

“Nên sang đón cô có phải không?”

Hàn Minh Vũ đột ngột hỏi tự dừng lại làm cho Quyển Nhu không phản ứng kịp, cô chỉ à rồi ừm.

Hàn Minh Vũ cười, anh nói: “Ừ thì ừ mà không thì không, cô làm gì mà phải bối rối thế hả?”

“Tôi...tôi có bối rối đâu?”

Hàn Minh Vũ thừa biết hôm nay Quyển Nhu về sớm, không cần cô ấy gọi, anh cũng sẽ sang đón, nhưng nếu đã gọi cho anh rồi thì nhân tiện chọc cô ấy một chút.

Hàn Minh Vũ giả vờ như không biết gì mà hỏi: “Sao hôm nay lại được về sớm, còn chủ động gọi cho tôi nữa, không phải là vì nhớ tôi nên mới thế đấy chứ?”

“Nhớ cái gì, anh bớt suy diễn đi, chẳng qua là ông chủ của tôi đột nhiên đổi lại giờ làm việc thôi.”

“Ồ, trùng hợp vậy sao?”

“Giọng anh nghe gian lắm, có phải anh có liên quan gì không?”

Hàn Minh Vũ điềm nhiên đáp: “Tôi đâu có rảnh mà quan tâm đến cái tiệm hoa con kiến ấy của cô?”

“Con kiến? Anh ví von cũng hay quá nhỉ? Tiệm hoa mà là con kiến thì tôi là con gì?”

Hàn Minh Vũ chẳng hề suy nghĩ liền nói: “Con mối.”

“Hả? Anh bảo tôi là con mối sao?”

“Ừ.”

Hàn Minh Vũ lúc nào cũng vậy, anh sở hữu cái tính phải nói là trả lời rất phũ.

Quyển Nhu nghe mà không khỏi bức bối, cô nâng giọng, nói nhanh một câu:

“Mối cái mặt anh ý.”

Nói xong cô liền cúp ngang máy...tút..tút...

Hàn Minh Vũ bỏ điện thoại xuống, lúc này lại có một tin nhắn gửi đến. Hàn Minh Vũ xem tin nhắn thì bật cười, Quyển Nhu đã gửi cho anh hình một con icon mặt quạu. Hàn Minh Vũ lắc đầu, hỏi thì anh trả lời thế rồi tự giận, biết anh hay chọc rồi mà cứ vậy đấy.

Tại tiệm hoa.

Quyển Nhu vừa gửi xong tin nhắn cho Minh Vũ thì Na Na gọi:

“Hân Hân cô có tiền lẻ không?” Na Na thối tiền cho khách nhưng không có số lẻ nên chạy tới hỏi Quyển Nhu

Quyển Nhu hỏi “Tiền lẻ là bao nhiêu?”

“5 trăm.”

Quyển Nhu đi lấy cái túi, trong đó có bóp tiền, cô mở ra tính lấy tiền cho Na Na nhưng vô tình cô lại thấy tấm thẻ mà tối qua Hàn Minh Vũ đã đưa cho cô.

“Ủa, mình nhớ là hôm qua đâu có cầm của anh ấy đâu ta.”

Na Na nhìn cái thẻ mà Quyển Nhu đang cầm thì nói: “Woa, thẻ tín dụng, Hân Hân sướng nha, có cả thẻ tín dụng.”

Quyển Nhu nhìn Na Na rồi cười trừ: “Không phải thẻ của tôi đâu.”

“Tiền này.” Quyển Nhu lấy số tiền lẻ đưa cho Na Na, Na Na cầm lấy, cô đưa lại tờ tiền chẳng cho Quyển Nhu, sau khi thối cho khách xong thì quay lại tò mò với Quyển Nhu về cái thẻ.

“Hân Hân nè, cái thẻ đó là chồng cô cho phải không?”

Cái tánh tò mò ngây thơ vô số tội của Kim Na Na mãi không đổi, Quyển Nhu đành thở ra một hơi, cô cũng gật đầu đại rồi

” ừm ”một cái.

Na Na hí hửng cười, cũng chẳng biết vì cái gì mà cô ấy lại vui vẻ như thế.

“Hân Hân cảm giác khi quẹt thẻ ra sao vậy hả?”

Quyển Nhu nhìn Na Na, cô giả dị nói: “Tôi chưa quẹt bao giờ.”

“Hử? Thiệt không vậy?”

“Ừm, với lại thẻ của chồng chứ không phải của tôi, mặt khẩu cũng là của anh ấy, tôi có muốn sài cũng không sài được.”

Na Na nghe Quyển Nhu nói vậy thì đáy mắt hiện lên một tia xem thường: “Hân Hân cô đang đùa Na đấy à, thẻ tín dụng thì làm gì mà có mặt khẩu, cô làm như đây là thẻ ATM không bằng.”

“Hả?” Quyển Nhu ngạc nhiên, cô nâng lên đôi mắt, Na Na nói thẻ tín dụng không có mặt khẩu sao? Trời đất! Vậy mà bấy lâu cô cứ tưởng.

“Hân Hân, Na không ngờ cô lại ngốc như vậy?”

Quyển Nhu miệng đơ đơ cười: ”Phải, tôi thấy vậy chứ quê mùa lắm.”

Quyển Nhu bình thản nói với Na Na nhưng trong lòng thì cũng xấu hổ, cô cũng đúng là ngốc thật, mù hiện đại, cũng may Hàn Minh Vũ không biết nếu không chẳng phải cô đã bị lộ một cái đuôi dài rồi sao? Haiz...lo lắng ghê.

45. Chương 45: Thích Hôn Em

Tại Lý gia, Vân Lục đang nghe lén cuộc điện thoại của Lý phu nhân, cô nép mình vào trong một góc tường, áp tai vào vách, cố gắng lắng nghe âm thanh. Nhưng chỉ tiếc khoảng cách hơi xa nên không nghe được gì,

Bạch Mễ Hoa lại nói chuyện rất nhã nhặn và điềm nhẹ, đôi khi Vân Lục chỉ nghe được tiếng cười có chút phần khởi của bà ta, ngoài ra thì không có tiếng nào là lọt lỗ tai.

Lý phu nhân nói chuyện xong thì cúp máy, bà lấy chiếc áo khoác lông chồn rồi đi ra ngoài.

Vân Lục rón rén đi theo bà ấy ra cửa, hừm...bà ta nhân lúc không có ba ở nhà thì lại đi ra ngoài, ăn bận lại trải chuốt sang trọng, nhìn qua là thấy ngay sự lẳng lơ, để xem bà ta đi đâu?

Vân Lục giả vờ chạy ra chỗ chiếc xe gọi Lý phu nhân: “Phu nhân người đi đâu vậy ạ?”

Lý phu nhân quay lại: “Ta đi đâu là việc của con quản sao?”

“Con nào dám.”

Vân Lục trả lời, cửa miệng còn nhẹ cười, cô đi tới sờ tay lên chiếc áo lông của Lý phu nhân.

“Cái áo này đẹp quá ạ, rất hợp với phu nhân.”

Lý phu nhân nhìn theo cánh tay của Vân Lục, bà cong khóe miệng, sang chảnh lại nói: “Người thế nào thì áo sẽ phải thế đấy, nếu con thích thì để lúc nào đó ta cũng mua cho con một cái.”

Vân Lục vỗ ra vẻ thích thú: “Thật ạ, vậy con cảm ơn phu nhân trước.”

Lý phu nhân không nói gì nữa thì bước lên xe, Vân Lục thì cười nhạt, hừm...mua áo cho tôi ư? Thứ bà mua tôi có mà ném vào sọt rác?

Lý phu nhân ngồi trong xe, bà đưa tay kéo lại chiếc áo, cũng phải phủi phủi một chút, bàn tay của đứa con hoang đó thật dơ bẩn. Lý phu nhân vốn không ưa gì Vân Lục, cũng vì mẹ cô ấy là gian tình của Lý lão gia, nhưng bà cũng chẳng thể biết bà càng gần với Vân Lục thì sự đen tối của cô ấy lại càng bộc phát, vừa rồi Vân Lục sờ tay lên áo của Lý phu nhân không phải là sờ chơi thôi đâu, cô ấy đã gắn vào đó một thiết bị nghe lén tinh vi loại minimum, lúc này cô ấy đang ở trong phòng để kết nối, mọi âm thanh đều có thể nghe được.

Thiết bị này Vân Lục mua rất mắc, cũng không tùy tiện dùng, cô chỉ đưa ra lúc cần thiết, vốn cũng định gắn một cái trong phòng của Lý phu nhân nhưng Lý gia lau dọn rất kỹ lưỡng, từng thước bụi đều được người làm lau chùi không sót một hạt, lọ hoa bình bông gì đều được moi ra để lau thường xuyên, vì thế nếu gắn thiết bị theo dõi thì sẽ dễ bị phát hiện.

Trong tai Vân Lục lúc này là tiếng ồ ồ của xe chạy, thỉnh thoảng nghe được tiếng ngáp dài của Bạch Mễ Hoa. Một lúc sau chiếc xe của Lý phu nhân cũng đã dừng lại, tiếng guốc của bà ta bước đi càn cạch, chắc là đang đi lên bậc thang. Vào bên trong tiếng bước đi nghe dồn và vang hơn, xen vào đó còn là tiếng than thở như: Thôi rồi...trời ơi sao đen thế?...này này lật đi chứ?

Vân Lục chú ý lắng nghe, những âm thanh này cô đoán có khi nào là bà ta đến casino không? Cô cố gắng tập trung thính giác, nhưng chỉ nghe được tiếng bước chân, những âm thanh lúc nãy bị nhỏ đi một chút, Vân Lục lại nghĩ nếu là casino thì sẽ phải ồn ào hơn, và còn phải có âm thanh phát ra từ các đồng tiền xu, nhưng cô vừa rồi chỉ nghe được một số tiếng than thở ngoài ra thì không còn gì, vậy rốt cuộc là Bạch Mễ Hoa đang ở đâu, chẳng lẽ bà ta chỉ đến một sòng bạc nhỏ?

Vân Lục nín thở, cô muốn nghe kỹ hơn một chút, nhưng cô sắp ngạt rồi mà không nghe thêm được bất kỳ một âm thanh nào. Vân Lục tức, cô nghĩ chắc chắn là Bạch Mễ Hoa đã cởi áo khoác, ngốc thật lẽ ra cô nên gắn lên một vị trí khác mới đúng.

Bỗng có tiếng: “Thôi mà! Thôi...em nói thôi rồi.”

Vân Lục liếc mắt sang bên, tập trung vào phía tai phải, cô đưa tay lên nhấn mạnh vào cái nút của thiết bị.

“Yêu nghiệt, em là yêu nghiệt”

“Nói thừa”

Cạch cạch cạch... “cái gì?”

“biết rồi ” cạch cạch.

Có ai đó đã đi đến, Vân Lục nghe rất rõ tiếng guốc nhưng chỉ trong chốc lát thì mất hết mọi âm thanh, khoảng năm phút sau Vân Lục lại nghe được âm thanh của xe chạy.

Vân Lục tháo tai nghe xuống, miệng cong nhẹ, những gì cô nghe được tuy không nhiều nhưng cũng không phải là không có giá trị. Cô nghĩ Bạch Mễ Hoa bên ngoài chắc chắn là có gian tình, tốt, rất tốt, để xem khi cô có được bằng chứng trong tay thì bà ta sẽ phải đối mặt thế nào với ba, với cả Lý gia, Bạch Mễ Hoa! Bà hãy chờ đó.

Đến 5hPM.

Tiệm hoa Bách Hoa Ý chuẩn bị đóng cửa, Quyển Nhu và Na Na cũng đang sắp xếp lại một vài thứ ở cửa tiệm, Na Na thấy đã xong rồi thì nói với Quyển Nhu: “Hân Hân được rồi đấy, về thôi.”

Quyển Nhu mắt nhìn ra hướng cửa, cô chưa thấy Minh Vũ đến thì có hơi buồn.

Na Na đã lấy túi xách, sẵn tiện lấy đưa luôn cho Quyển Nhu:

“Hân Hân của cô này.”

Quyển Nhu cầm lấy túi xách, cô đi ra ngoài, Na Na và cô không cùng đường nên khi ra khỏi cửa thì Na Na vẫy tay bái bai Quyển Nhu rồi về.

Quyển Nhu mỉm cười, cô cũng vẫy tay với Na Na, sau đó thì khẽ buông xuống, ánh mắt cô nhìn chung quanh nhưng là Minh Vũ vẫn chưa đến, có phải anh ấy quên rồi không? Nếu vậy thì cô có nên gọi nhắc anh ấy không?

Quyển Nhu đang suy nghĩ thì Tùng Bách đi ra, anh đóng xong cửa tiệm nhìn thấy Quyển Nhu còn đứng ở đây thì hơi ngạc nhiên: “Cô Lý cô đợi ai à?”

Quyển Nhu quay lại, cô cười gượng rồi nói: “Không, tôi không đợi ai cả, thôi tôi đi đây, chào anh.”

Tùng Bách nghĩ gì đó thì bỗng kêu Quyển Nhu: “Cô Lý.”

Quyển Nhu đứng lại, Tùng Bách đi tới, anh nói: “Hay để tôi đưa cô về nhé.”

Thấy Quyển Nhu hơi ngại thì Tùng Bách cười, anh lại nói:

“Chỉ là tôi có việc nên đi chung phần đường với cô thôi, tôi không có ý định gì đâu.”

Quyển Nhu nở nụ cười: “Tôi cũng có nói gì anh đâu mà anh lại giải thích như vậy? Có phải anh bị Na Na chọc hoài nên thấy ngại lắm phải không?”

Tùng Bách cười, anh gật đầu, nhắc tới Na Na anh không phải chỉ ngại mà còn có chút sợ nữa.

“Ô, trên tóc anh có con bọ kia.”

Quyển Nhu để ý thấy con bọ nên nhắc Tùng Bách, Tùng Bách đưa tay lên phải nhưng phải chưa trúng.

“Để tôi.” Quyển Nhu bước tới, cô giúp Tùng Bách bắt con bọ rùa xuống.

“Nghệ Hân.”

Tiếng gọi này chợt làm Quyển Nhu quay đầu, cô ngó qua ngó lại để xem ai đã gọi mình. Cuối cùng bên kia đường cô nhìn thấy Hàn Minh Vũ, ở khoảng cách này nếu anh ấy gọi cô thì sẽ phải thật lớn tiếng mới ác được tiếng ồn của xe cộ để cô có thể nghe thấy, nhưng tại sao Minh Vũ lại không dùng điện thoại chứ?

Quyển Nhu khó hiểu, cô quay qua chào Tùng Bách rồi đi sang bên kia đường. Tùng Bách cũng nhìn theo hướng cô đi, anh đoán người đàn ông kia chắc có lẽ là chồng của cô ấy.

Quyển Nhu vừa đi vừa canh xe, đến khi đường trống vắng thì cô mới chạy thật nhanh đến chỗ của Hàn Minh Vũ, cô nhìn thấy anh thì nét mặt rất tươi vui nhưng Hàn Minh Vũ thì không có vậy, sắc mặt anh ấy có vẻ sa sầm. Hàn Minh Vũ nắm lấy tay của Quyển Nhu anh không nói gì mà dắt cô ấy lại gần chiếc xe và mở cửa ra.

Quyển Nhu thở ra một hơi căng thẳng, vụ gì nữa đây, cô lại làm gì chọc tức anh ấy rồi ư?

Ngồi trên xe Quyển Nhu cứ ngó sang Hàn Minh Vũ, nhưng người lên tiếng trước lại là anh ấy.

“Người đàn ông lúc nãy là ai vậy?”

“Người đàn ông nào?”

Hàn Minh Vũ liếc sang Quyển Nhu, ánh mắt của anh khá là nặng, Quyển Nhu không hiểu biểu tình của anh ấy là sao nữa? Người đàn ông nào chứ? À khoan có khi nào anh ấy muốn hỏi đến Tùng Bách.

“Người nói chuyện với tôi ở tiệm hoa phải không? Anh ấy là ông chủ của tôi đấy.”

Hàn Minh Vũ mặt vẫn âm trầm, anh mở miệng: “Cô nói chuyện với gã đó lúc nào cũng thân mật như vậy à?”

“Thân mật gì đâu, cũng bình thường thôi mà.”

“Tôi chẳng thấy bình thường chút nào.” Hàn Minh Vũ đột nhiên gắt lên.

Quyển Nhu nâng mắt, cô sững sờ nhìn Hàn Minh Vũ:

“Rốt cuộc là anh bị sao vậy, làm sao mà cứ gắt gỏng với tôi.”

Hàn Minh Vũ không thèm trả lời, tánh anh ấy khi giận Quyển Nhu là vậy đấy, không gắt gỏng thì cũng im lặng coi như cô không tồn tại vậy.

Quyển Nhu thở ra, hơi thở thật phiền muộn, Hàn Minh Vũ rốt cuộc là bị gì mà cứ nóng tính lên thế không biết? Chẳng lẽ là công việc của anh ấy gặp rắc rối hay là anh Nghệ Hoành đã hành động gì rồi. Ách, giờ mới nhớ, định nói với Minh Vũ hoài mà cứ có cơ hội là lại quên, aiii...phải làm sao đây?

Về đến Hàn gia, Hàn Minh Vũ đi nhanh lên trên phòng, anh nắm nút thắt cà vạt, rút ra rất mạnh, như thể anh thù hằn nó từ kiếp nào.

Quyển Nhu đi tới, cô nhỏ giọng gọi: “Minh Vũ à?”

Hàn Minh Vũ vứt chiếc cà vạt lên bàn, anh không đáp, cũng không nhìn, đi lại giường mà nằm xuống, cánh tay gác lên trên mắt.

Quyển Nhu cũng đi tới giường, cô ngồi xuống bên mép:

“Minh Vũ nói chuyện với tôi chút đi.”

“Tôi mệt, cô tránh chỗ khác.”

“Minh Vũ có chuyện này rất quan trọng anh cần phải biết.”

Quyển Nhu nói nhưng Hàn Minh Vũ lại không động tĩnh gì, Quyển Nhu bức xúc, cô khó chịu khi Minh Vũ cứ không chịu nghe, tay cô nắm lấy cánh tay của Hàn Minh Vũ bỏ xuống.

Ánh mắt bức bối của Hàn Minh Vũ mở ra, anh nói: “Sao cô lì thế hả?”

“Anh nói đi, rốt cuộc là tôi làm gì mà anh giận?”

Quyển Nhu chăm chú nhìn Hàn Minh Vũ, cô đợi anh trả lời nhưng là anh cứ không trả lời.

“Có phải Hàn Thị lại gặp khó khăn gì không? Anh tôi lại làm gì rồi phải không? Vì thế mà anh cáu với tôi đúng không?”

Quyển Nhu nhấn mạnh ở mỗi chữ không, ánh mắt lo lắng nhìn thẳng vào đôi con ngươi sâu thẳm của Hàn Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ của miệng vẫn là không chịu mở, mắt vẫn đang nhìn Quyển Nhu, nhưng biểu tình trong ánh nhìn của Minh Vũ rất khó đoán, cũng rất khó nhận ra suy nghĩ của anh ấy, Quyển Nhu không đoán được, cô chỉ có thể biết là anh ấy đang giận cô, vì thế cô phải hỏi, hỏi cho rõ mới biết được, rốt cuộc Minh Vũ là vì chuyện gì.

Có lẽ trong cảm nhận của Khương Quyển Nhu chỉ là như vậy, nhưng cô ấy nào có biết Hàn Minh Vũ vì một chữ tình mà sinh ra bức bối, vì một chữ yêu mà cảm thấy nóng giận, tính cách của Hàn Minh Vũ là trong nóng ngoài lạnh, kể từ khi trong trái tim anh tồn tại Nghệ Hân thì anh cũng dần dần bớt đi sự nóng nảy nhưng cái gì cũng phải có mức độ, Minh Vũ không phải cứ muốn thay đổi là thay đổi được, lúc nhìn thấy cô ấy cười cười nói nói với gã đàn ông khác đã làm cái tính nóng giận của anh nổi lên, anh không thích, tuyệt đối không thích cô ấy vui vẻ với bất kỳ một nam nhân nào khác ngoài anh.

Hàn Minh Vũ cứ nghĩ đến hình ảnh hồi chiều thì lại tức Quyển Nhu, là anh đang ghen đấy, nhưng Quyển Nhu thì đâu có biết, cũng tại Minh Vũ có lần nào nói là yêu cô đâu mà cô biết, anh ấy tốt với cô, quan tâm cô, nhưng chưa lần nào anh ấy nói tiếng yêu, Quyển Nhu nếu có nâng IQ thêm một bậc thì cũng chẳng đoán được chàng soái ca là đang dối hờn đâu. Tính Minh Vũ đôi khi cũng như con nít, mỗi lần Minh Vũ giận thì Quyển Nhu đều phải năn nỉ, lúc trước là vì cô sợ nhưng bây giờ cô năn nỉ là vì buồn, cô buồn khi bị Minh Vũ ngó lơ, cảm giác này thật khó chịu, cũng bởi cô đã yêu anh ấy.

Hàn Minh Vũ sau đó cứ nhiên nhắm mắt lại, thậm chí còn nghiêng đầu sang bên. Biểu hiện này là hờn cho đến cùng đây.

Quyển Nhu bực bội nhưng hôm nay nhất định phải nói cho anh ấy nghe chuyện của Lý Nghệ Hoàn, cô không muốn anh ấy giận cô, vì thế Minh Vũ có không muốn nghe, cô cũng dạch tai anh ấy ra mà nói:

“Minh Vũ anh ngồi dậy, ngồi dậy.” Quyển Nhu không bỏ cuộc, cô kéo cánh tay của Hàn Minh Vũ, thiệt chứ! Hàn Minh Vũ bực mình, anh kéo ngược lại tay Quyển Nhu, thế là Quyển Nhu không chón không đà liền ngã lên người của Hàn Minh Vũ.

Quyển Nhu bị Hàn Minh Vũ giữ chặt, lúc này anh mới chịu mở cái miệng vàng:

“Cô ồn quá đấy, nói cho cô biết tôi đang thích một cô gái, tôi vì cô ta mà bức bối vì cô ta mà khó chịu, đều là vì cô ta cả, cô nghe rõ chưa?”

Quyển Nhu hàng mi chợt ngừng động, cõi lòng bỗng đau nhói tựa như vừa có một vết khứa vào, cô im lặng, bất chợt chẳng nói gì, cũng chẳng nhớ mình muốn nói gì, trong tâm trí cô lúc này chỉ là câu nói: Tôi đang thích một cô gái.

Hàn Minh Vũ không nghe Quyển Nhu trả lời thì lên tiếng hỏi:

“Sao cô im lặng vậy? Không muốn hỏi gì nữa à?”

Hàn Minh Vũ hỏi xong nhưng Quyển Nhu cũng không nói gì cả, Minh Vũ cứ tưởng là cô ấy bắt trước anh im lặng, nhưng sau đó Quyển Nhu lại bỗng nói, giọng cô cất lên buồn buồn:

“Anh hôm nay vì cô ấy mà đến muộn phải không? Vì cô ấy mà cáu với tôi?”

“Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Tất cả đều là vì cô ấy.”

Hàn Minh Vũ chậm rãi nói, Quyển Nhu nghe xong tự dừng lại rơm nước mắt, thế rồi cứ rưng rưng mà chảy ra, làm ướt cả áo của Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ cảm nhận được áo mình ẩm ẩm thì hỏi:

“Cô khóc đấy à?”

“Không có.”

Quyển Nhu chối, nhưng Hàn Minh Vũ đủ thông minh để biết cô đang nói dối.

“Áo tôi ướt ướt, cô không khóc thì là cô nhiều lên ư?” Giọng nói của Minh Vũ rất thản nhiên.

“Tôi không có nhiều.”

Quyển Nhu nói mà nước mắt cứ rớt xuống, Hàn Minh Vũ nghiêng người đẩy Quyển Nhu nằm sang bên cạnh, lúc này là khóc hay nhiều cũng đã quá rõ.

Minh Vũ nhú mào: “Tôi ôm cô đau lắm sao?”

Quyển Nhu lắc đầu, cô vuốt nước mắt, đôi mắt khi khóc lại đỏ lên.

“Vậy tại sao mà khóc hả?” Hàn Minh Vũ hỏi.

Quyển Nhu không trả lời vào câu hỏi chính của Minh Vũ mà chỉ nói: “Nếu anh cảm thấy tôi vướng bận thì ngày mai không cần phải đến đón tôi đâu, tôi sẽ tự đi về.”

“Tại sao tôi lại thấy cô vướng bận? Tôi vẫn sẽ sang đón cô.”

Quyển Nhu hít mũi: “Không cần, anh thích cô nào thì cứ lo cho cô đó đi, tôi tự về được” Giọng của Quyển Nhu nghe là biết đang hờn.

Hàn Minh Vũ môi chum cười nhưng là cố nén lại, anh nói: “Cô ghen sao?”

Quyển Nhu nâng đôi mắt ướn lên nhìn Hàn Minh Vũ, miệng liền dối lòng: “Ai thèm ghen chứ.”

“Thật là không ghen?” Hàn Minh Vũ nhấn giọng.

“Thật.” Quyển Nhu thốt lên.

Hàn Minh Vũ cuối xuống sát mặt của Quyển Nhu, hơi thở anh phả ra trên mặt cô, anh nói:

“Không ghen thì đừng có khóc, mà khóc thì tức là ghen.”

Anh nói xong liền hôn lấy cái môi của Quyển Nhu, Quyển Nhu đưa tay đánh Minh Vũ, tay cô liền bị anh ấy nắm lại, anh cứ thế mà hôn. Quyển Nhu khép mắt, cô không còn cục cựa chỉ là những giọt lệ vẫn buông theo nụ hôn của Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ dứt khỏi đôi môi nhỏ của Quyển Nhu, anh đưa tay vuốt nước mắt của cô ấy.

Quyển Nhu nắm lấy bàn tay đang chạm vào mặt cô, đôi mắt hạ xuống, cô khẽ nói: “Anh đã thích người khác rồi thì tại sao còn như vậy với em?”

“Như vậy là thế nào?” Hàn Minh Vũ vờ như không hiểu.

Quyển Nhu nói: “Hôn ấy.”

Hàn Minh Vũ cười, anh nhẹ nhàng nói: “Vì anh thích hôn em mà.”

Quyển Nhu chợt lảng động, một lúc thì cô mở miệng nói tiếp, lời nói lại đượm buồn hơn:

“Anh hôn như vậy sẽ bị hiểu nhầm đấy, anh đừng có tùy tiện nữa.”

“Anh cứ tùy tiện đấy, cứ hôn em đấy.” Hàn Minh Vũ đưa tay nâng cằm của Quyển Nhu rồi lại hôn cô một cái.

“Anh xấu xa.” Quyển Nhu bức xúc mắng.

“Ừ thì anh xấu xa.” Minh Vũ lại hôn.

Quyển Nhu không kiềm được lòng nữa, nước mắt lại rớt, cô sụt sướt nói: “Tại sao anh lại cà chớn như vậy hả? Anh đã thích người khác rồi thì hãy để cho em yên được không, anh cứ như vậy làm sao mà em hết yêu anh đây.”

Hàn Minh Vũ nghe câu cuối thì trong lòng đã thoáng một nụ cười, anh ôm lấy Quyển Nhu, trầm ấm mà nói:

“Ai bảo em phải hết yêu anh hả? Em là vợ anh, chẳng lẽ em muốn nhường chồng cho người khác sao?”

Quyển Nhu sụt sùi khóc trong lòng ngực của Minh Vũ, cô nào có muốn nhường anh ấy cho người khác chứ? Chỉ tại anh ấy nói anh ấy thích người khác thôi.

Hàn Minh Vũ đưa miệng tới tai của Quyển Nhu, anh thở thê nói:

“Em có biết cô gái mà anh thích là ai không?”

“Em làm sao mà biết được.” Quyển Nhu thút thít nói.

“Cô ấy họ Lý tên là Nghê Hân.”

Quyển Nhu bất chợt nín khóc, cô đẩy Minh Vũ ra, sấn sờ mà nhìn anh: “Anh nói gì cơ?”

Hàn Minh Vũ cười, anh búng nhẹ vào cái tai của Quyển Nhu:

“Em lần nào nghe xong cũng phải hỏi lại sao? Tai em để làm gì hả?”

Quyển Nhu khó tin nhìn Minh Vũ, thì ra nãy giờ cô bị đem ra đùa cợt ư? Quyển Nhu mím cánh môi thành một đường thẳng, cô tức giận ngồi bật dậy, lấy ngay cái gối mà đánh Minh Vũ bập bập, vừa đánh cô vừa uất ức nói:

“Con người anh tại sao lại như vậy hả? Tại sao cứ chọc em hoài vậy? Chọc em khóc thì anh vui lắm phải không? Phải không hả, đồ xấu xa...”

Hàn Minh Vũ nhói lòng, anh liền giật cái gối ném xuống giường. Quyển Nhu lại ôm mặt khóc, Hàn Minh Vũ ngồi dậy, anh kéo tay của Quyển Nhu xuống nhưng cô ấy dỗi mà hất ra.

Hàn Minh Vũ không kéo tay của Quyển Nhu nữa, anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng rồi nói:

“Em hung dữ quá đấy, đánh anh đau em không buồn sao?”

“Cho anh chết.”

“Anh chết rồi thì lấy ai trêu chọc em đây.”

“Huhu...anh toàn bắt nạt em thôi.”

“Anh chỉ bắt nạt người con gái anh yêu.”

Hàn Minh Vũ đẩy nhẹ Quyển Nhu ra, anh dịu dàng nhìn cô, lại nhẹ giọng nói với cô: “Nghệ Hân nhìn anh này.”

Quyển Nhu lau nước mắt, thế rồi cũng xùi lòng mà ngẩng lên.

Hàn Minh Vũ sâu lắng nói: “Sau này thì ngoan ngoãn làm vợ anh, được không?”

46. Chương 46: Vẫn Còn Sợ

“Sau này thì ngoan ngoãn làm vợ anh được không?”

Quyển Nhu khẽ nói: “Thì em vẫn luôn là vợ của anh mà.”

Hàn Minh Vũ nhẹ cười, anh hôn lên trán của Quyển Nhu, sau đó anh bước xuống giường.

“Anh định đâu vậy?” Quyển Nhu hỏi.

Hàn Minh Vũ quay lại nói: “Anh đi tắm.”

Quyển Nhu nghe vậy thì thôi, cô cũng không nói gì nhưng thấy cô im lặng thì Hàn Minh Vũ lại nói:

“Sao nhìn em hệt hăng vậy? Không lẽ muốn tắm với anh ư?” Hàn Minh Vũ ánh mắt nhìn rất nham, 8 phần thì 7 phần rười là không đường hoàng.

Quyển Nhu nuốt ực nước bọt: “Anh đừng có suy bụng ta ra bụng người, anh muốn đi tắm thì cứ đi đi.”

Hàn Minh Vũ cong khóe miệng, anh cất lên cái giọng điệu quỷ dị: “Nhưng...anh muốn tắm với em thì sao? Đã là vợ anh thì cũng nên chiều theo ý anh.”

Quyển Nhu sững người, cô lắp bắp nói: “Anh...anh sao lại như vậy, bình thường anh vẫn tắm một mình đấy thôi.”

“Nhưng hôm nay thì khác.” Hàn Minh Vũ nói xong thì tóm lấy Quyển Nhu, anh bế cô trên tay, còn Quyển Nhu thì vùng vẫy đôi chân: “Minh Vũ anh đừng có giỡn nữa, thả em xuống đi.”

“Đằng nào em cũng đi tắm thì tắm chung với anh luôn cho tiện.”

Hàn Minh Vũ bế Quyển Nhu đi trong khi cô ấy rất sợ, đối với những chuyện như thế này thì Quyển Nhu vẫn còn rất xấu hổ, cô từ một cô gái chưa hề nắm tay một chàng trai vậy mà dùng một cái là đã kết hôn, dùng một cái là đã có chồng, mặc dù sự trong trắng này là của Lý Nghệ Hân, nhưng cô và cô ấy dung mạo đều như hai giọt nước, cảm nhận lại càng như một nguyên thể.

“Minh Vũ! Anh thả em xuống, tại sao lại bắt em tắm chung với anh chứ hả? Anh thả em xuống đi mà!”

“Yên nào, anh không mở cửa được đây này.”

Quyển Nhu chân vẫn vơ vơ, tay cô nắm lấy cổ áo của Hàn Minh Vũ mà giật giật: “Thả em xuống, thả em xuống.”

Hàn Minh Vũ vì Quyển Nhu quấy quá nên mở cửa có chút khó khăn, nhưng cũng chỉ chốc lát là anh đã mở được cánh cửa của phòng tắm.

Quyển Nhu nhất quyết không chịu tắm chung, cô nắm chặt lấy thành cửa để nín lại.

Hàn Minh Vũ chau mày: “Em có buông tay ra không hả.”

“Không.” Quyển Nhu thốt lên, tay vẫn cố giữ chặt.

Hàn Minh Vũ gần giọng: “Buông ra.”

Quyển Nhu chẳng chịu, cô bướng bỉnh nói: “Không buông, em không buông, em không tắm với anh đâu, không và không.”

“Có con nhện kia.”

“Á”

Quyển Nhu sợ nhất là nhện, Hàn Minh Vũ hù một cái là cô ấy đã thả tay ôm cứng lấy anh.

Hàn Minh Vũ cười, anh đưa chân đá cửa đóng lại: “Em nhất như vậy thì mai mốt anh bắt con nhện là em chịu nghe lời hết phải không?”

Quyển Nhu đang dúm đầu vào người của Minh Vũ thì ngẩn ra nhìn anh: “Anh lại lừa em đấy ư?”

“Ừm.”

“Hàn Minh Vũ đồ quỷ ma anh, anh có thả em xuống không hả? Thả em xuống mau lên.”

Hàn Minh Vũ cười, anh chẳng thả, Quyển Nhu mới hết khóc giờ lại bù lu bù loa, cô đánh ự ự vào người của Minh Vũ đòi anh ấy buông xuống cho bằng được, nhưng vốn dĩ những cú đâm của cô ấy chỉ thích hợp dùng cho matxa.

[...]

Đến lúc ăn cơm, Hàn phu nhân thấy mắt của Quyển Nhu đỏ đỏ thì hỏi: “Nghệ Hân con khóc sao hả?”

Nghe Hàn phu nhân hỏi, Hàn lão gia cũng chú ý đến đôi mắt của Quyển Nhu, quả là ửng đỏ.

Quyển Nhu cười nhẹ, nụ cười dùng để che đi tâm tình, cô nói:

“Dạ không, mắt con hơi ngứa nên bị đỏ thôi ạ.”

Hàn lão gia nghe vậy thì quay sang nói với Minh Vũ: “Ăn xong con lấy thuốc nhỏ mắt cho Nghệ Hân đi, nếu không bớt thì đưa đi khám, đôi khi bị đỏ mắt không phải chỉ đơn giản là ngứa thôi đâu.”

Hàn Minh Vũ gật đầu, thái độ rất tự nhiên giống như là chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Minh Hạ đang nhai nhai thức ăn trong miệng, còn chưa nuốt xuống thì đã mĩa mải mà nói: “Chị dâu có tay có chân mà ba, có bị liệt đầu mà ba bảo anh hai phải nhỏ thuốc cho chị ấy.”

Hàn phu nhân định nói Minh Hạ, thì Hàn Minh Vũ đã gấp một miếng cá viên thả vào trong chén của cô em gái:

“Bớt nói lại, ăn thì tập trung ăn đi.”

Minh Hạ xì mặt, cô im lặng mà ăn nhưng trong lòng thì rất bức bối.

Hàn phu nhân cười, lần đầu bà thấy Minh Vũ răn Minh Hạ khi nó nói xấu Nghê Hân, Minh Vũ có lẽ đã dần dần tiếp nhận Nghê Hân, thế cũng tốt, dù sao cũng đã kết hôn, nếu đến được với nhau thì đó cũng là điều đáng mừng.

Sau khi bữa cơm tối kết thúc, mọi người đều về phòng để nghỉ ngơi.

Khương Quyển Nhu thì đi dạo một lúc ở ngoài sân rồi mới về phòng. Cô ngồi xuống giường, chỉnh lại gối sau đó thì nằm xuống, lúc này cánh cửa phòng lại được mở ra, Hàn Minh Vũ bước vào.

Quyển Nhu nhìn thấy Minh Vũ thì liền nhắm mắt lại, Hàn Minh Vũ bước tới, anh ngồi xuống, bàn tay đưa lên vuốt nhẹ đầu của Quyển Nhu, anh mở miệng nói:

“Thấy anh rồi mà lại giả vờ ngủ là sao?”

Quyển Nhu mắt nhắm tịt, cô trả lời: “Em buồn ngủ.”

“Em nói như vậy là muốn câu dẫn anh phải không?”

Quyển Nhu hét hồn, cô liền mở mắt: “Em câu dẫn gì anh chứ?”

Đôi mắt của Hàn Minh Vũ hạ xuống, ánh nhìn dừng lại ở một chỗ mà Quyển Nhu phải lo lắng, hai tay cô vội ôm lấy ngực nhưng Minh Vũ thì vẫn chưa thu lại ánh mắt, Quyển Nhu bối rối, cô bỗng đưa một tay lên che mắt của Minh Vũ: “Anh không được nhìn.”

Hàn Minh Vũ cười nửa miệng, anh nói: “Anh đã nhìn gì mà em bảo là không được nhìn?”

Quyển Nhu lúng túng lại nói: “Nhìn gì cũng không được, nói tóm lại là anh không được nhìn em.”

Hàn Minh Vũ kéo tay của Quyển Nhu xuống, cô ấy liền núp lấy chăn đắp cao lên phần cổ.

“Lúc tắm bị anh nhìn thấy hết rồi mà còn xấu hổ sao?”

Nhắc đến lúc tắm gương mặt của Quyển Nhu bất giác đỏ hồng, lần đầu tiên cô phơi bày thân thể lại còn là ở trong bồn nước với một người đàn ông, cảm giác e thẹn của một thiếu nữ chưa một lần lên xe hoa nó ngượng ngùng đến nhường nào, tuy đây có là thân thể quay mượn nhưng mọi cảm nhận đều rõ rệt không khác gì là chính bản thân, hỏi sao mà cô không xấu hổ, không mắc cỡ cho được, cô dù gì cũng là một xử nữ kia mà.

Hàn Minh Vũ đưa bàn tay nắm lấy cái chăn, Quyển Nhu sợ hãi, cô giữ chặt không cho anh kéo xuống.

“Em tính dành chăn một mình đó à, không cho anh đắp ư?”

“Anh lấy cái khác đi.”

“Anh lười lắm, hay là em lấy cho anh.”

“Anh đừng có dụ em, không thì anh ngủ khỏi chăn luôn đi.”

Hàn Minh Vũ cười: “Nửa đêm anh bị lạnh thì sao, em không xót hả?”

“Kệ anh.”

Quyển Nhu nói xong thì nghiêng người sang bên, không những thế cô còn cuộn người trong cái chăn, cô nghĩ như thế này thì Minh Vũ sẽ không làm gì được cô.

Hàn Minh Vũ nhẹ thở ra, cô ấy có biết nếu thật sự xem nhau là vợ chồng thì không nên cử xử như thế không? Tại sao Nghê Hân vẫn rất nhạy cảm với chuyện đó vậy? Chẳng lẽ là do những lần trước anh làm cô ấy sợ hãi nhiều quá cho nên mới sinh ra cảnh giác và đề phòng như vậy?

Hàn Minh Vũ trong lòng có chút buồn, anh ngả người xuống, yên lặng nằm ở một chỗ, không lăn không nghiêng cũng không núp kéo Quyển Nhu ôm vào trong người, có lẽ anh cần cho cô ấy thêm thời gian để ổn định nỗi sợ của mình, cho đến khi nào cô ấy không còn sự đề phòng, không còn sự cảnh giác nữa, thì khi đó cô ấy mới có thể cam tâm tình nguyện để trở thành người phụ nữ của anh.

Đêm càng về khuya, từ lúc nào Hàn Minh Vũ đã ngủ, nhưng Quyển Nhu thì vẫn chưa chợp được mắt, bây giờ cũng đã là 11h đêm, cô thân người còn cuộn chặt vì lo sợ Hàn Minh Vũ nên chưa dám lăn ra tư thế thoải mái.

“Khụ khụ.”

Hai tiếng ho của Hàn Minh Vũ vang lên làm Quyển Nhu nhú mào, anh ấy còn chưa ngủ ư?

Một lát sau Quyển Nhu mới quay lại, thực ra là Minh Vũ đã ngủ say rồi chỉ là cô sợ quá nên lo xa. Quyển Nhu chớp ánh mắt, cô tự hỏi trong lòng đã thú nhận với Minh Vũ thì tại sao cô vẫn còn sợ anh ấy chạm vào người? Cô thật ra chỉ là vì sợ hãi hay là vì do dự đến nguyên chủ? Người nói tiếng yêu anh ấy không phải là Lý Nghệ Hân mà là Khương Quyển Nhu, cô đang lừa dối anh ấy và cũng đang lừa dối chính mình. Trọng sinh là trái với quy luật của tạo hóa, tai nạn xảy ra đáng lý chỉ có Lý Nghệ Hân được sống, cô gái tên Khương Quyển Nhu căn bản đã là một người thực vật, sống mà không khác gì đã chết...nghĩ đến điều này Quyển Nhu buồn mà rớt nước mắt.

Quyển Nhu xích gần tới Minh Vũ, cô hôn lên má của anh rồi lấy chăn ra khỏi người đắp lên cho anh. Bàn tay cô vươn ra ôm lấy anh, trong lòng thầm nói: “Em biết vợ chồng thì phải ái ân, nhưng em không muốn dùng thân thể của người khác để làm chuyện ấy, điều đó là sai trái, cũng giống như là ngoại tình vậy? Nghệ Hân mới là vợ anh, em không phải, cũng không thể chiếm hữu cuộc sống của cô ấy, một ngày nào đó em vẫn phải trả lại mọi thứ cho cô ấy và nhận lấy số phận thật sự của em, có thể sẽ sống, mà cũng có thể sẽ chết. Giá như em có thể gặp anh khi em là chính em, chỉ tiếc điều này cũng chỉ có thể là trong mộng, bởi vì em dù cho có là chính mình cũng không dám dùng diện mạo thật để đối diện với anh.”

47. Chương 47: Giám Sát

Sáng hôm sau.

Hàn Minh Vũ động nhẹ mi mắt sau đó chỉ vài giây thì anh đã mở mắt ra, đôi con người có chút long lanh và hồng nhẹ khi mới ngủ dậy. Anh vươn tay để co dãn cơ bắp một chút nhưng chỉ có một tay là đưa ra được, tay còn lại đã bị Quyển Nhu nằm đè lên.

Hàn Minh Vũ nhìn Quyển Nhu, anh nở nụ cười, tối qua còn sợ anh động chạm nên quấn chặt như một cái kén, vậy mà trong lúc ngủ lại lăn đến chỗ anh, còn nằm lên cánh tay anh.

Hàn Minh Vũ nhích nhẹ cái tay thì hơi nhú mào, cô ấy nằm chẳng đúng tư thế gì cả, làm cánh tay anh tê hết rồi.

“Nghệ Hân!” Minh Vũ gọi.

Quyển Nhu cựa cựa đầu nhưng vẫn chưa chịu dậy.

“Nghệ Hân em muốn ngủ nướng đây à?”

Quyển Nhu vẫn ngủ ngon lành, kể như Minh Vũ có gọi nữa thì cô cũng chẳng dậy.

Hàn Minh Vũ cười, anh khều cái mũi của Quyển Nhu:

“Có dậy không hả?”

Quyển Nhu nhú mào một cái, mắt cô lim dim mở ra: “Anh dậy thơm thế?” Giọng nói còn chưa hết buồn ngủ của Quyển Nhu vang lên.

“Ngày nào anh chẳng dậy giờ này?”

“Giờ này là mấy giờ?”

“Hơn 6 rưỡi rồi, em mau dậy đi, tay anh đau đấy.”

“Hả?”

Quyển Nhu nhìn lại thấy mình đang gối lên cánh tay của Minh Vũ, cô liền ngồi dậy: “Em xin lỗi nha, tay anh tê lắm phải không?”

Hàn Minh Vũ cũng ngồi dậy, anh bóp bóp cánh tay rồi nói: “Một xíu là hết thôi.”

Quyển Nhu cả người vẫn còn quẩn chần, tay cô không thò ra được, cô nói: “Anh tháo chần ra giúp em với.”

Hàn Minh Vũ nói xong thì đứng dậy bước đi, nhưng đi được mấy bước thì nghe một cái ạch.

Hàn Minh Vũ quay lại thì thấy Quyển Nhu đã nằm dưới sàn. Quyển Nhu chẳng hiểu leo xuống cái kiểu gì mà bị vấp chân té cái đui.

“Ầy zo! Đau quá” Quyển Nhu nằm úp như con thạch sùng, miệng thì rên rĩ.

Hàn Minh Vũ bước tới, anh ngồi xuống, bực mình mà mắng:

“Sao em lì quá vậy hả? ”

“Em làm gì mà lì?” Quyển Nhu cãi lại.

“Còn nói.” Hàn Minh Vũ nghiêm giọng.

Quyển Nhu trở người lại, cô đưa lên hai tay nũng nịu với Minh Vũ:

“Kéo em dậy đi.”

Hàn Minh Vũ đứng dậy, anh khó chịu nói: “Em tự té thì tự đứng đi.”

Quyển Nhu nhăn mày: “Sao anh lạnh lùng quá vậy, kéo em dậy đi mà, kéo em dậy đi.” Quyển Nhu lại nũng nịu.

Hàn Minh Vũ thở ra, anh khom người xuống nắm lấy hai tay của Quyển Nhu kéo cô ấy đứng lên. Quyển Nhu nhân cơ hội này liền ôm lấy Minh Vũ, cô vui vẻ nói: “Em té xíu thôi mà anh cũng giận hả? Mai mốt em xỉu luôn thì sao?”

Hàn Minh Vũ không vui với câu hỏi này, anh liền nghiêm giọng: “Đừng có nói quở.”

Quyển Nhu cười, cô biết anh ấy lo cho cô nên mới bực mình, tình yêu của Minh Vũ thật chẳng giống ai, lúc nào cô bị thương hay bị té như thế này thì anh ấy đều mắng, nhưng cô biết trong lòng anh ấy rất quan tâm đến cô, chỉ là tính anh ấy như vậy, cái tính đụng chút là giận này đôi khi cũng làm cô mệt mỏi, nhưng mà cô vẫn yêu anh ấy, cũng không biết là tại sao nữa.

[...]

- Alo.

- Xin hỏi ai vậy?

- Dì, con là Đình Đình đây?

- Hả? Đình Đình con đã đi đâu suốt mấy ngày hôm nay vậy?

An Đình Đình, tổ trưởng tổ thiết kế, cô ta vì trốn tránh cảnh sát mà phải trốn chui trốn nhủi, hôm nay mới có cơ hội gọi về cho Dì của mình.

- Dì con nghe tin anh Vỹ Uy nằm viện, con lo lắm, sức khỏe của anh ấy thế nào rồi ạ?

Vỹ Uy là chồng của An Đình Đình.

Người Dì của An Đình Đình đột nhiên khóc trong điện thoại, An Đình Đình hoang mang:

- Dì, Dì sao vậy? Không lẽ chồng con bị nặng lắm sao? Dì mau nói đi anh ấy thế nào rồi?

Giọng nói đau lòng vang lên: - Vỹ Uy chết rồi.

An Đình Đình đơ người, nhưng bản thân nhất thời chưa thể chấp nhận, cô cười rồi nói: - Dì, cái này không đùa được đâu? Có phải con không về nhà nên Vỹ Uy giận con, bảo Dì nói như thế phải không?

- Đình Đình sao Dì có thể mang chuyện này ra đùa chứ hả? Bệnh của Vỹ Uy con cũng biết rồi mà, nó nghe tin con bị cảnh sát bắt thì liền lên cơn đau tim dữ dội, lúc đưa vào bệnh viện thì Vỹ Uy đã không cứu được nữa rồi.

- Không, Không thể nào, Dì nói dối, NÓI DỐI: An Đình Đình thét lên.

- Đình Đình Dì biết con khó chấp nhận nhưng con mau về đi, còn cả Vỹ Nhĩ nữa, mẹ của Vỹ Uy đã bắt nó đi rồi, bà ta nói là con hại chết Vỹ Uy bà ta sẽ bắt con của con để đền, Vỹ Nhĩ nó khóc dữ lắm nhưng Dì không làm gì được.

An Đình Đình thả điện thoại xuống đất, cô đau khổ dựa vào gốc tường: “Tại sao lại như vậy? Không, Vỹ Uy không thể chết, anh ấy sao có thể bỏ mặc vợ con mà ra đi, còn Vỹ Nhĩ, Vỹ Nhĩ đáng thương của mẹ, mẹ phải làm sao đây? Làm sao mà sống tiếp.”

An Đình Đình đau đớn, đau siết cả tâm can, cô đã hại Vỹ Uy, Vỹ Uy vì cô mà chết, cô không muốn sống nữa, không muốn sống nữa.

An Đình Đình lấy ra hộp thuốc ngủ, cô đổ thuốc lên tay tính uống hết nhưng bất giác An Đình Đình lại ném hết xuống đất, không đúng người hại gia đình cô nhà tan cửa nát không phải là cô mà chính là Hàn Minh Vũ, nếu lúc đó anh ta không tuyệt tình thì cô cũng sẽ không bị giao cho cảnh sát, Vỹ Uy sẽ không vì thế mà đau tim, phải, tất cả là do hắn, do tên lòng dạ cay độc đó gây ra, cô không được chết, cô phải sống, sống để báo thù.

Ánh mắt của An Đình Đình lóe tia chết chóc, trong thâm tâm của cô bây giờ tràn đầy sự oán hận.

[...]

Tập đoàn Hàn Thị.

“Jensi, gọi giám đốc Hà lên đây.”

“Vâng.”

Giám đốc Hà sau đó có mặt: “Chủ tịch.”

Hàn Minh Vũ nói: “Anh tìm cho tôi một giáo viên dạy cắm hoa, trình độ càng giỏi càng tốt, giảng dạy cho nhân viên của tiệm hoa Bách Hoa Ý, một tuần một buổi vào ngày thứ bảy.”

Giám đốc Hà nghe xong thì đáp: “Vâng.”

Hàn Minh Vũ nói tiếp: “Nhưng anh hãy lưu ý, việc thuê giáo viên này phải kiếm một cái lý do nào đó cho phù hợp, tôi không muốn ai biết có một sự sắp đặt từ bên ngoài, anh hiểu ý tôi chứ?”

“Vâng, tôi hiểu.”

Hàn Minh Vũ chợt nhớ ra một việc, anh nói: “Quản lý của tiệm hoa tên là Tùng Bách phải không?”

“Vâng đúng vậy.”

Hàn Minh Vũ suy nghĩ một chút thì bảo với giám đốc Hà: “Anh nói với cậu ta không được phép tiếp xúc quá gần với một nhân viên tên là Lý Nghê Hân, à không, phải là không được đến gần, nếu có nói chuyện thì cũng phải giữ khoảng cách là 2m cho tôi, anh ta mà vi phạm thì lập tức đuổi việc, anh nghe rõ chưa?”

Giám đốc Hà cảm thấy yêu cầu này của chủ tịch thật quá kỳ lạ, tại sao lại phải giữ khoảng cách với một nhân viên, mà còn là họ Lý, không lẽ đó là...

Giám đốc Hà đang suy nghĩ thì Hàn Minh Vũ nhấn giọng:

“Giám đốc Hà.”

Giám đốc Hà trấn lại, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Boss thì hơi căng thẳng, Hàn Minh Vũ ghét nhất là lúc anh đang nói mà cấp dưới không chú ý lắng nghe.

“Có cần tôi phải nhắc lại những gì vừa nói không?” Hàn Minh Vũ chậm rãi hỏi.

Giám đốc Hà cười trừ, liền nói: “Không cần đâu chủ tịch, tôi đã nghe rõ, rất rõ, tôi sẽ đi làm ngay đây ạ.”

“Khoan.”

Giám đốc Hà vừa quay đi thì phải quay lại, ánh mắt đang đợi Hàn Minh Vũ nói tiếp.

Hàn Minh Vũ căn dặn:

“Còn một việc nữa, tôi muốn anh gắn camera giám sát ở tiệm hoa, gắn mấy cái cũng được, quan trọng là phải quan sát được mọi thứ trong cửa tiệm cho tôi. ”

“Vâng.”

“Được rồi, anh đi làm việc đi.”

Giám đốc Hà sau đó đi ra ngoài và đóng cửa lại, Hàn Minh Vũ miệng nở nụ cười đắc ý, để coi anh giám sát như vậy thì có gã nào dám lại gần Nghệ Hân của anh nữa không?

Kiểu này thì khổ cho Quyển Nhu rồi đây, cô ấy mà cười nói với nam nhân nào thì sẽ lọt vào tầm mắt của Minh Vũ ngay, Tùng Bách chính là tầm ngắm số 1, Hàn Minh Vũ đã ra yêu cầu, anh ta mà dám vượt qua 2m đứng thì sa thải, nhưng ở tiệm hoa ngày ngày có khách đến, không lẽ ai cũng bắt phải 2m, nếu vậy thì tiệm hoa này nên đổi tên thành Nữ Hoa Ý mới đúng, chuyên bán cho khách nữ, khách nam thì xin tiền.

Hàn Minh Vũ có lẽ đã rất yêu cô vợ họ Lý của mình, anh trước đây hung hăng ghét thì bây giờ lại say mê yêu, tình cảm đến rồi thì mọi thứ cũng trở nên tốt đẹp

48. Chương 48: Mua Quà Cho Lý Phu Nhân

Tiệm hoa Bách Hoa Ý bây giờ không còn thuộc quyền sở hữu của Tùng Bách nữa, anh ấy chẳng qua cũng chỉ là được Hàn Minh Vũ thuê lại thông qua giám đốc Hà để quản lý tiệm hoa. Lúc này Tùng Bách nhận được điện thoại gọi đến từ giám đốc Hà, lời mà giám đốc căn dặn cũng là những gì truyền đạt lại từ Hàn Minh Vũ, Tùng Bách nghe xong thì cũng hiểu, nhưng còn một việc anh thắc mắc đó là tại sao phải bắt anh giữ khoảng cách với Lý Nghệ Hân 2m?

Có lẽ lời giải đáp cho thắc mắc của Tùng Bách chỉ nằm trong tay của Hàn Minh Vũ, bởi vì ngay cả giám đốc Hà cũng chẳng biết lý do kỳ lạ này của chủ tịch Hàn Thị.

Sau khi cuộc gọi kết thúc Tùng Bách bỏ điện thoại xuống, anh trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc cô Lý là người có thân phận như thế nào, vị giám đốc Hà này tại sao lại âm thầm quan tâm đến cô ấy như vậy?

Bên ngoài, Quyển Nhu đang lựa ra những cành bị héo, ngày hôm nay chỉ có mỗi cô Na Na thì tối qua ăn gì mà bị đau bụng nên không đến làm việc được.

Quyển Nhu đang làm thì có một cuộc điện thoại gọi đến, cô nhìn điện thoại thấy số gọi đến là Lý phu nhân.

“Alo, mẹ ạ.” Quyển Nhu cứ mỗi lần gọi từ mẹ là trong lòng lại dâng lên một cảm xúc bồi hồi.

“Nghệ Hân, con có nhớ ngày hôm nay là ngày gì không?” Giọng nói của Lý phu nhân trong ấn tượng của Quyển Nhu lúc nào cũng là mềm mỏng và ngọt ngào như vậy.

“Con không nhớ, mẹ nhắc con đi.”

“Haiz...mẹ biết ngay mà, lần nào con cũng quên ngày sinh thần của mẹ là sao?”

Quyển Nhu nào có biết ngày sinh thần gì, cũng may Nghệ Hân cũng hay quên ngày này như vậy cô có thể thuận tình mà giả vờ, thuận tình mà ứng biến với tình huống này.

“Con nhớ, chỉ là con giả bộ với mẹ xiu thôi.”

“Con nhớ thật chứ?” Lý phu nhân ngạc nhiên.

“Mấy lần không nhớ thì lần này phải nhớ chứ ạ.”

Giọng của Lý phu nhân trở nên tươi vui: “Con gái ngoan, nếu đã nhớ rồi thì chiều nay con bảo Minh Vũ trở con sang Lý gia dùng bữa cơm tối với mẹ nha.”

“Mẹ không tổ chức gì sao, chỉ ăn cơm thôi ạ?”

“Thôi không cần phải rườm rà như trước, mẹ bây giờ chỉ muốn gia đình mình sum vầy ăn bữa cơm tối với nhau như vậy là được rồi.”

Quyển Nhu nhẹ đáp: “Vâng, con sẽ về ạ.”

“Ừ, mẹ sẽ bảo đầu bếp nấu nhiều món ngon cho con.”

Cuộc gọi sau đó kết thúc, Quyển Nhu nhìn vào chiếc điện thoại, cô nghĩ chiều nay nếu đến Lý gia thì cũng là cơ hội cho cô, từ lúc hoán đổi đến giờ chỉ lo thích ứng với cuộc sống và các mối quan hệ của Lý Nghệ Hân, cô vẫn chưa dành ra thời gian để tìm hiểu về thân thế của chính mình, của chính Khương Quyển Nhu, bây giờ cô đã dần quen với thân phận của thiên kim Lý gia, cũng đã đến lúc phải bắt tay vào mục đích chính.

[...]

Buổi chiều Hàn Minh Vũ tới đón Quyển Nhu, ngồi trong xe cô nói với anh: “Chiều nay mẹ muốn anh trở em sang Lý gia, hôm nay là sinh nhật của bà.”

Hàn Minh Vũ chậm rãi nói: “Ừm, nhưng nếu là sinh nhật thì cũng phải có quà, em đã chuẩn bị chưa?”

“Vì mẹ gọi đột ngột quá nên em chưa chuẩn bị được.”

“Vậy tiện đây anh trở em đi mua, em muốn mua quà gì?”

Quyển Nhu suy nghĩ, nhưng trước giờ cô chưa từng có mẹ, cũng không biết phải tặng quà gì, trong lòng cô thoáng buồn.

“Em không biết phải mua quà gì nữa, cũng không biết bà ấy thích gì?”

Hàn Minh Vũ chuyển ánh nhìn qua Quyển Nhu, anh nói:

“Mẹ em là phụ nữ, em cứ lấy tâm trạng của một phụ nữ mà chọn quà, hình thức không quan trọng, ý nghĩa mới là thứ đáng quý.”

Quyển Nhu cười nhẹ, Minh Vũ thật sâu sắc, vậy mà bấy lâu cô không biết ưu điểm này của anh ấy.

Cuối cùng Hàn Minh Vũ đã trở Quyển Nhu đến một tiệm trang sức, nơi này cũng đang bày bán các mẫu mới được tung ra của Hàn Thị. Quyển Nhu thì không biết Hàn Thị là tập đoàn kinh doanh trang sức, vì thế cô chỉ đơn thuần là nghĩ đến một sợi dây chuyền cho nên đã bảo Minh Vũ trở cô đi mua.

Bước vào trong liền có một nhân viên đi đến tiếp khách.

“Chào anh chị, anh chị có cần tư vấn gì không ạ?”

Hàn Minh Vũ nói: “Để sau, chúng tôi đi xem qua trước đã.”

“Vâng, mời anh chị.” Nhân viên vui vẻ nói.

Cửa tiệm trang sức này có quy mô khá lớn, trưng bày toàn những mẫu thuộc tầm thương hiệu. Quyển Nhu đi một vòng đảo ánh mắt nhìn vào những bàn kính, từ những bàn toàn là nhẫn cho đến những bàn toàn là lắc tay, đồng hồ, khuyên tai...rồi đến dây chuyền, nhưng mà Quyển Nhu khi nhìn một lượt thì đầu óc choáng váng, choáng không phải vì các mẫu trang sức quá đẹp quá lấp lánh mà là vì chúng quá đắt, đắt đến mức phải gọi là đắt của cái đắt luôn.

Quyển Nhu hoa mắt, cô không dám nhìn giá nữa, nước bọt cũng đã nuốt xuống mấy lần. Cô nhìn Minh Vũ, ánh mắt như muốn nói chúng ta về thôi, đi mua cái khác đi anh, nhưng cô có thể nói được chẳng? Đừng quên cô là Lý Nghệ Hân, tiền ư? Nó là vấn đề sao?

Ánh mắt đang nhìn Minh Vũ của Quyển Nhu bỗng dừng sụp xuống, ừ ừ đi hắng, cô lại quay sang bậm môi mà nhìn số trang sức đắt đỏ kia.

Hàn Minh Vũ bước tới, anh cúi xuống nói nhỏ trong tai Quyển Nhu: “Em có thể của anh rồi mà, cứ dùng tiền của anh mà mua, coi như là lòng của em mà khoản chi là của anh, gộp lại thành một món quà tặng cho mẹ em.”

Quyển Nhu quay lại nhìn Minh Vũ, có lẽ anh ấy hiểu cô đang ngại về tiền, nhưng tấm bình phong của cô vẫn là cái cớ thể của Lý Nghệ Hân bị khóa, cho nên Minh Vũ chỉ nghĩ cô ngại lựa chọn vì không thể dùng thẻ của mình để thanh toán. Nếu đã vậy thì cũng đành phải chọn thôi, còn không Minh Vũ sẽ nghi ngờ mất.

Quyển Nhu đành miễn cưỡng chọn, cô nhìn tới nhìn lui, cuối cùng đưa tay chỉ vào một sợi dây chuyền có hình đóa hoa Bách Hợp.

Nhân viên lấy ra sợi dây chuyền theo yêu cầu rồi đưa cho Quyển Nhu.

Quyển Nhu cầm lên xem thử, thế rồi cô quay qua Minh Vũ:

“Minh Vũ, anh thấy đẹp không?”

Ánh mắt của Quyển Nhu rất rạng ngời, cảm thấy như cô ấy chưa từng cầm trong tay một món trang sức nào.

Hàn Minh Vũ nhẹ gật đầu, Quyển Nhu mỉm cười, cô quay lại nói với cô nhân viên: “Chọn cho tôi cái này.”

Sợi dây chuyền được nhân viên cầm lấy, giá thành mà Quyển Nhu đã chọn cũng thuộc tầm trung trong số những thứ đắt nhất, có những cái cũng rẻ hơn nhưng chúng lại không đẹp, không phù hợp với độ tuổi của Lý phu nhân vì thế Quyển Nhu mới cân nhắc chọn sợi dây chuyền Bách Hợp, hoa Bách Hợp cũng là một loại hoa mà cô yêu thích.

Nhân viên đưa cho Quyển Nhu cái túi có đựng hộp dây chuyền bên trong, cô cầm lấy rồi đưa thẻ của Minh Vũ cho cô nhân viên quẹt.

[...]

Lý phu nhân bước vào phòng nhìn thấy Lý lão gia hút thuốc thì đi tới rút cái điều ra khỏi miệng ông, bà găm đầu thuốc vào cái gạt tàn.

“Lão gia, hút thuốc nhiều sẽ rất không tốt, hôm nay lão gia cũng đã hút đến điều thứ 4 rồi.”

Lý phu nhân ngồi xuống bên cạnh của Lý lão gia, nhẹ nhàng khuyên bảo.

Lý lão gia không vui nhưng cũng không trách được phu nhân, ông nói: “Bà không cần phải lo, tôi tự biết chừng mà.”

“Tôi không canh lão gia thì lão gia làm sao mà biết chừng được, tuổi đã cao rồi, lão gia cũng nên cai thuốc đi.”

Lý lão gia thở dài: “Đã là thói quen, khó mà bỏ được. Mà thôi, cũng đừng nói chuyện này nữa, hôm nay là sinh thần của bà, thế đã gọi con gái về chưa?”

Lý phu nhân cười, bà nói: “Đã gọi rồi, ngày này sao mà không gọi nó về được.”

“Ừ, gọi rồi thì tốt, có Nghệ Hân về thì nhà cửa mới vui, còn nhớ lúc nhỏ ngày nào nó cũng lú lo khắp nhà, khi lớn cũng vậy, hễ về nhà là nghe cái miệng của nó trước tiên.”

“Phải, nhưng mà cũng chỉ toàn là nó bắt nạt những người giúp việc rồi quát tháo om xòm, tính con bé này nó cũng trời trời đất đất, nhiều lần tôi cũng muốn đánh nhưng lại không nỡ, vì xót con nên không ra tay được.” Lý phu nhân ngậm ngùi nói.

Lý lão gia cười điềm tĩnh, ông nói: “Chúng ta đã quá chiều con, tôi chỉ sợ nó không gã đi được, cũng may là có Minh Vũ, chịu nhường chịu nhịn nó, nếu không tối với bà sẽ phải khổ não nhiều rồi.”

Miệng của phu nhân Lý cũng nở nụ cười: “Lão gia nói đúng, lần trước tôi đến Hàn gia thăm Nghệ Hân, nó lại không có ở nhà, tôi hỏi ra thì mới biết nó chạy đi tìm Minh Vũ, con bé có lẽ đã thích Minh Vũ hơn trước rất nhiều, tôi cũng mong hai đứa hòa thuận yêu thương nhau, để rồi tôi và lão gia còn có cháu để bế.”

Lý lão gia nghe nhắc đến cháu thì nét mặt rất vui, ở tuổi này rồi thì ai mà lại không mong được bế cháu.
“Phu nhân tiểu thư đến rồi.” Một người làm đứng ở bên ngoài thông báo

49. Chương 49: Giải Quây

Lý phu nhân cùng Lý lão gia đi xuống dưới nhà, nhìn thấy Nghê Hân và Minh Vũ ông bà liền nở nụ cười.

Đối với họ thì Nghê Hân là con gái, là một sự quen thuộc trong căn nhà này, nhưng ngược lại đối với Khương Quyển Nhu thì nơi này lại là một nơi hoàn toàn xa lạ, kể cả những người đang nở nụ cười với cô.

“Nghê Hân con càng ngày càng xinh ra đấy, xem ra Minh Vũ đã chăm sóc con rất tốt.”

Lý lão gia tươi cười nói trong khi Quyển Nhu thì chỉ gượng cười: “Con vẫn vậy thôi ạ.”

“Ồ, hôm nay con gái lại khiêm tốn nữa cơ, ta ngạc nhiên lắm đó.” Lý lão gia tươi vui nói.

Quyển Nhu chợt suy nghĩ: Thôi chết, cô đang ở Lý gia, tuyệt đối phải cẩn thận, Nghê Hân theo như Lý lão gia nói thì không phải là người biết khiêm tốn, mình phải chú ý hơn mới được.

“Nghê Hân Minh Vũ, lại ghé ngồi đi.” Lý phu nhân nói.

Minh Vũ và Quyển Nhu cũng đi tới ghế cùng Lý phu nhân và Lý lão gia ngồi xuống.

“Mẹ ơi, anh hai đâu ạ?” Quyển Nhu hỏi đến Lý Nghê Hoàn.

Lý phu nhân chỉ tay lên lầu: “Nó ở trên phòng đấy, cũng mới về nhà thôi.”

Quyển Nhu ngược mắt nhìn lên trên, ở trong phòng mà là phòng nào mới được nhỉ? Biệt thự của Lý gia to rộng và đồ sộ hơn ở Hàn gia, cho nên có rất nhiều gian phòng.

“Sao vậy, con nhớ Nghê Hoàn à?” Lý lão gia cười rồi hỏi.

Quyển Nhu nhìn Lý lão gia: “Dạ không, chỉ là con có mang áo khoác tới trả cho anh ấy.”

“Áo ư?” Lý phu nhân hỏi.

“Dạ, lần trước anh ấy có tới gặp con và đã cho con mượn áo.”

“Vậy con đem lên cho anh hai đi, sẵn tiện gọi anh con xuống ăn cơm luôn.” Lý phu nhân bảo.

Quyển Nhu chần chờ một xúu thì mở miệng “Dạ” nhưng cô làm sao mà biết anh Nghê Hoàn ở phòng nào mà lên, cô bỗng nhìn sang Minh Vũ.

Minh Vũ thì không biết tại sao Quyển Nhu lại nhìn mình, ánh mắt của cô ấy lại có cái gì đó giống như là đang muốn được giúp đỡ.

Quyển Nhu nhận thấy nếu mình ngồi đây thì sẽ bị hoài nghi, thôi thì cô đành liều một phen, biết đâu cô may mắn đụng trúng phòng của Lý Nghê Hoàn thì sao, nhưng mà liệu có may mắn được không đây, có cả mấy chục phòng như cái khách sạn thể kia.

Quyển Nhu khẽ cắn môi, cô cầm cái túi đựng áo khoác của Lý Nghê Hoàn đứng dậy, nhưng lúc cô đi ngang qua Minh Vũ thì anh ấy bỗng nắm tay cô lại, Quyển Nhu ngạc nhiên.

Minh Vũ ngẩng lên, anh nhẹ nhàng nói: “Cái áo này em đã giặt đâu mà đưa cho anh Nghê Hoàn, em nên đưa cho người giúp việc mang đi giặt thì đúng hơn.”

Quyển Nhu chợt mỉm cười, Minh Vũ đúng là cứu tinh của cô. Lý phu nhân nghe vậy thì nói:

“Nghê Hân con cũng thật là, mượn áo anh hai sao lại không chịu giặt chứ hả?”

“Con quên mất.” Quyển Nhu giả vờ cười cho qua.

“Chị Điền.” Lý phu nhân gọi người giúp việc.

Bên dưới nhà chị Điền chạy lên, Lý phu nhân bảo Quyển Nhu đưa cho chị ta cái túi, Quyển Nhu theo ý Lý phu nhân đưa cho chị Điền.

Quyển Nhu ngồi xuống cảm giác căng thẳng giảm đi nhiều, nhưng vẫn phải làm gì đó để ba mẹ Nghệ Hân không nhắc đến Lý Nghệ Hoành nữa thì cô mới an tâm. Quyển Nhu bèn lấy ra món quà sinh nhật đưa cho Lý phu nhân.

“Mẹ cái này con tặng mẹ.”

Lý phu nhân mỉm cười, bà vui vẻ nhận lấy, lúc mở ra thấy sợi dây chuyền có đá hoa Bách Hợp thì ánh mắt của Lý phu nhân rất rạng ngời.

“Nghệ Hân sợi dây chuyền rất đẹp, cảm ơn con gái nhé.”

Quyển Nhu tươi cười: “Cái này là do con chọn, nhưng tiền là chồng con trả, đây coi như là món quà của hai vợ chồng con tặng cho mẹ đấy ạ.”

“Vậy thì mẹ phải cảm ơn hai con rồi.”

Hàn Minh Vũ nhìn Quyển Nhu, cô ấy rất vui vẻ khi Lý phu nhân thích món quà, nhưng vừa rồi là anh giải vây cho cô, anh cũng không biết tại sao mình lại làm vậy, chỉ là anh cảm thấy Nghệ Hân có vẻ không muốn lên phòng của Lý Nghệ Hoành.

Trong Lý gia có lẽ Quyển Nhu chỉ biết đến sự tồn tại của anh hai Lý Nghệ Hoành nhưng đó chẳng qua là vì cô không có ký ức của Lý Nghệ Hân, nếu là Nghệ Hân thì chắc chắn cô ấy sẽ cảnh giác với một người trong nhà họ Lý đó chính là Lý Vân Lục.

Vân Lục ở gian dưới, cô không lên trên bởi vì đang phụ giúp chuẩn bị các món ăn và hoa quả, cái này đáng lý ra không phải là việc của một vị tiểu thư nên làm, nhưng nếu muốn lấy lòng thương của Lý lão gia và anh Nghệ Hoành thì bản thân phải tội nghiệp một chút.

Vân Lục trong lúc chuẩn bị đồ ăn vẫn nhớ đến cái lần Lý Nghệ Hân thả tay hất ly trà nóng vào tay cô, đôi mắt Vân Lục liếc lên gian trên, lần này cô sẽ không bỏ qua cơ hội để trả thù.

Vân Lục ngó qua nói với đầu bếp: “Món súp này hình như bị nguội rồi hâm nóng lại đi, tiểu thư lâu lâu mới về nhà, ăn mà không được ngon miệng thì sẽ bị quở trách đấy.”

Chú đầu bếp nghe vậy thì cũng mang tô súp đi hâm nóng lại. Vân Lục mắt nhìn vào cái lò vi sóng, cô nhân lúc không ai để ý thì lén chỉnh nút nhiệt độ lên mức cực nóng.

Lý Nghệ Hoành nghỉ một lúc ở trên phòng thì mới bước xuống dưới nhà, anh đi tới ngồi xuống ghế, câu đầu tiên là khen Quyển Nhu: “Hân, bộ váy này rất hợp với em.”

Quyển Nhu định mở miệng nói cảm ơn thì chợt sững lại, cô nghĩ mình nên tự phụ một chút sẽ đúng hơn: “Em mặc cái gì mà chả đẹp.”

Lý Nghệ Hoành cười: “Ừ, mặc cái gì cũng đẹp.”

Lý phu nhân nói: “Được rồi, cũng đã 7h các con sang bàn ăn để cùng ăn tối với ba mẹ.”

Mọi người đứng dậy di chuyển qua bàn ăn đã được dọn sẵn, riêng còn một món mà Nghệ Hân rất thích thì chưa thấy mang lên.

“Chú Kiều, món súp khoai bắp đâu rồi.” Lý phu nhân hỏi chú đầu bếp.

“Dạ đang hâm cho nóng lại, lúc này nấu sớm nên hơi nguội.”

“Ừm, khi nào xong thì nhớ bưng lên ngay đấy.”

“Vâng.” Đầu bếp Kiều trả lời.

Trên bàn ăn có rất nhiều món ngon sơn hào hải vị, gia đình phú quý cho nên của ăn cũng phú quý, tuy mỗi ngày Quyển Nhu đều không thiếu bữa ăn ngon ở Hàn gia, nhưng có lẽ vì hôm nay là sinh thần của Lý phu

nhân nên ăn uống cũng tầm cao hơn một chút, đếm qua thì cũng chỉ có 5 người mà bày ra đến 100 món ăn, kiểu này có là cả một đại gia đình cũng ăn không hết.

“Vân Lục đâu rồi, sao từ nãy giờ không thấy nó?” Lý lão gia bỗng hỏi.

Lý phu nhân khẽ nghe đến Vân Lục thì tâm tình liền không vui, bà nói:

“Nó ở dưới bếp đấy, lát nó lên thôi.”

“Để con đi kêu em ấy.” Lý Nghệ Hoàn đứng dậy.

Quyển Nhu trong đầu đang suy nghĩ, Lý gia ngoài cô và anh Nghệ Hoàn thì còn có một người con nữa sao? Nhưng liệu có phải là con không, hay là cháu gái của lão gia và phu nhân.

Lý Nghệ Hoàn đi xuống bếp, anh thấy Vân Lục đang gọt hoa quả thì đặt tay lên vai cô. Vân Lục quay lại, thấy anh Nghệ Hoàn thì mỉm cười: “Sao anh lại xuống đây?”

Lý Nghệ Hoàn cầm lấy cái đĩa hoa quả mà Vân Lục đang gọt đặt sang một bên: “Nhà mình không người giúp việc hay sao mà em phải làm mấy cái này, lên trên đi ba tìm em đấy.”

” Em nghĩ mình không nên lên đó thì tốt hơn.”

“Lại sợ Nghệ Hân sao?”

Vân Lục mất hạ xuống, giọng nói buồn bã: “Lần trước em bị hắt nước sôi vào tay, lần này lỡ lại bị nữa thì tay của em sẽ phế mất.”

Lý Nghệ Hoàn vỗ về vai của Vân Lục, anh nói: “Em sẽ không sao, có anh ngồi bên cạnh thì Nghệ Hân sẽ không làm gì em đâu, thôi đi lên trên với anh.”

Lý Nghệ Hoàn nói vậy mà Vân Lục muốn ôm lấy anh ấy, khóc lóc với anh ấy, anh ấy luôn tốt với cô như vậy, chả giống với cái con ác đức Lý Nghệ Hân kia.

Lý lão gia nhìn thấy Vân Lục và Nghệ Hoàn đi lên thì nhẹ cười, ông nói: “Vậy là đông đủ rồi, chúng ta dùng bữa thôi.”

Quyển Nhu bây giờ bụng cũng đã kêu ồn ột, cô nhanh chóng gấp những món ăn ngon cho vào miệng, nhưng cô ăn thì ăn cũng không quên gấp cho Minh Vũ, cái này như trở thành thói quen của cô rồi, cũng vì thói quen này mà cô bị ánh mắt của Lý Nghệ Hoàn để ý, Nghệ Hân rất khác, khác đến mức Lý Nghệ Hoàn sinh lòng tức tối khi thấy em ấy quan tâm Hàn Minh Vũ, là em ấy đang giả vờ hay là đang cố tình để cho anh thấy.

Ở dưới bếp lò vi sóng đã bật sang chế độ nghỉ, như vậy tô súp cũng đã được hâm nóng xong. Đầu bếp nhắc người làm bưng lên cho tiểu thư Nghệ Hân, cô giúp việc Hạ mở cánh cửa lò dùng hai miếng khăn áp vào để bụng nhưng cô phải lập tức rút tay lại vì tô súp cực kỳ là nóng.

Quyển Nhu lúc này đã ăn khá no, cô đang nghĩ mình đến thì cũng đến rồi, quà thì cũng tặng rồi, ăn thì cũng ăn rồi nhưng còn việc điều tra thân phận của mình thì phải làm sao đây? Quyển Nhu nhai nhai thức ăn trong miệng, trầm tư suy nghĩ thì Lý phu nhân nói: “Nghệ Hân, ăn xong thì chụp vài tấm ảnh với mẹ nhé.”

Quyển Nhu trong lòng thầm thốt lên “Đúng rồi!”, hình, chụp hình, cô có thể nhờ Lý phu nhân cho xem qua album ảnh của gia đình, nếu cô là con của Lý gia thì sẽ có tổng cộng là 3, à mà còn cái cô Vân Lục này không biết là thân phận gì nữa. Quyển Nhu chợt nhìn sang Vân Lục.

Nếu cô ấy cũng là con thì cộng vô là 4 người con, còn nếu không phải thì sao nhỉ? Nhưng mà không sao, dung mạo của cô và Nghệ Hân giống nhau thế kia mà, chỉ cần nhìn thấy có bức ảnh sinh đôi hồi nhỏ là có thể khẳng định được cô chính là con gái của Lý gia và đây chính là ba mẹ của cô.

Quyển Nhu chợt cảm thấy buồn tủi khi nghĩ đến ba mẹ, nếu họ là ba mẹ thì tại sao lại bỏ rơi cô lúc tuổi còn non dại chứ?

50. Chương 50: Ánh Mắt Của Lý Nghệ Hoàn

Cô giúp việc Hạ vì tô súp quá nóng cho nên cô đã lấy hai miếng nhắc nồi khác dày hơn để bưng tô súp ra đặt lên khay.

Lúc chị Hạ mang lên, ánh mắt Vân Lục liền liếc sang Quyển Nhu, khoe miệng kín đáo kéo lên một độ cong rất khê. Chị Hạ bưng tô súp đặt lên bàn cho tiểu thư Nghệ Hân, chị còn nói:

“Tiểu thư phải thổi trước khi ăn nhé, nóng lắm đấy ạ.”

Quyển Nhu vui vẻ gật đầu, mọi người cũng chẳng ai để ý gì đến lời cảnh báo của chị Hạ, bởi vì ai cũng nghĩ nếu có nóng thì cũng chỉ là nóng ở mức bình thường, khi ăn thổi nhẹ một chút là được.

Lý phu nhân nói: “Nghệ Hân món này là mẹ đã căn dặn đầu bếp chuẩn bị kỹ lưỡng cho con đấy.”

“Vâng.”

Quyển Nhu đáp, Lý phu nhân đã nói thì cô nghĩ mình cũng nên nếm thử, nhưng mà cô ăn cũng no rồi nên nhìn thấy súp cũng hơi ngán.

Quyển Nhu lấy muỗng múc lên miếng khoai và ít nước súp, cô thổi thổi mấy cái rồi cho vào miệng.

“Aaa.” Quyển Nhu liền thả xuống cái muỗng, miếng khoai trong miệng nóng kinh khủng.

Mọi người đều giật mình.

“Con sao vậy Nghệ Hân?” Lý phu nhân lo lắng.

Minh Vũ đặt tay lên vai của Quyển Nhu, anh hỏi: “Bị nóng phải không? Mau nhả ra đi.”

Quyển Nhu sợ Lý phu nhân buồn nên cô không nhả ra, cứ ngậm miếng khoai trong miệng cho dù rất nóng.

Hàn Minh Vũ cau mày, anh lấy ly nước: “Em mau uống vào.”

Quyển Nhu uống, nhưng càng uống lưỡi càng buốt, bởi vì lưỡi cô phồng đến sưng lên.

Cô uống xong thì nhăn mặt, miếng khoai trong miệng cũng đã nuốt xuống.

“Nghệ Hân em ổn chứ?” Lý Nghệ Hoàn hỏi.

“Có sao không con.” Lý lão gia lo lắng.

Quyển Nhu đau quá, hễ cô đau là nước mắt cứ rơi ra, Hàn Minh Vũ liền định lấy khăn của cô ấy, anh bảo: “Há miệng ra cho anh xem.”

Quyển Nhu há ra, Hàn Minh Vũ nhìn vào, hàng chân mày của anh nhíu sâu, anh quay qua liền nói với ai đó dưới nhà: “Mang đá viên lên đây.”

“Sao rồi Minh Vũ.” Lý phu nhân lo quá nên hỏi.

“Lưỡi cô ấy bị phồng không nhẹ đâu ạ.”

Minh Vũ nói xong thì sờ tay vào mép tô súp, chỉ mới động vào anh liền theo phản xạ mà rút tay lại, đầu ngón tay bị đỏ lên ngay.

Lý lão gia và Lý phu nhân nhìn thấy thì sửng sốt: “Trời ơi! Làm sao mà tô súp lại nóng như muốn giết người thế kia?” Phu nhân hãi hùng thốt lên.

Lý Nghệ Hoàn thấy vậy thì tức giận, anh đứng lên quát: “Chị Hạ, đầu bếp Kiều, lên đây.”

Chị Hạ và đầu bếp Kiều từ dưới chạy lên, một người giúp việc khác cũng đã mang lên khay đá đưa cho Hàn Minh Vũ, Minh Vũ lấy ra hai viên đưa cho Quyển Nhu ngậm vào.

“Tại sao tô súp lại nóng khủng khiếp như vậy hả?” Lý Nghệ Hoàn trừng mắt, ngón tay chỉ vào tô súp của Nghệ Hân.

Đầu bếp Kiều bối rối, ông nói: “Tôi vừa nãy chỉ chỉnh nhiệt độ là 70 độ C để hâm nóng lại thôi mà, sao lại nóng như vậy được.”

“Không nóng, không nóng mà em tôi bị phỏng lưỡi rồi kia kìa, 70 độ C của chú là vậy đó ư?” Lý Nghệ Hoàn nói rất phần nộ.

Chị Hạ nghe vậy thì nói: “Lúc nãy tôi bưng tô súp thì nó đã rất nóng rồi, có lẽ ai đó đã chỉnh lại nhiệt độ.”

“Là ai ngoài các người, đồ là do ai nấu, bếp là do ai vận đây hả?”

Quyển Nhu nhìn thấy hai cô chú bị quất đến tội nghiệp thì không đành lòng, cô nhả ra hai viên đá đang ngậm, tuy lưỡi rất đau nhưng cô vẫn cố nói: “Anh hai thôi, đừng trách họ nữa, em không bị nặng lắm đâu.”

Lý Nghệ Hoàn nhìn Quyển Nhu, ánh mắt vẫn còn rất tức giận.

Lý lão gia thấy con gái mình bị vậy thì cũng tức tối không kém gì Nghệ Hoàn chẳng qua ông già rồi nên không muốn quất tháo ồn ào, ông lên tiếng nói: “Ngày mai đổi đầu bếp, cô Hạ thì về quê đi.”

Chị Hạ cũng bị liên lụy nhưng Lý gia một khi đã không có ý giữ thì họ cũng chẳng còn cách nào khác.

“Ba! chuyện cũng không có gì, vậy nên...”

Quyển Nhu nói thì bị Lý phu nhân cắt lời: “Con đau đến khóc luôn thế kia mà bảo là không có gì ư?”

“Con...”

“Nghệ Hân ngậm đá vào đi, đừng nói nữa.” Minh Vũ lấy viên đá đưa lên cửa miệng của Quyển Nhu. Sau đó anh nắm lấy tay cô đứng dậy.

“Con phải đưa Nghệ Hân đến bệnh viện đây ạ, xin phép ba mẹ tụi con đi trước. ”

“Ừ được rồi, mau đi đi, khám xong thế nào thì báo cho mẹ biết nhé.” Lý phu nhân nói.

“Dạ.”

Hàn Minh Vũ dẫn Quyển Nhu ra khỏi Lý gia, cả nhà nhìn theo Quyển Nhu ai cũng lo lắng chỉ có hung thủ thật sự thì thầm cười trong lòng, Vân Lục rất miễn mãn với những gì mình đã làm: Thế nào hả Lý Nghệ Hân, cảm giác bị bỏng có phải là rất khó chịu không? Cái này cũng là do cô gieo nhân thì gặp quả thôi.

Hàn Minh Vũ tăng tốc độ xe, anh muốn nhanh chóng đến bệnh viện, Quyển Nhu thì lưỡi càng ngày càng đau, cô cứ há há miệng, tay thì đưa lên dụi nước mắt. Nhìn thấy cô ấy đau như vậy trong lòng Hàn Minh Vũ liền dội đến một chữ xót, anh khó chịu vô cùng rất muốn làm gì đó để cô ấy bớt đau nhưng không làm gì được ngoài việc phóng xe thật nhanh đến bệnh viện để xử lý vết bỏng cho cô ấy.

Sau khi Quyển Nhu rời khỏi thì Lý phu nhân ngồi trong phòng mà khóc.

Lý lão gia ngồi bên cạnh an ủi: “Thôi thôi, bà có khóc có gì thì cũng đã xảy ra rồi, cũng chẳng ai mong muốn chuyện này cả.”

“Nhưng mà con nó bị đau như vậy thì tôi khó chịu lắm, phải chi để cái lưỡi tôi phỏng thay thì tốt.”

“Bà cứ nói vậy, Nghệ Hân nó đến bệnh viện rồi thì sẽ không sao đâu, thôi đừng khóc nữa.”

Tại một bệnh viện tư.

Quyển Nhu đang được bác sĩ thăm khám, ông cầm đèn pin rọi vào trong miệng của Quyển Nhu, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng và xác định tình trạng vết bỏng thì bác sĩ đã cho Quyển Nhu uống một loại thuốc tê Anbesol, thuốc này giúp làm tê vùng bị thương, sau đó ông căn dặn một số điều, dặn dò xong thì bác sĩ kê đơn thuốc, bao gồm có thuốc Anbesol khi nãy và kèm theo một loại thuốc giảm đau là acetaminophen.

Hàn Minh Vũ đứng bên cạnh Quyển Nhu, anh nhận lấy đơn thuốc, lúc đi ra Minh Vũ bảo Quyển Nhu:

“Em ngồi đây đợi anh, anh đi lấy thuốc rồi đưa em về.”

Quyển Nhu gật đầu, Minh Vũ để cô ngồi lại đó rồi đi, nhưng Quyển Nhu vốn không thích mùi bệnh viện, cô chỉ ngồi có mấy giây thì đã đứng dậy.

Quyển Nhu đi ra ngoài khuôn viên, cô ngồi xuống một cái ghế, đôi mắt hạ thấp, tâm trạng cô đang cảm thấy buồn và hụt hẫng, nhưng không phải là vì lười bị bóng, mà là vì mất đi cơ hội để xem anbum ảnh của gia đình họ Lý, cơ hội lần này lẽ ra là rất tốt nhưng ai ngờ, Quyển Nhu thở dài, cô lại nghĩ bản thân cũng có thể đến Lý gia một lần khác, chỉ là sẽ khó khăn hơn, ngày hôm nay đến ăn cơm tối xem chút nữa là bắt đầu phải lên phòng của Lý Nghệ Hoàn khi đó cũng may có Minh Vũ nói giúp, nếu lần sau lại gặp một rắc rối khác thì khổ, mọi người truy hỏi thì phải giải thích làm sao? Không lẽ lại nói là không nhớ, mắc bệnh anzheimer ư? Có hợp lý không đây?

Quyển Nhu trong lòng u sầu, kiểu này thì cô khó mà quay lại biệt thự của nhà Lý gia, muốn tìm hiểu thân phận thì điều quan trọng nhất vẫn là phải giữ kín bí mật của việc trọng sinh, có lẽ cô phải tìm một cách khác để tìm hiểu về Lý gia mới được.

Hàn Minh Vũ lấy thuốc xong thì đi tìm Quyển Nhu, đã dặn là đợi anh ở phòng bác sĩ rồi mà lại chạy đi đâu không biết, Minh Vũ lấy điện thoại ra gọi.

- Alo?

- Em đang ở đâu?

- Em đang ngồi ở ghế ngoài công viên.

Hàn Minh Vũ nghe xong thì liền cúp máy, anh chạy nhanh ra chỗ mà Quyển Nhu đang ngồi, Hàn Minh Vũ bước tới, nếu là bình thường thì anh sẽ bực mình nhưng bây giờ thì không, anh nhìn thấy gương mặt đờm buồn của Quyển Nhu thì không thể tức được, mà chỉ cảm thấy thương cô ấy hơn.

“Em còn đau lắm hả?”

Quyển Nhu cười nhẹ, cô chậm rãi lắc đầu.

Hàn Minh Vũ nắm lấy tay của Quyển Nhu, anh bảo: “Về thôi.”

Quyển Nhu đứng dậy, bước đi theo Minh Vũ, ánh mắt cô nhìn xuống bàn tay anh đang nắm chặt tay mình, cô khẽ cười, tay anh ấy lúc nào cũng ấm hơn tay cô, to hơn tay cô, cảm giác như trên đời này cô rất nhỏ bé trong lòng bàn tay của anh ấy.

Vân Lục ngồi ở trong phòng, nghĩ đến cảnh tượng Lý Nghệ Hân bị bóng đến rút nước mắt thì thích thú mà cười, trong lòng vô cùng hả dạ, nhưng khi Vân Lục nhớ đến hình ảnh của Lý Nghệ Hoàn bên vực cho Nghệ Hân mà quát tháo người làm thì trong lòng liền dấy lên sự khó chịu, cô chưa từng thấy ánh mắt giận dữ đó của anh hai, kể cả là lúc cái con họ Mã kia bị cô ném đá chảy máu, anh ấy cũng không phẫn nộ như vậy? Vân Lục thắc mắc, thật sự rất khó hiểu, trong lòng anh hai chẳng lẽ Lý Nghệ Hân rất quan trọng, quan trọng đến mức khiến ánh mắt của anh ấy phải lóe lên tia chết chóc?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truoc-ghet-sau-yeu-hoan-doi-the>